DUMINICA NEAGRĂ

THOMAS HARRIS

THOMAS HARRIS

DUMINICA NEAGRĂ

Original: *Black Sunday* (1975)

Traducere din limba engleză de:
ALFRED NEAGU

2004

1.

Se lăsa noaptea în timp ce taxiul de la aeroport rula de-a lungul celor zece kilometri de drum paralel cu țărmul mării, ce ducea spre Beirut. De pe locul din spate, Dahlia Iyad privea valurile Mediteranei ce căpătaseră tonuri de alb și gri în lumina asfințitului. Se gândea la american. Avea de dat o mulțime de explicații în privința lui.

Taxiul o luă pe Rue Verdun și-și croi drum spre cartierul Sabra din centrul orașului, populat de numeroși refugiați din Palestina. Șoferul n-avea nevoie de îndrumări. Își cercetă atent oglinda retrovizoare, stinse farurile și trase într-o curte mică lângă strada Jeb el-Nakhel. În curte era întuneric beznă. Dahlia auzea zgomotul străzii în depărtare și țăcănitul motorului pe măsură ce se răcea. Trecu un minut.

Mașina se clătină când toate portierele fură deschise cu o smucitură și o lanternă puternică îl orbi pe șofer. Dahlia simți mirosul de unsoare de pe pistolul ațintit la doi centimetri de ochii ei.

Bărbatul cu lanterna se duse la portiera din spate.

— Djinniy, șopti ea.

— Coboară și vino după mine.

Pronunța cuvintele arabe, cu un accent specific ținutului Jabal.

•

O instanță teribilă o aștepta pe Dahlia Iyad în încăperea cufundată în tăcere din Beirut. Hafez Najeer, șeful secției de spionaj militar Jihaz al-Rasd (RASD), unitatea de elită a organizației Al Fatah, stătea la un birou cu ceafa rezemată de peretele din spate. Era un bărbat înalt cu un cap mic. Între ei, subalternii îi spuneau „călugărița evlavioasă”. Oricine ajungea în vizorul lui se simțea năpădit de spaimă.

Najeer era comandantul unității Septembrie Negru. Nu credea în sintagma „situația din Orientul Mijlociu”. Retrocedarea Palestinei arabilor nu i s-ar fi părut suficientă. El credea în holocaust, în focul purificator. La fel ca Dahlia Iyad.

Tot așa gândeau și alți doi bărbați din încăpere: Abu Ali, care controla plutoanele de execuție ale organizației Septembrie Negru din Italia și Franța, și expertul în artilerie Muhammad Fasil, care a orchestrat atacul asupra Satului Olimpic de la München. Ambii erau membri RASD, creierul lui Septembrie Negru. Nu se bucurau de recunoaștere în sânul mișcării de gherilă palestiniană, deoarece Septembrie Negru există în Al Fatah precum dorința în trup.

Acești trei bărbați deciseseră ca Septembrie Negru să atace Statele Unite. Peste cincizeci de planuri fuseseră concepute pentru a fi ulterior abandonate. Între timp, muniția din SUA continua să curgă în docurile israeliene de la Haifa.

Brusc, apăruse o soluție și acum, dacă Najeer își dădea acordul final, misiunea avea să fie încredințată acestei tinere femei.

Dahlia își aruncă *djellaba* pe un scaun și se întoarse spre ei.

— Bună seara, tovarăși.

— Bine-ai venit, tovarășă Dahlia, zise Najeer.

Nici el, nici ceilalți doi nu se ridicaseră atunci când tânăra intrase în cameră. Șederea de un an în Statele Unite îi schimbase înfățișarea. Arăta șic și întrucâtva dezarmantă în compleul cu pantaloni.

— Americanul e gata, zise ea. Sunt convinsă că va duce la bun sfârșit misiunea. Este unicul lui scop în viață.

— În ce măsură ne putem bizui pe el?

Najeer părea că îi sfredelește creierul.

— Destul de mare. Eu îl susțin. La rândul său, și el contează pe mine.

— Am priceput asta din rapoartele tale, dar codificarea e stângace. Așteptăm răspunsuri la o serie de întrebări. Ali?

Abu Ali se uită atent la Dahlia. Fata și-l amintea de la cursurile de psihologie pe care le ținuse la Universitatea Americană din Beirut.

— Americanul pare tot timpul rațional? întrebă el.

— Da.

— Dar tu crezi că e dement?

— Sănătatea mintală și rațiunea aparentă nu sunt unul și același lucru, tovarășe.

— Dependența lui de tine e mai mare acum? Are perioade de ostilitate față de tine?

— E ostil uneori, dar nu la fel de des ca înainte.

— E impotent?

— El zice că a fost impotent de când s-a întors din Vietnamul de Nord până acum două luni.

Dahlia îl urmărea pe Ali. Gesturile lui, ordonate și ochii umezi îi aminteau de o zibetă.

— Crezi că e meritul tău că nu mai e impotent?

— Nu se pune problema în acești termeni, tovarășe. E vorba de control. Trupul meu poate menține acest control. Aș folosi o armă, dacă ar da randament mai bun.

Najeer dădu aprobator din cap. Știa că fata spunea adevărul. Dahlia îi ajutase să-i antreneze pe cei trei teroriști japonezi care organizaseră atacul de la Aeroportul Lod din Tel Aviv, care se soldase cu un măcel. Inițial fuseseră patru teroriști japonezi. Unul cedase nervos în timpul perioadei de instrucție și Dahlia îi spulberase creierii cu un pistol mitralieră Schmeisser sub ochii celorlalți trei.

— Cum poți fi sigură că n-o să aibă o criză de conștiință și n-o să te dea pe mâna americanilor? insistă Ali.

— Ce-ar câștiga americanii dacă ar face-o? zise Dahlia. Eu sunt o pradă măruntă. S-ar alege cu explozibilul, dar americanii au deja o grămadă de

explozive cu *plastic*, după cum suntem îndreptățiți să credem.

Replica îi fusese adresată lui Najeer, și fata remarcă asprimea expresiei lui.

Aproape invariabil, teroriștii israelieni foloseau explozibil american C-4 din plastic. Najeer își aminti cum scosese trupul fratelui său dintr-un apartament distrus din Bhandoum și cum apoi se întorsese înăuntru să-i caute picioarele retezate.

— Americanul a apelat la noi fiindcă avea nevoie de explozibil. Doar știi asta, tovarășe, zise Dahlia. O să aibă în continuare nevoie de mine și pentru alte lucruri. Noi nu-i încălcăm convingerile politice, pentru că nu are așa ceva. Iar termenul „conștiință” nu i se aplică în sensul obișnuit al cuvântului. N-o să mă denunțe.

— Hai să-l mai examinăm o dată, zise Najeer. Tovarășă Dahlia, tu l-ai studiat pe acest bărbat într-o singură situație. Aș vrea să ți-l înfățișez în niște împrejurări cu totul diferite. Ali?

Abu Ali fixă pe birou un proiector de imagine de 16 mm și stinse lumina.

— Am primit de curând filmul de la o sursă din Vietnamul de Nord, tovarășă Dahlia. A fost prezentat o dată la televiziunea americană, dar asta s-a întâmplat înainte ca tu să fii plasată în Casa Războiului. Mă îndoiesc că l-ai văzut.

Cadrele de început ale filmului fără imagine și numerotate pâlpâiră pe perete și un sunet distorsionat se auzi dinspre difuzor. Treptat, sunetul căpătă volum redând imnul Republicii Democrate Vietnam, iar pătratul luminos de pe perete se transformă într-o cameră văruită. În încăpere erau douăzeci și patru de prizonieri de război americani, așezați pe jos. Apăru imaginea unui pupitru cu un microfon fixat pe el. Un bărbat înalt și sfrijit se apropie de pupitru cu mișcări încete. Purta uniforma ca un sac a prizonierilor de război, șosete și sandale cu chingi. O mână era ascunsă în cutele jachetei, iar pe cealaltă și-o ținea

lipită de coapsă în timp ce se înclina în fața oficialilor aflați în dreptul ușii. Se întoarse spre microfon și începu să vorbească încet.

„Sunt Michael J. Lander, locotenent comandant în Marina Statelor Unite, capturat pe 10 februarie 1967 în timp ce bombardam un spital civil în apropiere de Ninh Binh… în apropiere de Ninh Binh. Deși dovezile crimelor mele de război sunt de necontestat, Republica Democrată Vietnam nu m-a pedepsit, ci mi-a dezvăluit suferința provocată de crimele de război americane, precum cele comise de mine și de alții… și de alții. Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. Îmi pare rău că am omorât copii. Fac un apel la poporul american să pună capăt acestui război. Republica Democrată Vietnam nu nutrește… nu nutrește niciun fel de dușmănie față de poporul american. De vină sunt instigatorii la război care se află la putere. Îmi este rușine de ceea ce am făcut”.

Aparatul de filmat se plimbă peste chipurile celorlalți prizonieri care stăteau ca niște elevi atenți cu fețe inexpresive. Filmul se termină cu același imn.

— Destul de stângaci, zise Ali a cărui engleză era aproape fără greșeală. Sigur avea mâna legată de corp.

O urmărise atent pe Dahlia în timpul filmului. Ochii ei se măriseră pentru o clipă la vederea prim-planului cu figura aceea sfrijită. În rest rămăsese impasibilă.

— Bombardaseră un spital, zise Ali meditativ. Deci are experiență în chestii din astea.

— A fost prins când pilota un elicopter de salvare. Încerca să recupereze echipajul unui Phantom care fusese doborât. Ai văzut raportul meu.

— Am văzut ce ți-a spus el, zise Najeer.

— E purul adevăr. Sunt sigură că nu mă minte, zise Dahlia. Am trăit cu el două luni. Știu ce spun.

— Oricum, e o chestie minoră, spuse Ali. Alte lucruri despre el ne interesează mult mai mult.

În următoarea jumătate de oră, Ali o chestionă în legătură cu cele mai intime detalii ale comportamentului americanului. Când termină, Dahliei i se păru că în încăpere era un anume miros. Real sau imaginar, acel miros o purtă înapoi în tabăra de refugiați palestinieni de la Tir unde stătuse pe când avea opt ani și se văzu împăturind cuverturile ude care țineau loc de pat și pe care mama ei și bărbatul care le aducea mâncare gemuseră împreună pe întuneric.

Fasil continuă interogatoriul. Avea mâini de tehnician, grosolane, dar iscusite, și bătături în vârful degetelor. Stătea pe scaun aplecat în față, cu mica lui tașcă așezată alături, pe podea.

— Americanul a umblat cu explozibili?

— Doar cu material militar preasamblat. Dar a planificat totul atent și cu minuțiozitate. Planul lui pare rezonabil, răspunse Dahlia.

— Ție ți se pare rezonabil, tovarășă. Poate fiindcă ești atât de intim implicată în toată povestea asta. O să vedem noi cât de rezonabil e.

Fata își dori ca americanul, ca oamenii ăia să-i poată auzi vocea înceată în timp ce, pas cu pas, își reducea teribilul proiect la o serie de probleme clar definite, fiecare cu soluția ei.

Respiră adânc și începu să vorbească despre problemele tehnice pe care le implica uciderea a optzeci de mii de oameni, inclusiv a proaspătului președinte al Statelor Unite, sub privirile întregii națiuni.

— Greutatea este problema, spuse Dahlia. Trebuie să ne limităm la 600 de kilograme de *plastic.* Dați-mi o țigară, vă rog, un pix și hârtie.

Aplecându-se peste birou, desenă o curbă care semăna cu secțiunea transversală a unui bol. În interiorul acesteia și deplasată ușor spre partea superioară, desenă o altă curbă mai mică de aceeași formă.

— Aceasta e ținta, spuse ea, arătând spre curba mai mare. Pixul se mută pe curba mai mică. Principiul încărcăturii cumulative…

— Da, da, bine, o repezi Fasil. Ca o mină Claymore de dimensiuni mari. Simplu. Densitatea mulțimii?

— Umăr la umăr, complet expuși sub acest unghi de la pelvis în sus. Trebuie să știu dacă *plasticul*…

— Tovarășul Najeer o să-ți spună tot ce trebuie să știi, i-o reteză Fasil pe un ton superior.

Dahlia continuă cu un aer imperturbabil:

— Trebuie să știu dacă explozibilul pe care s-ar putea să mi-l dea tovarășul Najeer este *plastic* antipersonal preasamblat cu bile de oțel, precum cele din minele Claymore. Greutatea impusă se referă doar la *plastic.* Containerele și genul ăsta de șrapnel nu ne-ar fi de niciun folos.

— De ce?

— Din cauza greutății, evident.

Fasil o obosise.

— Și dacă n-ai șrapnel, ce se întâmplă atunci, tovarășă? Dacă te bazezi pe șoc, dă-mi voie să te informez…

— Ba dă-mi voie mie să te informez. Contez pe ajutorul tău. Nu pretind că am pregătirea ta. Tu și cu mine nu suntem în nicio competiție. În Revoluție nu e loc pentru rivalități.

— Zi-i ce vrea să știe.

Vocea lui Najeer era dură.

Fasil se conformă rapid:

— *Plasticul* nu este preasamblat cu șrapnel. Ce-o să folosești?

— Exteriorul încărcăturii cumulative o să fie învelit în straturi de gloanțe de carabină calibrul .177. Americanul crede că se vor dispersa pe o rază de 150 de grade vertical formând un arc orizontal de 260 de grade. Efectul e o medie de 3,5 gloanțe pe om în zona măcelului.

Fasil făcu ochii mari. Văzuse cândva cum o mină Claymore americană, nu mai mare decât un manual școlar, crease un vid însângerat când spulberase o trupă de soldați în marș și secerase iarba în jurul lor. Ce propunea fata avea să fie exact ca o mie de mine Claymore detonate simultan.

— Detonarea?

— Capsă electrică detonată de un sistem de 12 volți, inclus. Mai e și un sistem secundar cu baterie separată. Plus un fitil Bickford.

— Asta-i tot, zise tehnicianul. Am terminat.

Dahlia se uită la el. Zâmbea, dar femeia n-avea cum să știe dacă era cu adevărat mulțumit sau voia doar să-i facă pe plac lui Hafez Najeer. Se întreba dacă Fasil își dăduse seama că acea curbă mai mare reprezenta Stadionul Tulane unde pe 12 ianuarie aveau să se joace primele 21 de minute din finala campionatului de fotbal.

•

Dahlia așteptă timp de o oră într-o cameră amplasată spre capătul holului. Când fu rechemată în biroul lui Najeer, îl găsi pe comandantul lui Septembrie Negru singur. Acum avea să afle ce-o interesa.

Camera era cufundată în întuneric, cu excepția unui petic de încăpere luminat de o lampă de citit. Najeer continua să stea sprijinit de perete. Lumina cădea pe mâinile lui care învârteau în joacă un cuțit negru de comando. Vorbi cu voce moale:

— Fă-o, Dahlia. Omoară cât de mulți poți.

Brusc ieși din conul de umbră și zâmbi ca și cum s-ar fi simțit ușurat, arătându-și dinții strălucitori în contrast cu fața smeadă. Cu un aer jovial, deschise servieta tehnicianului și scoase din ea o statuetă. Era o figurină reprezentând-o pe Madona, asemenea celor din vitrinele magazinelor cu articole religioase, pictată la repezeală în culori țipătoare.

— Uită-te bine la ea, zise bărbatul.

Fata răsuci statueta în mâini. Cântărea aproximativ jumătate de kilogram și la pipăit nu părea să fie din ipsos. Pe partea laterală avea o margine ușor mai pronunțată, ca și când fusese lucrată într-o matriță, nu turnată. Pe fundul statuetei erau scrise cuvintele „Fabricată în Taiwan”.

— *Plastic*, zise Najeer. Asemănător cu C-4 al americanilor, dar produs ceva mai în est. Are și niște avantaje față de C-4. În primul rând e mult mai puternic, fără să-i afecteze prea tare stabilitatea, și este foarte maleabil la o temperatură de peste 50 de grade.

O mie două sute de bucăți din astea ajung în New York de mâine în două săptămâni la bordul cargoului *Leticia.* Documentele or să confirme că au fost importate din Taiwan. Muzi, importatorul, o să fie la docuri să preia marfa. După aia o să ai grijă să-și țină gura definitiv.

Najeer se ridică și se întinse.

— Ai făcut treabă bună, tovarășă Dahlia, și-ai parcurs un drum lung. O să te odihnești acum împreună cu mine.

Najeer avea un apartament sumar mobilat, un etaj mai sus, la numărul 18, pe Rue Verdun, asemănător locuințelor ocupate de Fasil și Ali la alte etaje ale clădirii.

Dahlia stătea pe marginea patului lui Najeer cu un magnetofon mic în poală. Îi ordonase să pregătească o înregistrare ca s-o dea pe post la Radio Beirut după atac. Femeia era goală și Najeer, care o urmărea de pe canapea, remarcă surescitarea ei crescândă pe măsură ce vorbea la microfon.

„Cetățeni ai Americii!”, începu ea, „Astăzi luptătorii palestinieni pentru libertate au dat o lovitură grea în însăși inima țării voastre. Singurii responsabili pentru această nenorocire sunt mercenarii morții din propria voastră țară, cei care îi aprovizionează pe măcelarii din Israel. Liderii

voștri au fost surzi la vaietele celor lipsiți de adăpost. Au nesocotit distrugerile provocate de evrei în Palestina și au comis ei înșiși crime în Asia de Sud-Est. Arme, avioane de luptă și milioane de dolari americani au ajuns în mâinile instigatorilor la război, în timp ce milioane de conaționali de-ai voștri mor de foame. Poporul american e responsabil și el.

Ascultați, cetățeni ai Americii! Noi vrem să vă fim frați. Voi sunteți cei care trebuie să înlăturați de la putere lepădăturile care vă conduc. De aceea, pentru fiecare arab care moare de mâna unui israelian, un american va plăti cu viața. Fiecare loc sfânt pentru musulmani, fiecare lăcaș creștin sacru distrus de banditii evrei va fi răzbunat prin distrugerea unei proprietăți în America”.

Dahlia se îmbujorase la față și sfârcurile i se întăriseră. Continuă să vorbească:

„Nutrim speranța că această cruzime se va opri aici. Alegerea vă aparține. Sperăm ca de-acum încolo să nu mai începem niciun an cu vărsare de sânge și suferință. Salaam aleikum”.

Najeer era în picioare în fața ei și Dahlia se întinse spre el, în timp ce bărbatul lăsă halatul de baie să-i alunece pe podea.

•

La trei kilometri de camera unde Najeer și Dahlia se îmbrățișau printre cearșafurile răvășite, o mică șalupă israeliană înarmată cu rachete despica fără zgomot apele Mediteranei.

Șalupa trase la un kilometru sud de Grotte aux Pigeons și o barcă pneumatică fu lăsată la apă. Doisprezece bărbați înarmați coborâră în barcă. Toți erau îmbrăcați în costum, cu cravate făcute de ruși, arabi și francezi, purtau pantofi cu talpă de crep și niciunul nu avea acte de identitate asupra lui. Chipurile lor întăreau impresia că nu se aflau pentru prima dată în Liban.

Apa avea o culoare fumurie în lumina lunii, iar marea era vălurită de o briză caldă ce sufla dinspre

larg. Opt bărbați trăgeau întins la vâsle, să parcurgă cât mai repede cei patru sute de metri până la plaja nisipoasă de la Rue Verdun. Era ora 4:11 dimineața, 23 de minute până la răsăritul soarelui și 17 minute înainte să mijească prima geană albastră a zilei. În liniște, traseră barca pe uscat, o acoperiră cu o pânză de culoarea nisipului și o luară rapid în sus pe plajă spre Rue Ramlet el-Baida, unde îi așteptau patru bărbați și patru mașini a căror siluetă se proiecta pe fundalul strălucitor al hotelurilor dinspre nord.

Se aflau la doar câțiva metri de mașini când un Land Rover maro cu alb frână cu zgomot la aproape 30 de metri în sus pe Rue Ramlet, cu farurile ațintite asupra micului convoi. Doi bărbați în uniforme cafenii săriră jos din mașină cu pistoalele îndreptate spre ei.

— Nu mișcați! Legitimați-vă!

Se auzi un sunet precum pocnetul floricelelor de porumb și un nor de praf țâșni din uniformele soldaților libanezi care se prăbușiseră ciuruiți de gloanțele de 9 mm ale pistoalelor Parabelum cu amortizor.

Un al treilea ofițer aflat la volanul mașinii de teren încercă s-o ia din loc, dar un glonț făcu zob parbrizul și-i străpunse fruntea. Mașina rulă necontrolat și se opri într-un palmier de pe marginea drumului, iar polițistul fu aruncat înainte peste claxon. Doi bărbați se repeziră la mașină și traseră bărbatul mort deoparte, dar deja se aprinseseră câteva lumini în apartamentele ce dădeau spre plajă.

Se deschise o fereastră și cineva strigă supărat în arabă:

— Ce-i cu gălăgia asta infernală? Să cheme careva poliția!

De lângă Land Rover, cel care conducea raidul strigă în arabă, cu voce răgușită de bețivan:

— Unde e Fatima? Plecăm dacă o să coboare mai repede.

— Cărați-vă de-aici, bețivi împuțiți, sau chem chiar eu poliția.

— Aleikum salaam, vecine, mă duc, se auzi vocea răgușită din stradă.

Lumina din apartament se stinse. În mai puțin de două minute marea înghițea Land Rover-ul și trupurile dinăuntru.

Două mașini o luară spre sud pe Rue Ramlet, iar celelalte două o cotiră pe Corniche Ras Beyrouth, merseră preț de două străzi, apoi virară din nou spre nord pe Rue Verdun…

•

Clădirea de pe Rue Verdun numărul 18 era păzită douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. O santinelă fusese postată în hol și cealaltă înarmată cu o mitralieră supraveghea zona de pe acoperișul clădirii de peste drum. Acum bărbatul de pe acoperiș stătea într-o poziție ciudată ținând arma în fața lui, cu spintecătura de la gât băltind de sânge în lumina lunii. Santinela din hol zăcea în fața ușii, unde ieșise să vadă ce era cu lălăitul ăla de bețiv.

Najeer adormise deja, iar Dahlia se desprinse încet din brațele lui și intră în baie. Stătu mult timp sub duș, bucurându-se de stropii de apă șfichiuitori. Najeer nu era un amant nemaipomenit. Zâmbi în timp ce se săpunea. Se gândea la american și nu auzi zgomotul pașilor de pe hol.

Najeer dădu să se ridice din pat exact în clipa când ușa de la apartament fu izbită de perete și o lanternă îl orbi.

— Tovarășe Najeer, zise vocea în grabă.

— Aiwa.

Mitraliera licări și sângele țâșni din Najeer când gloanțele îl izbiră de perete. Asasinul rase cu mâna ce era pe biroul lui Najeer și azvârli totul într-o geantă exact în momentul când o explozie în altă parte a clădirii zguduia camera.

Fata goală din ușa de la baie părea înghețată de groază. Asasinul aținti arma spre sânii ei goi și

degetul i se crispă pe trăgaci. Avea sâni frumoși. Gura mitralierei ezită.

— Pune ceva pe tine, târfă arăboaică, îi zise el și ieși din cameră mergând de-a-ndărătelea.

Explozia care avusese loc două etaje mai jos și care smulsese pereții apartamentului lui Ali îi ucisese pe loc pe Ali și pe soția lui. Atacatorii, tușind din pricina prafului, o porniseră spre scări în clipa în care un bărbat slab cu o pijama pe el ieși din apartamentul de la capătul holului încercând să armeze o pușcă mitralieră. Dar n-apucă să-și finalizeze intențiile, căci o grindină de gloanțe îl sfâșie, imprimându-i bucăți din pijama în carne și împrăștiindu-le pe hol.

Atacatorii se năpustiră în stradă și mașinile cu care veniseră demarară în trombă spre sud către mare în timp ce se auzeau deja sirenele poliției.

Îmbrăcată cu halatul de baie al lui Najeer și cu mâna încleștată pe geantă, Dahlia ajunsese în stradă în câteva secunde și se amestecă în mulțimea care se năpustise afară din clădirile din preajmă. Făcea eforturi disperate să raționeze când simți o mână fermă prinzând-o de braț. Era Muhammad Fasil. Un glonț îi lăsase o crestătură însângerată pe obraz. Își înfășură cravata pe mână și și-o apăsă pe rană.

— Najeer? întrebă el.

— Mort.

— Ca și Ali, bănuiesc. Fereastra de la apartamentul lui a explodat exact în momentul când dădeam colțul. Am tras în ei din mașină, dar… ascultă-mă bine, Najeer a ordonat să-ți duci la bun sfârșit misiunea. Explozibilii nu au avut de suferit, or să ajungă conform planului. La fel și armele automate – Schmeisserul tău și un AK-47, ambalate separat împreună cu niște piese de bicicletă.

Dahlia se uită la el cu ochii roșii din cauza filmului.

— Or să plătească pentru ce-au făcut. Or să plătească cu câte 10 000 de-ai lor pentru fiecare mort.

Fasil o conduse la o casă conspirativă din Sabra, unde așteptară căderea nopții. Când se lăsă întunericul, o duse la aeroport în Citroënul lui hodorogit. Rochia împrumutată pe care-o purta era cu două numere peste măsura ei, dar fata se simțea prea obosită ca să se mai sinchisească de asemenea fleacuri.

La 10:30 seara, avionul Pan Am 707 își începu cursa deasupra Mediteranei și înainte ca luminile Arabiei să se stingă sub aripa din dreapta, Dahlia adormi istovită.

2.

În acel moment, Michael Lander făcea singurul lucru din lume care-i făcea plăcere. Pilota un dirijabil pe care scria *Aldrich.* Planând la aproape două sute cincizeci de metri deasupra stadionului din Miami unde se disputa cupa Orange Bowl – unul din meciurile de fotbal studențești – și asigurând o platformă stabilă pentru echipa de televiziune aflată în nacelă în spatele lui. Dedesubt, pe stadionul înțesat de lume, campioana mondială Miami Dolphins câștiga detașat meciul cu Pittsburgh Steelers.

Vuietul mulțimii aproape că acoperea zgomotul radioului care pârâia deasupra capului lui Lander. Când plutea deasupra unui stadion în zilele toride, simțea mirosul mulțimii și dirijabilul părea susținut în aer de un puternic curent ascendent de țipete necontrolate și căldură emanată de trupurile spectatorilor. Lui Lander i se părea murdar acel curent. Prefera călătoriile dintr-un oraș în altul. Atunci dirijabilul era curat și silențios.

Doar din când în când mai arunca o privire asupra terenului de dedesubt. În rest, scruta buza stadionului și linia de orientare pe care și-o fixase între vârful catargului de care era agățat steagul și orizont, ca să poată menține o altitudine constantă de 244 metri.

Lander era un pilot excepțional având în vedere dificultatea domeniului în care lucra. Nu e ușor de pilotat un dirijabil. Flotabilitatea variabilă și suprafața vastă îl lasă în voia vântului dacă nu e manevrat cu pricepere. Lander avea instinctul unui marinar când trebuia să aprecieze forța vântului și era înzestrat cu darul pe care numai cei mai buni piloți de dirijabil îl au – capacitatea de a-și anticipa manevrele. Mișcările unui dirijabil sunt ciclice, și Lander era mereu cu un pas înainte, menținând în bătaia brizei marea balenă asemănătoare unui pește

care înoată contra curentului, lăsându-i în jos botul când întâlnea rafale de vânt și ridicându-l în momentele de acalmie, aruncându-și umbra asupra a jumătate din teren. Când zbura deasupra stadionului, mulți dintre spectatori își înălțau capetele să privească dirijabilul și unii chiar îi făceau cu mâna. Priveau fascinați obiectul masiv și atât de lung suspendat în aer.

Lander își pusese în funcțiune pilotul automat din creier. În timp ce îi spunea cu precizie ce reglaje trebuia să facă pentru a menține balonul stabil, bărbatul se gândea la Dahlia. La peticul de puf din scobitura spatelui ei și la senzația tactilă când i-l mângâia. La dinții ei ascuțiți. La gustul de miere și sare.

Se uită la ceas. Dahlia trebuia să fi plecat din Beirut cu o oră în urmă și acum era în drum spre el.

Lander putea să se gândească fără probleme la două lucruri în același timp: la Dahlia și la zbor.

Cu mâna stângă mutilată în război împinse ușor în față comenzile care reglau accelerația și pasul elicei, apoi trase înapoi cârma de profunzime de lângă scaun. Aparatul voluminos se înălță rapid în timp ce Lander vorbi la microfon:

— Nora Unu Zero, plec de la stadion pentru un tur la 366 metri.

— Recepționat, Nora Unu Zero, veni răspunsul vesel de la turnul de control din Miami.

Controlorilor de trafic și operatorilor radio din turnul de control le plăcea să vorbească cu dirijabilul și mulți aveau câte o glumă pregătită pentru momentul când știau că va apărea. Oamenii îl tratau cu prietenie, ca pe un ursuleț panda. Pentru milioane de americani care îl vedeau pe la târguri și evenimente sportive, balonul era un prieten din cer uriaș, binevoitor și greoi. Metaforic, aproape invariabil i se spune „elefant” sau „balenă”. Nimeni nu-l asociază cu o „bombă”.

În cele din urmă meciul se sfârși și umbra lungă de 68 metri a dirijabilului trecu deasupra șirurilor nesfârșite de mașini care părăseau stadionul. Cameramanul de televiziune și asistentul lui își puseseră echipamentul la adăpost și mâncau sandvișuri. Lander lucrase adesea cu ei.

Soarele care-și începuse coborâșul brăzdase Golful Biscayne cu o dungă incendiară de un roșu-auriu în vreme ce balonul plutea deasupra apei. Lander viră spre nord și se duse la 45 metri de Miami Beach, iar băieții de la televiziune își îndreptară binoclurile spre fetele în bikini. Câțiva dintre cei aflați pe plajă își fluturară mâinile spre ei.

— Ia zi, Mike, firma Aldrich fabrică și prezervative? îi strigă Pearson, cameramanul, cu gura plină.

— Mda, îi zise Lander peste umăr. Prezervative, cauciucuri, dispozitive pentru prevenirea formării gheții sau pentru îndepărtarea ei, ștergătoare de parbriz, jucării de baie, baloane pentru copii și saci pentru morți.

— Și cu slujba asta ai parte de prezervative pe gratis?

— Evident. Și-acu am unu pus.

— Ce e ăla „sac pentru mort”?

— Un sac mare de cauciuc. Mărime universală. Înăuntrul lor e întuneric. Unchiul Sam le folosește drept prezervative. Când vezi așa ceva știi că și-a făcut de cap.

N-ar fi fost greu să-i facă vânt lui Pearson. Și nici celorlalți membri ai echipei.

Iarna nu prea zbura cu dirijabilul. În anotimpul rece, dirijabilul era ținut lângă Miami, în hangarul cel mare care eclipsa toate clădirile din vecinătatea aerodromului. În fiecare primăvară o lua spre nord planând cu o viteză de 35 până la 60 de noduri, în funcție de vânt, și apărea la bâlciuri și meciuri de base-ball. Compania Aldrich îi oferise lui Lander un apartament de iarnă lângă aerodromul din

Miami, dar acum, de îndată ce puse la adăpost aparatul, luă avionul spre Newark și se duse la casa lui de lângă baza din nord a balonului, la Lakehurst, în New Jersey.

Când îl părăsise soția, îi lăsase lui casa. În seara aceasta lumina rămase aprinsă până târziu în garajul-atelier, căci Lander avea de lucru și o aștepta pe Dahlia. Mesteca într-un bidon cu rășină sintetică pe bancul de lucru și tot garajul se umpluse de mirosul acela puternic. În spatele lui pe podea se afla un obiect curios, lung de cinci metri jumătate. Era un mulaj pe care Lander îl făcuse după carcasa unei mici bărci cu pânze. Răsturnase carcasa și o spintecase de-a lungul chilei. Jumătățile erau la distanță de aproape 46 cm una de alta, unite printr-o etravă lată. Văzut de sus, mulajul semăna cu o potcoavă aerodinamică. În timpul liber lucrase la el săptămâni întregi. Acum era uns și gata de pus în funcțiune.

Fluierând încetișor, Lander acoperi mulajul cu straturi de fibră de sticlă și rășină, îmbinând marginile perfect. După ce carcasa din fibră de sticlă se va usca, și o va scoate de pe mulaj, avea să obțină o nacelă ușoară, netedă și lucioasă care se va potrivi de minune sub nacela balonului Aldrich. În deschiderea din centru era loc exact pentru singura roată de aterizare a dirijabilului și antena de recepție-transmisie automată. Cadrul de susținere a nacelei atârna într-un cui pe peretele garajului. Era foarte ușor și foarte rezistent, cu chilă dublă din țeavă de oțel crom-molibden Reynolds 5130 și schelet din același material.

Lander transformase garajul dublu în atelier de lucru încă de pe vremea când era căsătorit și acolo își făcuse mare parte din mobilă în anii dinaintea plecării în Vietnam. Lucrurile pe care nevastă-sa nu voise să le ia erau încă depozitate deasupra grinzilor – un scaun pentru copil, o masă pliantă de camping, mobilă de grădină din răchită. Lumina fluorescentă era supărătoare și Lander își pusese o

cască de base-ball să-l protejeze în timp ce lucra la mulaj, fluierând ușor.

Se opri la un moment dat și căzu pe gânduri. Apoi continuă să netezească suprafața nacelei, ridicându-și cu grijă picioarele ca să nu rupă ziarele împrăștiate pe podea.

La scurtă vreme după ora 4:00, sună telefonul. Lander răspunse din garaj.

— Michael? Accentul ei britanic era o surpriză continuă pentru el și-și imagină telefonul îngropat în părul ei negru.

— Cine altul?!

— Bunica e bine. Sunt la aeroport și ajung ceva mai târziu. Nu mă aștepta.

— Ce…

— Michael, abia aștept să te văd.

Convorbirea se întrerupse.

•

Se lumina de ziuă când Dahlia intră cu mașina pe aleea casei lui Lander. Locuința era cufundată în întuneric. Se simțea neliniștită, dar mai puțin ca înainte de prima lor întâlnire – atunci avusese senzația că în cameră se afla un șarpe invizibil. De când trăia cu el, separase partea mortal de periculoasă din Lander de restul persoanei lui. Acum, când stătea în preajma lui, avea senzația că amândoi se află în cameră cu un șarpe și ar putea spune unde este și dacă doarme sau nu.

Intră în casă făcând mai mult zgomot decât ar fi fost nevoie și-l strigă încetișor și cântat pe nume în timp ce urca scările: nu voia să-l ia prin surprindere. Dormitorul era cufundat în întuneric. Din ușă văzu licărirea țigării, asemenea unui ochi roșu.

— Bună, zise ea.

— Vino-ncoace.

Se duse prin întuneric spre licărul din fața ei. Picioarele dădură de carabină, aflată în siguranță pe podea lângă pat. Respiră ușurată. Șarpele era adormit.

Lander visa balene și nu voia să se trezească. În visul lui, umbra imensă a dirijabilului Marinei se deplasa deasupra gheții de dedesubt, în timp ce zbura în ziua aceea nesfârșită. Era în 1956 și se ducea la Pol.

Balenele care se încălzeau la soarele arctic observară dirijabilul abia în momentul când ajunse aproape deasupra lor. Apoi le auzi, cu cozile înălțându-se într-o arteziană de stropi în timp ce alunecau sub un banc de gheață albăstrie cufundat în apele Mării Arctice. Privindu-le din nacelă, Lander le vedea suspendate acolo sub banc. În acel loc albastru și rece, unde nu ajungea niciun zgomot.

Apoi se făcea că era deasupra Polului, iar busola magnetică o luase razna. Activitatea solară provoca interferențe semnalului de la radiofar și cu Fletcher la cârma de profunzime, pilotă orientându-se după soare în timp ce steagul de pe lancea de care atașase o greutate fâlfâia îndreptându-se spre gheață.

— Busola, zise el, trezindu-se în propria sa casă. Busola.

— Radiofarul de la Spitsbergen, Michael, spuse Dahlia, mângâindu-l pe obraz. Ți-am adus micul dejun.

Știa visul. Spera să viseze deseori despre balene. Visul îl îmblânzea.

Pe Lander îl aștepta o zi grea și ea nu putea să-i fie alături. Trase draperiile și lumina soarelui inundă încăperea.

— Aș prefera să nu pleci.

— Ți-am mai spus-o și-ți repet. Când ai autorizație de pilot sunt cu ochii pe tine. Dacă nu mă prezint, o să-mi trimită aici cine știe ce asistent social de la Administrația Veteranilor cu un întreg chestionar. Au un formular cu rubrici de genul: *A. Observați condițiile de pe teren. B. Subiectul pare deprimat*? Cam așa. Și-o ține la nesfârșit.

— Te descurci tu.

— Un singur telefon la Administrația Federală a Aviației, o singură aluzie cât de mică cum că s-ar putea să fiu ușor deprimat și s-a zis cu mine. Nu mă mai lasă să zbor. Dar dacă asistentul social ar vrea să arunce o privire în garaj?

Își bău sucul de portocale.

— Și-n plus, vreau să-i mai văd o dată pe funcționarii ăia.

Dahlia stătea lângă fereastră, cu soarele încălzindu-i fața și gâtul.

— Cum te simți?

— Adică dacă azi sunt sărit de pe fix? Nu, chiar nu sunt.

— Nu asta am vrut să spun.

— Pe dracu'. O să intru într-un birou mic cu unul din funcționarii ăia și o să închidem ușa și el o să-mi spună ce-o să mai facă guvernul pentru mine.

Ceva licări în mintea lui Lander.

— Foarte bine, ești sărit de pe fix? O să strici totul? O să pui mâna pe un funcționar de la veterani și-o să-l omori, ca pe urmă ceilalți să te dea pe mâna poliției? Și pe urmă ce-o să mai faci, o să stai într-o celulă, o să te masturbezi și-o să cânți „Dumnezeu să binecuvânteze America și pe Nixon"?

Folosise două declanșatoare simultan. Le încercase separat cu alte ocazii și-acum voia să vadă ce efect aveau împreună.

Lander avea o memorie formidabilă. Când era treaz, amintirile îi dădeau fiori. În somn, îl făceau uneori să țipe.

> *Masturbare*: *Gardianul nord-vietnamez îl prinsese masturbându-se în celulă și-l pusese s-o facă din nou în prezența celorlalți.*
>
> *„Dumnezeu să binecuvânteze America și pe Nixon.” Ofițerul de la Aviația Militară ținea nota scrisă de mână în dreptul hubloului avionului C-141 la baza aviatică Clark din Filipine în vreme ce prizonierii se întorceau acasă. Lander, care stătea de partea cealaltă a culoarului, o citise de-a-ndărătelea, cu lumina soarelui reflectându-se prin hârtie.*

Își feri privirea, în timp ce se uita la Dahlia. Gura i se deschise încet și fața îi arăta vlăguită. Acestea erau momentele periculoase. Secunde interminabile, când firele de praf colcăiau în razele de soare, colcăiau pe lângă Dahlia și pe lângă carabina scurtă și urâtă de lângă pat.

— Nu trebuie să te răzbuni pe ei unul câte unul, Michael, zise ea moale. Și nu trebuie să faci celălalt lucru singur. Vreau s-o fac eu pentru tine. Nu-mi strica plăcerea.

Nu mințea. Lander știa întotdeauna când spunea adevărul și când nu. Făcu din nou ochii mari și-ntr-o clipă nu-și mai auzi bătăile inimii.

•

Coridoare fără ferestre. Michael Lander mergând pin aerul stătut din clădirea guvernamentală de-a lungul etajelor nesfârșite unde ușile batante se mișcau dintr-o parte în alta. Gărzi în uniformele albastre ale Administrației Generale a Serviciilor verificând pachete. Lander n-avea niciun pachet la el. Recepționera citea un roman intitula *Asistentă de măritat.*

— Sunt Michael Lander.

— Ați luat număr?

— Nu.
— Ce mai așteptați?
Luă un disc cu un număr scris pe el de pe o tavă așezată la capătul biroului.
— Ce număr aveți?
— Treizeci și șase.
— Cum vă cheamă?
— Michael Lander.
— Handicap?
— Nu. Am fost convocat aici azi.
Îi înmână scrisoarea de la Administrația Veteranilor.
— Luați loc, vă rog.
Se întoarse spre microfonul de lângă ea:
— Șaptesprezece.
Șaptesprezece, un tânăr cam prăpădit într-o jachetă de vinilin, trecu în viteză pe lângă Lander și dispăru în aglomerația din spatele secretarei.
Cam jumătate din cele cincizeci de locuri din sala de așteptare erau ocupate. Majoritatea tinerilor, foști specialiști militari clasa 4, arătau la fel de șleampăt în hainele civile precum arătaseră și în uniforme. Lander îi vedea parcă aievea pierzându-și vremea la automatele cu jocuri de noroc într-un terminal de autobuz în uniformele lor clasa A mototolite.
În fața lui Lander stătea un bărbat cu o cicatrice lucioasă deasupra tâmplei. Tot încercase să-și pieptene părul astfel încât s-o acopere. Din două în două minute își scotea batista și-și sufla nasul. Avea câte o batistă în fiecare buzunar.
Bărbatul de lângă Lander stătea foarte liniștit, cu mâinile încleștate pe coapse. Doar ochii i se mișcau de colo-colo, urmărind fiecare persoană care circula prin cameră. De multe ori făcea mari eforturi să-și întoarcă privirea, pentru că nu-și sucea deloc capul.
Într-un birou mic din labirintul din spatele recepționerei, Harold Pugh îl aștepta pe Lander. Pugh era un oficial în plină ascensiune și mândru

că fusese numit la secțiunea specială care se ocupa de prizonierii de război. În noua slujbă, Pugh mânuia o cantitate considerabilă de documente. Printre maldărele de notificări era un formular de la consultantul național pe probleme de psihiatrie din cadrul Consiliului militar medical pentru aviație. Notificarea suna astfel: „Este imposibil ca un om supus la grele suferințe, izolare și privațiuni să nu ajungă la depresie psihică provocată de mânia îndelung reprimată. Rămâne de văzut când și cum va izbucni și se va manifesta boala”.

Pugh își propusese să citească notificările cu prima ocazie cândva avea o clipă de răgaz. Dosarul militar de pe biroul lui era impresionant. Îl răsfoi din nou în așteptarea lui Lander.

Lander, Michael J. 0214278603, Coreea 1951, Școala pregătitoare de ofițeri de marină. Calificative foarte bune. Cursuri de piloți de dirijabile la Lakehurst, N.J., 1954. Calificativ excepțional. Elogii pentru cercetarea în domeniul givrajului în aviatică. Expediție la pol în cadrul Marinei în 1956. Transferat la Administrație în 1964 după ce Marina și-a întrerupt programul de folosire a babanelor de observație. S-a oferit voluntar ca pilot de elicopter în 1964. Vietnam. Două misiuni. Doborât lângă Dong Hoi pe 10 februarie 1967. Prizonier de război timp de șase ani.

Lui Pugh i se părea ciudat ca un ofițer cu palmaresul lui Lander să demisioneze. Ceva nu era în ordine aici. Își amintea audierile cu ușile închise la întoarcerea acasă a prizonierilor de război. Poate era mai bine să nu-l întrebe pe Lander de ce demisionase.

Se uită la ceas. Trei patruzeci. Tipul întârzia. Apăsă pe butonul telefonului de pe birou. Recepționera răspunse prompt.

— N-a venit domnul Lander?

— Cum ați spus, domnule Pugh?

Se întrebă dacă nu cumva femeii îi făcea plăcere să se joace cu cuvintele.

— Lander. Lander am spus. E unul din cei cu regim special. Trimite-l la mine de îndată ce apare.

— Da, domnule Pugh. Așa o să fac.

Recepționera se apucă din nou de citit. La 3:50, luă la nimereală scrisoarea lui Lander ca s-o folosească drept semn de carte. Numele îi atrase atenția.

— Treizeci și șase, treizeci și șase.

Îl sună pe Pugh.

— A venit domnul Lander.

•

Pugh fu ușor surprins când îl văzu pe Lander. Bărbatul părea viguros în uniforma de căpitan de aviație civilă. Se mișca sprinten și te privea direct în ochi. Pugh se așteptase să întâlnească un om cu privire absentă.

Pe Lander, în schimb, înfățișarea lui Pugh nu-l surprinse deloc. Toată viața detestase funcționarii.

— Arătați bine, domnule căpitan. Aș zice că sunteți complet restabilit.

— Exact.

— Presupun că e bine să fiți din nou cu familia.

Lander zâmbi, dar ochii nu-și schimbară expresia.

— Familia e bine, din câte știu.

— Nu stați împreună? Parcă sunteți căsătorit, așa scrie aici. Ia să vedem… da. Aveți doi copii?

— Da, am doi copii. Sunt divorțat.

— Îmi pare rău. Mi-e teamă că Gorman, predecesorul meu care s-a ocupat de cazul dumneavoastră, mi-a lăsat prea puține documente.

Gorman fusese promovat pentru incompetență.

Lander îl privi pe Pugh cu un zâmbet subțire.

— Când ați divorțat, domnule căpitan Lander? Trebuie să actualizez datele astea.

Pugh era ca o vacă ce paște indiferentă pe buza unui smârc de apă, fără să-și dea seama ce se

petrecea în mintea omului întunecat care nu-l scăpa din ochi.

Dintr-odată Lander se apucă să vorbească despre lucrurile la care niciodată, absolut niciodată, nici măcar nu se putuse gândi.

— Prima dată a intentat acțiune de divorț cu două luni înainte de a fi eliberat. Cred că era în vremea când negocierile de la Paris se blocaseră din pricina alegerilor. Dar atunci s-a răzgândit. A plecat de acasă la un an după ce m-am întors. Vă rog să nu vă faceți procese de conștiință, domnule Pugh, guvernul a făcut tot ce i-a stat în putință.

— Sunt sigur, dar trebuie…

— Un ofițer de la Marină s-a dus de mai multe ori la noi acasă după ce am fost capturat, a luat ceaiul cu Margaret și i-a oferit consultanță. Există o procedură standard în privința prizonierilor de război, după cum sunt sigur că știți.

— Presupun că uneori…

— I-a explicat că foarte mulți foști prizonieri de război sunt fie homosexuali, fie impotenți. Ca să știe la ce să se aștepte, mă înțelegeți?

Lander voia să se oprească. Trebuia să se oprească.

— E mai bine să lași…

— I-a spus că speranța de viață a unui fost prizonier de război e mai mică cu 50% față de cea normală.

Lander zâmbea acum cu toată fața.

— Evident, domnule căpitan, trebuie să fi fost și alți factori.

— O, sigur, avea deja pe cineva cu care se regula, dacă la asta vă gândiți, râse Lander, simțind din nou cum îl împunge vechiul sfredel și cum i se urcă sângele la cap.

Nu trebuie să te răzbuni pe ei unul câte unul, Michael. Să stai în celulă, să cânți și să te masturbezi.

Lander închise ochii să nu mai vadă pulsând venele de pe gâtul lui Pugh.

Pugh ar fi vrut să râdă cu Lander, să-i intre pe sub piele, dar se simți oarecum ofensat, precum baptiștii, de superficialitatea cu care vorbea Lander despre sex. Își reprimă râsul la timp. Și asta fu salvarea lui.

Pugh luă din nou dosarul.

— Ați primit consiliere în problema dumneavoastră?

Lander se relaxase.

— O, da. Un psihiatru de la Spitalul Naval din St. Alban a discutat cu mine despre toate astea, în timp ce bea un Yoo-Hoo.

— Aș putea interveni să vi se acorde consiliere în continuare, dacă simțiți nevoia.

Lander clipi.

— Uitați ce e, domnule Pugh. Amândoi suntem oameni în toată firea. Lucruri de genul acesta se întâmplă. Ceea ce aș vrea eu de la dumneavoastră este o compensație pentru aripioara asta bătrână, zise el, ridicându-și ciotul mâinii.

De data asta Pugh era pe terenul său. Scoase formularul 214 din dosarul lui Lander.

— Va trebui să găsim o cale, din moment ce e clar că nu sunteți handicapat, dar o să avem noi grijă de dumneavoastră, zise el făcându-i cu ochiul lui Lander.

Era 4:30 și străzile erau deja cuprinse de iureș când părăsi clădirea Administrației Veteranilor și se trezi în Manhattanul slinos. Simțea pe spate sudoarea rece, în vreme ce stătea pe scări uitându-se la mulțimea din cartierul industriei textile scurgându-se spre stația de metrou de pe Strada 23. Nu se putea urca cu ei în metrou căci risca să fie strivit în îmbulzeala dinăuntru.

Mulți dintre angajații de la Administrația Veteranilor încercau să plece de la serviciu în primul val. Un torent de oameni luă cu asalt ușile clădirii și-l împinse la perete. Îi venea să-i ia la bătaie. Brusc își aminti de Margaret – putea chiar să-i perceapă mirosul. Se vedea stând în fața unui

birou din placaj, vorbind despre toate astea. Trebuia să se gândească la ceva. La șuieratul ceainicului. Nu, nu la asta, pentru numele lui Dumnezeu! Simți o durere ascuțită în colon și duse mâna la buzunar în căutarea unei pastile de Lomotil. Dar era prea târziu pentru Lomotil. Trebuia să găsească o toaletă. Repede. Se întoarse în camera de așteptare, în aerul stătut pe care-l simțea ca pe o pânză de păianjen pe față. Intră în toaletă palid și cu broboane de sudoare pe frunte. Singura cabină era ocupată și un alt bărbat aștepta să-i vină rândul. Lander se întoarse și traversă camera de așteptare. Colon spastic, îi spusese doctorul. Nu-i prescrisese niciun medicament. El singur descoperise Lomotilul.

De ce n-am luat unul înainte?

Bărbatul cu ochii neliniștiți îl urmări pe Lander fără să-și miște capul. Simțea valuri-valuri de durere în colon, pe mâini i se făcuse pielea de găină și senzația de greață devenise insuportabilă.

Îngrijitorul gras se scotoci de chei și-i dădu drumul lui Lander în toaleta angajaților. De afară, unde rămăsese să-l aștepte, nu auzi zgomotele neplăcute din interior. În cele din urmă, Lander își înălță ochii spre tavanul din Celotex. Lacrimi de durere îi alunecau pe obraz.

Pentru o secundă, se văzu în timpul marșului spre Hanoi, stând pe vine pe marginea drumului, în vreme ce gardienii se uitau la el.

Era la fel, exact la fel. Auzi din nou șuieratul ceainicului.

— Poponari, șuieră Lander, poponari.

Își șterse fața cu mâna schingiuită.

•

Dahlia, care fusese toată ziua ocupată cu cărțile de credit ale lui Lander, era pe platformă când Michael coborî din trenul pentru navetiști. Îl văzu pășind încetișor și știu că încerca să nu-și zdruncine măruntaiele.

Umplu un pahar de hârtie cu apă și scoase o sticluță din poșetă. Apa deveni lăptoasă când turnă calmantul.

N-o văzu decât în clipa în care ajunsese lângă el și-i întinsese paharul. Avea gust de lemn dulce și-i lăsă o senzație de amorțeală pe buze și pe limbă. Înainte să urce în mașină, opiumul îi ușurase deja durerea și în cinci minute i-o luase cu totul. Când ajunseră acasă, se prăbuși pe pat și dormi trei ore.

•

Lander se trezi buimac, pradă unei stări de agitație nefirească. Sistemele de apărare îi erau în funcțiune, iar mintea i se limpezise, după acele imagini dureroase, cu iuțeala unei bile de la jocurile de noroc. N-a dat-o în bară astăzi, putea fi sigur de asta.

Ceainicul – gâtul i se încordă. I se părea că simte o furnicătură undeva între umeri și cortex, într-un loc pe care nu-l putea atinge. Iar picioarele parcă n-aveau astâmpăr.

În casă era întuneric deplin și doar voința lui arzătoare ținea duhurile rele la distanță. Apoi, cum stătea în pat, văzu o lumină pâlpâitoare mișcându-se în sus pe scări. Dahlia avea o lumânare în mână, iar umbra ei se profila uriașă pe perete. Își pusese un capot închis la culoare și lung până-n pământ, care-o acoperea cu totul, și pășea fără zgomot în picioarele goale. Stătea în dreptul lui, cu flacăra lumânării reflectată precum gămălia unui ac în ochii ei mari și negri. Întinse mâna.

— Hai, Michael, vino cu mine.

Îl privea în față în timp ce îl conducea, mergând încet de-a-ndărătelea de-a lungul holului întunecat. Părul negru îi acoperea umerii, iar picioarele albe i se zăreau din când în când de sub capot. Se îndreptau spre fosta cameră de joacă a copiilor, goală în aceste ultime șapte luni. Acum, la flacăra lumânării, Lander văzu că în capătul camerei se afla un pat imens, iar pereții erau acoperiți cu draperii grele. Mirosul de tămâie îi învălui fața și

flăcăruia albastră a unei lămpi cu spirt pâlpâia pe o masă de lângă pat. Nu mai era camera unde Margaret… nu, nu, nu!

Dahlia puse lumânarea lângă lampă și cu o atingere de mătase îi scoase lui Lander bluza de pijama. Îi desfăcu șiretul de la pantaloni și cum stătea îngenuncheată ca să-i scoată de pe el, părul ei îi mângâia coapsele.

— Ai fost așa puternic azi.

Îl împinse ușor pe pat. Așternutul de mătase era răcoros, la fel ca aerul din încăpere care-i dădea o senzație de durere în organele genitale. Stătea întins, privind-o cum aprindea două lumânări de spermanțet în niște sfeșnice de pe perete. Fata îi dădu delicata pipă cu hașiș și rămase, la picioarele patului, cu umbrele plăsmuite de lumânare dansând în spatele ei.

Lander simțea că se scufundă în ochii aceia nesfârșit de adânci. Își amintea cum în copilărie stătea întins pe iarbă în nopțile senine de vară și se uita la cerul care brusc căpăta dimensiuni și adâncime. Privea până când nu mai vedea cerul de deasupra lui și avea senzația că se prăbușește printre stele.

Dahlia își lăsase capotul să-i alunece pe jos și stătea în picioare în fața lui. Vederea ei îl străfulgeră la fel ca întâia dată și simți cum i se taie răsuflarea. Dahlia avea sâni mari, dar rotunjimile lor nu erau acelea ale unui vas, ci ale unei cupole, iar linia despărțitoare dintre ei era vizibilă chiar și în absența sutienului. Sfârcurile i se întunecau la culoare pe măsură ce se întăreau. Era o minune de femeie, dar nu inaccesibilă, așa cum stătea acolo cu toate arcuirile trupului învăluite de flacăra luminării.

Lander fu străbătut de un fior când o văzu pe fată întorcându-se să ia vasul cu ulei de măsline de deasupra lămpii de spirt, în timp ce lumina arunca umbre jucăușe peste silueta ei. Se așeză deasupra lui sprijinindu-se în genunchi și începu să-i ungă

pieptul și abdomenul cu uleiul cald, mișcarea fiindu-i însoțită de legănarea molatică a sânilor. Cum se apleca înainte, pântecele i se rotunjea și apoi se retrăgea din nou în triunghiul acela întunecos. Părul pubian crescuse des și moale, elastic pe pântecele ei, o explozie întunecată care parcă voia să urce tot mai sus. Îl simți atingându-i buricul și uitându-se fix în desișul acela, văzu suspendate în lumina lumânării primele perle ale feminității ei.

Știa că-l vor scălda ca un fluid cald cu gust de banane și sare. Dahlia luă o sorbitură din uleiul cald de măsline și îi învălui penisul cu el, în timp ce își legăna încetișor capul în mișcările ample armonizate cu ritmul sângelui lui.

Și în tot acest timp îi țintui fața cu ochii larg deschiși și ficși că ai unei pume, în care adunase toată lumina lunii.

3.

Un sunet ca un ecou domol de tunet făcu să vibreze aerul din dormitor și flăcările lumânărilor tremurară, dar Dahlia și Lander, strâns îmbrățișați, nici măcar nu tresăriră. Era zgomotul obișnuit al avionului cu reacție care-și făcea cursa regulată de la New York la Washington. Boeingul 727 se afla la 1830 de metri deasupra localității Lakehurst și urca.

Urmăritorul se afla în avion în acea seară. Era un bărbat lat în umeri, îmbrăcat într-un costum cafeniu și stătea pe locul de lângă interval chiar în spatele aripii. Stewardesa colecta taxa de călătorie de la pasageri. Îi dădu o bancnotă de cincizeci de dolari. Femeia se încruntă la vederea banilor.

— Nu aveți mărunt?

— Dați-mi două bilete, zise bărbatul arătând spre matahala care dormea lângă el. Pentru el și pentru mine.

Avea un accent pe care stewardesa nu-l putea localiza. Părea să fie neamț sau olandez, își zise ea. Dar greșea.

Era maiorul David Kabakov de la Serviciul Secret Israelian, secțiunea Aliyah Beth a Mossadului, și spera că cei trei bărbați care stăteau în spatele lui de partea cealaltă a intervalului aveau bani potriviți pentru bilete, altfel riscau ca stewardesa să-i țină minte din cauza acestui incident. Trebuia să se fi ocupat de chestia asta în Tel Aviv, se gândi el. Legătura la Aeroportul Kennedy fusese rapidă, așa că nu avusese timp să schimbe banii. Era o eroare minoră, dar îl deranja. Maiorul Kabakov reușise să ajungă la treizeci și șapte de ani tocmai pentru că nu făcuse multe greșeli.

Lângă el, sergentul Robert Moșevski sforăia încetișor, cu capul lăsat pe spate. În timpul lungului zbor de la Tel Aviv, nici Kabakov, nici

Moşevski nu dăduseră vreun semn că îi cunoşteau de ani buni pe bărbaţii din spatele lor. Cei trei erau mătăhăloşi, îmbrăcaţi în costume lălâi care nu atrăgeau deloc atenţia. Ei formau ceea ce Mossadul numea o „echipă de incursiune tactică”. Corespondentul american era bine cunoscutul „detaşament al morţii”.

În cele trei zile de când îl ucisese pe Hafez Najeer în Beirut, Kabakov dormise extrem de puţin şi ştia că trebuia să prezinte o informare detaliată de îndată ce avea să ajungă în capitala americană. Mossadul reacţionase prompt după ce analizase înregistrarea pe magnetofon pe care Kabakov o adusese în urma atacului întreprins asupra conducerii organizaţiei Septembrie Negru. Se ţinuse o scurtă conferinţă la Ambasada americană şi Kabakov fusese trimis în misiune.

La întâlnirea de la Tel Aviv dintre serviciile de spionaj american şi israelian, se precizase că maiorul Kabakov urma să plece în Statele Unite ca să-i ajute pe americani să evalueze dimensiunile pericolului şi să-i asiste în identificarea teroriştilor, în cazul în care aceştia aveau să fie localizaţi. Ordinele oficiale pe care le primise erau clare.

Dar înaltul comandament al Mossadului îi dăduse o directivă suplimentară precisă şi fără echivoc. Trebuia să-i oprească pe arabi, indiferent de mijloacele pe care le-ar fi presupus o astfel de acţiune.

Negocierile privind vânzarea către israelieni a altor aparate Phantom şi Skyhawk se aflau într-o fază critică, iar presiunile pe care le făceau arabii pentru a zădărnici această afacere erau accentuate de criza de petrol din lumea vestică. Israelul trebuia să obţină avioanele. Tancurile arabe şi-ar fi început imediat incursiunea dacă nu s-ar mai fi văzut niciun avion Phantom trecând ca fulgerul pe deasupra deşertului.

O lovitură de mare anvergură comisă în Statele Unite ar fi înclinat balanţa puterii în favoarea

izolaționiștilor americani. Pentru americani, ajutorul acordat Israelului nu trebuia să fie prea costisitor.

Nici Departamentul de Stat israelian și nici cel american nu știau de existența celor trei bărbați care stăteau în spatele lui Kabakov. Aceștia aveau să se instaleze într-un apartament lângă Aeroportul Național și să aștepte telefonul lui. Kabakov spera că nu va fi nevoie să dea acel telefon. Ar fi preferat să se ocupe de problemă personal, fără să facă valuri. Kabakov spera ca diplomații să nu-i încurce socotelile. N-avea încredere nici în ei, nici în politicieni. Era suficient să-i privești trăsăturile slave – aspre, dar inteligente – pentru a-ți face o idee în privința manierei sale de abordare a problemelor.

Kabakov credea că evreii nesăbuiți mureau tineri, iar cei slabi o sfârșeau în spatele gardurilor de sârmă ghimpată. Copil fiind, cunoscuse războiul, căci familia lui fugise din Letonia cu puțin timp înainte de invazia germană, iar mai târziu părăsiseră și teritoriul rusesc. Tatăl lui murise în Treblinka. Mama îi dusese pe el și pe sora lui în Italia, dar își găsise sfârșitul în acea călătorie. Focul care ardea în ea în încercarea teribilă de a ajunge la Trieste îi dăduse tărie, dar îi mistuise trupul.

Când Kabakov își reaminti, după treizeci de ani, drumul spre Trieste, văzu cu ochii minții mâna mamei sale legănându-se în timp ce mergea în fața lor, cu cotul ciolănos al brațului subțire profilându-se prin zdrențele cu care era îmbrăcată. Și își aminti fața ei, aproape incandescentă, când își trezea copiii înainte ca prima rază de soare să pătrundă în șanțul în care dormeau.

În Trieste, își încredințase copiii în grija mișcării sioniste clandestine, înainte de a-și da duhul în pragul unei case de peste drum.

David Kabakov și sora lui ajunseseră în Palestina în 1946 și acolo se încheiase viața lor de

fugari. Înainte de a împlini 10 ani era deja curier pentru Palmach (unități de comandă ale formațiunii Haganah, miliția clandestină) și se angajase în lupta de apărare a drumului de la Tel Aviv la Ierusalim.

După douăzeci și șapte de ani de război, Kabakov știa mai bine decât majoritatea oamenilor cât valora pacea. Nu ura poporul arab, dar susținea că era o porcărie să încerci să negociezi cu Al Fatah. Invoca acest termen ori de câte ori era consultat de superiori în această problemă, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Mossadul îl considera pe Kabakov un bun ofițer de spionaj, dar bogatul lui palmares de combatant remarcabil nu îndreptățea trecerea acestuia la munca de birou. Pe teren însă risca să fie capturat, astfel că în mod necesar era exclus din cercurile de decizie ale Mossadului. Rămase așadar în secțiunea executivă a Serviciului Secret, dând lovitură după lovitură fiefurilor organizației Al Fatah din Liban și Iordania. Vârfurile Mossadului îl socoteau „ultima soluție”. Dar nimeni nu-i adresase vreodată acest apelativ.

Luminile Washingtonului treceau pe sub aripa avionului în timp ce acesta se înscria pe direcția Aeroportului Național. Kabakov desluși Capitoliul, complet alb în lumina reflectoarelor. Se întrebă dacă nu cumva Capitoliul era obiectivul vizat de teroriști.

Cei doi bărbați care așteptau în mica sală de ședințe de la Ambasada israeliană se uitară atenți la Kabakov când acesta intră împreună cu ambasadorul Yoachim Tell. Privindu-l pe maiorul israelian, Sam Corley de la FBI își aminti de un căpitan de jandarmerie care fusese comandantul lui la Fort Benning cu douăzeci de ani în urmă.

Fowler, de la CIA, nu se înrolase niciodată în armată. Privindu-l pe Kabakov îl frapă asemănarea acestuia cu un buldog. Corley și Fowler studiaseră documentele strânse în grabă referitoare la

israelian, dar hârtiile vorbeau mai ales despre Războiul de Șase Zile și Războiul din Octombrie, xeroxuri vechi de la secțiunea CIA care se ocupa de Orientul Mijlociu. Tăieturi din ziare. „Kabakov, tigrul de la Mitla Pass” – mofturi jurnalistice.

Ambasadorul Tell, încă îmbrăcat în costumul de seară pe care-l purtase la o reuniune oficială, făcu prezentările.

În cameră se așternu liniștea și Kabakov dădu drumul la micul magnetofon. Vocea Dahliei Iyad umplu încăperea: „Cetățeni ai Americii…”

Când înregistrarea se sfârși, Kabakov vorbi încet, cântărindu-și cu grijă cuvintele:

— Credem că Ailul al Aswad – Septembrie Negru – pune la cale un atac aici. De data asta nu-i interesează ostaticii, sau negocierile, sau chestii revoluționare teatrale. Vor doar cât mai mulți morți cu putință. Vor să vă vadă suferind. Credem că planul a fost definitivat și că această femeie este unul dintre actorii principali. Făcu o pauză. S-ar putea să fie deja aici.

— Înseamnă că aveți informații care să confirme înregistrarea, zise Fowler.

— Confirmarea o reprezintă faptul că știm că vor să atace Statele Unite, precum și împrejurările în care a fost găsită înregistrarea. Au mai încercat și altă dată, spuse Kabakov.

— Ați luat banda din apartamentul lui Najeer după ce l-ați ucis?

— Da.

— Nu l-ați interogat înainte?

— Ar fi fost inutil.

Sam Corley remarcă furia întipărită pe chipul lui Fowler. Își plimbă privirii peste dosarul din fața sa.

— De ce credeți că femeia pe care-ați văzut-o în cameră a făcut înregistrarea?

— Pentru că Najeer n-a avut timp s-o pună la loc sigur, zise Kabakov. Și nu era un om neglijent.

— A fost suficient de neglijent ca să se lase ucis.

— Najeer a rezistat multă vreme, răspunse Kabakov. Destul de mult cât să se întâmple ce s-a întâmplat la München și pe Aeroportul Lod. Inadmisibil de mult. Dacă nu sunteți atenți acum, o să vedeți americani masacrați.

— De ce credeți că planul va fi dus la capăt, acum că Najeer a fost suprimat?

Corley își ridică ochii de pe bucata de hârtie pe care o examina și-i răspunse el însuși lui Fowler:

— Înregistrarea era o chestie periculoasă. Faptul că au făcut-o confirmă că sunt aproape de pasul final. Ordinele trebuie să fi fost date deja. Am dreptate, domnule maior?

Kabakov știa să recunoască un anchetator bun. Corley era campionul.

— Exact, zise el.

— S-ar putea ca operațiunea, inițial concepută în altă țară, să fi fost transferată aici în ultimul minut, spuse Corley. De ce credeți că au decis să trimită femeia aici?

— Apartamentul lui Najeer fusese supravegheat de ceva timp, explică Kabakov. N-a fost văzută în Beirut înainte sau după noaptea raidului. Doi lingviști ai Mossadului care au analizat înregistrarea independent unul de altul au ajuns la aceeași concluzie: că a învățat engleza în copilărie de la britanici, dar a vorbit engleza americană în ultimii doi ani. În cameră s-au găsit haine confecționate în State.

— Poate era doar o mesageră chemată să primească ultimele instrucțiuni de la Najeer, zise Fowler. Instrucțiunile puteau fi transmise oriunde.

— Dacă ar fi fost o simplă mesageră, nu l-ar fi văzut niciodată pe Najeer la față, spuse Kabakov. Septembrie Negru este structurat ca un fagure de albine. Majoritatea agenților nu cunosc decât una sau două alte persoane din organizație.

— De ce n-ați ucis-o și pe femeie, domnule maior?

Fowler nu se uită la Kabakov când îi puse această întrebare. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi reușit să-l privească prea mult în ochi.

Ambasadorul vorbi pentru prima dată de la începutul ședinței:

— Pentru că atunci nu exista niciun motiv ca s-o ucidă, domnule Fowler. Sper că nu doriți s-o fi făcut.

Kabakov clipi scurt. Oamenii ăștia nu intuiau pericolul. Nu voiau să țină seama de avertismente. Cu ochii minții, văzu blindatele arabilor străbătând Peninsula Sinai cu zgomot asurzitor și intrând în orașe, pentru a-i vâna pe civilii evrei ca pe o turmă de vite. Fiindcă evreii nu aveau avioane. Fiindcă americanii erau sătui de toată tevatura asta. Pentru că o cruțase pe femeie. Sutele sale de victorii îi lăsau acum un gust amar. Faptul că nu avusese de unde să știe că femeia era un element important nu-l scuza câtuși de puțin în propriii ochi. Misiunea de la Beirut fusese imperfectă.

Kabakov fixă cu privirea fața osoasă a lui Fowler.

— Aveți un dosar informativ despre Hafez Najeer?

— Apare în dosarele noastre pe o listă cu ofițeri Al Fatah.

— În raportul meu găsiți informații complete despre el. Uitați-vă la fotografii, domnule Fowler. Au fost făcute după unele dintre operațiunile anterioare ale lui Najeer.

— Am mai văzut atrocități.

— Nu ca acestea.

Israelianul ridicase vocea.

— Hafez Najeer e mort, domnule maior Kabakov.

— Și informații neprețuite au fost îngropate odată cu el, domnule Fowler. Dacă această femeie nu va fi găsită, Septembrie Negru o să vă facă una cu pământul.

Fowler îi aruncă o privire ambasadorului, ca și când ar fi așteptat să intervină, dar ochii mici și isteți ai lui Tell aveau o căutătură tăioasă. Îl susținu pe Kabakov.

Maiorul vorbi din nou, cu voce abia auzită:

— Credeți-mă că știu ce spun, domnule Fowler.

— Ați recunoaște-o dacă ați vedea-o, domnule maior? întrebă Corley.

— Da.

— Dacă ar sta aici, de ce s-ar duce la Beirut?

— Avea nevoie de un lucru pe care nu-l putea găsi aici. De un lucru pe care numai Najeer putea să i-l procure, iar ea personal trebuia să-i confirme ceva lui Najeer pentru a obține lucrul respectiv.

Kabakov știa că explicația lui suna vag și nu-i plăcea deloc. Era nemulțumit și de faptul că folosise cuvântul „lucru” de trei ori într-o frază.

Fowler deschise gura, dar Corley îl întrerupse:

— Nu cred că e vorba de arme, nu?

— Să aduci arme aici ar fi ca și cum ai duce apă la fântână, zise Fowler cătrănit.

— Trebuie să fie vorba fie de echipament, fie de acces la o altă celulă sau la un agent sus-pus, continuă Corley. Mă îndoiesc că avea nevoie de un agent. Din câte știu, serviciul de spionaj de aici al Republicii Arabe Unite e jalnic.

— Da, zise ambasadorul. Omul de legătură de la ambasada noastră le vinde hârtiile din coșul nostru de gunoi și le cumpără pe ale lor. Noi le dăm corespondență fictivă sau de doi bani. Ale lor sunt mai ales hârtii de la creditori care-i pisează la cap și reclame la produse neobișnuite din cauciuc.

Întrevederea mai continuă timp de o jumătate de oră, după care americanii se ridicară să plece.

— O să încerc să pun în discuție această problemă la Langley mâine dimineață, spuse Corley.

— Dacă vreți, pot să…

Fowler îl întrerupse pe Kabakov:

— Raportul dumneavoastră și înregistrarea sunt suficiente, domnule maior.

Era trecut de 3:00 noaptea când americanii plecară de la ambasadă.

— Aoleu, vin arabii, îi zise Fowler lui Corley în timp ce se îndreptau spre mașini.

— Ce zici de povestea asta?

— Nu te invidiez că mâine trebuie să-i răpești din timp lui Bennett Ochi Albaștri cu această chestiune, spuse Fowler. Dacă sunt niște țicniți pe-aici, Agenția nu se bagă, bătrâne. Fără prostii în Statele Unite. CIA mai trăgea și acum ponoasele după scandalul Watergate. Dacă secțiunea care se ocupă de Orientul Mijlociu descoperă ceva, o să-ți dăm de știre, adăugă Fowler.

— De ce erai așa supărat la ședință?

— Sunt sătul de toată povestea asta. Am lucrat cu israelienii la Roma, la Londra, Paris, o dată chiar și la Tokio. Identificăm un arab, îi informăm, și ce se întâmplă? Încearcă să-i strice planurile? Nu. Îl supraveghează? Da. Destul timp cât să afle ce prieteni are. După aia urmează o bubuitură zdravănă. Arabii sunt exterminați și tu suporți consecințele.

— N-aveau nevoie să-l trimită pe Kabakov, zise Corley.

— O, ba da. Ai observat că atașatul militar Weisman nu era acolo. Amândoi știm că de fapt face spionaj. Dar coordonează și vânzarea avioanelor Phantom. Și nu vor sub niciun chip să existe vreo legătură oficială între cele două chestiuni.

— O să fii la Langley mâine?

— Evident. Nu-l lăsa pe Kabakov să te bage în vreo belea.

•

În fiecare joi dimineață, comunitatea spionajului american se întâlnește într-o încăpere fără ferestre, cu blindaj de plumb, din clădirea Agenției Centrale de Spionaj de la Langley, Virginia. Printre

participanți se numără oficiali de la CIA, FBI, Agenția Națională de Securitate, Serviciul Secret, Oficiul Național de Recunoaștere și consilierii în spionaj militar ai șefului Statului Major. Când e necesar, sunt invitați și diverși specialiști. Paisprezece persoane pot lua cuvântul în timpul întrevederii. Sunt multe subiecte pe ordinea de zi, iar timpul este strict limitat.

Corley vorbi zece minute, Fowler cinci și oficialii de la secțiunea pentru activitate subversivă a Serviciului de Imigrație și Naturalizare încă și mai puțin.

Când Corley se întoarse de la ședință, îl găsi pe Kabakov așteptându-l în micul său birou de la sediul central al FBI.

— Cred că trebuie să-mi exprim recunoștința fiindcă ați venit, spuse Corley. Statul urmează să-i mulțumească ambasadorului. Ambasadorul nostru din Tel Aviv o să-i adreseze mulțumiri lui Yigal Allon.

— Bine, dar ce-aveți de gând să faceți acum?

— Al naibii de puțin, zise Corley aprinzându-și pipa. Fowler a adus un maldăr de benzi înregistrate după Radio Cairo și Radio Beirut. A zis că toate conțin fel de fel de amenințări care nu s-au materializat. Agenția verifică dacă vocea de pe înregistrarea dumneavoastră apare pe vreuna din benzile acelea.

— Banda asta nu e o simplă amenințare. Urmează să fie folosită după atac.

— Agenția își verifică sursele din Liban.

— În Liban CIA cumpără același rahat ca și noi, cam de la aceiași oameni, zise Kabakov. E genul de informații care mi se pun la dispoziție cu două ore înaintea presei.

— Poate nici două. Între timp puteți să vă uitați la poze. Avem informații despre aproximativ o sută de simpatizanți Al Fatah cunoscuți, persoane despre care noi credem că fac parte din mișcarea 5 Iulie. Cei de la Imigrare și Naturalizare nu prea

vorbesc despre acest lucru, dar au un dosar cu arabi străini suspecți. Va trebui să vă duceți la New York pentru asta.

— Sunteți autorizat să puneți toate vămile în stare de alertă?

— Am și făcut-o. E cea mai bună șansă a noastră. Dacă au în vedere o operațiune de anvergură, probabil că trebuie să aducă bomba de afară, asta în cazul în care e vorba de o bombă, zise Corley. În ultimii doi ani am avut de-a face cu trei explozii de mică amploare, toate legate de mișcarea 5 Iulie și toate la instituții israeliene din New York. Din asta…

— O dată au folosit *plastic* și în celelalte două dăți dinamită, zise Kabakov.

— Exact. Sunteți bine informat, așa-i? Se pare că nu e destul *plastic* pe-aici, altfel n-ar căra dinamita după ei de colo-colo și nici nu ar cădea victime propriilor explozii încercând să extragă nitroglicerina din ea.

— Membrii mișcării 5 Iulie sunt niște amatori, spuse Kabakov. Najeer nu le-ar fi încredințat misiunea asta. Problema explozivilor urma să fie o chestie separată. Dacă n-au ajuns încă aici, or să-i aducă.

Israelianul se ridică și se îndreptă spic fereastră:

— Deci, guvernul dumneavoastră îmi pune la dispoziție informațiile pe care le deține în legătură cu această problemă și le spune celor de la vamă să aibă grijă să nu intre în țară indivizi cu bombe. Asta-i tot?

— Îmi pare rău, domnule maior, dar nu știu ce altceva am putea face cu informațiile pe care le avem.

— Statele Unite ar putea să le ceară noilor aliați din Egipt să-l preseze pe Gaddafi în Libia. El finanțează organizația Septembrie Negru. Nemernicul le-a dat cinci milioane de dolari din vistieria țării drept recompensă pentru masacrul de la München. Ar putea să revoce operațiunea, dacă

Egiptul ar face presiuni suficient de mari asupra lui.

Colonelul Muammar Gaddafi, liderul Consiliului Comandamentului Revoluționar din Libia, îi făcea din nou curte Egiptului în încercarea de a construi o alianță solidă. Era posibil ca în acest context să reacționeze pozitiv la presiunile exercitate de Egipt.

— Departamentul de Stat nu vrea să se implice în chestiunea asta, zise Corley.

— Agenții de spionaj americani nu cred că au de gând să pună la cale un atac aici, așa-i, domnule Corley?

— Nu, zise Sam Corley abătut. Ei susțin că arabii n-ar îndrăzni.

4.

În acel moment, cargobotul *Leticia* traversa cel de-al 21-lea meridian în drum spre Azore și New York. În adâncul calei dinspre prova, într-un compartiment încuiat, se afla peste o jumătate de tonă de explozibil plastic ambalat în cutii de culoare cenușie.

Lângă cutii, în întunericul absolut din cală, Ali Hassan zăcea aproape inconștient. Pe burta lui se plimba alene un șobolan imens. Hassan stătea prăvălit acolo de trei zile, împușcat în stomac de căpitanul Kemal Larmoso.

Șobolanul era flămând, dar nu rapace. La început, gemetele lui Hassan îl speriaseră, dar acum nu mai auzea decât o respirație abia perceptibilă. Stătu pe crusta care acoperea plaga din pântecele umflat al lui Hassan și amușină rana, după care o luă în sus spre piept.

Hassan îi simțea ghearele prin piele. Trebuia să aștepte. În mâna stângă avea o rangă scurtă căreia căpitanul Larmoso îi dăduse drumul când Hassan îl surprinsese cotrobăind prin lăzi. În dreapta avea automatul Walther PPK pe care îl scosese prea târziu. N-avea să tragă acum, ca nu cumva să-l audă cineva. Trădătorul de Larmoso trebuia să creadă că e mort când o să coboare din nou în cală.

Nasul șobolanului aproape-i atingea bărbia. Mustățile animalului tresăreau sub respirația grea a bărbatului.

Cu toată puterea de care era în stare, Hassan îl izbi cu ranga și o simți cum pătrunde în coasta șobolanului. Ghearele i se înfipseră în carnea lui Hassan când își făcu vânt să sară de pe el și omul le auzi hârșâitul grăbit pe puntea de metal.

Trecură câteva minute, după care Hassan auzi un ronțăit ușor. Crezu că vine de undeva din cracul pantalonilor. Nu simțea nimic de la mijloc în jos și era recunoscător că se întâmplase așa.

Tentația de a-și pune capăt zilelor nu-l părăsea nicio clipă. Avea tăria să-și ducă automatul Walther la tâmplă. Și o va face, își zicea, imediat ce Muhammad Fasil va ajunge acolo. Până atunci avea să păzească lăzile. Hassan nu știa cât timp zăcuse pe întuneric. Își dădea seama de faptul că mintea o să-i rămână lucidă doar pentru câteva minute de data asta, și încercă să raționeze. *Leticia* era la ceva mai mult de trei zile distanță de Azore când îl prinsese pe Larmoso dând târcoale lăzilor. Muhammad Fasil nu primise telegrama din Azore pe 2 noiembrie, cum fusese înțelegerea, și avea la dispoziție doar două zile să acționeze înainte ca vasul să ridice din nou ancora. Insulele Azore erau ultima escală înainte de New York.

Fasil o să acționeze, se gândi Hassan. *N-o să-l las baltă.*

La fiecare turație a bătrânului motor diesel al vasului plăcile de tablă ale punții îi vibrau sub cap. Valuri roșii îi invadau creierii. Se încordă să audă motorul și se gândi că auzea pulsul lui Dumnezeu.

La circa optsprezece metri deasupra calei unde zăcea Hassan, căpitanul Kemal Larmoso se relaxa în cabina sa, bând o sticlă de bere Sapporo în timp ce asculta știrile. Se dădeau din nou lupte între armata libaneză și trupele de gherilă. *Bun*, se gândi el, *ducă-se dracului și unii și alții.*

Libanezii reprezentau o amenințare pentru documentele lui, iar trupele de gherilă – pentru viața lui. Când ajungea în Beirut, sau Tir, sau Tobruk, trebuia să-i plătească și pe unii, și pe alții. Pe cei din gherilă mai puțin decât pe ticăloșii ăia de vameși libanezi.

Era conștient de faptul că va avea de-a face cu cei din gherilă. Știa că intrase la apă din clipa când Hassan îl prinsese la cutii. Fasil și ceilalți aveau să-l vâneze când o să ajungă la Beirut. Poate că libanezii învățaseră lecția de la regele Hussein și îi vor izgoni pe luptătorii de gherilă. În acest caz mai rămânea doar o singură facțiune de plătit. Se

săturase de povestea asta. „Du-l pe ăsta acolo”. „Adu armele”. „Ține-ți gura”. *Știu ce-nseamnă să-ți ții gura*, se gândi Larmoso. *Urechea nu mi-a ajuns așa fiindcă m-am bărbierit în grabă.* Odată găsise o mină pe carcasa jupuită a *Leticiei,* cu fitilul pregătit să fie amorsat dacă nu se conforma cerințelor luptătorilor de gherilă.

Larmoso era un bărbat masiv și păros. Emana un miros care le întorcea mațele pe dos până și marinarilor săi, iar patul din cabină aproape atingea podeaua sub greutatea lui. Deschise încă o sticlă de Sapporo cu dinții și se lăsa în voia gândurilor în timp ce-și bea berea, cu ochii mici ațintiți asupra unui colaj dintr-o revistă italiană lipit pe peretele etanș, care imortalizase un act de sodomie heterosexuală.

Luă apoi de pe podea mica statuetă înfățișând-o pe Madona și și-o puse în picioare pe piept. Era zgâriată în locul unde o încercase cu cuțitul înainte să-și dea seama despre ce e vorba. Larmoso știa trei locuri unde putea vinde explozibilul. Unui exilat cubanez din Miami cu mai mulți bani decât creier. În Republica Dominicană, unui bărbat care plătea în cruzeiros brazilieni orice chestie care împușca sau exploda. Al treilea potențial client era guvernul Statelor Unite.

Avea să primească o recompensă, evident, dar Larmoso știa că o afacere cu americanii i-ar fi adus și alte avantaje. S-ar fi putut ca anumite prejudecăți pe care vameșii americani le aveau față de el să fie date uitării.

Larmoso deschisese lăzile fiindcă voia să-l tapeze pe importator, Benjamin Muzi, de o mare sumă de bani și trebuia să afle cât valora marfa de contrabandă ca să știe cât îi putea cere. Larmoso nu mai umblase niciodată la marfa lui Muzi, dar îi ajunseseră la ureche zvonuri serioase că Muzi intenționa să iasă din afacerile pe care le făcea în Orientul Mijlociu și, dacă era adevărat, venitul lui ilicit avea să scadă substanțial. Acesta putea foarte

bine să fie ultimul transport al lui Muzi, și Larmoso voia să profite de ocazie.

Se așteptase să găsească o cantitate enormă de hașiș, o marfă pe care Muzi o cumpăra frecvent de la sursele organizației Al Fatah. În loc de droguri descoperise *plastic* și apoi dăduse peste Hassan care se repezise prostește să-și scoată pistolul. *Plasticul* era o chestiune serioasă, nu ca afacerile cu droguri în care prietenii puteau să ceară bani unii de la alții.

Larmoso spera ca Muzi să poată rezolva problema cu luptătorii de gherilă și să obțină totuși un profit în afacerea cu *plasticul.* Dar Muzi o să se înfurie pe el fiindcă a umblat la lăzi.

Dacă Muzi nu voia să coopereze, dacă refuza să-l plătească și să-i despăgubească în numele lui pe luptătorii de gherilă, atunci Larmoso avea de gând să țină *plasticul* pentru el și să-l vândă în altă parte. Mai bine să fii un fugar bogat decât unul sărac.

Dar mai întâi trebuia să inventarieze marfa pe care o avea de vânzare și să scape de gunoiul acela din cală.

Larmoso știa că-l rănise grav pe Hassan. Și-i lăsase suficient timp să moară. Se hotărî să-l pună într-un sac la care să atașeze o greutate în port la Ponta Delgada, în timp ce pe punte se afla doar un marinar de cart, și să-l arunce în apă după ce aveau să treacă de Azore.

•

Muhammad Fasil se dusese la oficiul din Beirut din oră în oră să verifice dacă sosise vreo telegramă. La început sperase că telegrama pe care trebuia să i-o trimită Hassan din Azore era doar în întârziere. Până atunci întotdeauna ajunseseră înainte de prânz. Fuseseră trei – din Bengazi, Tunis și Lisabona – în timp ce bătrânul cargou brăzda valurile îndreptându-se spre vest. Textul varia de la una la alta, dar de fiecare dată însemna același lucru, și anume că explozibilii erau în siguranță.

Următoarea trebuia să spună „Mama se simte mult mai bine azi” și să fie semnată Jose. La șase după-amiază, cum telegrama tot nu sosise, Fasil se îndreptă cu mașina spre aeroport. Avea asupra lui acte care atestau că era fotograf algerian și carcasa unui aparat de fotografiat performant în interiorul căruia pusese un revolver Magnum de .357. Fasil făcuse rezervările cu două săptămâni în urmă, ca o măsură de precauție. Știa că va ajunge în Ponta Delgada ziua următoare, înainte de ora 4:00 după-amiaza.

•

Căpitanul Larmoso îi dădu liber ofițerului secund când la orizont se iviră piscurile de pe insula Santa Maria, pe 2 noiembrie dis-de-dimineață. Ocoli mica insulă pe partea dintre sud-vest, apoi cârmi spre nord ca să ajungă la San Miguel și în portul Ponta Delgada.

Orașul portughez era încântător în soarele iernii, cu clădirile sale albe cu acoperișuri din țiglă roșie și copacii veșnic verzi crescuți printre ele, aproape la fel de înalți precum clopotnița. În spatele orașului erau pante line de munte, peticite cu câmpii.

Legată la chei*, Leticia* arăta mai jupuită ca oricând, dând la iveală linia de încărcare decolorată când echipajul descărcă un transport de echipamente agricole ușoare, recondiționate și afundându-se din nou în apă când la bord fură aduse lăzi cu sticle de apă minerală.

Larmoso nu era îngrijorat, căci marfa se încărca și descărca în partea dinspre pupa a calei. Micul compartiment dinspre prova avea să rămână în continuare încuiat.

Majoritatea operațiunilor se terminară până a doua zi după-amiază, astfel că dădu echipajului permisie să iasă în port, iar casierul le plăti o mică sumă de bani menită să le ajungă pentru o noapte la bordel și cârciumă.

Marinarii o luară în josul cheiului, mergând în pas vioi în așteptarea evenimentelor serii. Nu l-au observat pe bărbatul slab din spatele colonadei de la Banco Nacional Ultramarino care-i număra în timp ce se îndreptau spre port.

Pe vapor era liniște acum, cu excepția zgomotului făcut de pașii căpitanului Larmoso, care cobora în atelierul din camera motoarelor, un mic compartiment slab luminat de un bec într-o colivie de sârmă. Scotocind într-un maldăr de piese scoase din uz, luă o tijă de piston cu bolț cu tot, care se stricase când motorul *Leticiei* se gripase departe de Tobruk, în primăvară. Cântări în mână tija care semăna cu un os mare din metal. Convins că era destul de grea ca să poată trage trupul lui Hassan spre a-l azvârli pe fundul Oceanului Atlantic, Larmoso o cără la pupa și o ascunse într-un dulap, împreună cu o bucată de frânghie. Apoi luă din bucătăria vaporului un sac din pânză din cei folosiți de bucătar pentru gunoi și străbătu popota ofițerilor, goală acum, îndreptându-se spre scara dintre punți de la prova. Își trecuse sacul pe umeri ca pe un șal și fluiera printre dinți pășind greoi pe pasarelă. Auzi un zgomot ușor în spatele lui. Se opri, ascultând. Probabil era bătrânul de cart care patrula pe puntea de deasupra. Larmoso trecu prin trapa din popota ofițerilor pe scara dintre punți și coborî treptele de metal care duceau la cala dinspre prova. Dar în loc să intre în cală, trânti doar cu zgomot trapa și stătu rezemat de peretele etanș de la piciorul scării, uitându-se în susul puțului metalic la trapa de la capătul scării întunecate. În pumnul lui mare, pistolul Smith & Wesson Airweight cu cinci gloanțe arăta ca acadelele din lemn dulce în formă de revolver.

Sub privirea lui, trapa de la popotă se deschise brusc și, mișcându-se la fel de încet precum un șarpe în căutarea prăzii, își făcu apariția Muhammad Fasil.

Larmoso trase, și bubuitura sună asurzitor în spațiul acela delimitat de pereți metalici, iar glonțul scrâșni când ricoșă în balustradă. Se piti în cală și trânti trapa în spatele lui. Era leoarcă de sudoare, și mirosul lui greu se amestecă cu cel de rugină și vaselină.

Auzi pașii înceți și cadențați care coborau scara dintre punți. Știa că Fasil se sprijinea de balustradă cu o mână, iar în cealaltă ținea pistolul îndreptat spre trapa închisă. Se târî după o ladă la mai bine de trei metri distanță de trapa prin care avea să intre Fasil. Timpul lucra în favoarea lui, căci echipajul se putea întoarce dintr-o clipă în alta, mergând pe șapte cărări. Se gândi la propunerile de afaceri și la scuzele pe care i le putea oferi lui Fasil, dar respinse imediat ideea. Mai avea patru gloanțe. Se hotărî. O să-l omoare pe Fasil când avea să intre prin trapă.

Timp de o secundă, pe scara dintre punți nu se auzi niciun zgomot. Apoi pistolul Magnum al lui Fasil bubui și glonțul trecu prin trapă umplând aerul din cală cu fragmente de metal. Larmoso trase și el spre trapa închisă, dar glonțul de .38 mușcă doar din metal, apoi trase încă o dată, și încă o dată, până când trapa zbură în lături și umbra întunecată se rostogoli înăuntru.

Chiar în momentul când își epuiză muniția, Larmoso văzu prin străfulgerarea glonțului că trăsese într-o pernă de scaun din popota ofițerilor. Împiedicându-se și înjurând, o luă la fugă prin întunericul din cală către compartimentul de la prova.

O să ia pistolul lui Hassan, se gândi el, și o să-l omoare pe Fasil.

Larmoso se mișca rapid pentru o matahală de om și era familiarizat cu cala. În nici treizeci de secunde fu la trapa compartimentului, căutându-se de chei. Plonjă înăuntru, sufocat de duhoarea care-l năpădise când deschise trapa. Nu voia să aprindă lumina și se târî de-a curmezișul punții în

compartimentul scufundat în beznă, bâjbâind după Hassan și mormăind în barbă. Se lovi de lăzi și le ocoli, apoi dădu cu mâna de un pantof. Larmoso pipăi de-a lungul cracului pantalonului până la burtă. Pistolul nu era la betelie. În cele din urmă găsi un braț, îl simți mișcându-se, dar până să descopere arma, glonțul îi și explodase în față.

Lui Fasil îi țiuiau urechile și trecură mai multe minute până să audă șoapta răgușită care venea dinspre compartimentul de la provă.

— Fasil, Fasil…

Luptătorul de gherilă lumină cala cu lanterna de buzunar și în raza de lumină văzu lăbuțe mișcându-se speriate. Fasil plimbă lanterna peste Larmoso care zăcea pe spate mort, cu fața ca o mască de sânge, apoi păși înăuntru.

Îngenunche și luă în mâini fața lui Hassan mutilată de șobolani. Buzele bărbatului se mișcară.

— Fasil…

— Te-ai descurcat bine, Hassan. O să aduc un doctor.

Fasil își dădu seama că era inutil. Hassan, umflat din cauza rănilor, nu mai avea nicio scăpare. Dar ar fi putut să răpească un doctor cu jumătate de oră înainte ca *Leticia* să ridice ancora și să-l aducă la bord. Apoi putea să-l omoare undeva în largul mării, înainte ca vasul să ajungă la New York. Hassan merita orice sacrificiu. Era omenește să procedeze așa.

— Hassan, mă întorc în cinci minute cu trusa medicală. Îți las lanterna.

Se auzi o șoaptă slabă.

— Mi-am făcut datoria?

— Da. Ține-te tare, bătrâne. Mă duc după morfină și pe urmă o să-ți aduc un doctor.

Fasil își căuta orbecăind drumul prin întunericul din cală când auzi pistolul lui Hassan descărcându-se undeva în urma sa. Se opri și-și sprijini capul de metalul rece al vasului.

— O să plătiți pentru asta, murmură el.

Vorbea unui popor care-i era complet necunoscut.

•

Bătrânul care făcea de cart la ancoră era încă inconștient, cu un cucui în ceafa unde îl pălise Fasil. Acesta îl târî până în cabina secundului, îl puse în pat și se așeză pentru a cumpăni lucrurile.

Planul inițial fusese ca importatorul Benjamin Muzi să ia în primire lăzile în doc la Brooklyn. N-avea cum să știe dacă Larmoso luase legătura cu Muzi și îl cooptase și pe el în această operațiune de trădare. Oricum trebuia să se ocupe de Muzi, fiindcă știa mult prea multe. Vameșii or să pună întrebări legate de absența lui Larmoso. Or să apară întrebări. Părea puțin probabil ca echipajul să știe ce conțineau lăzile. Cheile lui Larmoso încă atârnau în încuietoarea compartimentului de la prova în momentul când fusese ucis căpitanul. Acum se aflau în buzunarul lui Fasil. Un lucru era clar. *Plasticul* nu trebuia să ajungă în portul New York.

Secundul Mustafa Fawzi era un om rezonabil și lipsit de curaj. La miezul nopții când se întoarse la bord, Fasil avu o scurtă convorbire cu el. Într-o mână ținea un revolver negru. În cealaltă, 2000 de dolari. Se interesă de sănătatea mamei și surorii lui Fawzi care erau în Beirut, apoi îl lăsă să înțeleagă că soarta lor depindea de cooperarea lui. Târgul se încheie rapid.

•

Era 7:00 seara pe coasta Atlanticului când sună telefonul acasă la Lander. Lucra în garaj și răspunse de acolo. Dahlia mesteca într-o cutie de vopsea.

Din zgomotul intens de pe fir, Lander deduse că fusese sunat de undeva de foarte departe. Vocea era plăcută, cu accent britanic, asemănător cu al Dahliei. Întreba de „stăpâna casei”.

Dahlia ridică imediat receptorul și începu o conversație în engleză oarecum anostă, despre

rude și proprietăți. Urmară apoi douăzeci de secunde de convorbire rapidă în argou arab.

Dahlia se întoarse spre Lander, acoperind receptorul cu mâna.

— Michael, trebuie să ridicăm *plasticul* în largul oceanului. Poți să faci rost de o barcă?

Mintea lui Lander lucra cu febrilitate.

— Da. Ai grijă să stabiliți precis punctul de întâlnire. Patruzeci de mile est de Farul Barnegat, cu jumătate de oră înainte de apus. Contact vizual la apusul soarelui. Ne apropiem de vas numai după ce se întunecă. Dacă vântul are forța peste gradul 5, amână cu exact 24 de ore. Spune-i să-l ambaleze în pachete nu mai mari decât poate căra un om.

Dahlia vorbi repede la telefon și închise.

— Marți pe 12, zise ea. Se uita la el curioasă. Michael, ai găsit soluția foarte repede.

— Nu, nu e așa, protestă Lander.

Dahlia învățase încă de la începutul relației lor că nu trebuia să-l mintă pe Lander niciodată. Ar fi fost stupid: ca și cum ai fi pretins răspunsuri precise de la un calculator în care ai introdus jumătăți de adevăruri. În afară de asta, el detecta chiar și tentația Dahliei de a-l minți. Acum era bucuroasă că avusese încredere în el de la bun început în privința aranjamentelor legate de aducerea *plasticului.*

Lander o ascultă calm în timp ce îi povesti ce se întâmplase pe vas.

— Crezi că Muzi l-a pus pe Larmoso să facă treaba asta? întrebă el.

— Fasil nu știe. N-a avut cum să-l chestioneze pe Larmoso. Trebuie să pornim de la ideea că Muzi i-a cerut acest lucru. Nu ne putem permite să gândim altfel, nu, Michael? Dacă Muzi a îndrăznit să controleze acest transport, dacă a plănuit să păstreze avansul pe care i l-am plătit și să vândă *plasticul* în altă parte, înseamnă că ne-a vândut autorităților de aici. Trebuia să facă acest lucru, pentru propria lui protecție. Chiar dacă nu ne-a

trădat, trebuie să ne ocupăm de el. Știe mult prea multe și te-a văzut. Te-ar putea identifica.

— Ai plănuit de la început să-l ucizi, nu-i așa?

— Da. Nu e unul dintr-ai noștri și e băgat într-o afacere periculoasă. Cine știe ce-ar fi în stare să spună dacă ar fi supus la presiuni în legătură cu o altă problemă?!

Dahlia își dădu seama că era prea insistentă.

— Nu suport gândul că ar putea fi veșnic o amenințare pentru tine, Michael, adăugă ea pe un ton mai blajin. Nici tu n-ai avut încredere în el, nu-i așa? Te gândiseși deja la eventualitatea de a recupera marfa de pe ocean, nu? Formidabil!

— Mda, formidabil, zise Lander. Ia aminte! Lui Muzi nu trebuie să i se întâmple nimic înainte de a pune mâna pe *plastic.* Dacă s-a dus la autorități ca să obțină imunitate pentru el în vreo altă chestiune sau mai știu eu ce, capcana va fi pregătită la doc. Cât timp ei cred că o să venim la doc e mai puțin probabil să trimită o echipă de supraveghere la vas. Dacă Muzi e ucis înainte de intrarea vasului în port, or să știe că nu ne întoarcem la docuri. Or să ne aștepte când ne ducem la vapor. Brusc, Lander se simți năpădit de furie. Deci Muzi a fost cea mai bună variantă pe care a găsit-o amărâtul ăla de șef al tău.

Dahlia amuți. Nu-i spuse că de fapt el, Lander, fusese primul care se dusese la Muzi. Știa că-și va reprima furia care se va adăuga la fondul lui interior de mânie, deoarece mintea lui era irezistibil atrasă de această problemă.

Lander închise ochii pentru o clipă.

— Va trebui să te duci la cumpărături, spuse el. Dă-mi un creion.

5.

Acum că Hafez Najeer și Abu Ali erau morți, numai Dahlia și Muhammad Fasil cunoșteau identitatea lui Lander, dar Benjamin Muzi îl văzuse de mai multe ori, pentru că prin el ajunsese Lander la Septembrie Negru și la *plastic.*

Obținerea explozibililor fusese marea lui problemă încă de la bun început. Extaziat de revelația sa, când își dăduse seama ce urma să facă, lui Lander nu-i trecuse prin cap că va avea nevoie de ajutor. Să ducă operațiunea la bun sfârșit pe cont propriu ținea de estetica actului în sine. Dar pe măsură ce planul prindea contur în mintea lui, iar el studia din ce în ce mai des mulțimile de sub dirijabil, se gândi că toți acei oameni meritau mai mult decât câteva lăzi de dinamită pe care ar fi putut să le cumpere sau să le fure. Li se cuvenea ceva mai mult în raport cu ce le-ar fi oferit câteva schije smulse din gondola balonului și cele câteva kilograme de cuie și lanțuri adunate de el.

Uneori, în miez de noapte, când stătea în pat treaz, fețele răvășite ale oamenilor îi umpleau tavanul camerei, cu gurile căscate, unduindu-se ca un câmp de flori în bătaia vântului. Multe dintre fețe căpătau trăsăturile lui Margaret. Apoi imensa minge de foc lua cu ea arșița de pe fața lui și se îndrepta spre ei, învolburându-se precum nebuloasa Cancerului, carbonizându-i pe toți și alinându-l până își găsea liniștea în somn.

Trebuia să pună mâna pe *plasticul* acela.

Lander călătorise de două ori prin țară în căutare de *plastic.* Se dusese la trei depozite militare de arme să cerceteze dacă exista vreo șansă să fure de acolo, dar își dădu seama că era imposibil. Fusese în hala de producție a unei mari corporații care fabrica ulei de corp pentru copii și napalm, adezivi industriali și explozibili din plastic și constatase că măsurile de securitate erau la fel de stricte ca la o

fabrică de armament, ba chiar mult mai inventive. Instabilitatea nitroglicerinei o făcea imposibil de extras din dinamită.

Lander citise cu aviditate ziarele în căutarea unor reportaje despre terorism, explozii, bombe. Mormanul de tăieturi din dormitorul lui creștea pe zi ce trece. Lander s-ar fi simțit jignit să știe că acest comportament n-avea nimic original sau să afle în câte dormitoare oameni dezaxați depozitau tăieturi din ziar, așteptând să vină și ziua lor. Multe din articolele de ziar decupate de Lander relatau întâmplări petrecute în străinătate, la Roma, Helsinki, Damasc, Haga, Beirut.

Ideea îi venise într-un motel din Cincinnati, pe la mijlocul lui iulie. Survolase un bâlci în ziua aceea și era pe cale să se îmbete acolo, în holul motelului. Era târziu. La capătul barului, pe tavan, fusese fixat un televizor. Lander stătea aproape sub el, cu ochii în pahar. Majoritatea clienților stăteau cu fața spre el, întorși spre televizor, iar lumina fără vlagă de pe ecran le juca pe fețele ațintite spre tavan.

Lander tresări, cu atenția captată de acea imagine. Era ceva în fizionomia oamenilor care se uitau la televizor. Neliniște. Mânie. Nu chiar teamă, pentru că erau în siguranță acolo în bar, dar aveau acea expresie a omului care se uită pe fereastra casei la niște lupi de afară. Lander își luă paharul și se îndreptă spre capătul celălalt al barului ca să vadă televizorul. Pe ecran era un Boeing 747 staționat în deșert, iar arșița făcea aerul să lucească în jurul lui. Explodă întâi partea din spate a fuzelajului, apoi și secțiunea din mijloc, și avionul dispăru într-o erupție de flăcări și fum. Era prezentată în reluare o ediție specială consacrată terorismului arab.

München. Atrocitatea de la Satul Olimpic. Elicopterul de la aeroport. Atleții israelieni împușcați cu arme cu amortizor. Ambasada de la Khartoum unde au fost măcelăriți diplomații

Statelor Unite și Belgiei. Liderul Al Fatah Yaser Arafat negând orice implicare în masacru.

Din nou Yaser Arafat la o conferință de presă în Beirut, acuzând vehement Marea Britanie și Statele Unite că sprijină raidurile teroriste ale israelienilor împotriva luptătorilor de gherilă. „Ne vom răzbuna amarnic atunci când o vom face”, spunea Arafat, și în luminile aparatelor de filmat se reflectau două luni în ochii lui.

Declarația de susținere din partea colonelului Gaddafi, discipolul lui Napoleon și aliatul și bancherul constant al organizației Al Fatah: „Statele Unite merită o palmă zdravănă”. O replică ulterioară a lui Gaddafi: „Dumnezeu să osândească America”.

— Jigodii, zise bărbatul de lângă Lander, îmbrăcat într-o geacă de piele. O adunătură de jigodii.

Lander râse zgomotos. Mai mulți clienți se întoarseră spre el.

— Ți se pare amuzant, Jack?

— Nu, domnule, nu mi se pare deloc amuzant. Jigodie ești tu.

Lander puse banii pe tejghea și ieși din bar, lăsând în urmă bărbatul care zbiera la el.

Lander nu cunoștea niciun arab. Începu să citească declarațiile grupurilor arabo-americane care susțineau cauza arabilor palestinieni, dar singura întrunire la care a participat i-a întărit convingerea că acele comitete ale cetățenilor americani de origine arabă erau mult prea ortodoxe pentru el. Discutau despre subiecte precum „dreptate” și „drepturi individuale” și îi încurajau pe oameni să le scrie congresmenilor care-i reprezentau. Presupunea, și pe bună dreptate, că dacă ar fi sondat terenul să racoleze combatanți dintre ei, în scurt timp ar fi și fost abordat de un copoi sub acoperire cu un aparat de emisie-recepție fixat cu bandă adezivă de picior.

Demonstrațiile din Manhattan în sprijinul cauzei palestiniene nu erau nici ele mai eficiente. La Piața Națiunilor Unite și Piața Unirii întâlni mai puțin de 20 de tineri arabi înconjurați de o mare de evrei.

Nu, avea nevoie de un escroc competent și lacom cu relații de nădejde în Orientul Mijlociu. Și găsi pe cineva. Lander făcuse rost de numele lui Benjamin Muzi de la un pilot de avion de pasageri ce aducea în țară pachete mai speciale din Orientul Mijlociu, ascunse în trusa de bărbierit, pe care le livra apoi importatorului.

Biroul lui Muzi, amplasat în spatele unui depozit dărăpănat de pe strada Sedgwick în Brooklyn, era destul de lugubru. Lander fu condus la acest birou de un grec masiv cu un miros greu, al cărui cap chel reflecta lumina slabă răspândită de un bec agățat în tavan, în timp ce șerpuiau printr-un labirint de lăzi.

Doar ușa biroului costase ceva bani. Era din oțel cu două zăvoare și o încuietoare Fox. Deschizătura pentru corespondență se afla la nivelul abdomenului și pe interiorul ușii exista o placă de metal prinsă în balamale care putea fi închisă cu un zăvor.

Muzi era foarte gras și grohăia în timp ce sălta un maldăr de facturi de pe un scaun. Îi făcu semn lui Lander să se așeze.

— Vă pot servi cu ceva, poate un suc?

— Nu.

Muzi își bău până la ultima picătură sticla de apă Perrier și pescui una nouă din lada frigorifică. Puse două aspirine în sticlă și luă o înghițitură zdravănă.

— Mi-ați spus la telefon că doriți să vorbiți cu mine într-o chestiune strict confidențială. Deoarece nu v-ați prezentat, v-ar deranja dacă o să vă spun Hopkins?

— Absolut deloc.

— Excelent. Domnule Hopkins, prin „strict confidențial” oamenii înțeleg în general încălcarea

legii. Dacă despre asta e vorba, atunci nu voi avea absolut nimic de-a face cu dumneavoastră, ne-am înțeles?

Lander scoase un teanc de bancnote din buzunar și le puse pe birou. Muzi nici nu-i atinse, nici nu se uită la ei. Lander luă banii și se îndreptă spre ușă.

— Un moment, domnule Hopkins.

Muzi îi făcu un semn grecului și acesta îl percheziționă temeinic pe Lander. Grecul se uită apoi la Muzi și dădu aprobator din cap.

— Luați loc, vă rog. Mulțumesc, Salop. Așteaptă afară.

Bărbatul masiv închise ușa după el.

— E un nume infect, zise Lander.

— Da, dar el nu știe, răspunse Muzi ștergându-și fața cu batista.

Își propti degetele sub bărbie și așteptă.

— Am înțeles că ești o persoană enorm de influentă, începu Lander.

— În mod sigur sunt o persoană enormă cu oarecare influență.

— Anumite informații…

— Contrar așteptărilor dumneavoastră, domnule Hopkins, nu e nevoie să vă pierdeți în vorbărie arabă interminabilă atunci când aveți de-a face cu un arab, mai ales că celor mai mulți americani le lipsește rafinamentul necesar pentru a da savoare discuției. Acest birou nu este prevăzut cu microfoane secrete. Nici dumneavoastră nu aveți. Spuneți-mi ce doriți.

— Aș vrea să-i fie înmânată o scrisoare șefului secțiunii de spionaj a organizației Al Fatah.

— Și cine ar fi persoana care ar urma să facă acest lucru?

— Nu știu. Dar puteți afla dumneavoastră. Mi s-a spus că puteți face aproape orice în Beirut. Scrisoarea va fi sigilată într-un mod foarte complicat și nu trebuie să fie deschisă înainte de a ajunge la destinație.

— Mi se pare firesc.

Ochii lui Muzi erau ascunși că ai unei broaște țestoase.

— Vă gândiți la o scrisoare cu bombă, zise Lander. Puteți sta la trei metri de mine când o pun în plic, ca să vedeți despre ce e vorba. N-aveți decât să lipiți partea răsfrântă a plicului înainte ca eu o să-i pun toate celelalte sigilii.

— Eu fac afaceri cu oameni pe care-i interesează banii. De regulă, cei care se ocupă de politică nu-și plătesc datoriile sau te ucid din prostie. Nu cred…

— 2000 de dolari acum. Și încă 2000 dacă mesajul ajunge la destinație în condiții satisfăcătoare. Lander puse banii înapoi pe birou. Și încă ceva. V-aș sfătui să vă deschideți un cont personal la o bancă din Haga.

— În ce scop?

— Ca să puneți în el o grămadă de bani libieni dacă vă hotărâți să ieșiți la pensie.

În încăpere se lăsă o liniște apăsătoare. În cele din urmă, Lander rupse tăcerea:

— Precizez că scrisoarea trebuie să ajungă direct la persoana vizată. N-aș vrea să treacă prin alte mâini.

— Din moment ce nu știu ce vreți, lucrez orbește. S-ar putea face niște investigații, dar și astea ar fi periculoase. Știți probabil că Al Fatah este divizată, că sunt probleme interne.

— Duceți-o la Septembrie Negru.

— Nu pentru 4000 de dolari.

— Dar pentru cât?

— Investigațiile vor fi dificile și costisitoare și oricum nu poți fi niciodată sigur…

— Cât?

— 8000, plătibili imediat. O să fac tot ce-mi stă în putință.

— 4000 acum și 4000 după.

— 8000 acum, domnule Hopkins. După, n-o să vă mai cunosc și n-o să mai veniți niciodată aici.

— De acord.

— Mă duc la Beirut peste o săptămână. Aș vrea să-mi dați scrisoarea de-abia la plecare. Puteți s-o aduceți aici pe data de șapte, noaptea. Va fi sigilată în prezența mea. Credeți-mă, nu mă interesează conținutul ei.

În scrisoare se menționa numele adevărat al lui Lander și adresa și se preciza că poate aduce un serviciu imens cauzei palestiniene. Acesta solicita o întâlnire cu un reprezentant al organizației Septembrie Negru, oriunde în emisfera vestică. Anexase un ordin de plată pentru 1500 de dolari destinați să acopere orice fel de cheltuieli.

Muzi acceptă scrisoarea și cei 8000 de dolari cu o gravitate aproape ceremonioasă. Obișnuia ca atunci când i se oferea prețul cerut să se țină de cuvânt.

O săptămână mai târziu, Lander primi o vedere de la Beirut. Nu scria nimic pe ea. Se întrebă dacă nu cumva Muzi însuși deschisese scrisoarea și-i aflase numele și adresa.

Trecu și a treia săptămână, timp în care trebui să zboare cu balonul de patru ori în afara localității Lakehurst. De două ori în acea săptămână avu senzația că era urmărit în timp ce mergea cu mașina la aeroport, dar n-avea cum să fie sigur. Joi, pe 15 august noaptea, făcu un zbor de reclamă peste Atlantic City, trimițând mesaje publicitare de la panourile de lumini controlate de computer de pe uriașele părți laterale ale balonului.

Când se întoarse la Lakehurst și se urcă în mașină, observă un cartonaș băgat sub ștergătorul de la parbriz. Iritat, se dădu jos și-l luă, gândindu-se că e vreo reclamă. Îl privi cu atenție la lumina becului din mașină. Era un bon de acces la clubul de înot al lui Maxie, lângă Lakehurst. Pe spate scria „Mâine la 3:00 după-amiază, semnalizează odată cu farul pentru confirmare”.

Lander se uită în jur la parcarea aerodromului, cufundată în întuneric. Nu văzu pe nimeni. Semnaliză o dată și plecă spre casă.

Sunt multe cluburi de înot particulare în New Jersey, bine întreținute și destul de scumpe, care aplică politici restrictive în privința clientelei. Clubul lui Maxie. Avea o clientelă formată în majoritate din evrei, dar spre deosebire de alții, Maxie primea și câțiva negri și portoricani pe care îi cunoștea. Lander ajunse la piscină la 2:45 după-amiază și își puse costumul de înot într-o cabină din blocuri de ciment, care băltea de apă. Soarele, mirosul înțepător de clor și copiii gălăgioși îi aduceau aminte de alte vremuri, când se ducea la piscină la clubul ofițerilor împreună cu Margaret și fiicele lor. După ce înotau, obișnuiau să bea ceva stând pe marginea bazinului, iar Margaret ținea piciorul paharului cu degetele zbârcite de atâta apă, râzând și dându-și pe spate părul ud, știind că era privită de locotenenții tineri din preajmă.

Lander se simțea foarte singur și era conștient de trupul său nebronzat și de mâna dizgrațioasă, în timp ce pășea pe cimentul fierbinte. Depuse obiectele de valoare într-un coș de sârmă și le verifică împreună cu băiatul care se ocupa de clienți, după care puse tichetul de plastic în buzunarul de la costumul de baie. Piscina iradia un albastru nenatural, iar lumina se reflecta în apă, rănindu-i ochii.

Piscina are o mulțime de avantaje, reflectă el. Nimeni nu poate veni cu o armă sau un magnetofon, nimănui nu i se puteau lua amprentele pe ascuns. Înotă alene înainte și înapoi timp de vreo jumătate de oră. Erau cel puțin cincisprezece copii în bazin cu tot felul de căluți de mare și camere de aer. Mai multe cupluri tinere se jucau cu o minge de plajă în dungi, iar un tânăr musculos stătea pe marginea bazinului și se ungea cu ulei de bronzat.

Lander se întoarse și începu să înoate alene pe spate în partea cea mai adâncă a piscinei, ferindu-se din calea săritorilor de la trambulină. Se uita după un nor mic dus de vânt, când se ciocni de

cineva într-o aglomerație de brațe și picioare, o fată cu o mască și tub de scufundare care dădea din picioare încoace și-ncolo, aparent cu ochii la fundul piscinei în loc să fie atentă pe unde înota.

— Îmi pare rău, zise ea, călcând apa.

Lander nu răspunse nimic, pufni să elimine apa din nas și continuă să înoate. Stătu în bazin încă o jumătate de oră, apoi se hotărî să plece. Tocmai voia să iasă din piscină, când fata cu masca țâșni la suprafață drept în fața lui. Își scoase masca și zâmbi.

— Dumneavoastră v-a căzut ăsta? L-am găsit pe fundul bazinului.

Ținea în mână tichetul lui de plastic. Lander se uită și văzu că buzunarul de la costumul de baie era întors pe dos.

— Ați face bine să vă uitați în portofel, să vă asigurați că nu vă lipsește nimic, zise ea și se scufundă din nou.

În portofel găsi împăturit ordinul de plată pe care-l trimisese la Beirut. Înapoie coșul băiatului și se întoarse la fata din piscină. Se lupta în joacă cu doi băiețel și puștii protestară zgomotos când aceasta îi părăsi. Arăta minunat în apă și Lander, înfrigurat și zgribulit în costumul de baie, se înfurie privind acea imagine.

— Haideți să vorbim în bazin, domnule Lander, zise ea, înaintând până la adâncimea la care apa îi plescăia chiar sub sâni.

— Și ce-ar trebui să fac, să sar în nădragi și să spun tot ce am de spus taman aici?

Fata îl privi fix, în timp ce un roi de luminițe multicolore și mici cât gămălia acului îi dansau în ochi. Brusc, el își puse mâna mutilată pe brațul ei, privind-o în față ca să-i prindă tresărirea. Un zâmbet blajin fu singura ei reacție vizibilă. Ceea ce nu văzuse era mâna ei stângă pe care o ținea în apă ușor întoarsă, cu degetele încovoiate, gata să lovească la nevoie.

— Pot să-ți spun Michael? Eu mă numesc Dahlia Iyad. E un loc foarte potrivit să stăm de vorbă.

— Ai fost mulțumită de ceea ce ai găsit în portmoneul meu?

— Ar trebui să fii bucuros că m-am uitat în el. Nu cred că ți-ar plăcea să ai de-a face cu niște proști.

— Cât de multe știi despre mine?

— Știu cum îți câștigi existența. Știu că ai fost prizonier de război. Locuiești singur, citești până noaptea târziu și fumezi marijuana de calitate îndoielnică. Știu că telefonul tău nu e ascultat, cel puțin nu de la terminalul din subsolul locuinței sau de pe stâlpul din fața casei. Nu știu exact ce vrei.

Va trebui s-o spună, mai devreme sau mai târziu. Chiar dacă ar fi avut mai multă încredere în această femeie, tot i-ar fi venit greu să vorbească despre acel lucru, la fel de greu ca a-și deschide sufletul la psihiatru. Dar asta era, n-avea ce face.

— Vreau să detonez 500 de kilograme de explozibil din plastic la stadionul unde se va juca finala campionatului național de fotbal.

Se uită la el ca și când tocmai i se confesase anevoie în legătură cu o deviere sexuală care ei i-ar fi plăcut în mod deosebit. O încerca un sentiment de compasiune blândă și calmă, o emoție reținută. În gând, îi ură bun venit.

— Nu ai *plastic,* așa-i, Michael?

— Nu, spuse el, și se uită în altă parte în timp ce-i puse întrebarea. Poți să faci tu rost?

— E foarte complicat. Depinde.

Stropii de apă zburară de pe fața lui în timp ce-și întoarse cu un zvâcnet capul s-o privească.

— Nu asta vreau să aud. Vorbește pe șleau.

— Dacă ajung la concluzia că ești în stare s-o faci, dacă pot să-l conving pe șeful meu că o să te ții de cuvânt, atunci, da, pot să fac rost de *plastic.* O să fac rost.

— E în regulă. Mi se pare corect.

— Vreau să văd tot. Aș putea să te însoțesc acasă?

— De ce nu?

Nu se duseră direct acasă la Lander. Avea programat un zbor de reclamă nocturn, așa că o luă pe Dahlia cu el. În mod normal, nu erau admiși pasageri în zborurile publicitare, deoarece majoritatea scaunelor fuseseră scoase din nacelă ca să facă loc calculatorului de bord care controla cele 8000 de becuri de pe părțile laterale ale balonului. Dar aveau loc, dacă se înghesuiau. Farley, copilotul, incomodase pe toată lumea în două rânduri, când își luase cu el prietena din Florida și nu putea să protesteze acum și să nu-i cedeze locul tinerei femei. În fundul nacelei, el și operatorul de la calculator își lingeau buzele uitându-se la Dahlia și făceau gesturile obscene când fata și Lander nu priveau spre ei.

Manhattanul strălucea în noapte ca un uriaș vapor de diamant în timp ce trecură pe deasupra lui la peste 750 de metri. Coborâră spre cununa scânteietoare a Stadionului Shea unde cei de la Mets jucau un meci în nocturnă și părțile laterale ale dirijabilului se transformară în panouri publicitare pâlpâitoare, cu literele textului curgând în jos. „Nu uitați, pe veterani să-i angajați", zicea primul mesaj. „Winston are un gust dumnezeiesc de…", se întrerupse mesajul, în timp ce tehnicianul înjura și se chinuia cu banda perforată.

Apoi Dahlia și Lander priviră cum echipajul de sol de la Lakehurst punea la adăpost peste noapte dirijabilul inundat de lumină. Se uitară mai ales la nacelă în timp ce lucrătorii în salopete scoteau calculatorul și reinstalau scaunele.

Lander îi arătă rama rezistentă de jur-împrejurul cabinei, apoi o conduse în partea din spate a nacelei ca să vadă cum era demontat generatorul turbo care alimenta becurile. Generatorul era un ansamblu greu și unsuros de forma unui biban

imens cu gura largă, prevăzut cu un dispozitiv în trei puncte care avea să se dovedească foarte util.

Farley se apropie de ei ținând în mână dosarul de zbor.

— Hei, doar n-o să stați *aici* toată noaptea.

— E atât de captivant totul, zise Dahlia zâmbindu-i neutru.

— Mda, chicoti Farley, făcându-le cu ochiul în timp ce se îndepărta.

Dahlia era îmbujorată și ochii îi străluceau în vreme ce mergeau cu mașina spre casă. Îi spusese clar încă de la început că nu se aștepta la avansuri din partea lui. Pe de altă parte, avu grijă să nu-i sugereze cumva că i-ar fi displăcut. Trupul ei era acolo, și-l adusese pentru că-i era comod s-o facă, părea să spună atitudinea fetei. Fizic, îi arăta respect lui Lander într-un mod atât de subtil încât era imposibil de găsit în limba engleză un cuvânt care să-l definească. Și părea foarte, foarte blândă.

Dar lucrurile se schimbau radical când era vorba de afaceri. Lander își dădu imediat seama că nu putea s-o intimideze cu cunoștințele sale tehnice superioare. Fu nevoit să-i prezinte planul în cele mai mici amănunte, explicându-i termenii în timpul expunerii. Ea nu era de acord cu modul său de a-i trata pe cei din jur, și Lander descoperi că fata era o bună cunoscătoare a oamenilor și avea multă experiență în privința comportamentului celor aflați în situații dificile, care se lăsau dominați de frică și înspăimântați. Chiar și când îl dezaproba vehement, nu sublinia niciodată un argument cu o mișcare a corpului sau o expresie a feței care să reflecte altceva decât o maximă concentrare asupra a ceea ce spunea.

Pe măsură ce rezolvau problemele tehnice, cel puțin teoretic, Dahlia își dădu seama că punctul slab al proiectului îl reprezenta instabilitatea lui Lander. Bărbatul era o mașinărie splendidă ale cărei comenzi încăpuseră pe mâinile unui copil ucigaș. Rolul ei de a-i oferi sprijin devenea tot mai

important. În acest domeniu nu se putea baza întotdeauna pe calcule și trebuia să se lase în voia sentimentelor.

Zilele treceau și Lander începu să-i povestească diverse lucruri despre el, lucruri inofensive, pentru că nu-l făceau să sufere. Uneori seara, când era ușor amețit, se plângea la nesfârșit din pricina actelor de nedreptate comise de Marină. Într-un târziu, după miezul nopții, fata se ducea în camera sa, lăsându-l înjurând în timp ce se uita la televizor. Și apoi, într-o noapte, pe când ea stătea pe marginea patului lui, Lander îi istorisi o întâmplare lăsând impresia că-i făcea un dar. Îi relată împrejurarea în care văzuse pentru prima dată un dirijabil.

Avea opt ani, își julise genunchiul și se afla pe terenul de joacă argilos al unei școli de țară când văzuse dirijabilul pe cer. Argintiu, întorcându-se după vânt, plana deasupra curții școlii, împrăștiind în urma sa niște obiecte mici care pluteau spre pământ – acadele Baby Ruth agățate de niște mici parașute. Fugind după dirijabil, Michael rămase în umbra lui pe toată lungimea curții, urmat de ceilalți copii care alergau împreună cu el, înghesuindu-se să apuce acadelele. Apoi ajunseră la câmpul arat care se întindea dincolo de curtea școlii și umbra se deplasă mai departe, ondulându-se deasupra brazdelor de pământ. Lander, îmbrăcat în pantaloni scurți, căzu pe câmp și rana de la genunchi i se redeschise. Se ridică și urmări dirijabilul până când îl pierdu din ochi, în timp ce pe picioare îi curgeau pârâiașe de sânge, iar în mână ținea strâns o acadea cu parașută.

Dahlia se întinse în pat lângă el, ascultându-l cu luare-aminte. Iar el se întoarse la ea de pe terenul de joacă, cu chipul transfigurat de toată magia și lumina acelei zile de demult.

Apoi deveni îndrăzneț. Îi simțise dorința mistuitoare și i-o acceptase ca și când ar fi fost a ei. Îl primise cu trupul ei. Nu cu speranțe

distrugătoare, ci cu infinită duioșie. Nu văzu nimic urât în el. Iar el simțea că putea să-i spună *orice,* și-i spuse totul, chiar și lucrurile pe care niciodată până atunci nu le mai împărtășise cuiva, nici măcar lui Margaret. Mai ales lui Margaret.

Dahlia îl asculta cu înțelegere și interes. Niciodată nu lăsa să se vadă vreo urmă de dezgust sau de neliniște, deși învățase să fie circumspectă cu el când vorbea despre anumite lucruri, pentru că se putea înfuria brusc pe ea pentru suferințe pe care i le provocaseră alții. Dahlia trebuia să-l sondeze pe Lander și ajunse să-l cunoască foarte bine, mai bine decât avea să-l cunoască cineva vreodată – inclusiv comisia selectă care anchetase ultima lui acțiune. Membrii acesteia au fost nevoiți să se bazeze pe maldărele lor de documente și fotografii și pe martorii înțepeniți pe scaun. Dahlia aflase totul chiar din gura monstrului.

E adevărat că se străduia să-l cunoască pe Lander ca să se folosească de el, dar cine oare este un ascultător dezinteresat? Ar fi putut să facă enorm de mult pentru el, dacă scopul ei nu ar fi fost crima.

Franchețea lui absolută și propriile ei deducții îi deschiseseră multe ferestre care-i permiteau să privească în trecutul lui. Prin ele vedea cum se făurise arma ei…

•

Școala Centrală Willett-Lorance, o școală rurală între Willett și Lorance, Carolina de Sud, 2 februarie, 1941:

— Michael, Michael Lander, vino încoace și citește-ți lucrarea. Vreau să fii cât se poate de atent, Buddy Ives. Și tu la fel, Junior Atkins. Vouă vă arde de prostii și țara piere. Când o să dați testele de la jumătatea trimestrului o să se aleagă grâul de neghină.

Pe Michael Lander trebui să-l mai strige de două ori. Pare surprinzător de mic cum pășește pe intervalul dintre bănci. Willett-Lorance nu are

prevăzută o programă școlară pentru copiii superdotați. În schimb, Michael a „sărit” într-o clasă superioară vârstei lui. Are opt ani și e într-a patra.

Buddy Ives și Junior Atkins, ambii de 12 ani, și-au petrecut ultima pauză băgându-l cu capul în WC pe un băiat dintr-a doua. Acum sunt extrem de atenți. La Michael. Nu la lucrarea lui.

Michael știe că trebuie să plătească. Stând în picioare în fața clasei, îmbrăcat în pantalonii scurți lălâi, citind cu o voce abia auzită, știe că va trebui să plătească. Speră că se va întâmpla pe terenul de joacă. Preferă să fie bătut decât băgat cu capul în WC.

Tatăl lui Michael este pastor și mama lui are mare autoritate în comitetul de părinți. Michael nu e un copil drăgălaș, atrăgător. El crede că ceva nu e în regulă cu el. De când se știe, a fost animat de sentimente oribile pe care nu le înțelege. Nu poate încă să identifice mânia și aversiunea față de sine. Își închipuie că este un băiețel afectat, îmbrăcat în pantaloni scurți, și urăște această imagine. Uneori îi privește pe ceilalți băieți de opt ani jucându-se de-a Vestul Sălbatic în crâng. A încercat și el de câteva ori intre în joc, zbierând „bum-bum” și îndreptând degetul ca pe țeava unui pistol. Se simte ca un idiot când face chestia asta. Ceilalți își dau seama că nu e un adevărat cowboy, că nu crede în joc.

Se duce la colegii de clasă, băieți de 11-12 ani. Aleg echipele să joace fotbal. Michael stă laolaltă cu toți și așteaptă. Nu e chiar așa rău să fii ultimul, atâta vreme cât ești ales. E singur între cele două echipe. Nu l-au selectat. Michael a reținut ce echipă a ales ultimul jucător și se duce la rivala ei. Se vede apropiindu-se de ei cu genunchii noduroși ieșind din pantalonii scurți și știe că vorbesc despre el în timp ce stau îngrămădiți unul în altul. Îi întorc spatele. Nu-i poate implora să-l lase și pe el să joace fotbal. Se îndepărtează de ei, cu fața

arzându-i ca focul. Nu e niciun loc pe terenul de joacă roșiatic unde să se poată ascunde.

Ca sudist, Michael are Codul profund sădit în el. Un adevărat bărbat luptă atunci când e chemat la arme. Un adevărat bărbat e dur, cinstit, respectabil și puternic. Joacă fotbal, îi place să vâneze și nu admite discuții porcoase când sunt doamne de față, deși debitează obscenități despre ele când e în compania amicilor.

La vârsta copilăriei, Codul fără echipamentul de rigoare te omoară.

Michael a învățat să nu se bată cu băieții de 12 ani, dacă poate să evite acest lucru. I se spune că e un laș. El înclină să le dea dreptate celorlalți. Se exprimă clar și coerent și încă n-a desprins arta disimulării. I se spune că e fătălău. Se gândește că probabil e adevărat.

Acum a terminat de citit lucrarea în fața clasei. Știe cum o să-i miroase respirația lui Junior Atkins când o să-i sufle în față. Învățătoarea îi spune că este „un bun cetățean al clasei”. Nu înțelege de ce Michael își întoarce fața de la ea.

•

10 septembrie, 1947, terenul de fotbal din spatele Școlii Centrale Willett-Lorance:

Michael Lander se duce să joace fotbal. E în clasa a zecea și iese afară fără știrea părinților. Simte că trebuie să facă acest lucru. Vrea să cunoască și el sentimentul plăcut pe care îl trăiesc colegii lui când fac sport. E curios să afle cât mai mult despre sine. Uniforma îl face să fie perfect anonim. Când e în uniformă parcă nu-l mai vede nimeni. E târziu pentru un băiat să înceapă să joace fotbal în clasa a zecea și Michael are multe de învățat. Spre surprinderea lui, ceilalți au răbdare cu el. După câteva zile de îmbrânceli, colegii au descoperit că, deși habar nu are să joace, știe să lovească mingea și vrea să învețe de la ei. E o perioadă fastă pentru el. Timp de o săptămână. Părinții lui află că joacă fotbal. Îl urăsc pe

antrenor, un bărbat fără frica lui Dumnezeu despre care se zvonește că ține băuturi alcoolice în casă. Reverendul Lander face acum parte din consiliul școlii. Familia Lander se duce la terenul de antrenament în mașina lor Kaiser. Michael nu-i vede până nu se aude strigat. Mama sa vine spre linia de tușă, călcând înțepată iarba. Reverendul Lander așteaptă în mașină.

— Scoate-ți costumul ăla de maimuță.

Michael se face că nu aude. Joacă pe post de fundaș unde se învălmășesc grămezile. Vede cu precizie fiecare fir de iarbă. Jucătorul care trebuie să-l placheze are o zgârietură roșie pe gambă.

Mama lui Michael merge pe linia de tușă. Acum trece de ea, îndreptându-se spre el. Nouăzeci de kilograme de furie abia stăpânită.

— Am zis să-ți scoți costumul ăla de maimuță și să treci în mașină.

Michael s-ar fi putut salva în acel moment. Ar fi putut să urle la maică-sa și s-o pună la punct. Și antrenorului i-ar fi stat în puteri să-l ajute, dacă ar fi fost mai rapid, mai puțin speriat să nu-și piardă prestigiul. Michael trebuie să pună capăt acestei scene. Nu mai poate rămâne alături de ceilalți după tot ce s-a întâmplat. Băieții se uită unii la alții cu expresii pe care Michael nu le poate suporta. Se îndreaptă grăbit spre clădirea din prefabricate pe care o folosesc drept vestiar. În urma lui se aud chicoteli. Antrenorul se vede nevoit să le spună de două ori băieților să-și reia antrenamentul.

— N-avem nevoie de jucători care se țin de fusta mamei, zice el.

Michael se mișcă foarte atent în vestiar, lăsându-și echipamentul în ordine pe bancă, cu cheia de la dulap deasupra. Nu simte decât o greutate surdă înăuntrul lui, dar nu dă semne că ar fi furios. În drum spre casă, Michael e supus unui torent de insulte. El răspunde docil, înțelege în ce situație penibilă și-a pus părinții, știe că trebuia să

se gândească și la ceilalți. Dă din cap solemn când i se atrage atenția să-și cruțe mâinile pentru pian.

•

18 iulie, 1948: Michael Lander stă pe veranda din spatele casei, o casă parohială modestă lângă Biserica Baptistă din Willett. Repară o mașină de tuns iarba. Câștigă ceva bani prestând asemenea servicii. Prin ușa cu plasă îl vede pe taică-său întins pe pat, cu mâinile sub cap, ascultând radioul. Când se gândește la tatăl său, Michael îi vede mâinile albe, nepricepute, cu inelul de la Școala de Teologie prea larg pe degetul inelar. În Sud, ca în multe alte locuri, biserica este o instituție a femeilor, întemeiată de femei și pentru femei. Soții o tolerează de dragul liniștii conjugale. Bărbații din comunitatea lor n-au niciun fel de respect față de reverendul Lander, pentru că nu e în stare să lucreze pământul sau să facă ceva util. Își rostește predicile plicticoase și fără noimă, în timp ce corul cântă imnul care însoțește ceremonia de strângere a donațiilor. Reverendul Lander își petrece multă vreme scriind scrisori unei fete pe care-o știa în liceu. Nu le expediază niciodată, în schimb le ține încuiate într-o cutie de tinichea din biroul său. Cifrul lacătului e pueril de simplu. Michael îi citește scrisorile de ani de zile. Doar așa, ca să se amuze.

Pubertatea l-a schimbat radical pe Michael. La cincisprezece ani e înalt și zvelt. A învățat, printr-un efort considerabil, să fie mediocru la școală, într-un mod convingător. Contrar așteptărilor, și-a dezvoltat ceea ce pare să fie o personalitate plăcută. Știe bancul cu papagalul chel și-l spune chiar bine.

O fată pistruiată, cu doi ani mai mare, l-a ajutat pe Michael să descopere că e bărbat. A fost o ușurare teribilă pentru el să afle acest lucru după ce ani de zile i s-a spus că e homosexual, fără nicio dovadă care să ateste dacă era sau nu.

Dar în perioada de înflorire a lui Michael Lander, o parte din el a stat retras, rece și în gardă. Acea parte din el își dădea seama de ignoranța colegilor de clasă, derula constant în minte amintiri din școala primară ce-l făceau pe el, cel nou, să tresară, îi readucea în fața ochilor, în momentele de stres, imaginea micului erudit antipatic, și îl făcea conștient de vidul înspăimântător ce se putea căsca sub el atunci când noua lui imagine amenința să se clatine.

Micul erudit e în fruntea unei legiuni a urii și știe de fiecare dată răspunsul, iar crezul lui este *Dumnezeu să vă osândească.* La cincisprezece ani, Lander se descurcă foarte bine. Un observator experimentat ar putea observa la el câteva lucruri sugestive pentru sentimentele lui, dar acestea, în sine, nu au nimic dubios. Michael respinge ideea de a intra în competiție cu cineva. Nu a știut niciodată ce înseamnă agresiunea controlată care ne permite celor mai mulți dintre noi să supraviețuim. Nu suportă jocurile cu piese și nu joacă niciodată jocuri de noroc. Din punct de vedere obiectiv, Lander înțelege agresiunea limitată, dar nu și-o poate asuma. Sub aspect emoțional, el nu întrevede o cale de mijloc între o atmosferă plăcută, lipsită de concurență, și războiul total pe viață și pe moarte care merge până la profanarea și arderea cadavrelor. Așa că nu are nicio supapă de eliberare. Și și-a înghițit otrava mai multă vreme decât ar fi fost în stare majoritatea oamenilor.

Deși susține că detestă biserica, Michael se roagă adesea în timpul zilei. E convins că dacă adoptă anumite poziții în timpul rugăciunii, rugile lui vor ajunge la destinație mai repede. Una dintre cele mai eficiente metode este să-și ducă fruntea la genunchi. Când e nevoit să facă acest lucru în locuri publice, trebuie să inventeze o șmecherie pentru ca să nu atragă atenția celor din jur. Un mijloc eficient e să scape ceva în spatele scaunului

și apoi să se aplece să ia obiectul respectiv. Rugăciunile făcute pe pragul unei case sau în timp ce atinge încuietoarea unei uși sunt de asemenea eficiente. Se roagă adesea pentru persoane care îi apar în crâmpeiele de amintire ce îl ard ca fierul înroșit de mai multe ori pe zi. Fără voie, în ciuda eforturilor sale de a se abține, Lander poartă adesea în toiul zilei dialoguri interioare, cum ar fi acesta:

— *Uite-o pe bătrâna domnișoară Phelps lucrând în curtea unde se află locuințele profesorilor. Mă întreb când o să iasă la pensie. Muncește de mulți ani la școală.*

— *Ai vrea s-o mănânce cancerul*?

— *Nu*! *Bunule Dumnezeu, iartă-mă, nu vreau s-o mănânce cancerul. Aș vrea să mă mănânce pe mine cancerul mai întâi* (*bate în lemn*). *Doamne sfinte, fă să fiu eu primul mâncat de cancer, o, Tată ceresc*!

— *Ai vrea să-ți iei pușca și să-i zbori măruntaiele putrede*?

— *Nu, nu*! *Doamne sfinte, nu vreau. Vreau să fie sănătoasă și ferită de primejdii. N-are ce face, așa e ea. E o femeie blândă și bună. Iartă-mă că spun Doamne osândește.*

— *Ai vrea să-i vâri fața în mașina de tuns iarba*?

— *Nu, nu, n-aș vrea. Doamne, ajută-mă să nu mai gândesc așa.*

— *La dracu' cu Duhul Sfânt*!

— *Nu*! *Nu trebuie să gândesc așa ceva, nu vreau să gândesc, este un păcat de moarte. Nu pot primi iertarea. Nu vreau să gândesc la dracu' cu Duhul Sfânt. Oh, iar am gândit așa.*

Michael se întoarce să atingă clanța ușii prevăzute cu plasă împotriva insectelor. Își duce fruntea la genunchi. Apoi se concentrează asupra mașinii de tuns iarba. E nerăbdător să termine treaba. Strânge bani pentru o lecție de zbor.

•

Lander s-a simțit dintotdeauna atras de mașinării, fiind înzestrat cu un talent înnăscut de a le manevra. Acest dar nu s-a transformat în pasiune decât în clipa când a descoperit aparate care îl acaparau, care deveneau una cu propriul lui trup. Când se afla într-un astfel de aparat, uita cu totul de micul erudit.

Primul a fost un Piper Cub pe un aerodrom acoperit cu iarbă. Când manevra comenzile Lander se identifica cu micul avion care se înclina, se oprea în aer, cobora în picaj, iar forma avionului era forma lui, zborul grațios și puterea avionului deveneau propriile lui însușiri. Atunci se lăsa purtat de curentul de aer ce sălta avionul, se simțea cu adevărat liber.

Lander s-a înscris la Marină la șaisprezece ani și nu s-a mai întors niciodată acasă. N-a fost acceptat de prima dată la școala de pilotaj și pe toată perioada războiului din Coreea a lucrat la serviciul de pregătire a armamentului pe portavionul *Coral Sea.* O fotografie din albumul său îl prezintă stând în fața aripii unui Corsair împreună cu echipajul de sol și un transportor de bombe cu fragmentare. Ceilalți membri ai echipajului zâmbesc cu brațele petrecute pe după umerii colegilor de alături. Lander nu zâmbește. Are în mână un fitil.

Pe 1 iunie 1953, Lander s-a trezit în barăcile militarilor de la Lakehurst. Sosise la noul post în toiul nopții și avea nevoie de un duș rece ca să se trezească. Apoi se îmbrăcă meticulos. Marina i-a prins bine lui Lander. Îi plăcea uniforma, care i se potrivea de minune și-i plăcea și starea de anonimat pe care i-o conferea. Era priceput, așa că a fost imediat acceptat. În ziua aceea urma să-și ia în primire noua slujbă, care consta în manipularea detonatoarelor de bombe antisubmarin acționate prin compresiune, pregătite pentru a fi încercate în luptele contra submarinelor. Se descurca bine la serviciul de pregătire a armamentului. Ca mulți

bărbați cu o instabilitate psihică profund înrădăcinată, lui Lander îi plăceau armele.

Se strecură prin aerul răcoros al dimineții, îndreptându-se spre complexul unde era depozitat armamentul, trecând în revistă tot ce nu deslușise la sosirea sa în timpul nopții. Văzu hangarele imense unde se țineau avioanele. Ușile hangarului din imediata lui apropiere se deschiseră cu un huruit. Lander se uită la ceas, apoi se opri pe trotuar, urmărind ce se petrecea. Întâi se ivi încet botul, apoi tot dirijabilul. Era un ZPG-1 cu o capacitate de circa treizeci de mii de metri cubi de heliu. Lander nu mai văzuse niciodată atât de aproape de un astfel de aparat. Un aparat de zbor argintiu de circa 100 de metri strălucind în lumina răsăritului. Lander o luă grăbit spre platforma de asfalt din fața hangarului. Echipajul de la sol lucra febril pe dedesubtul dirijabilului. Unul din motoarele din stânga vui și scoase un norișor de fum albăstrui.

Din acel moment, echiparea aparatelor de zbor cu bombe antisubmarin își pierdu orice interes pentru el. Nu mai voia să le repare sau să le bage și să le scoată din hangar. El nu avea ochi decât pentru comenzi.

•

Lander luă fără probleme următorul examen de admitere la școala de ofițeri. Două sute optzeci de militari susținură examenul într-o după-amiază toridă de iulie a anului 1953. Lander ieși primul și poziția lui în clasamentul celor admiși îi dădu posibilitatea să aleagă arma pe care o voia. Optă pentru aviație. Simțul mișcării în manevrarea mașinăriilor care se deplasează nu a fost încă suficient explicat. Unele persoane sunt descrise drept „talente înnăscute”, dar nu acesta e termenul potrivit. Marele motociclist de curse Mike Hailwood este un talent înnăscut. Același lucru l-ar spune despre Betty Skelton, oricine a văzut-o efectuând cu micul ei biplan figura de acrobație

denumită Cuban Eight. Lander era un talent înnăscut. La comenzile avionului, eliberat de el însuși, părea sigur pe sine și ferm, imun la orice presiuni. Și când zbura, o parte a minții lui era liberă să o ia mereu înainte, cântărind probabilități și reprezentându-și pe rând problemele care aveau să apară.

Prin 1955, Lander se număra printre cei mai buni piloți din lume. În luna decembrie a acelui an, servise ca ofițer secund în timpul mai multor zboruri riscante de la Stația de Aviație a Marinei South Weymouth din Massachusetts, care aveau ca scop testarea efectelor acumulării de gheață pe corpul aparatului de zbor în condiții meteorologice nefavorabile. Aceste zboruri aduseră echipajului Trofeul Harmon din acel an.

Și apoi apăru Margaret. O cunoscuse în ianuarie la Clubul Ofițerilor din Lakehurst, unde era tratat ca o celebritate după zborurile de la South Weymouth. Acela a fost începutul celui mai bun an din viața lui.

Margaret avea douăzeci de ani, arăta bine și tocmai venise din West Virginia. Marele Lander în uniforma sa impecabilă o dădu gata. În mod ciudat, el a fost primul ei bărbat și, deși fusese pentru el o mare satisfacție să o inițieze în ritualul iubirii, amintirea acestui fapt a complicat și mai mult lucrurile mai târziu, când a început s-o suspecteze că se întâlnea și cu alți bărbați.

S-au căsătorit în capela din Lakehurst, a cărei plăcuță indicatoare era confecționată dintr-o bucată de metal provenind de la rămășițele aparatului *Akron.*

Margaret și profesia ajunseră cele două dominante în viața lui Lander. Pilota cel mai mare, mai lung și mai strălucitor dirijabil din lume. Și credea că Margaret era cea mai frumoasă femeie de pe planetă.

Cât de mult se deosebea Margaret de mama lui! Uneori când se trezea din somn după ce o visase

pe maică-sa, se uita îndelung la Margaret, admirând-o în timp ce trecea în revistă deosebirile fizice dintre ele.

Aveau doi copii și vara se duceau cu barca la Jersey Shore. Fusese o perioadă fastă în viața lor. Margaret nu era o persoană foarte perspicace, dar pe măsura trecerii timpului își dădu seama că se înșelase în privința lui Lander. Ea avea nevoie de sprijin constant, dar Lander se purta cu ea imprevizibil, trecând de la o extremă la alta. Uneori era sufocant de grijuliu. Când întâlnea opoziție acasă sau la serviciu, devenea rece și rezervat. Din când în când avea momente de cruzime care o înspăimântau.

Nu puteau să vorbească despre problemele cu care se confruntau fiindcă el adopta fie o atitudine supărător de rigidă, fie pur și simplu refuza să discute. Nu cunoșteau acea senzație de eliberare care urmează uneori după o ceartă zdravănă.

La începutul anilor șaizeci, lipsea mai tot timpul de acasă, fiind ocupat cu pilotarea giganticului ZPG-3W. Lung de aproape 120 de metri, acesta era cel mai mare dirijabil care se construise vreodată. Antena radarului de circa doisprezece metri care se rotea în interiorul vastului înveliș asigura o legătură de maximă importanță pentru sistemul de avertizare timpurie al țării. Lander era fericit și comportamentul lui în perioadele cât stătea acasă reflecta această stare de spirit. Dar extinderea liniei de avertizare timpurie la distanță, așa-numita „DEW Line”, prin construirea de stații radar permanente, avea să diminueze rolul de apărare al dirijabilelor, astfel că în 1964 Lander și-a încheiat cariera de pilot în cadrul Marinei. Echipa lui a fost dizolvată, aparatele dezmembrate, și el a rămas la sol. Ulterior a fost transferat la departamentul administrativ.

Comportamentul lui față de Margaret se deteriora, pe zi ce trecea. Timpul petrecut împreună era marcat de tăceri apăsătoare. Seara o

interoga în legătură cu activitățile ei din timpul zilei. Nu avea nimic de ascuns, dar el o privea cu suspiciune. Îi devenise indiferentă din punct de vedere fizic. Spre sfârșitul lui 1964, activitățile ei diurne nu mai erau în totalitate nevinovate. Dar Margaret încerca să găsească mai mult decât o simplă relație fizică, jinduia după prietenie și căldură.

Lander se oferi să piloteze elicoptere în timpul războiului din Vietnam, și serviciile lui fură acceptate imediat. Antrenamentul îi capta acum toată atenția. Zbura din nou. Îi făcea lui Margaret daruri costisitoare. Ea se simțea ușor stânjenită, dar prefera această situație comportamentului anterior al lui Michael.

În ultima permisie înainte de a pleca în Vietnam, și-au petrecut vacanța în Bermude. Chiar dacă toate conversațiile purtate de Lander erau exasperant de pline de amănunte tehnice despre aparate de zbor cu aripi rotative, cel puțin se dovedea grijuliu și uneori chiar afectuos. Iar Margaret era receptivă la sentimentele lui. Lander își spunea că niciodată nu o iubise mai mult.

•

În ziua de 10 februarie 1967, Lander efectuă a 114-a misiune de salvare aer-apă, zburând de pe portavionul *Ticonderoga* din Marea Chinei de Sud. La jumătate de oră după dispariția astrului nopții, stătea suspendat deasupra oceanului întunecat, în larg de Dong Hoi. Era pe poziție la cincisprezece mile depărtare pe apă, așteptând niște avioane de atac Skyraider și F-4 să se întoarcă acasă după un raid. Un avion Phantom fusese lovit. Pilotul raportase că motorul din dreapta era în flăcări. Spusese că va încerca să ajungă deasupra oceanului înainte ca el și ofițerul secund să se catapulteze.

Din cabina zăngănitoare a elicopterului, Lander vorbea tot timpul cu pilotul avionului, în timp ce

Vietnamul se profila ca o masă întunecată în stânga lui.

— Ding Zero Unu, când ajungi în larg semnalizează luminos, dacă ai cu ce.

Lander putea să găsească echipajul de pe Phantom în apă după dispozitivul lor de teleghidare, dar voia ca operațiunea să dureze cât mai puțin.

— Domnule Dillon, îi zise mitraliorului de la ușă, coborâm puțin și întorc aparatul ca să fiți cu fața spre uscat. Serviciul operațional confirmă că în zonă nu se află nicio navă de-a noastră. Deci orice barcă dacă nu-i din cauciuc aparține inamicului.

Vocea pilotului de pe Phantom se auzea tare în căști.

— Mixmaster, flăcările se extind și carlinga se umple de fum. Ne catapultăm.

Zbieră coordonatele în căști și convorbirea se întrerupse înainte ca Lander să apuce să le repete pentru confirmare.

Lander știa ce se întâmplă – cei doi membri ai echipajului trăgeau în jos ecranul care avea să le protejeze fețele în timpul catapultării, degajau apărătoarea carlingii, apoi zburau în sus în aerul rece, rotindu-se în scaunele de catapultare; urma desprinderea scaunelor, zdruncinătura și căderea precipitată prin întuneric în junglă.

Îndreptă elicopterul masiv spre uscat, cu paletele elicei bătând aerul dens de deasupra oceanului. Avea de ales: fie să aștepte avioanele de acoperire ca să-și asigure protecția, ținând aproape și încercând să ia legătura cu echipajul prin radio, fie să acționeze.

— Uite-i, zise copilotul arătând cu degetul.

Lander văzu o masă de foc pe uscat, la circa doi kilometri de țărm, în timp ce avionul Phantom sărea în aer. Era deasupra plajei când recepționă semnalul de teleghidare. Ceru intervenția avioanelor de acoperire, dar nu așteptă sosirea lor.

Cu luminile stinse, elicopterul trecu ușor peste pădurea cu coronament dens.

Semnalul luminos clipi pe un drum îngust brăzdat de făgașe. Cei doi de la sol avuseseră inspirația să-i marcheze o zonă de aterizare. Rotorul avea loc între pâlcurile de copaci care flancau drumul. Dura mai puțin să aterizeze și să-i îmbarce decât să-i ridice cu scara unul câte unul. Coborî, afundându-se între pâlcurile de copaci, culcând la pământ buruienile de pe marginea drumului, și dintr-odată noaptea se umplu de fulgere portocalii și carlinga sări în aer. Împroșcat cu sângele copilotului, se prăbuși, zvârcolindu-se nebunește, în vreme ce mirosul de cauciuc ars îi invada nările.

•

Cușca de bambus prea scurtă nu-i permitea lui Lander să se întindă. Mâna îi fusese zdrobită de un glonț și durerea era cumplită. Majoritatea timpului delira. Cei care îl luaseră prizonier nu aveau cu ce să-l trateze în afară de niște sulfamidă dintr-o veche trusă medicală care aparținuse unui francez. Luară o scândură subțire de la o ladă și îi imobilizară mâna cu ea. Rana pulsa fără oprire. După trei zile petrecute în cușcă, Lander fu silit să mărșăluiască spre nord, până la Hanoi, înghiontit pe parcursul drumului de bărbații mici de statură și vânoși. Erau îmbrăcați în pantaloni negri, largi și plini de noroi și cărau puști automate AK-47 foarte bine întreținute.

În prima lună de temniță în Hanoi, Lander ajunse în pragul nebuniei din cauza durerii de la mână. Împărțea celula cu un navigator de la aviația militară, un fost profesor de zoologie grijuliu pe nume Jergens. Acesta îi puse comprese reci pe mâna mutilată și încercă să-l consoleze pe Lander cât îi stătu în putință, dar Jergens fusese luat prizonier de multă vreme și el însuși era foarte zdruncinat. La treizeci și șapte de zile după sosirea lui Lander, Jergens ajunse să nu se mai poate opri

din urlat și fu mutat din celulă. Lander plânse după plecarea lui.

Într-o după-amiază în a cincea săptămână, intră în celulă un doctor vietnamez tânăr cu o mică geantă neagră în mână. Lander se dădu înapoi ferindu-se de el. Fu apucat de doi gardieni și ținut în timp ce doctorul îi injectă în mână un puternic anestezic local. Ușurarea pe care o simți era precum un binefăcător duș rece. În ora următoare, cât fu în stare să gândească, lui Lander i se propuse un târg.

I se explică faptul că serviciile medicale din Republica Democrată Vietnam erau nesatisfăcătoare chiar și pentru tratarea propriilor răniți. Dar, i se spuse, va veni un chirurg să-i opereze mâna și i se vor administra medicamente menite să-i aline durerea, cu condiția să semneze o confesiune prin care își recunoștea propriile crime de război. Lander era conștient de faptul că dacă bucata de carne strivită nu primea îngrijiri, avea să-și piardă mâna, dacă nu chiar întregul braț. Și atunci n-o să mai poată zbura. Nu credea că o confesiune semnată în acele condiții va fi privită cu seriozitate acasă, și chiar dacă așa ar fi stat lucrurile, prefera să-și salveze mâna decât să creeze o impresie bună. Efectul anestezicului dispărea încet-încet. Durerea începuse din nou să i se răspândească în braț. Consimți.

Nu era pregătit pentru ceea ce urmă. Când văzu pupitrul din fața camerei pline de prizonieri stând precum elevii în clasă și când i se spuse că trebuia să-și citească mărturisirea în prezența lor, îngheță.

Fu împins într-o anticameră. O mână puternică mirosind a pește îi acoperi gura strângându-i-o ca într-un clește, în timp ce un gardian aproape că îi zdrobi oasele de la mână. Era pe punctul de a leșina. Dădea din cap înnebunit, încercând să scape de mâna care-i acoperea fața. I se mai făcu o injecție, în vreme ce mâna îi era legată sub jachetă, ca să nu poată fi văzută.

Clipind din cauza luminii, citi acompaniat de zumzetul camerei de filmat.

În rândul întâi stătea un bărbat cu un cap cu pielea cicatrizată ca al unui vultur pleșuv. Era colonelul Ralph DeJong, ofițer american de rang înalt deținut în închisoarea Plantation. Colonelul DeJong făcuse 258 de zile de carceră. În timp ce Lander își încheia confesiunea, colonelul DeJong începu dintr-odată să vocifereze:

— E o minciună!

Cât ai clipi din ochi, doi gardieni se repeziră la DeJong și-l târâră afară din cameră. Lander trebui să citească încheierea încă o dată. DeJong fu condamnat la 100 de zile de carceră cu rații de mâncare și apă reduse.

Nord-vietnamezul îi operă mâna la un spital de la marginea Hanoiului, o clădire austeră spoită pe dinăuntru, cu paravane de stuf în locul geamurilor spulberate de explozii. Operația nu era o reușită din punct de vedere estetic. Chirurgul cu ochi înroșiți care-l operă pe Lander nu avea pregătirea necesară ca să practice chirurgia plastică și nici prea multe medicamente la îndemână. Dar avea sârmă din oțel inoxidabil și fire de sutură, și răbdare și în cele din urmă mâna își recăpătă capacitatea funcțională. Doctorul vorbea engleza și și-o exersă cu Lander făcând conversații înnebunitor de plictisitoare în timp ce lucra.

În încercarea disperată de a găsi ceva care să-i distragă atenția de la mâna care-i era operată, Lander zări în colțul sălii un vechi aparat de reanimare de fabricație franțuzească, care în mod cert fusese scos din uz. Era acționat de un motor cu curent continuu, iar foalele îi erau umflate de un volant excentric. Abia respirând, se interesă de aparat. Doctorul îi spuse că se arsese motorul și nimeni nu știa să-l repare.

Rotindu-și privirea prin cameră în încercarea de a uita de durere, Lander începu să vorbească

despre rotoare și despre modul cum se rebobinau. Fața îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Ai putea să-l repari?

Fruntea doctorului era încrețită. Tocmai făcea un nod mic. Un nod nu mai mare decât capul unei furnici roșii, decât pulpa unui dinte, dar mai mare decât un soare orbitor.

— Da.

Lander vorbi despre sârmă de cupru și bobine, pronunțând întretăiat parte din cuvinte.

— Așa, zise doctorul, deocamdată o să ne oprim aici.

•

Majoritatea prizonierilor de război americani se comportau de o manieră pe care armata americană o găsea admirabilă. Rezistau ani de zile până să se întoarcă acasă cu un salut hotărât cu mâna ținută pieziș deasupra ochilor înfundați în orbite. Erau bărbați neclintiți, cu caractere puternice, capabili să-și revină după orice nenorocire. Bărbați înzestrați cu convingeri ferme.

Colonelul DeJong se număra printre ei. Când termină de ispășit condamnarea la carceră și își reluă funcția de comandant al prizonierilor, avea puțin peste șaizeci de kilograme. Ochii adânciți în orbite aveau scânteieri roșietice, precum ochii unui martir reflectând focul care-l mistuie. Nu-l judecase pe Lander până când nu-l văzuse în celulă cu un colac de sârmă de cupru, rebobinând rotorul unui motor nord-vietnamez, având alături o farfurie cu câteva oase de pește în ea.

Colonelul DeJong răspândi vestea și Lander fu supus legii tăcerii. Devenise un proscris.

Lander nu reușise niciodată să-și pună priceperea în slujba fragilului sistem de apărare menit să-i asigure supraviețuirea. Dezonorarea sa în fața celorlalți deținuți, izolarea care urmă nu erau decât o revenire a timpurilor rele de demult. Doar Jergens îi vorbea, dar Jergens făcea adesea carceră fiindcă nu se putea opri din urlat.

Nerefăcut după operație, gălbejit din cauza malariei, Lander oscila între cele două fațete ale personalității sale care nu se armonizau deloc: copilul, cel care ura și era urât, și bărbatul pe care-l crease după chipul și asemănarea a ceea ce-și dorea el să fie. Vechile dialoguri de odinioară reveniră, dar vocea bărbatului, vocea rațiunii, se dovedi mai puternică. Rezistă șase ani în această stare. Dar fu nevoie de ceva mai mult decât închisoarea pentru ca Lander să cedeze și să lase copilul din el să învețe bărbatul să ucidă. De Crăciun, ultimul în captivitate, primi o scrisoare de la Margaret. Își găsise un serviciu, spunea ea. Copiii erau bine. În plic se afla și o fotografie, cu Margaret și fiicele lor în fața casei. Fetele crescuseră, iar Margaret se îngrășase puțin. În prim-plan se vedea umbra persoanei care făcuse fotografia. Era atât de mare încât le cădea pe picioare. Lander se întrebă cine le făcuse poza și se uită la acea umbră mai mult decât la soție și la copii.

•

Pe 15 februarie 1973, Lander a fost escortat la bordul unui avion militar C-141 în Hanoi. O ordonanță îi legă centura. Lander nu se uită pe hublou.

În avion se afla și colonelul DeJong, deși era greu de recunoscut. În ultimii doi ani, nasul îi fusese spart și își pierduse dinții din cauza bătăilor, în încercarea de a fi pentru oamenii săi un exemplu de necooperare cu dușmanul. Și de astă dată era consecvent cu sine, ignorându-l pe Lander. Lander nu lăsa să se vadă dacă observase sau nu acest lucru. Era sfrijit, gălbejit și în orice moment putea să cadă pradă frigurilor provocate de malarie. Doctorul militar de la bord îl ținea sub observație. Un cărucior cu mâncare și băutură era plimbat permanent în sus și-n jos pe interval.

Câțiva ofițeri fuseseră trimiși să se îmbarce în același avion cu prizonierii ca să vorbească cu ei,

dacă simțeau nevoia. Unul dintre ei stătea lângă Lander. Dar Lander nu voia să vorbească. Ofițerul îi arătă căruciorul cu bunătăți. Lander luă un sandviș și mușcă din el. Mestecă de mai multe ori, apoi scuipă îmbucătura în punga pentru vomat. Puse sandvișul în buzunar, apoi mai luă unul și-l puse și pe acela în buzunar.

Ofițerul de lângă el ar fi vrut să-l asigure că sunt suficiente sandvișuri, dar se răzgândi. Îl bătu pe Lander pe umăr, însă acesta nu reacționă în niciun fel.

Baza aviatică Clark, Filipine. Fanfara și comandantul bazei erau pregătiți să-i salute pe foștii prizonieri de război. Camerele de televiziune așteptau să înregistreze momentul. Colonelul DeJong trebuia să coboare primul. Mergând spre ușa avionului, îl văzu pe Lander și se opri. Pentru o clipă, fața lui DeJong se schimonosi de ură. Lander își ridică ochii spre el și apoi își întoarse rapid capul. Tremura. DeJong deschise gura, apoi expresia feței i se înmuie abia vizibil și-și continuă drumul, ieșind afară în uralele mulțimii, în lumina soarelui.

Lander fu dus la Spitalul Naval St. Alban's în Queens. Acolo începu să scrie un jurnal, un proiect pe care avea să-l abandoneze în cele din urmă. Scria foarte încet și cu mare grijă. Îi era teamă că dacă scria mai repede, stiloul i-o va lua înainte și pe hârtie va apărea ceva ce nu voia să vadă. Iată primele patru pasaje:

St. Alban's, 2 martie

Sunt liber. Margaret a venit să mă vadă în fiecare zi în decurs de opt zile. Săptămâna aceasta am văzut-o de trei ori. Zilele trecute a avut de lucru la asociația automobilistică. Margaret arată bine, dar altfel față de vremea când eram împreună. Parcă ar fi tot timpul

mulțumită. A adus fetele de două ori. Și azi au trecut pe aici. Au stat și s-au uitat la mine și la ce e prin cameră. Mi-am ținut mâna sub cearșaf. Nu prea au ce să facă în spital. Cel mult se pot duce jos la bufet să bea o Cola. Ar trebui să fac rost de niște mărunțiș. De data asta le-a dat Margaret bani. Cred că mă consideră ciudat. Margaret e foarte bună și răbdătoare și ele o ascultă. Iar l-am visat pe Gură-Spartă astă-noapte. Eram distrat în timp ce vorbeam cu ele astăzi. Margaret e cea care întreține conversația.

St. Alban's, 12 martie

Doctorii spun că am malarie cu *plasmodium falciparum* și de aceea frisoanele nu respectă un ciclu regulat. Îmi dau clorochină, dar nu-și face imediat efectul. Azi am avut un puseu în timpul vizitei lui Margaret. S-a tuns scurt. Nu prea e stilul ei, în schimb mi-a plăcut cum miroase. M-a ținut în brațe cât am avut frisonul. A fost drăgăstoasă, dar și-a întors fața de la mine. Sper că nu miros urât. Poate gingiile sunt de vină. Mi-e teamă ca nu cumva Margaret să audă ceva. Sper să nu fi văzut înregistrarea.

Vești bune. Doctorii spun că mâna mea este distrusă doar în proporție de zece la sută. În mod normal n-ar trebui să-mi afecteze situația profesională, pilotajul. Mai devreme sau mai târziu, o să le arăt înregistrarea lui Margaret și copiilor.

St. Alban's, 20 martie

Jergens e într-un salon mai jos pe hol. Speră să se întoarcă la catedră, dar starea sănătății lui e foarte proastă. Am fost colegi de celulă exact doi ani, cred. El zice că a numărat 745 de zile. Și el visează diverse lucruri. Uneori pe Gură-Spartă. Trebuie să aibă mereu ușa de la salon deschisă. Carcera din ultima parte a detenției l-a doborât. Vietnamezii își închipuiseră că țipa dinadins noaptea în celulă. Gură-Spartă urla mereu la el și într-o zi l-a chemat pe generalul Poală-Albă. Numele lui adevărat era căpitanul Lebron Nhu, trebuie să țin minte asta. Jumătate francez, jumătate vietnamez. L-au țintuit pe Jergens la perete și l-au pălmuit și iată ce-a zis Jergens:

„Diferite specii de plante și animale sunt purtătoare de factori letali care atunci când sunt homozigoți, stopează dezvoltarea într-un anume stadiu, provocând moartea individului. Un caz care sare în ochi este cel al rasei galbene de șoareci de casă, *mus musculus*, care nu se înmulțesc niciodată cum trebuie. Acest lucru ar trebui să te intereseze, Poală-Albă. (În acel moment au început să-l târască afară din celulă.) Dacă un șoarece galben se împerechează cu un șoarece ne-galben, jumătate din pui sunt galbeni și jumătate nu (Jergens se ținea de bare în acel moment și Gură-Spartă a ieșit afară și l-a lovit peste degete), un raport previzibil dacă împerechezi un animal de rasă galbenă heterozigot cu un homozigot care nu e de rasă galbenă, precum un agouti, un mic rozător vorace, cu picioare subțiri, semănând cu un iepure, dar cu urechi mai mici. Dacă se

împerechează două animale de rasă galbenă, media este de doi pui galbeni și unul ne-galben, în timp ce raportul scontat între pui ar fi de unul de rasă galbenă pură la doi de rasă galbenă heterozigoți și unul ne-galben. (Mâinile îi sângerau și ei îl târau pe hol în timp ce el continua să urle.) *Dar* animalul galben homozigot moare în embrion. Acela ești tu, Poală-Albă. Orătania târâtoare cu picioare scurte și strâmbe se comportă genetic precum șoarecele galben”.

Jergens a fost ținut șase luni în carceră pentru acest discurs și și-a pierdut dinții din cauza mâncării pe care a primit-o. Scrijelise pe scândurile priciului povestea asta cu șoarecele galben pe care obișnuiam s-o citesc după ce l-au luat din celulă.

N-o să mă mai gândesc la chestia asta. Ba da, o să mă gândesc. Pot să mi-o spun mie, printre altele. Trebuie să ridic salteaua să văd dacă cineva care a fost aici înaintea mea n-a zgâriat ceva pe scândurile patului.

St. Alban's, 1 aprilie, 1973

Peste patru zile o să fiu externat. I-am spus lui Margaret. O să schimbe tura la asociația automobilistică ca să poată veni să mă ia. Trebuie să-mi țin firea, acum că sunt mai puternic. Am sărit în sus astăzi când Margaret mi-a spus că a aranjat să schimbe mașinile. Mi-a zis că a comandat mașina mai mare în decembrie, deci e deja un fapt împlinit. Ar fi trebuit să aștepte. Aș fi putut face o afacere mai bună. Ea a zis că dealerul i-a făcut o ofertă excelentă. Arăta mulțumită

> de sine. Dacă aș avea un raportor, o nivelă, tabele de navigație și o sfoară, aș putea calcula în ce dată suntem fără calendar. Soarele bate în fereastra mea timp de o oră. Bucățile de lemn care despart ochiurile de geam proiectează o cruce pe perete. Știu ora, precum și latitudinea și longitudinea la care se află spitalul. Aceste date plus unghiul soarelui mi-ar indica data. Aș putea să fac calculul pe perete.

Întoarcerea lui Lander a fost dificilă pentru Margaret. În absența lui, începuse să-și construiască o altă viață cu alți oameni și și-a întrerupt-o ca să-l aducă pe el acasă. Probabil că l-ar fi părăsit dacă ar fi venit acasă după ultima lui misiune din 1968, dar n-a vrut să intenteze acțiune de divorț cât timp era în închisoare. Încerca să fie corectă și nu admitea să-l părăsească atâta vreme cât era bolnav.

Prima lună a fost cumplită. Lander era foarte nervos, iar pastilele nu-l ajutau întotdeauna. Nu suporta ușile încuiate, nici măcar noaptea, și se plimba prin casă după miezul nopții ca să se asigure că erau deschise. Se ducea la frigider de douăzeci de ori pe zi ca să verifice dacă era plin cu mâncare. Copiii se purtau respectuos cu el, dar discutau despre oameni pe care el nu-i cunoștea.

Își recăpăta forțele încetul cu încetul și vorbea despre reluarea serviciului activ. Fișele de la Spitalul St. Alban’s arătau că luase în greutate peste șapte kilograme în primele două luni. Din documentele avocatului guvernamental pentru procese penale de la Departamentul Marinei reiese că Lander a fost convocat pentru o audiere cu ușile închise pe 24 mai spre a răspunde acuzațiilor de colaboraționism care-i fuseseră aduse de colonelul Ralph DeJong.

În stenograma audierii se menționează faptul că proba numărul șapte, un film de propagandă nord-vietnamez, a fost prezentată în timpul audierii și că imediat după aceea a urmat o pauză de cincisprezece minute, timp în care reclamatul a părăsit sala. Ulterior, au fost audiate atât declarația reclamantului, cât și cea a colonelului DeJong.

Stenograma a două ședințe de audiere consemnează că acuzatul s-a adresat comisiei de audiere folosind apelativul „mamă”. Ulterior, aceste citate au fost considerate de comisia de expertiză drept erori de transcriere petrecute în stenogramă.

Ținând seama de referințele excepționale ale acuzatului înainte de capturarea sa și de decorația primită pentru misiunea de salvare a echipajului avionului doborât, cea care dusese la prinderea sa, ofițerii din comisia de audiere au manifestat indulgență.

Într-un memorandum anexat la stenogramă colonelul DeJong spune că la dorința expresă a Departamentului Apărării de a evita publicitatea negativă privind conduita necorespunzătoare a prizonierilor de război, este de acord să renunțe la acuzații „pentru binele general al armatei”, dacă Lander își înainta demisia.

Alternativa la demisie era Curtea Marțială. Lander nu credea că va suporta să vadă din nou înregistrarea.

Un exemplar al demisiei lui din Marina Statelor Unite a fost anexat la stenogramă.

Lander era în stare de șoc când a părăsit sala de audiere. Se simțea de parcă i se retezase un picior. Trebuia să-i spună cât de curând ce se întâmplase lui Margaret. Deși nu făcuse niciodată referire la pelicula aceea, avea să-și dea seama care a fost motivul demisiei lui. Merse la întâmplare prin Washington, o figură solitară în acea zi luminoasă de primăvară, arătând impecabil în uniforma pe care n-avea s-o mai poarte nicicând. Filmul se

derula la infinit în creierul lui, cu singura deosebire că nu se știa cum în locul uniformei de prizonier de război purta pantaloni scurți. Se așeză pe o bancă lângă Elipsă. Nu era prea departe de podul care ducea la Arlington și de râu. Se întreba dacă cioclul o să-i încrucișeze mâinile pe piept. Se întreba dacă putea lăsa un bilet în care să ceară ca mâna sănătoasă să fie așezată deasupra. Avea însă îndoieli că biletul se va menține intact în buzunar. Se uita țintă la Monumentul Washington fără să-l vadă cu adevărat. Îl zărea prin vârtejul de imagini al unui sinucigaș, în timp ce monumentul se înălța drept în mijlocul cercului luminos ca obiectivul unei lunete telescopice. Ceva se mișcă în raza lui vizuală, traversând cercul luminos, deasupra și în spatele mirei de vizare. Era dirijabilul argintiu din copilăria lui, balonul Aldrich. Dincolo de vârful nemișcat al monumentului, îl vedea săltând lin contra vântului și Lander apucă cu mâna capătul băncii ca și cum ar fi fost cârma de profunzime. Balonul vira din ce în ce mai repede acum că prindea vânt dinspre tribord, plutind puțin în derivă în timp ce zumzăia deasupra lui. Speranța pogorî în sufletul lui Lander prin aerul limpede al zilei de primăvară.

Compania Aldrich fu bucuroasă să-l primească pe Michael Lander. Chiar dacă oficialii companiei știau că timp de 98 de secunde figura lui apăruse pe ecranele televizoarelor denunțându-și țara, nu au făcut niciodată vreo referire la acest lucru. Considerau că Lander era un pilot excelent și asta conta în primul rând.

Tremură jumătate de noapte înaintea zborului de probă. Margaret era plină de presimțiri rele în timp ce-l conduse cu mașina la aerodromul aflat la opt kilometri de casa lor. N-avea de ce să fie îngrijorată. Lander se transforma pe măsură ce se apropia de dirijabil. Sentimentul acela de demult puse stăpânire pe el și îl revigoră, lăsându-i mintea liniștită și mâinile ferme.

Pilotajul părea să fie o terapie excelentă pentru Lander, și chiar era pentru o parte din el. Dar mintea lui era articulată precum bățul de coada îmblăciului și pe măsură ce își recăpăta încrederea în sine, jumătatea de creier căreia sentimentul de încredere îi dădea echilibru amplifica puterea loviturii primite de cealaltă jumătate. Umilința îndurată în Hanoi și Washington persista încă și mai teribilă în mintea lui în toamna și iarna lui 1973. Contrastul dintre imaginea de sine și felul în care fusese tratat deveni mult mai mare și mai respingător.

Încrederea în forțele proprii nu-l susținu în perioadele de restriște. Transpira abundent, avea coșmaruri și continua să fie impotent. Noaptea era momentul când copilul din el, cel plin de ură, alimentată de suferința lui, îi vorbea în șoaptă bărbatului.

— *Ia zi, ce alt rău ți-a mai pricinuit*? *Margaret se zvârcolește în somn, așa-i*? *Crezi că a călcat strâmb cât timp ai fost plecat*?

— *Nu.*

— *Ești un fraier. Întreab-o.*

— *N-am nevoie s-o întreb.*

— *Ești un dobitoc nevolnic*!

— *Ține-ți gura*!

— *În timp ce tu țipai în celulă, ea se hârjonea cu cine știe cine.*

— *Nu*! *Nu, nu, nu, nu, nu*!

— *Întreab-o*!

O întrebă într-o seară rece spre sfârșitul lui octombrie. Ochii ei se umplură de lacrimi și ieși din cameră. Oare era sau nu vinovată? Gândul că îi fusese necredincioasă începu să-l obsedeze. Îl întrebă pe farmacist dacă Margaret își cumpărase regulat anticoncepționalele în ultimii doi ani și acesta îi răspunse că nu era treaba lui. Stând întins lângă ea după încă o încercare nereușită de a face dragoste, și-o imagină făcând sex cu alți bărbați. Uneori bărbații din viziunile lui erau Buddy Ives și

Junior Atkins, unul deasupra lui Margaret, celălalt așteptându-și rândul.

Învăță s-o evite când era furios și bănuitor și-și petrecea uneori serile clocind în minte tot felul de gânduri în atelierul din garaj. Alteori încerca să poarte conversații superficiale cu ea, prefăcându-se interesat de amănuntele legate de activitatea ei zilnică sau de ceea ce făcuseră copiii la școală.

Margaret se lăsă păcălită de însănătoșirea lui fizică și de reușita lui profesională. Presupunea că se simte bine. Îl asigură că impotența va trece cu timpul. Îi spuse că ofițerul de la Marină care-i oferise consultanță vorbise cu ea despre acest lucru înainte de venirea lui acasă. Margaret folosise cuvântul impotență.

Primul tur cu balonul în primăvara lui 1974 se limită la Northeast, deci Lander nu trebui să plece de acasă. Al doilea urma să-l ducă pe Coasta de Est până în Florida. Avea să lipsească trei săptămâni. Niște prieteni ai lui Margaret organizară o petrecere în seara dinaintea plecării lui și-i invitară și pe ei. Lander părea bine dispus. Insistă să meargă la petrecere.

Era o întrunire agreabilă la care participau opt cupluri. Câțiva dansau. Lander nu se apropie de ringul de dans. Vorbind precipitat în timp ce fruntea îi era lac de sudoare, le povesti câtorva soți nevoiți să-l asculte despre sistemele de supape pentru controlul volumului de gaz cu care erau echipate dirijabilele. Margaret îi întrerupse discursul ca să-i arate curtea casei. Când reveniră, se discuta despre fotbalul profesionist. Începu să vorbească, reînnodând firul expunerii despre aparatele de zbor.

Margaret dansă de două ori cu gazda. A doua oară, bărbatul îi ținu o clipă mâna într-a sa după ce se opri muzica. Lander îi privea. Discutau în șoaptă. Lander știa că vorbeau despre el. Se lansă în explicații exhaustive despre curbura învelișului la dirijabile, în timp ce persoanele care îl ascultau

stăteau cu privirile pironite în pahare. Margaret era foarte atentă să nu se remarce, se gândi el. Dar o vedea cum captează interesul bărbaților ca și când le-ar fi absorbit atenția prin toți porii.

Turbat de mânie, nu scoase o vorbă în mașină în drum spre casă.

Erau în bucătărie, și în cele din urmă Margaret nu-i mai putu suporta tăcerea:

— De ce nu începi să urli și să termini odată cu povestea asta? zise ea. Dă-i drumul și spune ce gândești.

Pisoiul lui Margaret intră în bucătărie și se frecă de picioarele ei. Femeia îl luă în brațe, de teamă ca nu cumva Lander să-i dea un șut.

— Spune-mi ce-am făcut, Michael. Ne distram, nu?

Era atât de drăguță. Dovada vinovăției lui Margaret o reprezenta însuși farmecul ei. Lander nu zise nimic. Se apropie de ea cu iuțeală, privind-o drept în față. Margaret nu se dădu înapoi. N-o lovise niciodată, nu putea s-o lovească. Lander apucă pisoiul și se duse la chiuvetă. Aruncă pisoiul în dispozitivul pentru evacuarea gunoiului înainte ca Margaret să-și dea seama ce voia să facă. Femeia se repezi la chiuvetă și se agăță de brațele lui în timp ce Lander puse în funcțiune dispozitivul. Margaret auzi pisoiul până ce mecanismul de tăiere îi reteză picioarele și ajunse la măruntaie. Și-n tot acest timp, Lander nu-și desprinse privirea de pe chipul ei.

Țipetele ei îi treziră pe copii. Margaret dormi în camera lor în acea noapte și-l auzi pe Lander plecând de acasă imediat după ce se lumină de ziuă.

Lander îi trimise flori din Norfolk. O sună din Atlanta, dar ea nu răspunse la telefon. Voia să-i spună că suspiciunile lui erau rodul unei imaginații bolnave. Îi scrise o scrisoare lungă din Jacksonville, cerându-i iertare fiindcă fusese crud

și nedrept și nebun și asigurând-o că nu se va mai purta așa niciodată.

În a zecea zi a turului care trebuia să dureze trei săptămâni, exact când copilotul manevra dirijabilul spre locul de aterizare, o pală puternică de vânt prinse balonul și-l izbi de vehiculul de întreținere, rupându-i învelitoarea. Balonul urma să rămână la sol o zi și o noapte pentru reparații. Lander nu putea suporta să stea atâta timp într-o cameră de motel, fără nicio veste de la Margaret.

Luă avionul spre Newark. Dintr-un magazin din Newark care vindea animale de companie, cumpără un superb pisoiaș persan. Ajunse acasă în miezul zilei. Înăuntru era liniște, copiii plecaseră în tabără. Văzu mașina lui Margaret parcată lângă casă. Ceainicul fierbea la foc mic. O să-i dea pisoiul și o să-i spună că-i pare rău, apoi se vor îmbrățișa și ea avea să-l ierte. Scoase pisoiul din cutie și-i îndreptă funda de la gât. Urcă scările.

Străinul stătea întins pe canapea, iar Margaret era deasupra lui, cu sânii săltându-i-se în ritmul mișcării ei sincopate. Lander scoase un răcnet și abia atunci îl văzură. Urmă o luptă scurtă. Lander nu-și recăpătase încă toată forța, iar străinul era solid, rapid și speriat. Îl lovi pe Lander la tâmplă de două ori cu putere și fugi din casă împreună cu Margaret.

Lander stătea pe podeaua din camera de joacă a copiilor, cu spatele lipit de perete. Gura-i era deschisă și sângera, iar ochii păreau lipsiți de orice expresie. Ceainicul șuieră ascuțit timp de o jumătate de oră. Lander nu făcu nicio mișcare și când apa se evaporă complet, casa se umplu cu miros de metal ars.

•

Un soi ciudat de ușurare poate surveni atunci când durerea și mânia depășesc capacitatea minții cuiva de a le face față, dar acest lucru presupune ca o parte din persoana respectivă să moară.

Un rictus însângerat se ivi pe fața lui Lander când simți cum în el moare voința. Se gândi că sufletul acelei părți din el îi ieșise pe gură și pe nas, ca un fir de fum plutind pe un suspin. Apoi răsuflă ușurat. Se terminase. O, Doamne, se terminase! Pentru jumătate din el.

Ceea ce mai rămăsese din bărbatul Lander avea să mai zvâcnească de durere, avea să mai tresară spasmodic așa cum se întâmplă cu picioarele brotăceilor azvârliți în tigaie, avea să mai strige după alinare. Dar niciodată de-acum înainte n-o să mai simtă dinții furiei împlântându-i-se în inimă. Niciodată furia n-o să-i mai smulgă inima din piept și să i-o țină pulsând în fața ochilor.

Ceea ce mai rămăsese din el putea conviețui cu mânia, pentru că fusese plămădit din mânie, și mânia era mediul lui și prolifera în el precum mamiferele pe uscat.

Se ridică și își spălă fața și, când plecă de acasă și se întoarse, în Florida, se simțea stăpân pe sine. Mintea îi era la fel de rece precum sângele unei reptile. Nu se mai auzeau niciun fel de dialoguri în capul lui. Nu mai exista decât o singură voce. Bărbatul funcționa perfect deoarece copilul avea nevoie de el, avea nevoie de mintea lui ca un brici și de degetele îndemânatice. Spre a-și găsi propria ușurare. În crimă, crimă, crimă și iar crimă. Și moarte.

Nu știa încă ce-o să facă, dar în cele din urmă după ce stătu suspendat deasupra stadioanelor săptămâni în șir, îi veni ideea. Și când știu ce avea de făcut, căută mijloacele să-și pună planul în aplicare, și înainte de a le descoperi, apăru Dahlia. Iar Dahlia auzi o parte din aceste lucruri și intui în linii mari restul.

Era beat când îi povestise cum îi găsise pe Margaret și pe amantul ei în casă, apoi deveni violent. Dahlia îl izbi cu muchia palmei în spatele urechii, lăsându-l inconștient. În dimineața următoare, Lander nu-și aminti că fata îl lovise.

Dahlia avu nevoie de două luni ca să pună stăpânire pe el, două luni în care îl ascultă, îl urmări construind, plănuind și pilotând, și-i ținu companie noaptea.

Când fu sigură că e pregătit, îi spuse lui Hafez Najeer toate aceste lucruri, iar Najeer aprecie favorabil planul.

Acum, când explozibilii se aflau la bordul cargoului *Leticia,* în largul oceanului, îndreptându-se spre Statele Unite cu o viteză constantă de 12 noduri, întregul proiect era periclitat de trădarea căpitanului Larmoso, poate chiar a lui Benjamin Muzi. Să fi scotocit Larmoso lăzile la solicitarea lui Muzi? Poate că Muzi se hotărâse să păstreze banii care-i fuseseră plătiți în avans, să-i denunțe pe Lander și pe Dahlia autorităților și să vândă *plasticul* în altă parte. În acest caz, nu puteau risca să ridice explozibilii în doc la New York. Trebuiau să intre în posesia *plasticului* în timp ce vasul era în largul oceanului.

6.

Barca semăna destul de bine cu una obișnuită, o ambarcațiune îngrijită pentru pescari amatori, cu lungimea de unsprezece metri și jumătate, menită să înfrunte torente, și fiind destinată indivizilor plini de bani, dar cu puțin timp liber la dispoziție. În fiecare weekend în perioada sezonului estival, o mulțime de astfel de bărci se îndreaptă spre est, transportând bărbați burtoși, îmbrăcați în bermude, spre apele adânci din largul coastei orașului New Jersey, unde-și caută prada peștii cei mari.

În plină eră a bărcilor din fibră de sticlă și aluminiu, această costisitoare ambarcațiune, deopotrivă frumoasă și robustă, fusese construită din lemn și pardosită cu două rânduri de scânduri din mahon adus din Filipine. Chiar și suprastructura era din lemn, dar nu se observa, pentru că o mare parte din lemnăria lăcuită fusese acoperită cu vopsea. Lemnul este un material greu detectabil de radar.

Două puternice diesele turbo erau înghesuite în camera motoarelor, iar spațiul rezervat pentru masă și relaxare în bărcile normale fusese în mare măsură sacrificat pentru a face loc unor cantități suplimentare de combustibil și apă. Aproape toată vara, proprietarul bărcii o folosea în Caraibe, făcând contrabandă cu hașiș și marijuana pe care le lua din Jamaica și le ducea în Miami la lumina lunii. Iarna se retrăgea în nord și închiria barca, dar nu pescarilor. Taxa era de 2000 de dolari pe zi, în schimbul cărora proprietarul nu punea niciun fel de întrebări în legătură cu scopul în care urma să fie folosită, la această sumă adăugându-se un acont exorbitant ca garanție. Lander își ipotecase casa ca să facă rost de acont.

Barca deja alimentată cu combustibil se afla într-un hangar la capătul unui șir de dane părăsite

în satul Toms River în apropiere de golful Barnegat.

Pe 12 noiembrie la 10:00 dimineața, Lander și Dahlia sosiră la hangar într-o dubiță închiriată. Cădea o burniță rece și danele erau pustii. Lander deschise ușile duble ale hangarului care dădeau spre uscat și intră cu mașina în marșarier până când ajunse la doi metri distanță de pupa bărcii. Dahlia scoase o exclamație admirativă la vederea ambarcațiunii, dar Lander nu-i dădu nicio atenție, preocupat să se asigure că aveau tot ce le trebuia. În următoarele douăzeci de minute cărară la bord tot felul de echipamente, mai mulți colaci de parâme, un catarg subțire, două puști cu țeavă lungă, o pușcă cu țeava retezată de numai patruzeci și cinci de centimetri, o pușcă de calibru mare, o platformă mică fixată pe patru flotoare, hărți maritime care se adăugau la mormanul de hărți aflate la bord și câteva pachete îngrijit ambalate ce cuprindeau masa lor de prânz.

Lander ancoră fiecare obiect atât de bine încât nimic n-ar fi căzut din barcă, chiar dacă ar fi fost întoarsă cu fundul în sus și zgâlțâită. Apăsă cu un pocnet un întrerupător de pe peretele hangarului și ușa mare dinspre apă se ridică scârțâind, lăsând să intre lumina cenușie a zilei de iarnă. Urcă pe puntea de comandă. Întâi se auzi huruind motorul diesel dinspre babord, apoi cel dinspre tribord, și un fum albăstrui se ridică în hangarul întunecos. Lander săgeta cu privirea aparatura de bord în timp ce motoarele se încălzeau.

La semnalul lui Lander, Dahlia desfăcu parâmele de la pupa și se apropie de Michael, la comandă. Acceleră puțin, și apa se umflă ca un mușchi la pupa, gurile de eșapament inundate de apă prinseră a bolborosi, iar prova bărcii își făcu drum în ploaia de afară.

După ce părăsiră Toms River, Lander și Dahlia se mutară în cabina încălzită unde se afla centrul de comandă auxiliar, pregătindu-se să străbată

Golful Barnegat și apoi să iasă în larg. Vântul bătea dinspre nord, învolburând ușor suprafața apei. Tăiară apa fără probleme, în timp ce ștergătoarele măturau alene picăturile fine de ploaie de pe parbriz. Nu era nicio altă barcă în larg cât vedeau cu ochii. Limba de nisip care proteja golful abia se zărea prin ceața dinspre babord, iar de cealaltă parte deslușiră un coș de fum la capătul lui Oyster Creek.

În mai puțin de o oră ajunseră la gura golfului. Vântul își schimbase direcția spre nord-est și în golf apa. Se unduia sub acțiunea rafalelor îndepărtate. Lander râse când fură izbiți de primele valuri mari ale Atlanticului care se spărgeau în picături fine în prova bărcii. Urcaseră din nou la stația de comandă de sus, aflată în aer liber, și stropii reci le înțepau fețele.

— În larg n-or să fie valuri așa de mari, zise Lander, în timp ce Dahlia își ștergea fața cu dosul mâinii.

Fata își dădea seama că Lander savura momentul. Îi plăcea să simtă barca sub picioare. Forța aceea fluidă, generoasă, care te purta cu sine avea trăinicia unei stânci. Roti încet cârma dintr-o parte în alta, pentru a modifica unghiul de înaintare a bărcii, solicitându-și la maximum simțul mișcării ca să-și dea seama de modul cum acționează aceste forțe schimbătoare asupra bărcii. Pământul se îndepărta tot mai mult, iar Farul Barnegat licărea undeva la tribord.

Lăsară în urmă burnița și pătrunseră în lumina apoasă a soarelui de iarnă. Privind înapoi, Dahlia zări pescărușii din înaltul cerului, al căror alb imaculat contrasta cu norii cenușii adunați în spatele lor, amintindu-i de un episod asemănător deasupra plajei din Tir, de pe vremea când era copil și stătea pe nisipul cald, cu picioarele mici și bronzate ascunse sub tivul rupt al rochiei. De bună seamă cutreierase prea multe culoare ciudate din mintea lui Michael Lander. Se întreba dacă

Muhammad Fasil va influența în vreun fel relația lor, în cazul în care Fasil era încă în viață, așteptându-i cu explozibilii acolo în larg, dincolo de raza de nouăzeci de stânjeni marine a orizontului. Trebuia să vorbească imediat cu Fasil. Era necesar ca Fasil să înțeleagă anumite lucruri ca să nu facă o greșeală fatală.

Când se întoarse cu fața spre larg, îl văzu pe Lander stând pe scaunul de pe comandă, cu o mână pe timonă, și cu ochii ațintiți asupra ei. Aerul mării o îmbujorase și ochii îi străluceau. Se legăna odată cu mișcarea bărcii, gulerul hainei din blană de oaie îi învăluia fața și blugii i se mulau pe coapse. Lander, care avea sub control două motoare diesel de mare putere, făcând o treabă la care se pricepea de minune, își dădu capul pe spate și râse prelung. Era un râs adevărat, o surpriză pentru Dahlia. Nu-l auzise de prea multe ori râzând astfel.

— Ești o femeie bombă, știai? zise el, ștergându-și ochii cu dosul degetelor.

Ea se uită în jos la punte, apoi își ridică din nou capul, zâmbitoare, străpungându-l cu privirea.

— Hai să punem mâna pe *plasticul* acela.

— Da, zise Lander, dând aprobator din cap. Tot *plasticul* din lume.

Ținu cap compas o sută zece grade, doar o idee spre nord la est, dată fiind compensarea busolei, apoi îl schimbă cu încă cinci grade spre nord, când geamandurile cu clopot și sirenă în larg de Barnegat îi indicară deriva produsă de vânt. Valurile care veneau acum dinspre babord erau mult mai blânde. Doar un jet mic de stropi fini țâșnea peste bord în timp ce barca își croia drum înainte. Undeva dincolo de linia orizontului, cargoul aștepta, în mijlocul mării neospitaliere.

Se opriră în cursul după-amiezii, iar Lander stabili poziția în care se aflau cu ajutorul radiogoniometrului. Făcu acest lucru din timp, pentru a evita distorsiunile radio care aveau să

apară la apusul soarelui, și făcu punctul navei cu foarte mare atenție, luând trei relevmente și punându-le pe hartă, după care notă meticulos orele și distanțele cu cifre mici.

În timp ce se îndreptau în viteză spre est către punctul „X” de pe hartă, Dahlia pregăti cafeaua în bucătărie, ca supliment la sandvișurile pe care le luaseră cu ei, apoi strânse totul de pe tejghea. Cu fâșii mici de bandă adezivă, fixă pe tejghea un foarfece chirurgical, bandaje pentru compresă, trei seringi de unică folosință cu morfină și o seringă cu Ritalin. Puse un set de atele de-a lungul muchiei tejghelei și le fixă cu o fâșie de bandă adezivă.

Ajunseră aproape de punctul de întâlnire, mult dincolo de calea maritimă Barnegat-Ambrose care mergea spre nord, cu o oră înainte de apusul soarelui. Lander își verifică poziția cu radiogoniometrul și făcu o ușoară corecție luând-o spre nord.

Întâi văzură fumul, o pată la orizont spre est. Apoi două puncte mai jos, pe măsură ce se contura suprastructura cargoului. Curând se văzu tot corpul navei, scoțând ușor aburi. Soarele apunea la sud-vest în spatele lui Lander, în timp ce barca se îndrepta în viteză spre vas. Totul se petrecea exact cum plănuise. Va inspecta vasul protejat de lumina soarelui și orice individ de pe vas echipat cu pușcă cu lunetă de vizare va fi orbit de lumina asfințitului.

Reduse motoarele, barca încetini îndreptându-se spre cargoul prăpădit, în timp ce Lander îl studia cu binoclul. La un moment dat văzu două fanioane de semnalizare ridicându-se pe saula de semnale de la babord. Reuși să descifreze un „X” scris cu culoare albă pe un fond albastru și dedesubt un diamant roșu pe un fond alb.

— M.F., citi Lander.

— Asta e. Muhammad Fasil.

Mai erau patruzeci de minute până la apusul soarelui. Lander decise să profite de acest lucru.

Cum nu se vedea niciun alt vas în zonă, era mai bine să riște și să transfere *plasticul* pe lumină decât să se confrunte cu cine știe ce probleme pe cargou după căderea întunericului. În plus, cât mai era lumină, el și Dahlia puteau ține puntea navei în bătaia armelor.

Dahlia desfășură fanionul Delta. Barca se mișca încet, apropiindu-se din ce în ce mai mult de vas, în timp ce eșapamentul bolborosea. Dahlia și Lander își puseră măștile improvizate din ciorapi.

— Pușca cea mare, zise Lander.

Fata îi dădu arma și Lander deschise geamul parbrizului din fața lui și așeză pușca pe panoul de comandă, cu țeava pe puntea de la prova. Era un Remington automat de calibru 12 cu țeavă lungă, cu accelerator, încărcat cu alice de vânat mare. Lander știa că i-ar fi fost imposibil să tragă cu precizie dintr-o barcă aflată în mișcare. El și Dahlia repetaseră figura asta de o mulțime de ori. Dacă Fasil pierduse controlul navei și cei de pe vapor aveau să deschidă focul asupra lor, Lander va riposta ciuruind pupa și apoi se va retrage la adăpost în lumina soarelui, în vreme ce Dahlia va descărca asupra celor de pe cargou cealaltă pușcă cu țeavă lungă și apoi carabina, când distanța dintre cele două ambarcațiuni se va mări.

— Nu te chinui încercând să nimerești pe cineva, fiindcă n-o să reușești din cauza tangajului bărcii, îi spusese Lander. E de-ajuns să le șuiere cât mai multe gloanțe pe la urechi ca să înceteze focul.

Abia după aceea își aminti că ea avea mai multă experiență decât el în mânuirea armelor mici.

Cargoul se roti încet și puse în pană cu valurile aproape la travers. De la mai puțin de trei sute de metri, Lander văzu doar trei bărbați pe punte și un singur om de cart la comandă. Unul dintre bărbați alergă la saula de semnale și coborî fanioanele de două ori, în semn de confirmare pentru fanionul Delta pe care îl ridicase Dahlia. Ar fi fost mai ușor

să folosească radioul, dar Fasil nu putea fi simultan și pe punte, și în cabina unde se afla radioul.

— Cel cu șapca albastră e Fasil, zise Dahlia, luând binoclul de la ochi.

Când Lander ajunse la mai puțin de o sută de metri, Fasil vorbi cu cei doi bărbați de lângă el. Bărbații manevrară gruia unei bărci de salvare peste bord și apoi rămaseră cu mâinile la vedere pe balustradă.

Lander puse motoarele la neutru și se duse la pupa să arunce baloanele de acostare la tribord, apoi urcă pe puntea de comandă ținând în mână pușca cu țeavă scurtă.

Se părea că Fasil deținea controlul asupra navei. Lander văzu că purta un revolver la brâu. Probabil că ordonase echipajului să părăsească puntea, cu excepția ofițerului secund și a unuia din oamenii lui. Dungile de rugină de pe părțile laterale ale vaporului căpătaseră un luciu portocaliu în lumina asfințitului. Lander manevră barca sub bordul de sub vânt al vasului, în timp ce Dahlia îi aruncă o parâmă marinarului. Acesta dădu să lege barbeta de un tachet de pe punte, însă Dahlia clătină din cap. Bărbatul înțelese și trecu parâma pe după tachet, apoi zvârli capătul înapoi. Ea și Lander repetaseră atent această procedură și fata legă la un tachet prova, legătură care putea fi aruncată imediat de pe ambarcațiunea mai mică. Cu cârma la unghi maxim de ieșit la larg, motoarele țineau barca cu pupa lipită de navă.

Fasil reambalase explozibilul din plastic în pachete care cântăreau fiecare circa douăsprezece kilograme. Patruzeci și opt de pachete erau stivuite pe punte lângă el. Baloanele de acostare scrâșneau frecându-se de partea laterală a cargoului, în timp ce barca se înălța și se lăsa pe valurile mai domolite din bordul ferit de vânt al vaporului. O scară fu aruncată peste bordul *Leticiei.*

Fasil strigă la Lander:

— Ofițerul secund o să coboare la voi. Nu e înarmat. Vă poate ajuta să depozitați pachetele.

Lander dădu aprobator din cap și bărbatul se lăsă în jos pe scară. Încerca să nu se uite la Dahlia sau la Lander, care arătau sinistru cu măștile pe față. Folosind gruia bărcii de salvare ca o macara de marfa în miniatură, Fasil și marinarul coborâră o plasă de încărcare cu primele șase pachete și armele automate învelite în pânză groasă. Din cauza mișcărilor bărcii era dificil să apreciezi exact momentul în care trebuia desprinsă încărcătura din cârlig și la un moment dat Lander și ofițerul secund se duseră de-a dura. Când în cockpit erau deja douăsprezece pachete, opriră descărcarea și cei trei bărbați din barcă depozitară marfa în cabina de la prova. Lander abia se abținea să nu desfacă un pachet ca să vadă *plasticul.* Explozibilul îi ardea mâinile. Urmară apoi alte douăsprezece pachete și continuară tot așa. Cei trei care lucrau în barcă erau leoarcă de transpirație în pofida frigului de afară.

Strigătul omului de cart de pe punte fu aproape înghițit de vânt. Fasil se întoarse și-și duse mâinile pâlnie la urechi. Bărbatul făcea semne și arăta într-o anumită direcție. Fasil se aplecă peste balustradă și le strigă celor de jos:

— Se apropie ceva dinspre est. Mă duc să văd ce e.

În mai puțin de cincisprezece secunde fu pe podul suspendat și smulse binoclul din mâna omului de cart înspăimântat. Se întoarse pe punte într-o clipă, luptându-se cu plasa de încărcare, zbierând peste bord:

— E albă cu o dungă lângă prova.

— Paza de coastă, zise Lander. La ce distanță se află?

— La vreo opt kilometri și se apropie în viteză.

— Dați marfa jos, fir-ar al dracului!

Fasil îl plesni pe marinarul de lângă el și-i puse mâinile pe palan. Plasa burdușită cu ultimele

douăsprezece pachete de explozibil se legănă deasupra mării și căzu brusc, făcând frânghiile să scârțâie în scripeți. Plasa căzu în cockpit cu o izbitură puternică și fu imediat ancorată.

Pe puntea cargoului, Muhammad Fasil se întoarse spre marinarul asudat.

— Stai la balustradă cu mâinile la vedere.

Omul fixa cu privirea orizontul și părea să-și țină respirația în timp ce Fasil încălecă balustrada.

Ofițerul secund din cockpit nu-și putea lua ochii de la Fasil. Arabul îi întinse un sul de bancnote și-și scoase revolverul, apropiind gura țevii de buza de sus a bărbatului.

— Ai făcut treabă bună. Tăcerea e sănătate curată. Mă înțelegi?

Bărbatul vru să dea din cap în semn de confirmare, dar fu împiedicat de pistolul proptit sub nasul lui.

— Și acum, mergi în pace.

Omul se cățără pe scară repede ca o maimuță. Dahlia desfăcu iute parâma de la prova.

În tot acest timp, fața lui Lander păstră o expresie aproape meditativă. Îi ceruse minții sale să treacă în revistă toate posibilitățile, pe baza datelor pe care le deținea.

Cei de pe vedeta de patrulare, care se apropia din partea cealaltă a vaporului, nu-l puteau vedea încă. Probabil că vederea cargoului stârnise curiozitatea celor de la Paza de coastă, asta dacă nu cumva fuseseră avertizați de cineva. Vedetă de patrulare! Șase în apele astea, toate cu lungimea de douăzeci și cinci de metri, prevăzute cu două motoare diesel de 1600 cai putere, capabile să atingă 20 de noduri. Radar SPB-5 Sperry-Rand, echipaj de opt oameni. O mitralieră cu calibrul de.50 și un aruncător de mine de 81 mm. Lander se gândi la un moment dat să declanșeze un incendiu la bordul cargoului, forțând vedeta de patrulare să se oprească pentru a da ajutor. Nu, ofițerul secund l-ar acuza de piraterie și s-ar stârni un tămbălău

imens. În zonă ar fi trimise avioane de urmărire și unele au echipamente cu infraroșii care ar detecta căldura emisă de motoarele bărcii. Vine noaptea. Cinci ore de beznă, până la răsăritul lunii. Fuga era mai sănătoasă.

Lander reveni brusc la realitate. Durase cinci secunde să chibzuiască ce avea de făcut.

— Dahlia, montează reflectorul.

Acceleră brusc, răsuci barca aproape în loc descriind o curbă înspumată în timp ce se îndepărta de cargou. O luă spre uscat, cale de patruzeci de mile, cu motoarele mugind ambalate la maxim. O pulbere fină de apă le țâșnea în față în timp ce despicau în viteză valurile nu prea mari ale oceanului. Cu toată încărcătura, șalupa reușea să înainteze cu aproape nouăsprezece noduri. Vedeta era doar o idee mai rapidă. Lander avea de gând să facă în așa fel încât cargoul să rămână între el și vedetă cât mai mult timp posibil. Strigă la Fasil care era în cockpit:

— Urmărește lungimea de 2182 kiloherți.

Era frecvența internațională în radiotelefonie pentru situații de pericol și „frecvența de apel" utilizată pentru contactele inițiale dintre nave.

Cargoul rămăsese acum departe în spatele bărcii, dar chiar în timp ce se uitau la el, apăru vedeta, tot în spatele navei, dar înaintând în viteză, ridicând un uriaș val la prova. Uitându-se peste umăr, Lander văzu prova șalupei virând ușor până ce ajunse exact pe direcția lui.

Fasil se cățără pe scară până ce capul îi ajunse deasupra nivelului punții de comandă.

— Ne ordonă să oprim.

— Dă-i în mă-sa. Schimbă pe frecvența Pazei de coastă. E marcată pe scală. Să vedem dacă cer întăriri.

Cu luminile de navigație stinse, barca gonea spre ultima rază de lumină a apusului. În spatele lor, cu grațioasa prova albă licărind în lumina

amurgului, vedeta Pazei de coastă îi urmărea neobosită ca un terrier.

Dahlia prinsese deja reflectorul radar neactivat de balustrada punții. Era un ansamblu realizat din tije de metal pe care îl cumpărase cu 12 dolari dintr-un magazin cu articole pentru iahting și care acum vibra în timp ce barca gonea pe valurile oceanului.

Lander o trimise jos să verifice dacă totul era bine amarat. Nu voia să se desprindă ceva în zgâlțâiala pe care avea s-o suporte barca. Dahlia verifică întâi cockpitul și apoi continuă până la cabina în care Fasil se uita încruntat la stația radio.

— Nimic deocamdată, zise el în arabă. De ce ați pus reflectorul radar?

— Paza de coastă ne-a văzut oricum, răspunse Dahlia, urlându-i în ureche ca să se facă auzită în barca ce sărea din val în val. Când căpitanul șalupei o să vadă că urmărirea continuă și pe întuneric, o să-l pună pe operatorul radar să ne repereze și să ne ia urma cât încă mai e lumină – apoi, după ce se lasă întunericul, n-o să mai fie nicio problemă să identifice pe ecran semnalul care vine de la noi.

Lander îi explicase amănunțit toate aceste lucruri.

— Reflectorul acela creează un semnal puternic, distinct față de interferențele care apar din cauza valurilor. Exact ca acela produs de o ambarcațiune de metal.

— Este…

— Ascultă-mă, zise Dahlia precipitat, aruncându-și privirea spre puntea de comandă de deasupra lor. Să nu cumva să te porți familiar cu mine sau să mă atingi, ai înțeles? Trebuie să vorbești doar în engleză în prezența lui. Acasă la el să nu urci niciodată la etaj. Și să nu-l iei niciodată prin surprindere. Îți spun toate astea în interesul misiunii.

Fața lui Fasil era luminată de jos în sus de cadranul stației de radio, iar ochii îi luceau în orbitele încercănate.

— Pentru misiune, atunci, tovarășă Dahlia. O să mă supun atâta timp cât își face treaba.

Dahlia dădu din cap.

— În caz contrar, s-ar putea să afli foarte repede cât de bine știe să-și facă treaba, zise ea, dar cuvintele se pierdură în vuietul vântului în timp ce urca la pupa.

Se lăsase deja întunericul. Nu se zărea decât lumina slabă a busolei de pe comandă, vizibilă doar pentru Lander. Vedea clar luminile de navigație roșii și verzi ale vedetei de patrulare și conul puternic de lumină al reflectorului scrutând întunericul. Estimă că șalupa avea avantajul unei viteze cu circa jumătate de nod în plus față de el, iar el se afla cu vreo patru mile și jumătate în fața ei. Fasil urcă lângă el.

— Au informat serviciul vamal prin radio în legătură cu *Leticia.* Zic că n-au nevoie de ajutor să pună mâna pe noi.

— Spune-i Dahliei că e timpul.

Navigau în viteză spre căile maritime obișnuite. Lander știa că echipajul vedetei nu putea să-l vadă, dar cu toate acestea șalupa urma fiecare schimbare de curs oricât de mică pe care o făcea el. Aproape că simțea fasciculul radarului în spatele lui. Ar fi fost mai bine dacă erau niște nave prin zonă… Excelent! La babord apărură luminile albe de poziție ale unui vapor și pe măsură ce minutele treceau, deveneau vizibile luminile de navigație. Era un cargou care se îndrepta spre nord și brăzda oceanul destul de rapid. Lander schimbă ușor cursul ca să treacă la distanță cât mai mică pe sub prova lui. Vizualiză în minte ecranul radarului vedetei de coastă, luminițele verzi aruncând licăriri pe fața operatorului care vedea cum imaginea de dimensiuni mari a cargoului și cea mică a bărcii

converg, semnalele strălucind intens la fiecare baleiere.

— Pregătește-te, îi strigă el Dahliei.

— Să mergem, îi zise ea lui Fasil.

Bărbatul nu puse niciun fel de întrebări. Traseră cu toții mica platformă cu flotoare aflată departe de explozibilii bine ancorați. Fiecare flotor era alcătuit dintr-un butoi de circa douăzeci de litri și fiecare avea o gaură cât un vârf de ac în partea de sus și un ventil obișnuit în partea de dedesubt. Dahlia aduse catargul din cabină și reflectorul radar de pe comandă. Prinseră reflectorul în vârful catargului și fixară catargul într-un locaș pe platformă. Ajutată de Fasil, legă o funie de vreo doi metri în partea de dedesubt a platformei, de care atașară o greutate masivă de plumb. Își ridicară ochii și văzură luminile cargoului spânzurând aproape deasupra lor și prova vasului semănând cu o stâncă. Trecură de el într-o clipită.

Virând mult spre nord, Lander se uită în spate peste pupa să mențină cargoul între ei și nava de patrulare: în acel moment semnalele de pe radar se suprapuseseră, nava mai înaltă ecranând barca lui Lander și făcând-o invizibilă pe radar.

Estimă distanța dintre el și vedetă.

— Deschideți ventilele la jumătate.

O clipă mai târziu opri motoarele.

— Peste bord.

Dahlia și Fasil coborâră platforma plutitoare peste bord, cu catargul pendulând puternic până ce greutatea care atârna dedesubtul platformei o stabiliză precum chila unei nave, menținând reflectorul radar mult deasupra apei. Mașinăria se clătină din nou în timp ce Lander ambală motoarele îndreptând barca, acum invizibilă pe radar, direct spre sud.

— Operatorul radar n-o să știe dacă reflectorul semnalează prezența ambarcațiunii noastre sau dacă navigăm pe lângă cargou, de partea cealaltă a sa, zise Fasil. Cât o să plutească?

— Cincisprezece minute cu ventilele deschise pe jumătate, zise Dahlia. O să se scufunde înainte ca șalupa să ajungă în zonă.

— Și-atunci or să urmărească vaporul care se duce spre nord să vadă dacă nu navigăm pe lângă el?

— Posibil.

— Pot să ne vadă acum?

— Nu, dacă ținem seama de faptul că e vorba de o barcă de lemn aflată la distanță. Nici măcar vopseaua nu e pe bază de plumb. În plus, vor fi niște interferențe de la siajul stârnit de vapor. Ne va ajuta și zgomotul motoarelor sale, dacă șalupa o să se oprească să asculte. Nu știm încă dacă au mușcat momeala.

De pe comandă, Lander privea luminile vedetei. Vedea cele două lumini albe de poziție și lumina roșie de navigație de la babord. Dacă se întorcea spre el, avea să vadă și lumina verde de la tribord.

Dahlia era acum lângă el și împreună urmăriră luminile șalupei. Se zărea doar lumina roșie și apoi, pe măsură ce distanța crescu, nu mai deslușiră decât luminile albe de poziție, apoi nimic, doar din când în când câte un fascicul de lumină sondând întunericul în sus, când reflectorul șalupei o lua razna la impactul cu câte un val. Lander simți că pe pod mai era cineva.

— Grozavă treabă, zise Muhammad Fasil.

Lander nu-i răspunse.

7.

Maiorul Kabakov avea ochii înroşiţi şi era nervos. Funcţionarii de la biroul din New York al Serviciului de imigrare şi naturalizare se deprinseseră să-l menajeze de când stătea acolo, zi de zi, studiind în arhiva poliţiei fotografiile unor arabi rezidenţi în Statele Unite.

Dosarele de mărimea unor registre care se adunaseră mormane pe lângă el conţineau în total o sută treizeci şi şapte de mii de fotografii şi detalii. Era hotărât să le parcurgă pe toate. Nutrea convingerea că, dacă femeia se afla în misiune în State, mai întâi şi-ar fi construit o acoperire. Dosarul despre „arabii suspecţi” ţinut în secret de Serviciul de imigrare conţinea date despre puţine femei şi niciuna nu semăna cu cea din dormitorul lui Hafez Najeer. Serviciul estima că pe coasta Atlanticului trăiau înjur de optzeci şi cinci de mii de arabi care intraseră în ţară ilegal pe parcursul timpului şi care nu figurau în niciun fel de dosare oficiale. Majoritatea lor erau slujbaşi mărunţi; lucrau neştiuţi de nimeni, nu deranjau pe nimeni şi rareori ajungeau în vizorul poliţiei. Îl obseda ideea că femeia ar putea să facă parte dintre ei. Plictisit, întoarse încă o pagină. Era o femeie, Katherine Ghalib. Se ocupa de copii retardaţi în Phoenix. Avea cincizeci de ani şi-şi arăta vârsta.

Un funcţionar stătea în coasta lui.

— Domnule maior, vă caută cineva la telefon în birou.

— Foarte bine. Nu te-atinge de afurisitele astea de dosare. Altfel, o să-mi pierd şirul.

Sam Corley îl suna din Washington.

— Cum merge?

— Nimic până acum. Am de verificat vreo optzeci de mii de arabi.

— Am primit un raport de la Paza de coastă. S-ar putea să nu fie nimic important, dar ieri după-

amiază una din vedetele lor a observat o barcă de mare putere lângă un cargou libian, în larg față de Jersey. Barca a părăsit zona când s-au îndreptat spre ea să vadă despre ce e vorba.

— *Ieri*?

— Da. Se întorceau acasă după ce participaseră la stingerea unui incendiu declanșat pe o navă. Cargoul venea de la Beirut.

— Unde-i vaporul acum?

— Sechestrat în Brooklyn. Căpitanul nu e pe vas. Nu știu încă toate detaliile.

— Și barca?

— Le-a scăpat din cauza întunericului.

Kabakov înjură birjărește.

— De ce au așteptat atâta până să ne spună?

— Să mor dacă știu, dar asta e. O să sun la vama de acolo să aflu mai multe.

•

Mustafa Fawzi, ofițer secund pe *Leticia* și căpitan interimar, stătu o oră de vorbă cu ofițerii de la vamă în mica sa cabină, fluturându-și mâinile în aerul plin de fumul înțepător al țigărilor lui turcești.

Da, barca se apropiase de vapor, le spuse Fawzi. Era în pană de combustibil și ceruse ajutor. I l-a dat, așa cum cere legea mării. Descrise vag barca și pe cei din ea. Și sublinie că evenimentul avusese loc în apele internaționale. Nu, nu accepta de bunăvoie ca nava să fie percheziționată. Conform legilor internaționale, nava era teritoriu libian și răspunderea îi revenea lui acum după nenorocirea care se abătuse asupra lor atunci când comandantul Larmoso căzuse peste bord.

Vama nu dorea să genereze un conflict cu guvernul libian, mai ales în contextul situației incendiare din Orientul Mijlociu. Ceea ce văzuse Paza de coastă n-ar fi constituit un motiv suficient de întemeiat ca să justifice emiterea unui mandat de percheziție. Fawzi promise să dea o declarație în legătură cu accidentul în care fusese implicat

Larmoso și ofițerii de la vamă părăsiră vasul, urmând să aibă o întâlnire cu oficiali de la Departamentul Justiției și Departamentul de Stat.

Fawzi bău o sticlă de bere din proviziile defunctului căpitan și căzu într-un somn adânc pentru prima dată după multe zile.

•

Se făcea că o voce îl chema pe Fawzi de undeva de departe. Îi repeta numele pe un ton baritonal, plimbându-i un obiect prin fața ochilor. Fawzi se trezi și-și ridică mâna ca să-și protejeze ochii de lumina orbitoare a lanternei.

— Bună seara, Mustafa Fawzi, zise Kabakov. Te rog ține-ți mâinile deasupra cearșafului.

Sergentul Moșevski, profilându-se uriaș în spatele lui Kabakov, aprinse lumina dând un bobârnac în întrerupător. Fawzi se ridică în fund și implоră ajutorul lui Dumnezeu.

— Stai pe loc, zise Moșevski ținând un cuțit sub urechea lui Fawzi.

Kabakov își trase un scaun și se așeză lângă marginea patului. Își aprinse o țigară.

— Ți-aș fi recunoscător dacă am avea o discuție amicală. Ești de acord?

Fawzi dădu aprobator din cap și Kabakov îi făcu semn lui Moșevski să se îndepărteze.

— Deci, Mustafa Fawzi, o să-ți explic cum o să mă ajuți fără să-ți asumi niciun risc. Vezi tu, n-o să ezit să te ucid dacă nu cooperezi, dar n-am niciun motiv s-o fac în cazul în care mă ajuți. E foarte important să înțelegi acest lucru.

Cuprins de nerăbdare, Moșevski dădu să vorbească:

— Întâi lasă-mă să lămuresc…

— Nu, nu, zise Kabakov ridicând mâna. Vezi tu, Fawzi, de multe ori când ai de-a face cu oameni mai puțin inteligenți decât tine, e nevoie să stabilești unu: că vei avea de suportat dureri cumplite și vei fi mutilat îngrozitor dacă n-o să-mi faci pe plac; și doi: că vei primi o recompensă

extraordinară dacă îmi ești de ajutor. Amândoi știm care e de obicei recompensa.

Kabakov scutură scrumul țigării cu vârful degetului mic.

— În mod normal, l-aș lăsa pe prietenul meu să-ți rupă mâinile înainte de-a începe discuția. Dar vezi tu, Fawzi, n-ai nimic de pierdut dacă-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat aici. Se știe că n-ai cooperat cu vama. Colaborarea ta cu mine va fi secretul nostru.

Zvârli pe pat actul de identitate israelian.

— Mă ajuți?

Fawzi se uită la legitimație și înghiți în sec. Nu scoase o vorbă.

Kabakov se ridică suspinând.

— Sergent, mă duc afară să iau o gură de aer. Poate că Mustafa Fawzi vrea o gustare. Cheamă-mă după ce-și termină de mâncat testiculele.

Se întoarse spre ușa cabinei.

— Familia mea e în Beirut.

Fawzi nu putea să-și controleze vocea. Cum stătea pe jumătate dezbrăcat în cușetă, Kabakov îi vedea inima bătând ca un ciocan în trupul slăbănog.

— Bineînțeles, zise Kabakov. Și sunt sigur că a fost supusă la tot soiul de amenințări. Minte-i pe cei de la vamă cum vrei. Dar nu pe mine, Fawzi. Nu există loc unde să te poți ascunde. Nici aici, nici acasă, în niciun port din lume. Îți respect familia, înțeleg aceste lucruri și te voi acoperi.

— Libanezul l-a omorât pe Larmoso în Azore, începu Fawzi.

Moșevski detesta tortura. Și știa că și lui Kabakov îi displăcea. Moșevski se abținu cu greu să zâmbească în timp ce cerceta cabina. De fiecare dată când Fawzi șovăia, Moșevski se oprea din lucru, aruncându-i o căutătură încruntată, încercând să pară dezamăgit fiindcă nu era lăsat să-l spintece.

— Descrie-l pe libanez.

— Slab, de înălțime medie. Avea o tăietură pe față, care făcuse crustă.
— Ce era în pachete?
— Nu știu. Allah mi-e martor că nu știu. Libanezul le-a ambalat după ce le-a scos din cutii în partea de la prova a calei. N-a dat voie nimănui să se apropie de ele.
— Câți bărbați erau în barcă?
— Doi.
— Descrie-i.
— Unul era înalt și zvelt, celălalt mai mic. Purtau măști. Mi-era frică, nu m-am uitat la ei.
— În ce limbă vorbeau?
— Cel înalt vorbea englezește cu libanezul.
— E posibil ca cel mic să fi fost o femeie?
Arabul se înroși la față. Nu voia să admită că-i fusese frică de o femeie. Așa ceva era de neconceput.
— Libanezul avea armă. Te-a amenințat că le poate face rău rudelor tale; din cauza asta ai cooperat cu ei, Fawzi, zise Kabakov blând.
— Cel mic putea fi o femeie, recunoscu Fawzi în cele din urmă.
— I-ai văzut mâinile când umbla cu pachetele?
— Avea mănuși. Dar la ceafă sub mască avea o umflătură, care putea fi părul. Și mai e și chestia cu fundul.
— Fundul?
— Era rotunjit, știi, mai lat decât al unui bărbat. Să fi fost un băiat mai bine făcut?
Moșevski, care scormonea prin frigider, se servi cu o sticlă de bere. În spatele sticlei era ceva. Scoase obiectul și i-l dădu lui Kabakov.
— Convingerile religioase îl obligau pe căpitanul Larmoso să țină obiecte de cult în frigider? întrebă Kabakov, punând statueta zgâriată a Madonei în fața lui Fawzi.
Fawzi se uită la ea cu repulsia pe care musulmanii o au față de reprezentările religioase, iar pe fața lui se citea o sinceră nedumerire.

Adâncit în gânduri, Kabakov mirosi statuia și o zgârie cu unghia. Plastic. Larmoso știuse ce era, dar nu prea multe despre proprietățile ei, cugetă el. Căpitanul se gândise că mai sigur era să țină plasticul la rece, la fel ca restul explozibilului din cală. N-ar fi trebuit să-și facă atâtea probleme, își spuse Kabakov. Răsuci statueta în mâini. Dacă au făcut atâtea eforturi să mascheze plasticul astfel, înseamnă că inițial plănuiseră să-l introducă în țară prin vamă.

— Adu-mi registrele vasului, zise Kabakov iritat.

Lui Fawzi nu-i luă prea mult timp să găsească certificatul de încărcătură și conosamentul. Apă minerală, piei de animale admise la import, tacâmuri… Asta era: trei lăzi cu statuete religioase. Făcute în Taiwan. Importate de Benjamin Muzi.

•

Din Brooklyn Heights, Muzi văzu cum *Leticia* își croia cu greu drum spre portul New York, escortată de vedeta Pazei de coastă. Înjură în mai multe limbi. Ce naiba făcuse Larmoso? Muzi se năpusti spre o cabină telefonică în cea mai mare viteză, cam cu patru kilometri pe oră. Se mișca cu demnitatea unui elefant, picioarele sale vădind aceeași grație surprinzătoare proprie pachidermelor.

Gabaritul îl împiedică să intre în cabina telefonică, dar ajunse cu mâna la discul telefonului și formă numărul. Sună la Serviciul de căutare și salvare al Pazei de coastă, dându-se drept reporter de la *El Diario-La Prensa.* Tânărul plin de solicitudine de la centrul de comunicații al Pazei îi furniză detaliile spicuite din comunicațiile radio în legătură cu *Leticia,* căpitanul dat dispărut și urmărirea bărcii rapide.

Muzi rulă pe autostrada rapidă Brooklyn-Queens care dădea spre docuri. La dana de lângă *Leticia,* văzu polițiști de la autoritatea portuară și de la vamă. Respiră ușurat când constată că nici pe

cargou, nici pe vedetă nu fluturau fanioanele cu însemnul roșu în coadă de rândunică botezat Bravo, care avertizează că la bord se află încărcătură periculoasă. Fie că autoritățile nu descoperiseră încă explozibilul, fie că cei din barcă luaseră *plasticul* de pe vapor. Dacă echipajul bărcii preluase explozibilul avea ceva timp la dispoziție, ținând seama de canoanele legii. Autoritățile aveau nevoie de zile în șir ca să inventarieze încărcătura de pe *Leticia* și să stabilească exact ce marfă lipsea. Presimțea că o să aibă mari probleme cu legea.

Ceva nu era în ordine. Nu conta cine se făcuse vinovat, căci tot el va fi tras la răspundere. Avea un sfert de milion de dolari în bani arabi depuși într-o bancă din Olanda și angajatorii lui nu vor accepta niciun fel de scuze. Dacă luaseră *plasticul* de pe navă înainte să ajungă în port, își închipuiseră probabil că era hotărât să-i trădeze, că îi trădase deja. Ce făcuse dobitocul acela de Larmoso? Indiferent ce se întâmplase, Muzi știa că nu i se va acorda șansa de a-și dovedi nevinovăția. Cei din Septembrie Negru îl vor ucide cu prima ocazie. Era clar că trebuia să se pensioneze înainte de vreme.

Din cutia de valori depozitată într-o bancă din Manhattan, Muzi luă un teanc gros de bancnote și o serie de registre de tranzacții bancare. Unul dintre ele purta numele celei mai vechi și mai prestigioase bănci din Olanda. Indica un sold de două sute cincizeci de mii de dolari, depuși toți o dată și pe care-i putea retrage numai el.

Muzi oftă. Ce bine-ar fi fost să fi încasat și tranșa a doua de două sute cincizeci de mii de dolari la livrarea *plasticului*! Era sigur că luptătorii din gherilă or să țină banca din Olanda sub observație pentru o vreme. Facă ce-or vrea. O să-și transfere contul la altă bancă și-o să-și ia banii de acolo.

Alte obiecte personale, care nu erau în cutia de valori, îi dădeau acum bătăi de cap. Pașapoartele. Ani de zile le ținuse la bancă, dar după ultima călătorie în Orientul Mijlociu le lăsase acasă, în mod cu totul nejustificat. Trebuia să se ducă după ele. Apoi o să ia avionul de la Newark spre Chicago, pe urmă va pleca la Seattle și de acolo până la Londra. Oare unde obișnuia Farouk să ia masa la Londra? Muzi, care-i admira enorm bunul-gust și stilul, era hotărât să afle acest amănunt.

Muzi nu intenționa să se întoarcă la birou. N-aveau decât să-l interogheze pe grec. Ignoranța lui o să-i lase cu gura căscată. Era foarte probabil ca trupele de gherilă să-i fi pus și casa sub observație. Dar nu pentru mult timp. Aveau alte priorități în acel moment. Ar fi fost o prostie să se grăbească acasă. Lasă-i să creadă că-și luase deja zborul.

Se duse la un motel în West Side și semnă în registru cu numele Chesterfield Pardue. Puse la răcit în chiuveta din baie douăsprezece sticle de Perrier. Îl trecu un frison scurt, din cauza încordării nervoase. Simțea o dorință teribilă să se așeze în cada uscată și să tragă draperia de la duș, dar renunță de teamă că fundul lui mare o să-i rămână înțepenit în cadă, cum i se mai întâmplase odată în Atlantic City.

Frisonul îi trecu și se întinse în pat, cu mâinile împreunate pe burdihanul imens, uitându-se încruntat în tavan. Ce dobitoc fusese să se încurce cu ticăloșii ăia din gherilă! Toți slăbănogii și bădăranii ăia pe care nu-i interesa nimic altceva în afară de politică. Beirutul îi adusese necazuri și altă dată, în 1967, când falimentul Băncii Intra îi afectase fondul de pensie. S-ar fi pensionat deja dacă n-ar fi survenit acel incident.

Fusese la un pas să-și recupereze banii când apăruse oferta de la arabi. Suma exorbitantă pe care o ceruse pentru aducerea explozibilului în țară i-ar fi rezolvat problemele financiare. De aceea se

hotărâse să riște. Oricum, erau de ajuns și jumătate din banii primiți de la luptătorii din gherilă.

Visa să se retragă la vila lui mică și luxoasă de lângă Neapole, unde n-avea de urcat scări incomode. Aștepta acest moment de multă vreme.

Începuse cariera ca mus pe cargoul *Ali Bey.* La șaisprezece ani, obligația de a urca scara dintre punți era deja o corvoadă pentru el din cauza constituției sale masive. În 1938, când *Ali Bey* ajunse în New York, Muzi aruncă o privire asupra orașului și părăsi vasul într-o clipită. Cum vorbea fluent patru limbi și se pricepea la cifre, găsi repede o slujbă în Brooklyn, pe partea dinspre țărm, ca inspector la un depozit ținut de un turc pe nume Jahal Bezir, un tip aproape diabolic de abil, care făcuse o grămadă de bani pe piața neagră în timpul celui de-al doilea război mondial.

Spre surprinderea sa, Bezir nu l-a prins niciodată furând. Prin 1947, Muzi îi ținea contabilitatea lui Bezir și, pe măsură ce trecea timpul, bătrânul se bizuia tot mai mult pe el.

Mintea turcului rămase lucidă, dar treptat reveni la turca pe care o vorbea în copilărie, dictându-i lui Muzi corespondența în limba maternă și lăsându-l apoi pe el să facă traducerea. Bezir îi cerea să citească traducerile, dar dacă era vorba de mai multe scrisori, uneori nu știa pe care dintre ele o ținea în mână. Acest lucru îl contrarie pe Muzi. Bătrânul avea vederea bună. Nu era nici pe departe senil. Vorbea engleza fluent. Câteva investigații discrete îi confirmară lui Muzi bănuială că Bezir nu mai știa să citească. De la biblioteca publică află o mulțime de lucruri despre afazie. Bătrânul suferea fără doar și poate de această boală. Muzi se gândi multă vreme la întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Apoi începu să facă mici tranzacții valutare la bursele străine, folosind banii turcului, fără știința sau aprobarea lui.

Fluctuația banilor de după război îi aduse profit lui Muzi. Singura excepție fu o perioadă cumplită

de trei zile când un cartel de jucători la bursă făcu să scadă valoarea titlurilor deținute de armata din Masqat (capitala Omanului), în timp ce Muzi avea zece mii de certificate de acționar cumpărate la 7 cenți pentru o liră sterlină. Acel incident l-a costat trei mii de dolari americani din propriul lui buzunar, dar la vremea aceea Muzi își putea deja permite o astfel de pierdere.

Între timp, îl încântase pe Bezir proiectând un cablu de andocare gol în interior pentru a aduce hașiș în țară. Când turcul muri, niște rude depărtate veniră să pună mâna pe afacerea lui ca s-o facă praf și pulbere. Muzi rămase cu șaizeci și cinci de mii de dolari pe care-i câștigase din tranzacții valutare și câteva relații excelente în lumea contrabandiștilor. Atât și era de ajuns ca să devină un dealer pentru orice marfă din care ieșeau bani, cu excepția drogurilor puternice. Heroina i-ar fi putut aduce un profit astronomic, dar Muzi s-a ferit de tentația acestor bani câștigați rapid. Nu voia să fie condamnat pentru tot restul vieții. N-avea de gând să-și asume riscurile pe care le implica o astfel de afacere și nu-i plăceau persoanele care se ocupau cu traficul de heroină. Hașișul era cu totul altceva.

Prin 1972, secțiunea Jihaz al-Rasd a organizației Al Fatah era vârâtă până-n gât în contrabanda cu hașiș. Mulți din sacii de jumătate de kilogram pe care Muzi îi cumpăra în Liban purtau marca lor, un fedain cu un pistol mitralieră în mână. Prin relațiile sale din lumea contrabandei cu hașiș Muzi reușise să predea scrisoarea americanului, și tot ei îl abordaseră ca să introducă *plasticul* în SUA.

În lunile din urmă, Muzi renunțase la comerțul cu hașiș și începuse să-și lichideze rând pe rând celelalte afaceri din Orientul Mijlociu. Voia s-o facă treptat, fără să creeze dificultăți altora. Potențialii dușmani ar fi putut deveni un obstacol în calea pensionării lui timpurii și a nesfârșitelor mese luate pe terasa vilei sale cu vedere spre

golful orașului Neapole. Acum povestea asta cu *Leticia* îi punea în pericol tot planul. Probabil că trupele de gherilă îi puneau la îndoială loialitatea fiindcă încerca să se retragă din afacerile din Orientul Mijlociu. De asemenea, Larmoso trebuie să fi auzit că își lichida afacerile în zonă și probabil era nerăbdător și pregătit să profite de șansa de a intra în pâine pe cont propriu. Indiferent ce făcuse Larmoso, îi speriase rău de tot pe arabi.

Muzi știa că se putea descurca perfect în Italia. Trebuia doar să-și asume un mare risc aici, în New York, și pe urmă era liber. Întins pe patul de motel, așteptând momentul potrivit pentru următoarea mișcare, cu stomacul ghiorăindu-i de foame, Muzi își imagină că lua masa la Lutece.

•

Kabakov ședea pe un furtun de grădină încolăcit, tremurând din tot corpul. Un curent de aer rece fluiera prin șopronul de scule de deasupra depozitului, dar acesta era un loc ideal de pândă de unde se vedea casa lui Muzi de peste drum. Bărbatul somnoros care se uita pe fereastra de pe una din laturile barăcii desfăcu un baton de ciocolată și începu să o ronțăie zgomotos. El și ceilalți doi membri ai echipei de incursiune tactică pe care-i contactase la telefon se deplasaseră aici într-o dubiță închiriată.

N-avuseseră cum să evite drumul dificil de cinci ore pe autostradă, pentru că bagajul echipei ar fi stârnit mult interes la aeroport când ar fi trecut prin detectorul cu raze X – pistoale mitralieră, puști cu lunetă, grenade. Alt membru al echipei era pe acoperișul unei clădiri de vizavi. Cel de-al treilea se afla împreună cu Moșevski la biroul lui Muzi.

Israelianul somnoros îi oferi lui Kabakov niște ciocolată. Acesta clătină din cap și continuă să supravegheze casa cu binoclul, scrutând cu privirea prin crăpătura din ușa întredeschisă a șopronului. Kabakov se întreba dacă făcuse bine că nu-i spusese lui Corley și nici celorlalți oficiali

americani despre Muzi și statuia Madonei. Pufni pe nas. Evident că procedase corect. În cel mai bun caz, americanii l-ar fi lăsat să discute cu Muzi în anticamera vreunei secții de poliție, în prezența avocatului. Așa, o să vorbească cu Muzi în condiții mai favorabile, numai dacă nu-l omorâseră deja arabii.

Muzi își avea domiciliul pe o stradă primitoare, mărginită de copaci, în zona Cobble Hill din Brooklyn. În clădirea placată cu gresie unde locuia existau patru apartamente. Al lui era cel mai mare de la parter. Avea o singură intrare prin față și Kabakov știa în mod sigur că pe acolo va intra, dacă urma să vină acasă. Judecând după hainele imense din dulapul lui, Muzi era mult prea gras ca să încapă pe fereastră.

Kabakov spera să-și termine treaba repede, dacă Muzi avea să-i dea un fir în afacerea cu explozibilii. O să-i spună lui Corley după ce se va încheia totul. Se uită la ceas cu ochii roșii de oboseală: 7:30 dimineață. Dacă Muzi n-avea să apară în timpul zilei, trebuia să facă de pază cu schimbul, pentru ca oamenii lui să poată dormi. Kabakov își tot repetase că Muzi o să vină, în cele din urmă. Pașapoartele importatorului – trei, pe nume diferite – erau la Kabakov, în buzunarul de la piept al sacoului. Le găsise la o percheziție sumară a camerei lui Muzi. Ar fi preferat să aștepte în apartament, dar știa că pe Muzi pericolul cel mai mare îl pândea pe stradă și voia să ocupe o poziție de unde să-l poată acoperi.

Scrută încă o dată ferestrele de vizavi. Într-un apartament dintr-o clădire din stânga fu ridicat storul. Kabakov privi cu atenție. O femeie stătea la fereastră în furou. Când se întoarse, văzu în spatele ei un copil așezat la masa din bucătărie.

Pe trotuar se vedeau acum câțiva navetiști matinali, încă palizi de nesomn, grăbindu-se spre stația de autobuz de pe strada Pacific aflată în apropiere. Kabakov deschise cu o plesnitură

pașapoartele lui Muzi și-i studie fața grasă pentru a cincizecea oară. Avea crampe la picioare și se ridică să și le întindă. Aparatul de emisie-recepție de lângă el pârâi.

— Jerry Dimples, ușa din față a depozitului, un bărbat cu chei.

— Recepționat, Dimples, vorbi Kabakov în microfon.

Dacă avea noroc, era vorba de paznicul clădirii care ieșea din tură după ce sforăise toată noaptea la parter. O clipă mai târziu, aparatul trosni din nou și israelianul de pe acoperișul clădirii din josul străzii confirmă că paznicul de noapte părăsise clădirea. Traversă strada aflată în câmpul vizual al lui Kabakov și se îndreptă spre stația de autobuz.

Kabakov continuă să supravegheze ferestrele și când se uită din nou la stație, văzu autobuzul mare și verde din care se revărsa un puhoi de femei de serviciu. O luară de-a lungul străzii, toate femei solide de vârsta a doua cu sacoșe în mâini. Multe din ele aveau trăsături slave, precum Kabakov. Semănau cu vecinele lui din copilărie. Le urmări cu binoclul. Grupul se micșora pe măsură ce, una câte una, femeile intrau în clădirile unde lucrau. Treceau pe lângă casa lui Muzi acum și o femeie grasă din mijlocul grupului o coti spre intrare, cu umbrela sub braț și cu câte o sacoșă în fiecare mână. Kabakov își aținti binoclul asupra ei. Observă ceva ciudat la femeie – pantofii. Erau niște pantofi Cordovan largi și pe gamba bombată care ieșea dintr-un pantof se vedea o tăietură de lamă.

— Dimples Jerry, zise Kabakov în aparatul de emisie-recepție. Cred că femeia aia grasă e Muzi. Intru în clădire. Acoperă strada.

Kabakov își puse carabina deoparte și apucă un baros din colțul șopronului.

— Acoperă strada, îi spuse și bărbatului de lângă el.

Apoi tropăi pe scări în jos, fără să-i pese că paznicul de zi l-ar fi putut auzi. Aruncă o privire scurtă afară și se repezi peste drum, cărând barosul precum o armă la paradă.

Ușa de la intrare era descuiată. Se opri în fața apartamentului lui Muzi, cu auzul încordat ca să prindă zgomotele din interior. Apoi balansă barosul dintr-o parte în alta și lovi cu precizie încuietoarea ușii. Ușa se prăvăli, și Kabakov fu înăuntru înainte ca panourile acesteia să ajungă pe podea, ațintindu-și pistolul asupra bărbatului deghizat în femeie.

Muzi stătea în ușa dormitorului, ținând în mâini o mulțime de hârtii. Fălcile îi tremurau și se uita la Kabakov cu o privire tâmpă și abătută.

— Jur că nu…

— Întoarce-te, pune mâinile pe perete.

Kabakov îl percheziționă atent, dezarmându-l de un mic pistol automat pe care-l avea în borsetă. Apoi închise ușa stricată și o propti cu un scaun. Muzi se liniștise cu viteza gândului.

— Te deranjează dacă-mi scot peruca asta? Mă mănâncă pielea capului.

— Nu. Stai jos.

Kabakov vorbi în stație.

— Dimples Jerry. Ia legătura cu Moșevski. Zi-i să aducă duba.

Îi luă pașapoartele din buzunar.

— Muzi, vrei să trăiești?

— E o întrebare retorică, evident. Pot să întreb cine sunteți? Nu mi-ați arătat un mandat de percheziție și nici nu m-ați omorât. Acestea sunt singurele două „scrisori de recomandare” ușor de recunoscut.

Kabakov îi arătă lui Muzi actul de identitate. Expresia grăsanului nu se schimbă, dar în capul lui toate mașinăriile de urzit planuri intrară în funcțiune pentru că întrezărise șansa să rămână în viață. Muzi își împreună mâinile deasupra șorțului și așteptă.

— Te-au plătit deja, nu-i așa?

Muzi ezită. Pistolul lui Kabakov țâșni în sus, amortizorul șuieră și un glonț trecu cu o bufnitură prin speteaza scaunului pe lângă gâtul lui Muzi.

— Muzi, dacă nu mă ajuți, ești un om mort. N-or să-ți cruțe viața. Dacă rămâi aici, o să faci închisoare. Eu sunt singura ta speranță. O să-ți fac o propunere și te asigur că n-am s-o reînnoiesc. Spune-mi tot ce știi și o să te sui într-un avion pe Aeroportul Kennedy. Eu și oamenii mei suntem singurii care te pot urca în avion viu.

— Știu cine sunteți, domnule maior Kabakov. Am aflat cu ce vă ocupați și cred că e puțin probabil să nu mă omorâți.

— Tu îți ții cuvântul în afaceri?

— De cele mai multe ori.

— Și eu. Presupun că ai deja banii pe care ți i-au dat sau o mare parte din ei. Spune-mi ce știi și du-te să-i cheltuiești.

— În Islanda?

— Asta-i treaba ta.

— În regulă, zise Muzi cu amărăciune. Vă spun, dar vreau să plec de aici în seara asta.

— Dacă informațiile se confirmă, n-am nimic împotrivă.

— Nu știu unde e *plasticul,* și credeți-mă că vă spun adevărul. Am fost abordat de două ori, o dată aici și o dată la Beirut.

Muzi își șterse fața cu șorțul în timp ce senzația de relaxare i se răspândea prin trup precum coniacul.

— Vă deranjează dacă iau un Perrier? Conversația asta cere ceva de băut.

— Știi că toată clădirea e încercuită, nu?

— Credeți-mă, domnule maior, nu vreau să fug.

Doar tejgheaua de servit separa bucătăria de camera de zi. Kabakov n-avea cum să-l piardă din ochi. Dădu din cap afirmativ.

— Întâi a fost americanul, zise Muzi din dreptul frigiderului.

— *Americanul*?

Muzi deschise frigiderul și văzu dispozitivul cu o clipă înainte ca explozia să-l ciopârțească și să-l arunce prin zidul bucătăriei. Camera se zgudui, Kabakov se roti în aer cu sângele curgându-i din nas și apoi căzu, în timp ce mobila făcută bucăți zăngănea în jurul lui. Se făcu întuneric, se lăsă o liniște asurzitoare și apoi se auzi trosnetul flăcărilor.

Prima alarmă de incendiu fu recepționată la 8:05. Dispecerul de la stația de pompieri prezentă situația: „clădire cărămidă acoperiș plat, 75 pe 125, complet afectată, au răspuns compania de pompe de incendiu 224, compania de scări de salvare 118 și serviciul de urgență”.

Teleimprimatorul poliției țăcăni în secțiile de poliție, transmițând următorul mesaj:

FOAIA 12 ORA 8:20 SECȚIA DE POLIȚIE 76 RAPORTEAZĂ EXPLOZIE SUSPECTĂ ȘI INCENDIU STRADA VINCENT 382 DOI MORȚI SPITALUL KINGS COUNTY OPERATOR 24 *ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ.*

Mecanismul de alimentare cu hârtie zăngăni de două ori, carul reveni la capătul rândului, apoi urmă mesajul:

FOAIA 13 ORA 8:20 CONTINUARE MESAJ 12 UN MORT UN RĂNIT AUTENTIFICARE SPITALUL UNIVERSITAR LONGISTAND OPERATOR 24

ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ

Reporterii de la *Daily News, New York Times* și *Associated Press* așteptau deja pe coridorul Spitalului Universitar când comandantul pompierilor ieși din salon roșu la față și furios. Era însoțit de Sam Corley și de un adjunct. Comandantul își drese glasul.

— Se pare că a fost o explozie provocată de o scurgere de gaz din bucătărie, zise el evitând să se uite la camerele de luat vederi. Ancheta e în curs de desfășurare.

— Cunoașteți identitatea victimelor?
— Doar a bărbatului mort.

Se uită la peticul de hârtie pe care-l ținea în mână.

— Benjamin Muzi sau poate Muzzy. Serviciul de informații al primăriei o să vă spună exact.

Trecu razant pe lângă reporteri și ieși cu pași mari din clădire. Ceafa îi era roșie ca focul.

8.

Bomba care îl ucisese pe Benjamin Muzi joi dimineața fusese pusă în frigider de Muhammad Fasil, cu douăzeci și opt de ore în urmă, și puțin lipsise ca Fasil să-și piardă mâna încă înainte să fixeze detonatorul în plastic. Pentru că Fasil făcuse o greșeală, nu în privința detonatorului, ci a lui Lander.

Era marți, aproape de miezul nopții, când Lander, Fasil și Dahlia puseră la adăpost barca, apoi în jurul orei două dimineața ajunseră cu *plasticul* acasă la Lander.

Dahlia încă mai simțea tangajul bărcii în timp ce mergea prin casă. Pregăti la repezeală o masă caldă și Fasil, pământiu la față de oboseală, o înfulecă în bucătărie. Trebuia să-i ducă lui Lander mâncarea în garaj fiindcă acesta nu voia să se despartă de *plastic.* Desfăcuse un pachet și aliniase șase Madone pe bancul de lucru. Luă una și o răsuci în mâini, o mirosi și o gustă, exact cum face un raton cu o scoică. Probabil era hexogen de fabricație chinezească sau rusească, amestecat cu TNT sau kamnikite și un liant din cauciuc sintetic, concluzionă el. Substanța ușor albăstruie avea un miros amețitor care irita nările în profunzime, amintind de mirosul unui furtun de grădină ținut în soare sau al unui sac de plastic pentru cadavre. Lander știa că trebuie să se grăbească pentru a termina tot ce avea de făcut în cele șase săptămâni cât mai rămăseseră până la finala campionatului de fotbal. Lăsă jos statueta și făcu un efort să-și soarbă supa până când mâinile își recăpătară precizia. Abia se uită la Dahlia și Fasil, care tocmai înghițea o pastilă de amfetamină, când intrară în garaj. Luptătorul de gherilă dădu să se îndrepte spre bancul de lucru pe care se aflau statuetele aliniate, însă Dahlia îi puse mâna pe braț și-l opri.

— Michael, am nevoie de jumătate de kilogram de *plastic,* te rog, zise ea. Știi pentru ce.

Vorbi așa cum îi vorbește o femeie iubitului ei, lăsând lucrurile pe jumătate nespuse în prezența unei a treia persoane.

— De ce nu-l împuști pe Muzi?

Fasil, care fusese sub tensiune timp de o săptămână, păzind *plasticul* pe vapor, își îngustă ochii injectați când auzi tonul indiferent al lui Lander.

— „De ce nu-l împuști pe Muzi?” îl îngână el. Tu nu trebuie să faci nimic, dă-mi doar *plasticul.*

Arabul se apropie de bancul de lucru. Cu o mișcare fulgerătoare, Lander luă ferăstrăul electric de pe raftul de jos și acționă declanșatorul, iar lama scrâșni la un centimetru de mâna lui Fasil care se întinsese după *plastic.*

Fasil rămase nemișcat.

— Îmi pare rău, domnule Lander, n-am vrut să fiu lipsit de respect.

Trebuia să fie cu mare băgare de seamă.

— S-ar putea să nu putem să-l împușcăm. Vreau să mă asigur, pentru orice eventualitate. Proiectul dumneavoastră nu trebuie întrerupt.

— E-n regulă, zise Lander.

Vorbi atât de încet încât Dahlia nu putu să-l audă peste zgomotul făcut de ferăstrău. Lander dădu drumul declanșatorului și lama se opri cu repeziciune, arătându-și clar fiecare dinte negru. Lander tăie o statuetă în două cu cuțitul.

— Ai detonator și sârmă?

— Da, mulțumesc.

— Ai nevoie de baterie? Am mai multe.

— Nu, mulțumesc.

Lander se întoarse la treaba lui și nu-și ridică privirea când Dahlia și Fasil plecară cu mașina lui, luând-o spre nord, în Brooklyn, ca să-și pună în aplicare planul de a-l ucide pe Muzi.

Newsradio 88 de la WCBS transmise prima știre despre explozie joi, la 8:30 dimineața și confirmă

identitatea lui Muzi la 9:45. Făcuseră ce trebuia făcut. Ultima posibilă legătură între el și *plastic* fusese tăiată. Ziua de joi începea sub auspicii bune.

Lander o auzi pe Dahlia intrând în atelier. Îi aducea o cană cu cafea.

— Vești bune, zise el.

Dahlia ascultă cu atenție știrea despre moartea lui Muzi reluată de postul de radio, în timp ce mânca o piersică.

— Aș vrea să-l identific pe rănit. Mai mult ca sigur că e grecul.

— Nu grecul mă îngrijorează, zise Lander. M-a văzut o singură dată și n-a auzit ce-am vorbit. Muzi îl trata ca pe un gunoi. Nu cred că avea încredere în el.

Lander se opri din lucru ca s-o privească mâncându-și piersica, rezemată de perete. Dahlia savura fructele. Îi plăcea s-o vadă absorbită de această bucurie atât de simplă, etalându-și pofta. Îl făcea să simtă că era o ființă necomplicată, inofensivă, că se mișca nevăzut în preajma ei. Iar el era precum un urs pașnic, care privește un turist cu cortul descărcându-și bunătățile la lumina focului. Prima dată când venise la el, se uitase de multe ori la ea, așteptându-se să surprindă o privire care să sugereze răutate, viclenie, sau dezgust. Însă Dahlia rămânea mereu aceeași – atitudine insolentă, expresie cordială.

Dahlia era conștientă de toate aceste lucruri. Părea că privește cu interes ce făcea Lander, care revenise la harnașamentul din sârmă la care lucra. În realitate era îngrijorată.

Fasil dormise mai tot timpul în ziua precedentă și dormea și în dimineața asta. Era aproape ora prânzului și curând avea să se trezească. Va fi în culmea fericirii când va afla de efectul dispozitivului conceput de el și trebuia împiedicat să-și manifeste bucuria. Dahlia regreta că Fasil fusese școlit înainte de 1969, când în Liban sosiseră instructori chinezi. L-ar fi putut învăța

multe despre autoeclipsare, ceva ce sigur nu învățase în Vietnamul de Nord și cu atât mai puțin în Germania de Est. Se uita la degetele lungi ale lui Lander mânuind cu dexteritate ciocanul de lipit. Fasil făcuse o greșeală aproape fatală cu Lander și ea trebuia să aibă grijă ca acest lucru să nu se mai repete. Era necesar ca Fasil să înțeleagă că, dacă nu se controla, proiectul putea să se termine într-o baie de sânge, aici, în casa lui Lander. Misiunea avea nevoie de ferocitatea și viteza de reacție a lui Fasil, iar mușchii și capacitatea lui de luptă urmau să joace un rol esențial în penultima fază a misiunii, când explozibilul urma să fie atașat de balon. Însă Dahlia trebuia să-l țină în frâu.

În realitate, Fasil era superiorul ei în organizația teroristă, dar această misiune îi fusese încredințată ei de nimeni altul decât însuși Hafez Najeer. Mai mult decât atât, ea reprezenta elementul de legătură cu Lander, iar acesta era de neînlocuit. Pe de altă parte, Najeer murise, și Fasil nu se mai temea că-și putea atrage mânia lui. Și nici nu avea vederi prea progresiste cu privire la femei. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar vorbi toți franțuzește. Această simplă modificare ar fi cântărit foarte greu în balanță, își spunea ea.

Ca mulți arabi educați, Fasil adopta două forme de comportament în societate. Când se afla într-o ambianță de tip occidental, vorbind franțuzește, era cât se poate de curtenitor cu femeile și se purta cu ele ca de la egal la egal. Dar în prezența arabilor tradiționaliști, prejudecățile lui în privința sexului slab se reafirmau cu toată puterea. Femeia era considerată un element reproductiv, o servitoare, un animal de povară fără niciun fel de control asupra impulsurilor sexuale, ca o scroafă permanent în călduri.

Poate că Fasil era cosmopolit prin maniere și extremist prin politica pe care o promova, însă Dahlia știa că în străfundul sufletului împărtășea vederile bunicului său pe vremea căruia se practica

circumcizia la femei, extirparea clitorisului și infibulația, ritualuri sângeroase care ofereau siguranța că odraslele de sex feminin nu-și vor dezonora familiile. Întotdeauna simțise o undă de ironie în glasul lui când i se adresa cu apelativul „tovarășă”.

— Dahlia!

Vocea lui Lander o trezi la realitate. Chipul nu reflecta nimic din gândurile sale anterioare. Acesta era unul din talentele ei.

— Dă-mi cleștele acela cu vârf subțire.

Vocea îi era calmă, mâinile sigure. Semne bune pentru ziua aceea care s-ar fi putut dovedi dificilă. Era hotărâtă să nu permită niciun fel de fricțiuni care le-ar fi irosit timpul. Cel puțin Dahlia avea încredere în inteligența nativă a lui Fasil și devotamentul său față de cauză, dacă nu în atitudinea lui. Conta, de asemenea, pe tăria propriei sale voințe. Credea în înțelegerea și afecțiunea, ambele sincere, dintre ea și Lander și mai credea în cele cincizeci de miligrame de clorpromazin pe care i le pusese în cafea.

9.

Kabakov se luptă să-și recapete cunoștința așa cum un scafandru rămas fără oxigen se zvârcolește să ajungă la aerul de la suprafață. Când încercă să-și ducă mâinile la gâtul care-l frigea, își simți încheieturile imobilizate ca în niște cătușe vătuite. Își dădu seama că se afla într-un spital. Simți sub el cearșaful scorțos și prezența unei persoane care stătea lângă pat. Nu voia să-și deschidă ochii care-l săgetau de durere. Își lăsă voința să-i stăpânească trupul. *O să se relaxeze. N-o să se lupte și n-o să sângereze.* Nu era prima dată când își recăpăta cunoștința într-un spital.

Aplecat deasupra patului, Moșevski își slăbi strânsoarea asupra mâinilor lui Kabakov și se întoarse spre un infirmier care stătea în ușa salonului. Mormăi cât putu el de încet:

— Își revine. Spune-i doctorului să vină încoace. Mișcă!

Kabakov deschise și închise pe rând pumnii, apoi își mișcă piciorul drept și pe urmă pe cel stâng. Moșevski schiță un zâmbet de ușurare abia vizibil. Știa ce era în mintea lui Kabakov. Făcea inventarul. Și el procedase la fel de nenumărate ori.

Minutele treceau în timp ce Kabakov pendula între întuneric și salonul de spital. Moșevski o luase deja spre ușă înjurând încetișor, când intră doctorul urmat de o asistentă. Doctorul era tânăr, zvelt și purta perciuni. Își aruncă privirea pe foaia de observație, în timp ce asistenta desfăcu fermoarul cortului fixat deasupra patului ca să mențină o concentrație ridicată de oxigen și apoi trase cearșaful de deasupra, care fusese suspendat tot ca un cort ca să nu vină în contact cu corpul lui Kabakov. Doctorul îi examină ochii cu o lanternă mică. Erau roșii și începură să-i lăcrimeze când îi deschise. Asistenta îi puse niște picături și scutură

un termometru, în timp ce doctorul îi asculta cu stetoscopul respirația lui Kabakov. Pacientul tresări sub atingerea rece a stetoscopului. Chirurgii făcuseră treabă bună. Doctorul se uită cu un fel de curiozitate profesională la cicatricele mai vechi care brăzdau trupul lui Kabakov.

— Vreți să vă dați la o parte din lumină? îi spuse lui Moșevski.

Moșevski își mută greutatea corpului pe celălalt picior. În cele din urmă, luând o poziție care semăna cu cea de repaus în timpul unei festivități oficiale, își fixă ochii pe geam și stătu așa până se termină consultația. Apoi ieși din salon odată cu doctorul.

Sam Corley aștepta pe hol.

— Ei, cum e?

Tânărul doctor își ridică sprâncenele plictisit.

— Aha, dumneavoastră sunteți de la FBI.

O spuse pe un ton de parcă ar fi fost vorba de denumirea unei plante.

— Are o contuzie ușoară. Radiografiile sunt bune. Trei coaste rupte. Arsuri de gradul doi pe coapsa stângă. Gâtul și pieptul serios afectate de fumul inhalat. Are un sinus fracturat care s-ar putea să necesite un tub de drenaj. O să-l vadă un orelist după-amiază. Ochii și urechile par să fie în regulă, dar cred că urechile îi țiuie, ceea ce nu e deloc anormal.

— Administratorul spitalului a convenit cu dumneavoastră să-l înregistrați ca fiind în stare foarte critică?

— Administratorul n-are decât să-l înregistreze cum vrea el. Eu aș zice că starea lui e relativ bună sau chiar bună. Are un corp extrem de rezistent, deși e brăzdat de o mulțime de semne.

— Dar o să…

— Domnule Corley, dinspre partea mea administratorul n-are decât să spună publicului și că-i gravid. N-o să-l contrazic. Cum s-a întâmplat, dacă îmi permiteți să întreb?

— Cred că a explodat o sobă.
— Da, sunt sigur că asta a fost.
Doctorul pufni pe nas și o luă în josul holului.
— Ce-i aia orelist? îl întrebă Moșevski pe Corley.
— Un specialist în boli de urechi, nas și gât. Apropo, credeam că nu vorbești englezește.
— Puțin de tot, zise Moșevski, intrând în grabă în salon, în timp ce Corley îl fixa din spate cu o privire amenințătoare.
Kabakov dormi aproape întreaga după-amiază. Pe măsură ce efectul sedativului trecea, ochii lui Kabakov începură să se miște sub pleoape, și el se cufundă într-un somn cu vise. Culorile din vis erau pregnante. Se afla în apartamentul său din Tel Aviv și suna telefonul roșu. Nu putea să ajungă la el. Era prins într-o încâlcitură de haine pe podea care miroseau a praf de pușcă.
Mâinile lui Kabakov apucară cearșaful de spital. Moșevski auzi zgomotul făcut de pânza ce se rupea și sări de pe scaunul pe care stătea cu viteza unui bivol african. Îi descleștă pumnii și-i așeză mâinile la loc pe lângă corp, respirând ușurat la gândul că rupsese doar cearșaful, nu și bandajul.
Kabakov se trezi, amintindu-și ce se întâmplase. Evenimentele din casa lui Muzi nu-i reveneau în memorie în ordinea în care se petrecuseră, și efortul de a reasambla piesele într-un tot coerent îl înnebunea. Seara, cortul de oxigen fu scos, și țiuitul din urechi îi cedă suficient ca să-l asculte pe Moșevski povestindu-i ce se întâmplase în după-amiaza exploziei – mașina de salvare, cameramanii, presa păcălită pentru moment, dar suspicioasă.
Kabakov îl auzi și pe Corley, când acesta fu lăsat să intre în salon.
— Ce-i cu Muzi? zise Corley livid de furie.
Kabakov refuză să răspundă, fiindcă vorbitul îl făcea să tușească, iar tusea îi accentua arsura din piept.

— Spune-i, croncăni el.

Accentul lui Moșevski se îmbunătățise simțitor.

— Muzi era un importator…

— Pentru numele lui Dumnezeu, știu chestia asta. Am fișa lui. Spune-mi ce-ai văzut și auzit.

Moșevski îi aruncă o privire lui Kabakov care-i făcu un semn ușor cu capul. Începu cu interogarea lui Fawzi, descoperirea statuetei și examinarea documentelor vasului. La rândul său, Kabakov i-a relatat scena din apartamentul lui Muzi. Când terminară, Corley luă telefonul de lângă patul lui Kabakov și dădu rapid o serie de ordine – mandate de percheziție pentru *Leticia* și echipaj, o echipă de laborator ca să cerceteze vasul. Kabakov îl întrerupse la un moment dat:

— Spune-le să-l bruscheze pe Fawzi în fața echipajului.

— Ce? zise Corley care acoperise microfonul cu mâna.

— Să spună că e arestat pentru lipsă de cooperare cu autoritățile. Să-l îmbrâncească nițel. Îi sunt dator. Are familia în Beirut.

— Noi o să tragem ponoasele dacă se plânge.

— N-o să se plângă.

Corley își reluă convorbirea și continuă să dea instrucțiuni încă vreo câteva minute:

— … da, Pearson, și insultă-l pe Fawzi, zi-i că e un…

— … canibal care mănâncă porc, veni prompt replica lui Moșevski.

— … da, exact așa să-i spui, zise Corley în cele din urmă. Când îi citești drepturile, da. Fără întrebări, Pearson, fă-o!

Puse receptorul în furcă.

— OK, Kabakov. În raportul departamentului de pompieri se spune că ai fost scos din casa aia de doi tipi cu genți de golf care treceau *întâmplător* pe acolo. Niște *jucători de golf.*

Corley stătea în mijlocul salonului în costumul său șifonat, învârtindu-și cheile în mână.

— Acești indivizi au părăsit *întâmplător* locul incendiului într-o dubă, imediat după ce a ajuns ambulanța. Ce era cu duba aia, făcea naveta la vreun club de golf unde toată lumea vorbește ciudat? Îți citez din nota poliției: „Amândoi vorbeau ciudat”. Așa ca tine. Ce învârți pe-aici, Kabakov? O să-mi vinzi o minciună sau ce?

— V-aș fi sunat după ce aflam ceva, răspunse Kabakov abia auzit, și nu era nici urmă de scuză în croncănitul lui.

— Mi-ai fi trimis o vedere din afurisitu' ăla de Tel Aviv: „Îmi pare rău pentru crater și pentru tsunami”.

Corley se uită pe fereastră un minut întreg. Când se întoarse lângă patul lui Kabakov, părea cât se poate de calm. Își exprimase furia și era gata să meargă mai departe. Kabakov îi aprecia în mod special această calitate.

— Un american, murmură Corley. Muzi a zis *un american.* Fiindcă veni vorba, Muzi n-avea deloc probleme cu legea. În rapoartele poliției era trecut cu o singură arestare. Comportament violent și tulburarea ordinii publice într-un restaurant franțuzesc. Acuzațiile au fost retrase.

— N-am aflat prea multe din casa lui Muzi. Bomba era din explozibil plastic și cântărea în jur de jumătate de kilogram. Presupunem că a fost conectată la dulia becului din frigider. Cineva a scos frigiderul din priză, a fixat bomba, a închis ușa frigiderului și l-a băgat din nou în priză. O procedură neobișnuită.

— Am mai auzit de chestia asta o dată, zise Kabakov încet, prea încet.

— Am aranjat să fii transferat la Spitalul Naval Bethesda, mâine la prima oră. Acolo putem să-ți asigurăm o protecție adecvată.

— Nu stau…

— Ba o să stai.

Corley scoase din buzunarul jachetei ultimul număr din *New York Post* și-l ținu în sus. Pe pagina

3 era fotografia lui Kabakov. Fusese făcută peste umărul unui paramedic în timp ce era transportat în spital. Avea fața mânjită de fum, dar trăsăturile i se distingeau cu claritate.

— Ei cred că te cheamă „Kabov”, nu-ți știu nici adresa, nici ocupația. I-am oprit la timp pe cei de la serviciul de relații publice al poliției, așa că nu ți-am divulgat identitatea. Washingtonul face presiuni. Directorul crede că arabii te-ar putea recunoaște după poza asta și vor încerca să te omoare.

— Excelent. O să-l prindem pe unu viu și o să stăm de vorbă cu el.

— Nu în spitalul acesta. Mai întâi ar trebui evacuată întreaga aripă. Pe lângă asta, ar putea să te omoare. Și mort nu-mi ești de niciun folos. Nu vrem să fii un al doilea Yosef Alon.

Colonelul Alon, atașatul aviației militare a Israelului la Washington, fusese împușcat mortal pe aleea casei sale din Chevy Chase, Maryland, de către asasinii trupelor de gherilă, în 1973. Kabakov fusese în termeni foarte buni cu Alon și stătuse alături de Moshe Dayan la Aeroportul Lod când trupul neînsuflețit era scos din avion, în timp ce vântul unduia steagul cu care-i fusese acoperit sicriul.

— Ar putea să-i trimită tot pe cei care l-au ucis pe Alon, zise Moșevski, pe fața căruia apăruse un rânjet de crocodil.

Corley își scutură capul, obosit.

— Ar trimite asasini plătiți, și știi și tu că așa ar face. Nu. N-o să riscăm un atac armat în spital. Mai târziu, dacă vrei, n-ai decât să ții un discurs pe treptele misiunii Republicii Arabe Unite, îmbrăcat într-un combinezon de parașutist roșu. Am primit ordin să te țin în viață. Doctorul zice că trebuie să stai la orizontală cu fața-n sus cel puțin o săptămână. Dimineață împachetează-ți plosca. Te muți la Bethesda. O să le comunicăm ziariștilor că

ai fost mutat la secția de arși de la Brooke Army în San Antonio.

Kabakov își ținu ochii închiși timp de câteva secunde. În Bethesda o să încapă pe mâinile birocraților și-n următoarele șase luni ăia or să-l pună să se uite la pozele unor arabi suspecți, recrutați din rândurile brutarilor care fac lipii.

Kabakov nici nu se gândea să meargă la Bethesda. Avea nevoie de ceva îngrijire medicală, intimitate absolută și un loc unde să se odihnească o zi sau două, fără să-i ordone nimeni ce să facă în convalescență. Și știa unde putea găsi toate astea.

— Corley, ar mai exista o soluție pe care aș prefera-o. Ți-au spus că trebuie neapărat să merg la Bethesda?

— Mi-au zis că eu răspund de siguranța ta. Și *o să fii* în siguranță.

Vocea lui suna amenințător. Dacă nu coopera, Departamentul de Stat se va îngriji să fie trimis înapoi în Israel.

— Foarte bine, ascultă-mă. Până mâine o să fac aranjamentele necesare. Poți să verifici cât vrei ca să fii sigur că totul e în ordine.

— Nu-ți promit nimic.

— Dar n-o să te opui, nu? zise Kabakov care detesta să recurgă la lingușeli pentru a-și impune punctul de vedere.

— O să vedem. Între timp, am cinci oameni pe etajul ăsta. Te deranjează foarte tare că pierzi o rundă, așa-i?

Kabakov se uită la el și brusc lui Corley îi reveni în minte un bursuc pe care-l prinsese în capcană în copilărie. Bursucul venise spre el târând capcana, în timp ce capătul rupt al femurului brăzda pământul în urma lui. În ochii lui văzuse aceeași privire pe care o avea Kabakov acum.

De îndată ce agentul FBI părăsi încăperea, Kabakov încercă să se ridice în fund, dar căzu la loc, amețit de efort.

— Moșevski, sun-o pe Rachel Bauman, zise el.

Doctorița Rachel Bauman figura în cartea de telefoane pe lista medicilor pentru districtul Manhattan. Moșevski formă numărul cu degetul mic, singurul care încăpea în găurile de pe cadran, și operatoarea de la serviciul care prelua apelurile îl informă că doctorița Bauman era plecată pentru trei zile.

Sună la adresa din Manhattan, dar îi răspunse aceeași operatoare. Da, zise ea, era posibil ca doctorița Bauman să se întoarcă, dar nu știa sigur. Avea vreun număr de telefon unde putea fi găsită? Operatoarea răspunse că nu poate da o astfel de informație.

Moșevski chemă pe unul din polițiștii care făceau de pază pe hol să vorbească cu operatoarea. Așteptară până ce femeia îi verifică identitatea, apoi sună ea.

— Doctorița Bauman este la Mt. Murray Lodge în Munții Pocono, zise polițistul în cele din urmă. I-a spus operatoarei că o să sune mai târziu să-i lase numărul de la cameră. Asta a fost ieri. Până acum n-a dat niciun telefon. Dacă intenționa să sune ca să lase numărul de la cameră, înseamnă că știa că rezervarea nu avea să fie făcută pe numele ei.

— Da, bine, croncăni Kabakov.

— Probabil e cuplată cu cineva.

Polițistul avea chef de vorbă.

Ei, se gândi Kabakov, la ce te poți aștepta când nu suni pe cineva vreme de șapte ani?

— Cât de departe e locul ăsta?

— Cam la trei ore distanță.

— Moșevski, du-te și ad-o.

•

La mai bine de o sută de kilometri distanță de spital, în Lakehurst, New Jersey, Michael Lander își făcea de lucru cu comenzile televizorului. Imaginea era excelentă – toată aparatura din casă funcționa impecabil dar Lander nu părea niciodată

mulțumit. Dahlia și Fasil își ascundeau nerăbdarea. Știrile de la ora 6:00 începuseră de mult când Lander lăsă în sfârșit televizorul în pace.

„Importatorul Benjamin Muzi a murit și un alt bărbat a fost grav rănit într-o explozie care s-a produs în Brooklyn azi-dimineață la primele ore, spuse prezentatorul. Frank Frizzell are amănunte de la fața locului”.

După un moment penibil, timp în care prezentatoarea se uită fix la cameră așteptând derularea filmului, începu reportajul. Frank Frizzell stătea în fața casei lui Muzi, înconjurat de o mulțime de furtunuri de apă:

„… a spulberat peretele bucătăriei și a produs stricăciuni minore casei de alături. Treizeci și cinci de pompieri cu șase mașini s-au luptat cu focul mai bine de jumătate de oră, reușind să mențină situația sub control. Șase pompieri care au avut de suferit din cauza fumului inhalat au primit îngrijiri medicale”.

În scena următoare fu prezentată partea laterală a casei care fusese rasă de explozie. Lander se aplecă înainte nerăbdător, încercând să evalueze forța exploziei. Fasil se uita ca hipnotizat.

Pompierii își strângeau furtunurile. Era clar că echipa televiziunii ajunsese spre sfârșitul operațiunii de stingere a focului. Urmară imagini cu agitația din fața spitalului. Probabil că vreun redactor isteț de la televiziune, știind că Spitalul Universitar Long Island era cel care primea victimele tuturor nenorocirilor ce se întâmplau în circumscripția 76, trimisese un echipaj direct la spital imediat după ce se dăduse alarma. Echipa televiziunii ajunsese chiar înaintea ambulanței. Filmaseră echipajul de pe salvare scoțând targa, cu doi dintre bărbați manevrând-o și al treilea ținând ridicată o sticlă pentru perfuzie. Imaginea se clătina în timp ce cameramanul era împins de mulțime. Imaginea sălta acum în timp ce operatorul alerga să țină pasul cu brancardierii. Se

opriră când ajunseră la rampa spitalului de urgență. Un prim-plan cu fața acoperită de fum a unei victime.

„David Kabov, fără adresă, a fost internat la Spitalul Universitar Long Island, într-o stare foarte gravă”.

— Kabakov, strigă Fasil.

Cu un rânjet sardonic, Fasil o dădu pe arăbește, lansându-se într-o cascadă de înjurături obscene. Dahlia începu și ea să vorbească în arabă. Se făcuse lividă amintindu-și de camera din Beirut, de gura neagră a mitralierei pendulând spre ea, de Najeer inert lipit de peretele împroșcat cu sânge.

— Vorbiți englezește!

Abia după a doua somație se făcu auzit de Fasil și Dahlia.

— Cine e tipul acela?

— Nu sunt sigură sută la sută, zise Dahlia respirând adânc.

— Eu sunt.

Fasil își ținea rădăcina nasului între degetul mare și arătător.

— E un israelian împuțit și laș care vine noaptea să ucidă, și ucide femei, copii, nu-i pasă. Ticălosul ăsta de evreu l-a omorât pe conducătorul nostru, pe mulți alții și a fost cât p-aci s-o lichideze pe Dahlia.

Involuntar, Fasil își dusese mâna la cicatricea de pe față lăsată de glonț în timpul raidului din Beirut.

Forța motrice a lui Lander o reprezenta ura, dar ura lui venea din suferință și nebunie. Ceea ce vedea acum era ură condiționată și, deși n-ar fi putut să spună care e diferența dintre ele, și nici nu sesiza vreo deosebire, acest gen de ură îi provoca o stare de neliniște.

— Poate o să moară, zise el.

— O, da, întări Fasil. O să moară.

10.

Kabakov stătu treaz ore în șir în miez de noapte, după ce zgomotul spitalului se redusese la foșnetul uniformelor din nailon, scârțâitul pantofilor cu talpă moale pe podeaua cernită și tânguirea unui pacient vârstnic, mai jos pe hol, care-l invoca pe Iisus. Se ținea tare, așa cum făcuse și-n alte dăți, stând treaz și ascultând tot acel du-te-vino de pe holul spitalului. Spitalele sunt o amenințare pentru noi toți, căci ne reamintesc vechile nenorociri din copilărie, nevoia nestăpânită de a merge la toaletă, nevoia de a plânge.

Gândirea lui Kabakov nu se baza pe concepte precum eroismul sau lașitatea. Când chibzuia asupra unor astfel de lucruri, o făcea în termenii behaviorismului. În citările pe ordinul de zi i se atribuiseră diverse merite pe care nu și le recunoștea în totalitate. Faptul că oamenii lui simțeau față de el un amestec de respect și teamă îi era util pentru că îi putea conduce mai ușor, dar nu se mândrea cu asta. Prea mulți muriseră în preajma lui.

Văzuse cum se manifestă curajul. După el, curajul însemna să faci ce era necesar, fără să ții seama de potențialele pericole. Dar conceptul important era *necesar,* nu cel al *potențialelor dificultăți.* Cunoscuse doi sau trei bărbați care practic nu știau ce e frica. Erau toți psihopați. Frica poate fi controlată și canalizată. Acesta era secretul unui soldat învingător.

Kabakov ar fi râs dacă i s-ar fi spus că e un idealist, dar în el sălășluia o concepție apropiată de ceea ce se cheamă evreism. Putea să aibă o viziune foarte pragmatică asupra comportamentului uman și în același timp să simtă, în adâncul ființei sale, amprenta incandescentă a lui Dumnezeu.

Kabakov nu era un om credincios în sensul strict al cuvântului. Nu cunoștea riturile iudaice. Dar în

fiecare zi a vieții sale fusese conștient că e evreu. Credea în Israel. Făcea tot ce-i stătea în putință în meseria lui, lăsând restul în seama rabinilor.

Simțea că îl mănâncă pielea sub bandajul de pe coaste. Constată că dacă se mișca puțin, bandajul se freca de locul acela. Nu era la fel de bine ca atunci când te scarpini, dar îl ajuta. Doctorul, tânărul cum-l-o-chema, îl tot iscodise în legătură cu vechile lui cicatrice. Kabakov râse în sinea lui, amintindu-și că Moșevski fusese ofensat de curiozitatea doctorului. Moșevski îi spusese medicului că amicul său era un motociclist de curse. Nu pomenise despre lupta pentru Mitla Pass în 1956 sau despre buncărele siriene de la Rafid din 1967, sau alte câmpuri de luptă mai puțin convenționale care își lăsaseră urmele asupra lui Kabakov – un acoperiș de hotel în Tripoli, docurile din Creta, unde gloanțele transformaseră scândurile groase în așchii –, toate acele locuri unde-și făcuseră cuib teroriștii arabi.

Auzind întrebarea pe care i-o pusese doctorul despre vechile lui răni, Kabakov își aduse aminte de Rachel. Acum, stând în pat pe întuneric, se gândea cum începuse povestea lor.

•

9 iunie, 1967: El și Moșevski zăceau pe tărgi în fața unui spital de campanie în Galileea, în timp ce nisipul suflat de vânt se lovea de pânza cortului, iar generatorul huruia acoperind gemetele răniților. Un doctor care-și ridica mult picioarele în timp ce mergea, ca un ibis care pășește pe deasupra puilor, trecea printre răniți, având cumplita sarcină să-i trieze. Kabakov și Moșevski, ambii răniți cu arme de foc mici folosite la deschiderea atacului asupra Înălțimilor Golan în timpul nopții, fură transportați în spitalul de campanie, la lumină, unde lanternele de rezervă se legănau pe lângă lămpile din sala de operație. Își aminti cum nu mai simțise nimic după ce doctorul cu mască aplecat deasupra lui îi injectase anestezicul. Kabakov, detașat acum de

sine, fusese ușor surprins să constate că mâinile doctorului, întinse pentru a primi o nouă pereche de mănuși sterile, aparțineau unei femei. Doctorița Rachel Bauman, medic psihiatru rezident la Spitalul Muntele Sinai din New York, care se oferise să fie chirurg de campanie, îi scoase lui Kabakov glonțul care-i găurise clavicula.

Kabakov se refăcea într-un spital din Tel Aviv, iar ea veni la el în salon să-i facă un control postoperatoriu. Era o femeie atrăgătoare, de aproximativ 26 de ani, cu părul arămiu strâns într-un coc. Kabakov nu-și mai luă ochii de la ea după ce-și începu vizitele împreună cu un alt doctor mai în vârstă, care făcea parte din personalul spitalului, și o asistentă.

Asistenta trase în jos cearșaful. Dr. Bauman nu-i vorbi lui Kabakov. Era preocupată de rană și apăsa cu degetele pielea din jurul ei. Apoi fu examinat de doctorul mai în vârstă.

— Ați lucrat foarte bine, doamnă doctor Bauman, zise el.

— Mulțumesc, domnule doctor. Mie mi-au dat cazurile ușoare.

— Dumneavoastră ați făcut asta? întrebă Kabakov.

Se uită la el ca și cum abia atunci își dăduse seama că era și el acolo.

— Da.

— Aveți accent american.

— Da, sunt americancă.

— Vă mulțumesc că ați venit.

Ea clipi îmbujorată.

— Vă mulțumesc că respirați, răspunse ea îndepărtându-se de patul lui.

Pe fața lui Kabakov se citea surprinderea.

— Ai făcut un lucru prostesc, îi zise doctorul mai bătrân. Ce-ai zice dacă un conațional ți-ar spune: îți mulțumesc că te-ai purtat ca un evreu toată ziua?

Îl bătu pe braț pe Kabakov când plecă de lângă patul lui.

O săptămână mai târziu, pe când părăsea spitalul îmbrăcat în uniformă, o văzu pe scările de la intrare.

— Doamnă doctor Bauman.

— Domnule maior Kabakov, mă bucur că vă externați.

Nu zâmbea. Vântul îi lipise o șuviță de păr pe obraz.

— Luați masa cu mine.

— Mulțumesc, dar nu e timp pentru așa ceva. Trebuie să plec, zise dispărând în spital.

Kabakov lipsi din Tel Aviv în următoarele două săptămâni, ca să reia legătura cu sursele de spionaj de pe frontul sirian. Într-o noapte fără lună, făcu o incursiune dincolo de linia de demarcație până la locul de amplasare a unui lansator de rachete sirian care continua să încalce armistițiul în pofida controlului exercitat de către Națiunile Unite. Rachetele de fabricație rusească explodară toate odată în depozit, lăsând în urmă un crater pe coasta dealului.

Când reveni în oraș conform ordinelor primite, luă legătura cu câteva dintre femeile pe care le cunoștea și le găsi la fel de agreabile ca de obicei. Și continuă să-i facă invitații doctoriței Bauman. Rachel lucra și șaisprezece ore pe zi, dând o mână de ajutor în sala de operație și ocupându-se de cei cu răni la cap. În cele din urmă, obosită, mirosind a dezinfectant, începu să se întâlnească cu Kabakov undeva în apropierea spitalului, unde luau masa în grabă. Era o femeie rezervată care își urma neabătut drumul pe care și-l alesese. Uneori seara, după ultima operație, stăteau pe o bancă în parc sorbind coniac direct din sticlă. Era prea obosită pentru conversații lungi, dar șederea lângă silueta masivă, întunecată a lui Kabakov o reconforta. Nu voia să se ducă la el acasă.

Întâlnirile lor încetară brusc. Se aflau în parc și, deși nu o vedea pe întuneric, Kabakov simțea că Rachel era pe punctul de a izbucni în plâns. O operație pe creier teribil de grea, care durase patru ore, dăduse greș. Deoarece avea temeinice cunoștințe în domeniul traumelor cerebrale, fusese chemată să contribuie la stabilirea diagnosticului unui soldat arab de șaptesprezece ani și confirmase că semnele clinice indicau un hematom subdural. Presiunea ridicată a lichidului cerebro-spinal și prezența sângelui în el excludeau orice dubii. Îl asistă pe neurochirurg. O hemoragie intracerebrală inevitabilă duse la moartea tânărului. Se prăpădise chiar sub ochii ei.

Râzând și neștiind ce se întâmplase, Kabakov îi spuse o istorioară despre un tanchist căruia îi intrase un scorpion pe sub lenjeria de corp și care trecuse cu tancul peste o baracă din acelea semicilindrice folosite drept dormitor sau depozit. Ea nu scoase un cuvânt.

— La ce te gândești?

O coloană de vehicule blindate care transportau personal militar hurui pe stradă în spatele lor și Rachel trebui să ridice vocea ca să se facă auzită.

— Mă gândesc că undeva, într-un spital din Cairo, medicii se chinuiesc la fel de mult ca aici să repare distrugerile pe care le faci *tu.* Chiar și pe timp de pace faci asta, nu-i așa? Tu și „oamenii de sacrificiu”.

— Nu există perioadă de pace.

— Circulă tot soiul de zvonuri la spital. Ești un fel de supercomando, așa-i?

Nu se mai putea abține și vocea îi devenise ascuțită.

— Știi ceva? Treceam prin holul hotelului, mă duceam la mine în cameră, și am auzit pe cineva rostindu-ți numele. Un bărbat scund și gras, un secretar adjunct de la una din misiunile străine, stătea la un pahar cu niște ofițeri israelieni. Zicea

că dacă se va instaura vreodată pacea, va trebui să te gazeze ca pe un câine al războiului.

Kabakov stătea nemișcat, cu chipul profilat neclar pe fundalul copacilor întunecați.

Brusc, furia o părăsi, lăsând-o inertă și dezgustată la gândul că îl atacase. Era un efort pentru ea să vorbească, dar trebuia să-i relateze restul întâmplării.

— Ofițerii s-au ridicat în picioare. Unul dintre ei l-a pălmuit pe grăsan și au plecat lăsându-și băuturile pe masă, încheie ea cu un aer nefericit.

Kabakov era în picioare în fața ei.

— Duceți-vă să vă odihniți, doamnă doctor Bauman, zise el și plecă.

Luna următoare, îndatoririle de birou îl scoaseră din minți pe Kabakov. Fusese transferat înapoi la Mossad, care lucra cu febrilitate pentru a stabili cât de tare fuseseră loviți dușmanii Israelului în timpul Războiului de Șase Zile, încercând să le evalueze potențialul de a lansa un al doilea atac. Era vorba de interogatorii extenuante care trebuia luate piloților, comandanților de unități, soldaților. Kabakov se ocupă de multe din aceste interogatorii, comparând materialele obținute cu informațiile furnizate de sursele din țările arabe și apoi sintetizând rezultatele pentru a le da forma unor rapoarte succinte pe care șefii lui le studiau cu atenție. Era o muncă obositoare, anostă, și doar ocazional se gândea la Rachel Bauman. Nu se întâlni cu ea și nici n-o sună. Atențiile lui se îndreptară spre o evreică coaptă și pieptoasă, cu grad de sergent, care ar fi fost în stare să călărească un taur fără să se țină de frâu. La scurtă vreme, evreica lui fu transferată și el rămase din nou singur, copleșit de munca de rutină, până când o petrecere l-a scos în lume.

Era prima petrecere adevărată la care participa după terminarea războiului. Fusese organizată de douăzeci și patru de bărbați care făcuseră parte din secțiunea de parașutiști condusă de Kabakov și

reuneau un grup frenetic și prietenos de cincizeci de bărbați și femei, toți militari. Erau bronzați, cu ochii strălucitori și în marea lor majoritate mai tineri decât Kabakov. Războiul de Șase Zile le ofilise trăsăturile, dar acum tinerețea le revenea pe chipuri în toată splendoarea, așa cum se întâmplă cu o recoltă îmbelșugată după secetă. Femeile erau bucuroase să poarte fuste, și sandale, și bluze vesele în locul uniformelor, și-ți făcea plăcere să le privești. Vorbiseră puțin despre război, fără să facă referire la camarazii pe care îi pierduseră. Spuseseră rugăciunea *Kaddish* de nenumărate ori și aveau s-o mai rostească și-n continuare.

Grupul luă cu asalt o cafenea de la marginea Tel Avivului, lângă șoseaua spre Haifa, o clădire izolată ce se profila în lumina lunii. Kabakov auzi zgomotul petrecerii de la aproape trei sute de metri distanță, în timp ce se apropia de cafenea în jeepul său. Cuplurile dansau în cafenea și sub un umbrar pe terasă. Un murmur admirativ străbătu încăperea când Kabakov intră în cafenea, croindu-și drum printre dansatori, răspunzând la saluturile adresate pe un ton ridicat, ca să acopere muzica îndrăcită. Câțiva dintre soldații mai tineri le atrăgeau atenția partenerelor asupra lui, cu o privire scurtă și o mișcare a capului. Kabakov era plăcut impresionat de toate aceste lucruri, deși făcea mari eforturi să nu se exteriorizeze. Știa că n-avea niciun motiv să se considere o persoană aparte. Fiecare dintre acești oameni își asumase riscuri uriașe. Tinerețea lor, se gândi el, era cea care îi împingea să facă astfel de prostii. Ar fi vrut ca Rachel să fie acolo, să fi venit cu el și credea sincer că dorința lui n-avea nimic de-a face cu primirea care i se făcuse. La naiba cu Rachel!

Își croi drum la o masă lungă de la capătul terasei unde stătea Moșevski în compania unor fete vesele. Moșevski avea în fața lui o gamă variată de sticle de băutură și turuia glume obscene cât de repede îl ajuta memoria. Kabakov se simțea bine și

vinul îi spori buna dispoziție. La petrecere erau militari de toate rangurile, de la soldați la ofițeri, și nimănui nu i se părea ciudat ca un maior și un sergent să chefuiască cot la cot. Disciplina care-i purtase pe israelieni dincolo de Sinai se baza pe respect reciproc și era susținută de camaraderie, fiind ca o armură de zale care putea fi lăsată la ușă în astfel de ocazii. Petrecerea părea cât se poate de reușită: oamenii se înțelegeau între ei, vinul provenea din țara lor și dansurile erau cele din kibbutz-urile israeliene.

Puțin înainte de miezul nopții, printre dansatorii dezlănțuiți, Kabakov o zări pe Rachel, ezitând la marginea ringului luminat. Se îndrepta spre umbrarul unde tinerii dansau, bătând din palme și cântând.

Simțea atingerea ușoară pe picioare a aerului călduț sub rochia scurtă din pânză de doc, un aer plin de mireasma vinului, a tutunului tare și a florilor ce mai păstrau căldura din timpul zilei. Îl văzu pe Kabakov, tolănit precum Nero la masa aceea lungă. Cineva îi pusese o floare după ureche și avea o țigară între dinți. O fată îi vorbea stând aplecată spre el.

Timidă, Rachel se apropie de masa lui, printre dansatori și muzică. Un locotenent foarte tânăr o apucă și începu să danseze cu ea făcând piruete, iar când încăperea încetă să se învârtească, îl văzu pe Kabakov stând în fața ei, cu ochii strălucitori din cauza vinului. Rachel uitase cât de masiv era.

— David, zise ea, ridicându-și privirea spre fața lui, vreau să-ți spun…

— … că ai vrea să bei ceva, zise Kabakov întinzându-i un pahar.

— Plec acasă mâine, mi-au spus că ești aici și nu puteam să plec fără…

— … fără să dansezi cu mine? Evident că nu.

Rachel mai dansase în timpul verilor petrecute la kibbutz, iar acum picioarele ei își aminteau pașii. Kabakov avea o dexteritate extraordinară să

danseze cu un pahar de băutură în mână, pe care-l umplea din zbor și din care sorbeau cu rândul. Întinse cealaltă mână și-i desprinse agrafele din păr, lăsând cascada de un roșu întunecat să-i cadă pe spate și să-i încadreze fața, un păr atât de bogat cum Kabakov nu crezuse că poate exista. Vinul o încălzise pe Rachel și se trezi râzând în timp ce dansau. Celelalte gânduri care-i stăpâniseră mintea preocupată de durere și răni păreau acum departe.

Brusc, își dădură seama că se făcuse târziu. Zgomotul se potolise și mulți dintre participanții la petrecere plecaseră fără ca Rachel sau Kabakov să observe. Doar câteva cupluri mai dansau sub umbrar. Băieții din formație dormeau cu capul pe o masă lângă estradă. Cuplurile dansau înlănțuite în ritmul unei vechi melodii cântate de Edith Piaf pe care cineva o pusese la tonomatul de lângă bar. Terasa era presărată cu flori strivite și mucuri de țigară și băltea de vin. Un soldat foarte tânăr, cu un picior în ghips proptit pe un scaun și o sticlă alături, fredona și el melodia de la tonomat. Se făcuse târziu; tare târziu, era ora când luna pălește și lucrurile capătă densitate în semiobscuritate ca să preia povara zilei. Kabakov și Rachel abia se mai mișcau pe ringul de dans. Se opriră de tot, cu trupurile fierbinți lipite unul de celălalt. Kabakov îi sorbi într-un sărut un strop de transpirație de pe gât și îl gustă, un strop din marea fremătătoare. Aerul pe care ea îl încălzise și mireasma ei îi învăluiau ochii și gâtul. Rachel se clătină, făcu un pas lateral ca să-și păstreze echilibrul și coapsa îi alunecă peste a lui. Îi dădu ocol, țintuindu-l, în timp ce în minte îi reveni absurd senzația pe care o trăise când își lipise prima dată obrazul de grumazul cald și încordat al unui cal.

Se desprinseră ușor unul de celălalt, între ei se lăți un con de lumină, și Kabakov pescui în trecere de pe masa cea mai apropiată o sticlă de coniac înainte să iasă afară în zorii încremeniți. Iarba înrourată îi udă gleznele femeii în timp ce urcau

poteca de pe coasta dealului și distingeau stâncile și desișurile în detaliu, cu acea claritate nefirească a văzului pe care o ai după o noapte de nesomn.

Stătură acolo, cu spatele lipit de o stâncă, și priviră răsăritul soarelui. În lumina acelei zile clare, Kabakov văzu micile imperfecțiuni ale tenului ei, pistruii, ridurile de sub ochi săpate de oboseală, pomeții frumos conturați.

O sărută minute în șir, cu mâinile fierbinți afundate în părul ei.

Un cuplu cobora poteca venind din desișurile din susul dealului, cei doi părând ușor stânjeniți de lumina zilei, în vreme ce-și scuturau frunzele de pe haine. Pășiră peste picioarele lui Kabakov și Rachel care stăteau pe marginea potecii și trecură mai departe, neobservați.

— David, sunt *supă,* zise Rachel în cele din urmă, în timp ce destrăma un fir de iarbă. N-am vrut să înceapă toată povestea asta, știi?

— *Supă*?

— Supărată, tulburată. Argou.

— Păi, eu…

Kabakov încercă să se gândească la o frază frumoasă, apoi pufni în sinea lui. O plăcea. Cuvintele nu însemnau nimic. La dracu' cu vorbele. Și vorbi:

— Izmenele ude și regretele nelămurite sunt o formă puerilă de prostie, zise el. Vino cu mine la Haifa. Pot să-mi iau o permisie de o săptămână. Vreau să vii cu mine. Vorbim despre responsabilitățile tale săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare. Săptămâna viitoare s-ar putea să-mi pierd uzul rațiunii. Am obligații în New York. Ce schimbare poate aduce săptămâna viitoare?

— O să dărâmăm patul, o să stăm la soare și o să ne uităm unul la altul, asta va fi schimbare.

Rachel își întoarse brusc fața.

— Și nu te supăra.

— Nu mă supăr, îl asigură ea.

— Atunci nu mai spune că nu te superi. Se înțelege contrariul.

Kabakov zâmbi. Zâmbi și ea. Amuțiră amândoi stingheriți.

— O să te întorci? o întrebă Kabakov.

— Nu curând. Trebuie să-mi termin rezidențiatul. Asta dacă nu începe războiul din nou. Dar pentru tine n-a încetat, nici măcar pentru scurt timp, nu-i așa, David? Pentru tine nu se termină niciodată.

El nu zise nimic.

— E ciudat, David. Se consideră că femeile trebuie să aibă vieți de albină, neînsemnate și adaptabile. Bărbații au Datoria Lor. Ceea ce fac eu este adevărat, valoros și important. Și dacă spun că e datoria *mea,* pentru că vreau ca ceea ce fac să fie datoria mea, atunci este la fel de reală ca și uniforma ta. N-o să discutăm despre asta săptămâna viitoare.

— Bine, zise Kabakov, du-te și fă-ți datoria.

— Și nu te supăra nici tu.

— Nu mă supăr.

— Hei, David, mulțumesc că m-ai invitat. Dacă aș putea, te-aș invita eu. La Haifa. Sau în altă parte. Și am dărâma patul.

Se opri o clipă, apoi zise precipitat:

— La revedere, domnule maior Kabakov. O să mă gândesc adesea la tine.

O clipă mai târziu alerga în jos pe potecă. Nu-și dădu seama că plângea decât în clipa în care jeepul ei prinse viteză și vântul îi transformă lacrimile în mici pete reci pe obraz. Lacrimi pe care vântul le uscase în Israel, cu șapte ani în urmă.

•

O asistentă intră în camera lui Kabakov, întrerupându-i gândurile și simți din nou apăsarea pereților de spital. Asistenta îi aducea o tabletă într-un recipient de hârtie.

— O să plec acum, domnule Kabov, zise ea. Ne vedem mâine după-amiază.

Kabakov se uită la ceas. Moșevski trebuia să fi sunat de la hotel până acum, era aproape miezul nopții.

Dintr-o mașină parcată peste drum, Dahlia Iyad urmărea un grup de asistente din schimbul de noapte intrând pe rând în spital pe ușa principală. Și ea se uită la ceas, își notă ora, apoi plecă.

11.

În timp ce Kabakov își lua pastila, Moșevski tocmai intra în *Boom-Boom Room,* clubul de noapte de la Mt. Murray Lodge. Se uită posomorât la adunătura din club. Făcuse un drum obositor de trei ore cu mașina prin Munții Pocono pe o ninsoare domoală și nu era în toane bune. Așa cum se așteptase, nu figura nicio doctoriță Bauman în registrul de la recepție. N-o văzuse în mulțimea care lua masa la parter, deși fusese remarcat în trei rânduri de șeful de sală care-l observase spionând turiștii și care, stânjenit, îi oferise de fiecare dată o masă. Formația din *Boom-Boom Room* cânta tare, dar muzica nu era rea. Un reflector mobil se plimba pe la toate mesele, oprindu-se asupra fiecăreia și mulți dintre clienți făceau semne cu mâna în clipa în care lumina ajungea în dreptul lor.

Rachel Bauman, care stătea la masă cu logodnicul ei, în compania unui cuplu pe care-l cunoscuseră la cabană, nu făcu semn cu mâna în lumina reflectorului. Cabana i se părea urâtă, fără vedere panoramică, Munții Pocono – pitici și stupizi, iar cei din club – prost îmbrăcați. O mulțime de inele de logodnă și verighete noi gravate făceau încăperea să scânteieze precum o constelație ștearsă. Acest lucru o deprima pentru că îi reamintea că își dăduse cumva consimțământul să se căsătorească cu avocatul chipeș și plicticos care stătea acum lângă ea. Nu era genul de bărbat de care ar fi vrut să-și lege soarta.

În plus, camera lor i se părea vulgară, costa doar șaizeci de dolari pe zi, iar în cadă se zăreau o mulțime de fire de păr. Fără îndoială era păr pubian. Logodnicul ei, sau cam așa ceva, obișnuia să poarte ostentativ lavalieră când era în halat și se culca cu ceasul la mână.

Doamne Dumnezeule, uită-te la mine, își zise Rachel. Port inelușe smălțuite.

Moșevski apăru lângă masă precum o balenă care se uită în jos la o barcă cu vâsle. Se gândise la ce avea să-i spună. O să înceapă cu o glumă.

— Doamnă doctor Bauman, mereu vă văd pe la câte o petrecere. Sunt sigur că vă amintiți de mine, Moșevski, Israel 1967. N-ați vrea să stăm puțin de vorbă?

— Poftim?

Lui Moșevski nu-i venise nimic mai bun în minte ca introducere la discuția lor. Șovăi, apoi se aplecă înainte ca și când ar fi vrut să-i arate unui dermatolog scund ceva pe fața lui.

— Robert Moșevski, Israel, 1967. Cu maiorul Kabakov? La spital și la petrecere?

— Sigur! Domnule sergent Moșevski, nu v-am recunoscut fără uniformă.

Moșevski rămase perplex. În loc de *uniformă,* în hărmălaia aceea, i se păruse că auzise *fermoar.* Se uită în jos la pantaloni, dar totul era în regulă.

Prietenul lui Rachel și celălalt cuplu se holbau la el.

— Marc Taubman, domnul este Robert Moșevski, un bun prieten al meu, îi spuse Rachel însoțitorului său. Luați loc, domnule sergent.

— Da, vă rog, zise Taubman cu jumătate de gură.

— Ce Dumnezeu…, dădu să spună Rachel, dar brusc avu o revelație. David e bine?

— Aproape.

Gata cu conversațiile de societate. Nu primise instrucțiuni să piardă timpul stând de vorbă. Ce-ar zice Kabakov? Se aplecă la urechea ei.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, vă rog, șopti el. E foarte urgent.

— Vă rog să ne scuzați.

Rachel își puse mâna pe umărul lui Taubman care vru să se ridice.

— Mă întorc imediat, Marc. E în regulă.

Peste cinci minute, Rachel se întoarse la masă și apoi ieși cu Taubman afară din club. Zece minute

mai târziu, bărbatul stătea singur în bar, cu bărbia sprijinită în palme. Rachel și Moșevski rulau cu viteză spre New York, în timp ce zăpada lovea parbrizul scânteind precum gloanțele trasoare.

•

În sud, zăpada se transformă în zloată care se prelingea de pe capota și parbrizul mașinii încăpătoare a lui Lander în timp ce Dahlia Iyad conducea de-a lungul bulevardului Garden State străjuit de copaci. Pe bulevard fusese presărat material antiderapant, dar pe Drumul 70 era polei în timp ce Dahlia viră spre Lakehurst. Se făcuse ora 3:00 dimineața când ajunse la Lander și intră în fugă în casă. Lander tocmai își turna o cană cu cafea. Dahlia puse ediția însemnată cu două puncte a lui *Daily News* pe tejgheaua din bucătărie și o deschise în dreptul pozei din mijloc. Fața bărbatului de pe targă se vedea clar. Era Kabakov, fără nicio îndoială. Picături reci de apă i se prelingeau pe pielea capului de la zloata care i se topea în păr.

— Bun, e Kabakov, și ce-i cu asta? zise Lander.

— Ai dreptate, ce-i cu asta?! îi răspunse Fasil ieșind din camera sa. A avut ocazia să vorbească cu Muzi, s-ar putea să fi aflat cum arăți. Probabil l-a găsit pe Muzi prin intermediul navei și nu era exclus să fi aflat de la marinari cum arăt eu. Chiar dacă nu-mi cunoaște identitatea, știe câte ceva despre mine. O să-și dea seama. A văzut-o pe Dahlia. Omul trebuie să dispară.

Lander își puse cana cu zgomot pe tejghea.

— Nu-mi vinde gogoși, Fasil! Dacă autoritățile știau ceva ar fi fost aici până acum. Vrei să-l ucizi doar ca să te răzbuni. Ți-a împușcat conducătorul, nu? A intrat în cameră și i-a zburat creierii.

— În somn, s-a furișat…

— Voi, arabii, mă cam enervați. De aia vă bat mereu evreii, fiindcă nu vă gândiți decât la răzbunare, nu vă gândiți decât cum să vă luați revanșa pentru ce s-a întâmplat săptămâna trecută.

Și sunteți dispuși să puneți în pericol toată chestia de-acum doar ca să vă răzbunați.

— Kabakov trebuie să moară, zise Fasil ridicând vocea.

— Și nu e vorba numai de răzbunare. Ți-e teamă că, dacă nu-l omori acum cât e rănit, mai devreme sau mai târziu o să vină el după tine în miez de noapte.

Cuvântul „teamă” spânzura în aer între ei. Fasil făcu un efort extraordinar să-și păstreze cumpătul. Un arab mai degrabă înghite o broască râioasă decât o jignire. În tăcere, Dahlia trecu printre ei ca să ajungă la cafetieră și cei doi încetară să se fixeze cu privirea. Femeia își turnă o cană cu cafea și se aplecă peste tejghea, cu fundul lipit de sertarul în care se aflau cuțitele mari.

Când vorbi, Fasil părea să aibă gâtul foarte uscat.

— Kabakov este omul lor cel mai bun. E adevărat că dacă moare va fi înlocuit, dar nu va fi același lucru. Dați-mi voie să vă atrag atenția, domnule Lander, că Muzi a fost ucis pentru că vă văzuse. Vă văzuse fața și…

Fasil putea să dea dovadă de abilitate atunci când voia. Așteptă suficient de mult pentru ca Lander să anticipeze cuvântul „mâna”, apoi devie sensul propoziției de o manieră care putea fi confundată cu tactul.

— … vă cunoștea accentul. În plus, nu suntem cu toții marcați de rănile pe care le-am primit? zise el, lovindu-și ușor cu mâna cicatricea de pe obraz.

Lander nu zise nimic, așa că Fasil continuă:

— Acum există cineva care știe cum arată Dahlia. Sunt locuri unde i-ar putea găsi fotografia.

— Unde?

— În registrul cu străini, zise Dahlia, deși eram bine deghizată în poza aia. Dar în anuarul Universității Americane din Beirut…

— Anuare școlare? Hai să fim serioși, n-ar…

— Au mai făcut-o, Michael. Știu că de multe ori suntem recrutați acolo sau la universitatea din Cairo. Adesea, anuarele sunt publicate înainte ca o persoană să fie cooptată în mișcare. O să cerceteze și-acolo.

— Dacă se află identitatea Dahliei, fotografia ei va fi pusă în circulație, adăugă Fasil. Când va veni vremea să dai lovitura, Serviciul Secret o să fie pretutindeni, dacă participă și președintele.

— Nicio grijă, o să participe. Așa a declarat.

— Atunci mai mult ca sigur că Serviciul Secret o să vină la aerodrom. S-ar putea să fi văzut poza Dahliei, poate o poză de-a mea, probabil o descriere a ta, zise Fasil. Toate din cauza lui Kabakov, dacă e lăsat în viață.

— Nu vreau să risc ca tu sau Dahlia să fiți prinși, i-o reteză Lander cu asprime. Și ar fi o prostie să mă duc eu însumi.

— Nici nu e nevoie. Putem s-o facem prin telecomandă.

Dahlia mințea.

•

La Spitalul Universitar Long Island, doi agenți federali verificară actele de identitate ale lui Rachel înainte de-a o lăsa să urce cu Moșevski la etajul unde era internat Kabakov.

Kabakov se trezi când auzi zgomotul ușor făcut de ușa care se deschidea. Rachel traversă camera și-și duse mâna la obrazul lui, îi simți genele frecându-i-se de mână și știu că e treaz.

— David, sunt aici, zise ea.

Corley reveni la spital șase ore mai târziu. Se făcuse ora de vizită și rudele pacienților le duceau flori ori stăteau îngrijorate de vorbă în grupuri mici în fața saloanelor pe ușa cărora scria „Accesul vizitatorilor interzis. Fumatul interzis, aparat cu oxigen în funcțiune”.

Corley îl găsi pe Moșevski stând pe o banchetă lângă salonul lui Kabakov, mâncând un hamburger

Big Mac. Lângă el, pe un scaun cu rotile, era o fetiță de vreo opt ani. Și ea mânca un Big Mac.

— Kabakov doarme?

— Își face baie, zise Moșevski cu gura plină.

— Bună dimineața, zise copila.

— Bună dimineața. Când termină, Moșevski?

— Când termină asistenta să-l spele, zise fetița. Te gâdilă. V-a spălat vreodată vreo asistentă?

— Nu. Moșevski, zi-i femeii să se grăbească. Trebuie să…

— Vreți o mușcătură din hamburgerul meu? îl întrebă copila. Domnul Moșevski și cu mine le-am comandat. Mâncarea de aici e groaznică. Domnul Moșevski nu-l lasă pe domnul Kabakov să mănânce hamburger. Domnul Kabakov i-a vorbit foarte urât fiindcă nu l-a lăsat.

— Aha, zise Corley, mușcându-și unghia de la degetul mare.

— Am o arsură exact ca domnul Kabakov.

— Îmi pare rău să aud așa ceva.

Puștoaica se aplecă ușurel peste scaunul cu rotile ca să ia niște cartofi pai din punga pe care o ținea în poală Moșevski.

Corley deschise ușa salonului, își băgă capul înăuntru, vorbi scurt cu asistenta și se retrase.

— Mai are un picior, mormăi el. Un picior.

— Găteam ceva și am vărsat o cratiță cu apă fierbinte pe mine, continuă copila.

— Poftim?

— Spuneam că făceam ceva de mâncare și m-am opărit.

— O, îmi pare rău.

— I-am spus și domnului Kabakov, știți că și el a pățit același lucru. Și asta fiindcă cele mai multe accidente casnice se produc în bucătărie.

— *Tu* ai vorbit cu domnul Kabakov?

— Bineînțeles. Ne-am uitat de la fereastră la meciul de softball de pe terenul de sport de peste drum. Copii joacă în fiecare dimineață înainte de școală. Din camera mea nu văd decât un zid de

cărămidă. Domnul Kabakov știe niște glume grozave. Vreți să vă spun una?

— Nu, mulțumesc. Mi-a spus deja vreo câteva.

— Și eu am un pat cu cort și…

Asistenta ieși din salon cărând un lighean cu apă.

— Acum poți intra.

— Bine, zise fetița.

— Așteaptă, Dotty, mormăi Moșevski. Rămâi cu mine, încă n-am terminat chipsurile.

— Cartofi pai, îl corectă copila.

Corley îl găsi pe Kabakov stând pe pat.

— Acum că ești curat, uite care e situația. Avem mandate de percheziție pentru *Leticia.* Trei membri ai echipajului au văzut barca. Nimeni nu-și aduce aminte numărul de înregistrare, dar oricum probabil că era fals. Am luat puțină vopsea din locul unde barca s-a atins de vas. E la laborator.

Kabakov făcu un gest mic de nerăbdare. Corley nu-l luă în seamă și continuă:

— Electroniștii au vorbit cu operatorul radar de pe șalupa Pazei de coastă. Ei zic că barca era din lemn. Știm că e rapidă. După descrierea zgomotului făcut de motor, credem că sunt motoare diesel turbo. Corespund unei bărci folosite pentru contrabandă. O să aflăm, mai devreme sau mai târziu. Doar a fost construită într-un șantier respectabil.

— Ai aflat ceva despre american?

— Nimic. E plină țara de ei. Am pus echipajul de pe *Leticia* să facă portretul-robot al bărbatului care a urcat la bordul navei. Oricum, va trebui să folosim un translator. Merge greu. Ne-au zis că ochii individului semănau cu un „fund de porc”, cam ăsta-i genul de descrieri pe care le-au făcut. O să te pun și pe tine să schițezi portretul-robot al femeii. Laboratorul se ocupă de figurina Madonei.

Kabakov dădu din cap.

— Deci, elicopterul cu care o să te transportăm e programat pentru ora 11:30. O să plecăm de aici la 11:00, mergem la aeroportul La Guardia, la terminalul pentru hidroavioane…

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Corley? zise Rachel din ușa salonului. Avea în mână radiografiile lui Kabakov și foaia de observație și era îmbrăcată în cel mai auster halat al ei.

— Aș fi putut să mă duc la Ambasada israeliană, zise Kabakov. N-aveai cum să te atingi de mine acolo. Vorbește cu ea, Corley.

O jumătate de oră mai târziu, Corley discută cu directorul spitalului, care vorbi cu funcționarul de la biroul de relații cu publicul al spitalului. În acea zi de vineri, omul ar fi vrut și el să plece mai devreme de la serviciu. Funcționarul băgă o notă pentru presă sub telefon și nu se mai osteni să comunice raportul privind starea sănătății pacientului.

Posturile de televiziune care-și pregăteau știrile de la ora șase sunară după prânz să se intereseze de victimele diverselor catastrofe petrecute în oraș. Consultând nota lăsată de funcționar, angajatul spitalului le spuse celor de la televiziune că „domnul Kabov" fusese transferat la Spitalul Militar din ținutul Brooke. Era o zi plină pentru presă. Niciun post de televiziune nu dădu știrea despre Kabakov.

Meticulos ca întotdeauna, *The New York Times* pregăti o scurtă știre despre mutarea domnului Kabov la alt spital. După înregistrarea ultimului apel primit de la *Times,* nota fu aruncată la coș. Prima ediție din *Times* este pusă în vânzare abia după ora 10:30 seara. Prea târziu. Dahlia pornise deja la drum.

12.

Metroul rapid hurui pe sub East River și opri în stația Boro Hall, lângă Spitalul Universitar Long Island. Unsprezece asistente care-și începeau schimbul de noapte la ora 11:30 coborâră din tren. Când ajunseră în stradă după ce urcară treptele, erau deja douăsprezece la număr. Femeile mergeau în grup compact pe trotuarul întunecat din Brooklyn, întorcându-și scurt capul să scruteze umbrele cu infailibilul instinct de supraviețuire propriu orășencelor. Un bețiv era singura persoană din raza lor vizuală. Venea înspre ele legănându-se. Asistentele erau la circa douăzeci de metri de el când își dădură seama cu cine au de-a face. Mutându-și gentile în mâna dinspre interiorul grupului, îl ocoliră și merseră mai departe, lăsând în urmă un miros plăcut de pastă de dinți și fixativ pe care bețivul nu-l putu aprecia din cauza nasului înfundat. Mai toate ferestrele spitalului erau întunecate. O sirenă de ambulanță se tânguia din ce în ce mai tare, pe măsură ce se apropia de spital.

— I-auzi cântecul nostru, zise o voce resemnată.

Un agent de pază le deschise ușile de sticlă, căscând.

— Legitimațiile, doamnelor, ia s'le vedem!

Femeile se scotociră în genți bombănind și scoaseră legitimațiile de serviciu – permise de intrare în clădire pentru asistentele care făceau parte din personalul spitalului și legitimații de culoare verde deschis eliberate de State University din New York pentru asistentele particulare. Era singura măsură de securitate folosită în cazul lor.

Gardianul își plimbă privirea peste legitimațiile ținute în sus, ca și când ar fi numărat elevii într-o clasă. Le făcu semn să treacă, și asistentele se împrăștiară în clădirea imensă, ducându-se fiecare la postul său. Una dintre ele intră în toaleta

femeilor din fața liftului de la parter. Înăuntru era întuneric, așa cum se așteptase.

Aprinse lumina și se uită în oglindă. Peruca blondă îi venea ca turnată, iar sprâncenele decolorate aveau exact efectul scontat. Tampoanele de vată pe care și le băgase în gură ca să-i umfle obrajii și ochelarii cu rame extravagante care-i denaturau proporțiile feței o făceau greu de recunoscut pe Dahlia Iyad.

Își atârnă haina în cabina de WC și scoase din buzunarul interior o tăviță. Puse pe tavă două sticle, un termometru, o lingură de plastic de apăsat limba și un recipient de hârtie pentru pastile și acoperi totul cu un șervet. Tăvița făcea parte din recuzită. Piesa de echipament cu adevărat importantă se afla în buzunarul uniformei. Era o seringă hipodermică plină cu clorură de potasiu, o doză suficient de mare să provoace un stop cardiac unui cal.

Își puse boneta apretată și și-o prinse atent cu agrafe. Se mai uită o dată în oglindă să vadă cum arată. Halatul larg nu-i punea în valoare silueta, dar era perfect ca să ascundă sub el pistolul Beretta plat, băgat în betelia colanților.

Parterul care adăpostea birourile administrative era slab luminat și pustiu, cu numărul becurilor redus la strictul necesar din cauza crizei energetice. Parcurgând holul, trecu în revistă inscripțiile de pe uși. Contabilitate, Arhivă, aha, asta era! Date despre pacienți. Fereastra rotundă prin care se purtau conversațiile era întunecată.

Ușa avea o yală simplă care se închidea prin tragere. Îi luă treizeci de secunde să forțeze limba yalei cu lingura de plastic și să deschidă ușa. Își plănuise cu multă grijă mișcarea următoare, așa că, deși contravenea dorinței ei instinctive de a acționa fără să fie văzută, aprinse lumina în birou în loc să folosească o lanternă. Unul câte unul, tuburile fluorescente bâzâiră și se aprinseră.

Se duse la registrul masiv de la biroul de informații și-l deschise cu un bobârnac. K. Nu era niciun Kabakov înregistrat. Asta însemna că trebuia s-o ia din ușă în ușă să verifice toate saloanele unde erau asistente, să fie atentă la agenții de pază și să riște să fie descoperită. Dar stai! Știrile TV îi pronunțaseră numele Kabov. Ziarele scriseseră la fel. Sfârșitul paginii, uite-l, Kabov. Fără adresă. Toate întrebările vor fi direcționate către directorul spitalului. Numele persoanelor care vor cere informații despre el vor fi aduse la cunoștința directorului, serviciului de securitate al spitalului și Biroului Federal de Investigații, LE 5-7700. Era în salonul 327.

Dahlia respiră adânc și închise registrul.

— Cum ai intrat aici?

Acționând sub impulsul unui dublu reflex, Dahlia dădu să atace, dar își reprimă pornirea inițială și rămase locului, uitându-se calm la agentul de pază care se chiora la ea pe fereastra ușii biroului.

— Hei, dacă vrei să te faci util, zise ea, ai putea să-i duci catastiful ăsta supraveghetorului de noapte, că să mă scutești pe mine de un drum. Cântărește cinci kile.

— Cum ai intrat aici?

— Cu cheia supraveghetorului.

O să-l omoare dacă-i cerea să vadă cheia, se gândi Dahlia.

— Nimeni n-are voie să intre aici noaptea.

— Ascultă, n-am nimic împotrivă dacă vrei să suni sus și să le zici că au nevoie de permisiunea ta. Mie doar mi s-a spus să aduc registrul, atâta tot.

O să-l omoare dacă încearcă să sune.

— Ce, trebuia să-ți spun că m-au trimis aici? Nu era nicio problemă, dar n-am știut.

— Eu răspund de chestia asta, mă-nțelegi? Trebuie să știu cine intră aici. Văd lumina, și habar n-am cine-i înăuntru. Trebuie să-mi părăsesc postul la poartă ca să văd cine e aici. Ce se

întâmplă dacă, în timpul ăsta, cineva așteaptă la ușa din față să intre? Or să se înfurie pe mine că nu sunt acolo. Când mai vii pe aici, treci și-mi spui, ai înțeles?

— Sigur că da. Îmi pare rău.

— Vezi să stingi lumina și să încui biroul, ai înțeles?

— Da. Nu-ți face griji!

Bărbatul dădu din cap și o luă agale pe hol.

În salonul 327 era liniște și întuneric. Doar becurile de jos din stradă străpungeau jaluzelele venețiene, desenând pe perete dungi slabe de lumină. Ochii obișnuiți cu întunericul distinseră patul și cadrul de aluminiu montat ca să nu lase pătura să atingă pacientul. În pat, Dotty Hirschburg dormea dusă, așa cum numai copiii pot să doarmă, cu vârful degetului mare abia atingându-i buza de sus și celelalte degete răsfirate pe pernă. Era istovită, fiindcă de la fereastra noului ei salon, se uitase toată după-amiaza la terenul de joacă. Se familiarizase deja cu asistentele de noapte care ba intrau, ba ieșeau din salon și nici nu se clinti când auzi ușa deschizându-se încet. Un stâlp de lumină se lăți pe peretele de vizavi, fu pătat de o umbră și se îngustă din nou în timp ce ușa se închise repede.

Dahlia Iyad stătea cu spatele la ușă, așteptând să se obișnuiască cu întunericul. În lumina de pe hol, văzuse că în salon nu era nimeni în afară de pacient, doar în perna scaunului se imprimase adâncitura trupului lui Moșevski care stătuse de veghe la căpătâiul lui Kabakov. Dahlia deschise gura să respire fără să se facă auzită. Ea însă auzea pe cineva respirând în întuneric. În spatele ei, pe hol, pașii unei asistente se apropiară, se opriră și apoi femeia intră în salonul de vizavi.

Dahlia se duse încetișor la picioarele patului în formă de cort. Puse tăvița pe măsuța cu rotile atașată la pat și scoase seringa hipodermică din buzunar. Desprinse căpăcelul acului lung și apăsă

pistonul până când simți un strop de lichid pe vârful degetului.

N-avea importanță unde-l înțepa. Optă pentru carotidă. Era calea cea mai rapidă. Se duse pe întuneric la capul patului și pipăi încet să găsească gâtul, atinse părul și apoi pielea. Era catifelată. Unde era pulsul? Îl găsi. Prea slab. Pipăi cu degetele în jurul gâtului. Prea mic. Părul prea fin, pielea prea catifelată, gâtul prea mic. Puse seringa în buzunar și aprinse lanterna-stilou.

— Bună, zise Dotty Hirschburg, clipind des din cauza luminii. Degetele reci ale Dahliei se opriseră pe gâtul fetiței.

— Bună, zise Dahlia.

— Mă supără lumina. Trebuie să fac injecție?

Se uita speriată la fața Dahliei, luminată de jos în sus. Mâna de pe gâtul ei se mută pe obraz.

— Nu. Nu trebuie să faci injecție. Te simți bine? Vrei să-ți aduc ceva?

— Te plimbi prin saloane să vezi dacă dorm toți?

— Da.

— Atunci de ce ne trezești?

— Ca să mă asigur că totul e în ordine. Hai, culcă-te la loc.

— Mi se pare o prostie să trezești oamenii ca să-i întrebi dacă dorm.

— Când te-ai mutat în salonul ăsta?

— Astăzi. A fost salonul domnului Kabakov. Mama a cerut să fiu mutată aici ca să pot vedea terenul de joacă.

— Unde e domnul Kabakov?

— A plecat.

— Era foarte bolnav. L-au luat de aici complet acoperit?

— Adică mort? Ei pe naiba, nu, dar l-au ras undeva pe cap. Ieri ne-am uitat împreună la meci. Doamna doctor l-a luat de aici. Poate s-a dus acasă.

Dahlia avu o ezitare după ce ieși din salon. Știa că nu trebuie să forțeze nota. Nu-i rămânea decât să plece din spital. Trebuia să accepte gândul că încercarea ei eșuase. Fără să asculte vocea rațiunii, stătu mai multe minute la aparatul de gheață din spatele oficiului asistentelor, punând cuburi într-un recipient. Asistenta șefă, scrobită de sus până jos, cu părul cenușiu închis și ochelari pe nas, stătea de vorbă cu o infirmieră, prinsă într-una din acele discuții mărunte, fără cap și fără coadă, care țin toată noaptea. În cele din urmă, după ce primi un apel de la o asistentă de la parter, șefa se ridică și o luă în jos pe hol.

Dahlia ajunse într-o clipă la biroul ei și începu să răsfoiască indexul alfabetic. Nu exista niciun Kabakov. Niciun Kabov. Infirmiera se uita la ea. Dahlia se întoarse spre femeie.

— Ce s-a întâmplat cu pacientul de la 327?

— Cine?

— Bărbatul din 327.

— Nu-i țin minte pe toți. Nu te-am mai văzut pe-aici. Așa-i?

— Nu, am fost la St. Vincent.

Era adevărat. Furase actele de identitate de la Spitalul St. Vincent din Manhattan, când se schimbase tura de după-amiază. Dahlia trebuia să insiste, chiar dacă femeia avea să intre la bănuieli.

— Dacă ar fi fost mutat, ar exista un act care să ateste acest lucru, nu?

— O fi jos, încuiat. Dacă nu figurează printre celelalte documente, înseamnă că nu e la etajul ăsta, și dacă nu e la etajul ăsta, s-ar putea să nu fie în spitalul ăsta.

— Fetele ziceau c-a fost mare agitație când l-au adus.

— Tot timpul e agitație, scumpo. O doctoriță a venit aici ieri pe la 3:00 dimineață și a cerut să-i vadă radiografiile. A trebuit să mă duc sus să deschid la radiologie. Probabil l-au mutat în timpul zilei, după ce am plecat eu.

— Cine era doctorița?
— Nu știu. Dar voia cu orice preț radiografiile alea.
— A semnat pentru ele?
— A trebuit să semneze când le-a luat de la radiologie, ca toată lumea.
Se întorcea asistenta șefa. Trebuia să se grăbească.
— Radiologia e la patru?
— La cinci.
Șefa și infirmiera stăteau de vorbă în timp ce Dahlia intra în lift. Ușile se închiseră. N-o văzu pe infirmieră făcând semn cu capul spre lift, și nici expresia asistentei șefe care se schimba pe măsură ce-și aducea aminte de instrucțiunile primite cu o noapte în urmă. Fără să mai stea o clipă pe gânduri, aceasta se repezi la telefon.
La camera de gardă, polițistul John Sullivan auzi sunând stația de emisie-recepție agățată de cureaua pantalonilor.
— Taci o dată, îi zise el individului beat criță ce înjura de mama focului, încercând să se smulgă din mâinile partenerului său.
Sullivan desprinse aparatul și răspunse.
— Asistenta șefă de la etajul trei, Emma Ryan, raportează că a văzut o persoană suspectă, femeie, albă, blondă, până-n treizeci de ani, cu uniformă de asistentă. S-ar putea să fie la radiologie la etajul cinci, îi spuse dispecerul de la secție lui Sullivan. O să te întâlnești cu agentul de pază la lifturi. Echipajul șapte-unu e pe drum.
— Zece-patru, răspunse Sullivan închizând stația. Jack, leagă-l pe netrebnicul ăsta cu cătușele de bancă și păzește scările până ajunge aici echipajul șapte-unu. Mă duc sus.
Agentul de pază îl aștepta cu un mănunchi de chei în mână.
— Oprește toate lifturile în afară de primul, zise Sullivan. Hai să mergem.

Dahlia n-avu nicio problemă cu încuietoarea de la radiologie. Închise ușa după ea și într-o clipă distinse masa radiologică și silueta verticală a aparatului cu raze X. Mută unul din ecranele plumbuite masive în fața ușii cu geam mat și-și aprinse lanterna-stilou. Fasciculul mic de lumină alunecă pe furtunul de bariu încolăcit, pe ochelarii de protecție și mănușile atârnate lângă aparatul cu raze X. Se auzi slab o sirenă. Să fie o ambulanță? Poliția? Aruncă o privire rapidă în jur. Ușa aceea – o cameră obscură. O nișă cu fișete. Un sertar pe role care se deschide cu zgomot – radiografii în plicuri. Un birou mic, un pupitru și un registru. Auzi pași pe hol. Lanterna contură un cerc de lumină pe pagini. Răsfoi în grabă. Data din ziua precedentă. O pagină cu semnături și numărul corespunzător fiecărui caz. Trebuia să fie numele unei femei. Parcurse coloana din stânga unde era trecută ora la care fusese scos filmul – 4:00 dimineața, numărul cazului, nimic în dreptul numelui pacientului, radiografiile eliberate doctoriței Rachel Bauman, fără să fi fost aduse înapoi ulterior.

Pașii de pe hol se opriră la ușă. Se auzi un zornăit de chei. Prima nu merse. Dahlia aruncă peruca în spatele fișetului, împreună cu ochelarii. Ușa se deschise izbindu-se de ecranul plumbuit și în încăpere intrară un polițist solid și un agent de pază.

Dahlia Iyad stătea în fața ecranului iluminat pe care se fixează filmele. O radiografie a cutiei toracice a cuiva era prinsă de ecran și coastele care se vedeau pe film desenau dungi de lumină și umbră pe uniforma femeii. Umbrele oaselor se mutară pe fața ei în timp ce se întoarse spre cei doi bărbați. Polițistul avea revolverul în mână.

— Da, domnule polițist? zise Dahlia și apoi, prefăcându-se că abia observase revolverul, adăugă: Doamne sfinte, s-a întâmplat ceva?

— Stați pe loc, doamnă.

Cu mâna liberă, Sullivan pipăi peretele să găsească întrerupătorul. Camera fu inundată de lumină, și Dahlia văzu detalii ale biroului pe care nu le observase pe întuneric. Polițistul cercetă încăperea, mișcându-și rapid capul în toate direcțiile.

— Ce faceți aici?

— Mă uit la o radiografie, după cum vedeți.

— Mai e cineva aici?

— Nu mai e. A fost o asistentă acum câteva minute.

— Blondă, cam de înălțimea dumneavoastră?

— Da, cred că da.

— Unde s-a dus?

— Habar n-am. Ce se întâmplă?

— Asta încercăm să aflăm.

Agentul de pază cercetă camera de lângă laboratorul radiologie și se întoarse clătinând din cap. Polițistul se uita fix la Dahlia. Ceva nu i se părea în ordine la ea, dar nu putea să-și dea seama ce anume. Trebuia să o percheziționeze și s-o conducă la asistenta șefă care sunase la secție. Mai era nevoie să asigure paza pe etaj. Pentru aceasta trebuia să-și cheme partenerul prin radio. Asistentele cu uniformele lor albe creează iluzia de puritate. Nu voia să întineze uniforma albă. Nici să jignească o asistentă și să se facă de râs punându-i cătușe.

— Vă rog să veniți cu mine pentru câteva minute, doamnă. Trebuie să vă punem niște întrebări.

Dahlia dădu aprobator din cap. Sullivan își puse pistolul în toc, dar nu-l închise. Îi spuse agentului de pază să verifice și celelalte încăperi de pe hol și își desprinse aparatul de emisie-recepție de la curea.

— Șase-cinci, șase-cinci.

— Da, John, veni răspunsul.

— E o femeie în laborator. Zice că persoana suspectă a fost aici și a plecat.

— Spatele și fața sunt păzite. Vrei să vin sus? Tocmai am ajuns la etajul trei.

— O aduc pe femeie la trei. Spune-i reclamantei să stea pe-aproape.

— John, reclamanta zice că nu e normal să fie cineva în laborator la ora asta.

— O aduc jos. Stai acolo.

— Cine-a zis chestia asta? întrebă Dahlia prefăcându-se indignată. Aia…

— Haideți.

Se îndreptau spre lift, el în spatele ei, urmărind-o din ochi, cu degetul mare sprijinit de tocul pistolului. Dahlia era lângă panoul cu butoane din lift. Ușile se închiseră.

— Trei? întrebă ea.

— Apăs eu.

Polițistul ridică mâna de pe tocul pistolului.

Mâna Dahliei se furișă spre întrerupătorul de lumină. În lift se făcu întuneric. Se auzi zgomot de picioare târșite, scârțâitul tocului de la pistol, un geamăt de durere, o înjurătură, pumni dați în dreapta și-n stânga, o respirație șuierătoare, și-n tot acest timp în liftul întunecat nu se vedea decât licărul succesiv al becurilor indicatoare.

La etajul trei, partenerul ofițerului Sullivan se uita la becurile de deasupra liftului. Trei. Așteptă. Liftul continuă să coboare. Doi. Se opri.

Uimit, apăsă butonul și așteptă să urce liftul. Stătea chiar în fața lui când se deschise ușa.

— John? Dumnezeule, John!

Ofițerul Sullivan stătea cu spatele sprijinit de peretele liftului, cu gura deschisă, ochii lărgiți și seringa hipodermică atârnându-i din gât ca o *banderilla* folosită în coride.

Dahlia alerga din răsputeri și holul de la etajul doi părea că se clatină în timp ce fugea. Luminile de deasupra străfulgerau unele după altele. Trecu în goană pe lângă un infirmier stupefiat, dădu colțul și intră într-o debara pentru lenjerie. Își puse pe ea un halat verde subțire din cele purtate de

chirurgi, își ascunse părul sub o bonetă și-și atârnă de gât o mască de pânză din cele folosite la sala de operație. Coborî scările la camera de gardă de la capătul parterului. Mergea încet acum și-i vedea pe polițiști, trei dintre ei, uitându-se în jur precum niște câini de vânătoare. Scaunele erau ocupate de rudele îngrijorate ale diverșilor pacienți. Un bețiv care fusese înjunghiat răcnea. Niște indivizi răniți în încăierări mărunte așteptau să li se acorde îngrijiri medicale.

O portoricană scundă, care stătea pe o banchetă, își ținea mâinile la gură și plângea în hohote. Dahlia se duse la ea, se așeză alături și-și puse mâna pe după umerii femeii durdulii.

— *No tenga miedo*, zise Dahlia.

Femeia își ridică ochii spre ea, arătându-și dinții de aur care contrastau cu fața ciocolatie.

— Julio?

— O să se facă bine. Haideți, veniți cu mine. Ne plimbăm puțin la aer curat și-o să vă simțiți mai bine.

— Dar…

— Liniștiți-vă acum și faceți ce v-am spus.

O ridicase în picioare pe femeia burtoasă cu pantofi scâlciați, înconjurând-o cu brațul ei protector ca pe un copil.

— I-am zis. I-am zis de zeci de ori.

— Nu vă mai necăjiți.

Mergeau spre ieșirea de la camera de gardă. În fața ușii era un polițist. Un bărbat masiv, ce transpira din abundență în uniforma sa albastră.

— De ce nu venit acasă cu mine? De ce încăierare mereu?

— O să fie bine. Vreți să faceți un rozariu?

Buzele femeii se mișcară. Polițistul nu se clinti. Dahlia își ridică ochii spre el.

— Domnule polițist, femeia aceasta are nevoie să ia puțin aer. Puteți s-o plimbați prin preajmă pentru câteva minute?

Femeia își ținea capul plecat și buzele i se mișcau. În încăpere se auzea pârâitul aparatelor de emisie-recepție. Alarma se putea declanșa în orice moment. Polițistul din fața ei era ca și mort.

— Nu pot pleca de la ușă, doamnă. Ieșirea asta e închisă pentru moment.

— Pot s-o plimb eu pentru câteva minute? Mi-e frică să nu leșine aici.

Femeia murmura ținând rozariul între degetele groase, ciocolatii. Polițistul se frecă cu mâna la ceafă. Avea o față mare, plină de cicatrice. Femeia se întoarse spre Dahlia.

— Ziceți, cum vă cheamă?

— Sunt doctorița Vizzini.

— Bine, doamnă doctor.

Polițistul se sprijini cu toată greutatea de ușă. Aerul rece le izbi fețele. Trotuarul și strada erau luminate de străfulgerările farurilor mașinilor de poliție. N-avea cum să fugă cu poliția mișunând în jur.

— Respirați adânc, zise Dahlia.

Femeia își săltă capul. Dintr-un taxi galben care trase lângă ele coborî un intern. Dahlia îi făcu semn taximetristului și-l opri pe intern.

— Vă duceți în spital, da?

— Da.

— Vreți să o conduceți pe această doamnă înăuntru? Mulțumesc.

Era la câteva străzi distanță de spital, pe bulevardul Gowanus. Lăsată pe spate, cu capul sprijinit de rezemătoarea scaunului și ochii închiși, Dahlia vorbea cu sine însăși:

— Chiar îmi pasă de ea, să știi.

•

Polițistul John Sullivan nu murise încă, dar nici mult nu mai avea. Îngenuncheat în lift, cu urechea lipită de pieptul lui Sullivan, partenerul lui auzi un murmur confuz sub cutia toracică. Bărbatul îl trase de la perete pe Sullivan și-l așeză pe spate pe podeaua liftului. Ușa dădea să se închidă și

polițistul o blocă cu gheata. Emma Ryan era o autentică asistentă șefă. Cu mâna împestrițată de pete maronii, apăsă cu furie butonul de blocare a liftului și răcni chemând echipa de intervenție de la traumatologie. Apoi îngenunche deasupra lui Sullivan cu ochii ațintiți asupra lui și spatele rotund arcuindu-se în sus și în jos în timp ce îi făcea masaj cardiac. Polițistul de la capul lui Sullivan îi făcu respirație gură la gură, apoi îi predă ștafeta asistentei, urmând ca el să dea alarma prin radio, dar pierduseră deja secunde care însemnau enorm în astfel de situații.

Apăru o asistentă cu o brancardă pe role. Emma Ryan dovedi o forță teribilă când ridicară trupul greu pe brancardă. Femeia scoase seringa din gâtul lui Sullivan și i-o dădu unei asistente. Acul trecuse prin piele, lăsând două găuri roșii ca o mușcătură de șarpe. O parte din conținutul seringii țâșnise pe peretele liftului când ieșise acul și se scursese formând o mică băltoacă pe podea.

— Caută-l pe doctorul Field și dă-i seringa, îi zise Emma Ryan asistentei. Apoi se întoarse spre alta:

— Ia-i sânge până ajungem cu brancarda.

În mai puțin de un minut, Sullivan era conectat la un aparat de respirație artificială la secția de terapie intensivă, asistat de doctorul Field. Înarmat cu rezultatele analizei de sânge și de urină și cu o tavă cu antidoturi lângă el, Field asuda deasupra polițistului. O să trăiască. Or să-l țină în viață cu orice preț.

13.

Să atentezi la viața unui polițist newyorkez e ca și cum ai atinge un șarpe anaconda cu o țigară aprinsă. În asemenea momente, cetățenii cei mai de seamă ai New York-ului sunt cuprinși de o furie subită și teribilă. Niciodată nu se opresc când e vorba să vâneze pe ucigașul unui polițist, niciodată nu uită, și nu iartă. Un atentat reușit împotriva lui Kabakov ar fi determinat o reacție diplomatică din partea Departamentului Justiției manifestată prin multă zarvă și mult zel și, eventual, ar fi fost urmat de conferințe de presă ținute de primar și șeful poliției, de discursuri vehemente și mustrări din partea autorităților districtului Brooklyn, angrenând vreo douăzeci-treizeci de detectivi. Dar pentru că un ac fusese înfipt în gâtul polițistului John Sullivan, mai bine de treizeci de mii de polițiști din cele cinci districte ale New York-ului erau gata să se ocupe de această chestiune.

În ciuda protestelor lui Rachel, Kabakov își părăsi patul de convalescență pe care i-l improvizase în dormitorul ei de rezervă și se duse să-l vadă pe Sullivan la spital, a doua zi la prânz. Depășise deja faza de furie și își înăbușise disperarea. Sullivan avea destulă forță ca să încerce să facă portretul-robot al femeii pe care o văzuse bine pe lumină atât din față, cât și din profil. Cu ajutorul unei truse speciale și al unui pictor, Kabakov, Sullivan și agentul de pază al spitalului creară un portret-robot care semăna foarte bine cu Dahlia Iyad. La ora 3:00 după-amiază când se schimbă tura la poliție, toți polițiștii și detectivii aveau câte un exemplar al portretului femeii, iar prima ediție a ziarului *Daily News* îl publică pe pagina a doua.

Șase polițiști de la direcția pentru stabilirea identității persoanei și patru funcționari de la Serviciul de imigrare și naturalizare, având la

dispoziție fiecare câte un portret al fetei, verificară dosarele străinilor de origine arabă.

Legătura dintre incidentul de la spital și Kabakov era cunoscută doar de asistenta șefă Emma Ryan, agenții FBI care lucrau la caz și oficialii de prim rang din Departamentul de Poliție al New York-ului. Emma Ryan știa să-și țină gura.

Washingtonul făcea tot posibilul ca populația să nu intre în panică de frica unui atac terorist și la fel gândeau și agențiile responsabile de aplicarea legii. Nu voiau să simtă răsuflarea presei în ceafă într-un caz care se putea termina la fel de rău precum cel deja consumat. În declarațiile publice, poliția spusese că spitalul deținea narcotice și elemente radioactive de mare valoare și că probabil asta căutase intrusul. Această explicație nu mulțumi pe deplin presa, dar în nebunia numărului imens de știri pe care mediile de informare din New York le procesează zilnic, era de așteptat ca ziariștii să uite o istorie petrecută cu o zi în urmă. Autoritățile sperau că în câteva zile presa își va pierde interesul pentru acest subiect.

Dahlia, la rândul său, spera ca lui Lander să-i treacă supărarea în câteva zile. Îl cuprinsese furia când văzuse în ziar cât de bine semăna portretul-robot cu originalul și când aflase ce făcuse Dahlia. Pentru o clipă, fata crezuse că o s-o ucidă. Dădu din cap supusă când îi interzise să mai repete tentativa de a-l lichida pe Kabakov. Fasil nu ieși două zile din camera sa.

•

Pentru doctorița Rachel Bauman, convalescența lui David Kabakov în apartamentul ei era o experiență stranie, aproape suprarealistă. Casa ei strălucea de curățenie, iar el intrase în ea ca un motan care vine acasă după o încăierare în ploaie. Cu Kabakov și Moșevski în casă, parcă și proporțiile încăperilor și ale obiectelor i se păreau complet schimbate lui Rachel. În ciuda masivității lor, cei doi bărbați nu erau prea zgomotoși. Rachel

fu ușurată la început să constate acest lucru, dar mai târziu se simți oarecum intrigată. Dimensiunile mari și tăcerea sunt o combinație sinistră în natură: reprezintă pericolul de moarte.

Moșevski se străduia pe cât putea să nu-i creeze probleme. După ce o speriase de mai multe ori apărând pe neașteptate în bucătărie cu o tavă în mână, începu să-și anunțe prezența din timp, dregându-și glasul. Prietenii lui Rachel care stăteau pe același palier vizavi de ea erau plecați în Bahamas și-i lăsaseră cheile, așa că îl instală pe Moșevski în apartamentul lor când nu mai suportă să-l audă sforăind pe canapea. Kabakov îi ascultă respectuos instrucțiunile privind tratamentul pe care trebuia să-l facă și le urmă întocmai, singura excepție fiind vizita pe care i-o făcuse lui Sullivan la spital. La început, ea și Kabakov nu vorbiră prea mult unul cu celălalt. Și nu avură niciun fel de conversații intime. El părea preocupat de alte lucruri, iar Rachel își propuse să nu-i tulbure gândurile.

După Războiul de Șase Zile, Rachel se schimbase: trăia mai intens, doar atât. Era tot ea, însă într-o măsură mai mare decât înainte. Avea un cabinet medical care-i ocupa tot timpul și o viață ordonată. Cunoscuse un bărbat sau doi în acest răstimp. Fusese logodită de două ori. Luase masa în locuri elegante și nesemnificative, unde bucătarii șefi își puneau semnăturile modeste pe decorațiile unor mâncăruri neinspirate, locuri alese de partenerii ei. Niciuna din aceste experiențe nu-i lăsase o impresie de neșters. Evitase bărbații care ar fi putut aprinde în ea flacăra pasiunii. Munca bine făcută era singura formă de euforie pe care și-o permitea, și asta o susținea. Dedica o mare parte din timpul său liber foștilor dependenți de droguri, condamnaților eliberați condiționat, copiilor cu probleme psihice. În timpul Războiului din Octombrie din 1973, lucrase câte două ture o dată la Spitalul Muntele Sinai din New York pentru ca

un chirurg cu mai multă experiență din personalul spitalului să poată pleca în Israel.

Înfățișarea și-o modelase rapid: Bloomingdale's și Bonwit Teller, Lord & Tailor și Saks erau standardele gărzilor ei duminicale. Ar fi arătat ca o matroană evreică dichisită, puțin demodată, dacă n-ar fi stricat acest efect adăugând aspectului ei elemente vestimentare sfidătoare care aminteau de cultura străzii. O vreme, se comportase ca o femeie care împrumută accesoriile fiicei sale în încercarea de a-și ascunde cei treizeci și ceva de ani. Apoi nu mai dădu doi bani pe veșminte și se rezumă la hainele sobre de serviciu, pentru că astfel nu mai trebuia să se gândească la îmbrăcăminte. Lucra din ce în ce mai mult, iar apartamentul ei era tot mai ordonat și mai steril. Îi plătea o avere unei femei care-i făcea curățenie, doar pentru ca să pună fiecare lucru la locul lui.

Și acum iată-l pe Kabakov, vârându-și nasul prin rafturile ei cu cărți în timp ce ronțăia o bucată de salam. Părea încântat să scotocească prin lucruri fără să le așeze înapoi în locul de unde le lua. Nu-și pusese papucii și nu-și încheiase bluza de la pijama. Nici nu voia să-l vadă.

Pe Rachel n-o mai îngrijora prea tare rana lui de la cap. Pe el, nici atât. Pe măsură ce momentele de amețeală se răriră și apoi cedară cu totul, relația lor se schimbă. Atitudinea impersonală doctor-pacient pe care Rachel încercase s-o mențină deveni mai puțin rigidă.

Prezența lui Rachel îl stimula pe Kabakov. Îi făcea plăcere efortul de gândire pe care și-l impunea atunci când stătea de vorbă cu ea. Se trezi spunând lucruri pe care habar n-avusese că le simțea sau le știa. Îi plăcea s-o privească. Avea picioare lungi, trupul zvelt, fața la fel de frumoasă ca odinioară. Kabakov se hotărâse să-i povestească despre misiunea lui, dar îi era greu s-o facă tocmai pentru că o plăcea. Ani de zile nu vorbise despre aceste lucruri. Știa că era vulnerabil în relație cu

femeile și se simțea tentat să discute despre problemele sale din cauza singurătății pe care i-o impunea profesia. Rachel îl ajutase când fusese la ananghie, prompt și fără să-i pună întrebări inutile. Acum era implicată și ea în toată povestea și putea fi în pericol. Kabakov cunoaște foarte bine motivul pentru care asasinul polițistului se dusese la radiologie.

Cu toate acestea, nu simțul dreptății îl determină să-i vorbească despre misiunea sa, și nici sentimentul că Rachel avea dreptul și ea să știe. Motivele lui erau de natură practică: Rachel avea o minte sclipitoare și el simțea nevoia să se consulte cu ea. Abu Ali, de profesie psiholog, se număra probabil printre conspiratori. Rachel era psihiatru. Printre teroriști era o femeie. Rachel era femeie. Cunoașterea fațetelor comportamentului uman și faptul că, având aceste noțiuni, se constituia într-un produs al culturii americane, puteau să-i confere lui Rachel o înțelegere psihologică ce avea să se dovedească extrem de utilă. Kabakov credea că putea gândi ca un arab, dar era oare capabil să se identifice cu un american? Dar chiar *exista* un mod de gândire american? Kabakov îi considera inconsecvenți. Se gândi că probabil avea să mai treacă ceva vreme până când americanii își vor însuși un mod propriu de gândire.

Stând lângă o fereastră luminată de soare, Kabakov îi explică situația în timp ce ea îi bandaja arsura de la picior. Începu prin a-i spune că o celulă a organizației Septembrie Negru stătea ascunsă în nord-est, gata să atace într-un anume loc folosind o cantitate mare de explozibil din plastic, probabil o jumătate de tonă sau mai mult. Îi explică, din punctul de vedere al Israelului, de ce era necesar să-i oprească și adăugă în grabă și considerentele umanitare. Rachel terminase cu bandajatul și îl asculta stând pe covor cu picioarele încrucișate. Din când în când își ridica ochii spre el ca să-i pună câte o întrebare. În restul timpului,

Kabakov nu-i vedea decât creştetul capului şi cărarea din păr. Se întreba ce credea despre tot ce-i povestea el. Kabakov nu ştia ce gândea Rachel, acum că lupta pe viaţă şi pe moarte la care fusese martoră în Orientul Mijlociu se mutase în acest loc ferit care era casa ei.

În realitate, Rachel manifesta un viu interes faţă de relatarea lui Kabakov. Întotdeauna dorise să afle mai multe amănunte în legătură cu persoana lui. Mai ales acum, ce anume făcuseră, ce se discutase, înainte de explozia din apartamentul lui Muzi. Se bucura să constate că răspunsurile lui erau prompte şi coerente. Când la spital i se puseseră întrebări legate de cele mai recente amintiri ale sale, Kabakov îi dăduse doctorului răspunsuri vagi şi Rachel nu ştia sigur dacă evitase în mod deliberat să răspundă sau dacă reacţia lui fusese provocată de traumatismul cranian. Nu putuse să-i evalueze corect severitatea traumatismului din cauza şovăielii ei de a-i cere să-i dezvăluie mai multe amănunte. Acum, interogatoriul ei minuţios urmărea două scopuri: avea nevoie de informaţii, dacă urma să-l ajute, şi pe de altă parte voia să-i testeze reacţia emoţională. Era atentă ca nu cumva în timpul interogatoriului să-i scape simptomul de iritabilitate care însoţeşte boala Korsakoff, un sindrom manifestat prin delir şi amnezie, ce apare adesea după o lovitură la cap.

Mulţumită de răbdarea pe care o manifesta Kabakov şi de claritatea gândirii lui, Rachel îşi concentră atenţia asupra informaţiei. Kabakov era mai mult decât un pacient, iar ea devenea într-o măsură tot mai mare un partener al lui, pe măsură ce povestirea se apropia de sfârşit. Kabakov încheie cu întrebările care nu-i dădeau pace: cine era americanul? Unde vor ataca teroriştii? Când termină de vorbit se simţi uşor jenat, de parcă Rachel îl văzuse plângând.

— Câţi ani avea Muzi? întrebă ea încetişor.

— Cincizeci şi şase.

— Și ultimele lui cuvinte au fost „Întâi a fost americanul”?

— Așa a zis.

Kabakov nu vedea sensul acestor întrebări. Discutaseră destul deja.

— Vrei să-ți spun ce cred eu?

Bărbatul dădu din cap.

— Cred că după toate probabilitățile, americanul tău este un alb, de peste douăzeci și cinci de ani.

— De unde știi?

— Nu știu, presupun. Muzi era un bărbat de vârstă mijlocie. Persoana pe care o descriu eu este ceea ce mulți bărbați de vârsta lui înțeleg prin „un american”. E foarte probabil că dacă americanul respectiv era negru, ar fi specificat acest lucru. Ar fi făcut o referire la rasă. Ați vorbit numai englezește?

— Da.

— Dacă persoana aceea era femeie, foarte probabil ar fi spus „femeia” sau „americanca”. Un bărbat de vârsta lui Muzi și din mediul lui etnic nu ar numi astfel un american de origine arabă sau un evreu american. În toate cazurile, fie că e vorba de o persoană de culoare, de o femeie, de o persoană de origine semită sau latină, cuvântul „american” este folosit ca adjectiv. Se utilizează ca substantiv pentru albii care nu fac parte din minoritățile etnice. Probabil sună pedant ceea ce spun, dar e adevărat.

Într-o convorbire telefonică cu Corley, Kabakov îi povesti agentului FBI ce-i spusese Rachel.

— Înseamnă că domeniul de căutare s-a restrâns la aproape patruzeci de milioane de persoane, zise Corley. Lăsând gluma la o parte, orice amănunt poate fi util, pentru numele lui Dumnezeu!

Raportul lui Corley privind investigațiile făcute pentru depistarea bărcii nu era prea încurajator. Agenții vamali și poliția newyorkeză cercetaseră fiecare șantier naval din City Island. Poliția din

Nassau și cea din Suffolk verificaseră toate șantierele din Long Island. Poliția statului New Jersey chestionase toți proprietarii de bărci de pe coastă. Agenții FBI făcuseră vizite la cele mai renumite șantiere navale, la constructori legendari precum Rybovich, Trumpy și Huckins, și în alte locuri mai puțin cunoscute, unde meșterii construiesc încă superbe bărci din lemn. Niciun șantier nu putu identifica barca dispărută fără urmă.

— Bărci, bărci, bărci, repetă Rachel ca pentru sine.

Kabakov se uită îndelung pe fereastră la zăpada de afară, în timp ce Rachel pregăti cina. Bărbatul încerca să-și aducă aminte ceva, bâjbâind prin memorie ca și când ar fi încercat să vadă pe întuneric. Tehnica folosită de atacatori pentru a-l arunca în aer pe Muzi nu-i dădea pace. Unde se mai întâmplase așa ceva? Într-unul din miile de rapoarte care ajunseseră pe biroul lui în ultimii cinci sau șase ani se vorbise despre o bombă plasată într-un frigider. Își amintea că dosarul avea o copertă demodată, din hârtie de Manila, și era legat pe cotor. Ceea ce însemna că îl văzuse înainte de 1972, când Mossadul a adoptat alt gen de coperte pentru a înlesni microfilmarea documentelor. Își mai aminti ceva. O notă privind tehnicile utilizate la construirea capcanelor explozive distribuită unităților de comando cu ani în urmă, din ordinul lui. În notă se dădeau explicații cu privire la modul de construire a declanșatoarelor cu mercur, la modă atunci printre „oamenii de sacrificiu”, însoțite de o anexă despre dispozitive electrice.

Lucra la o telegramă pe care voia s-o trimită la sediul central al Mossadului, încercând să pună cap la cap fărâmele de informații pe care și le amintea, când dintr-odată își aduse aminte. Siria 1971. Un agent al Mossadului își pierduse viața într-o explozie într-o casă din Damasc. Se folosise

o încărcătură mică, nu fusese mare, dar frigiderul fusese spulberat. Să fi fost vorba de o coincidență? Kabakov sună la Consulatul Israelului și le dictă telegrama. Operatorul îi atrase atenția că în Tel Aviv era ora 4:00 dimineața.

— E ora 2:00 noaptea, ora Z pe toată planeta, amice, zise Kabakov. Noi nu închidem niciodată, așa că trimite telegrama.

•

O burniță rece de decembrie îi înțepa fața și gâtul lui Moșevski în timp ce aștepta la colț un taxi. Lăsă să treacă trei mașini Dodge și, în cele din urmă, văzu mașina pe care o voia, un Checker încăpător făcându-și loc anevoie prin traficul intens al dimineții. Voia o mașină mai mare, astfel încât Kabakov să nu fie nevoit să-și îndoaie piciorul rănit. Moșevski îi spuse șoferului să oprească la mijlocul cvartalului, în fața clădirii unde stătea Rachel. Kabakov apăru șchiopătând și se urcă în mașină lângă el. Dădu adresa Consulatului Israelului.

Kabakov se odihnise, așa cum îi prescrisese Rachel. Acum avea să intre din nou în acțiune. L-ar fi sunat pe ambasadorul Tell de acasă de la Rachel, dar chestiunea pe care voia s-o discute impunea o linie telefonică sigură, deci un telefon prevăzut cu un dispozitiv de bruiere. Se hotărâse să propună Tel Avivului ca în discuția cu Departamentului de Stat american să-i sugereze să le solicite ajutor rușilor. Cererea lui Kabakov trebuia să aibă consimțământul lui Tell. Din orgoliu profesional, gândul de a apela la ruși nu-i făcea plăcere. Dar pentru moment, Kabakov nu-și putea permite să dea dovadă de orgoliu. Știa acest lucru, îl accepta, dar nu-i plăcea.

Din 1971, Comitetul Sovietic al Securității de stat, adică infamul KGB, avea o secțiune specială care acorda asistență tehnică organizației Septembrie Negru, prin serviciul de spionaj militar

al formațiunii Al Fatah. Aceasta era sursa pe care Kabakov voia s-o tatoneze.

Știa că rușii n-aveau să ajute nicicând Israelul, dar se gândea că ar putea coopera cu Statele Unite, în perspectiva destinderii relațiilor dintre Est și Vest. Cererea adresată Moscovei trebuia să vină din partea americanilor, dar Kabakov nu putea sugera această mișcare fără aprobarea Tel Avivului. Tocmai pentru că detesta atât de mult asemenea solicitare, avea să semneze el însuși mesajul către Tel Aviv, în loc să-i paseze responsabilitatea lui Tell.

Kabakov se hotărî să declare că *plasticul* era de proveniență rusă, indiferent dacă așa stăteau lucrurile. Poate că americanii vor proceda la fel. Acest lucru ar fi trebuit să le transfere rușilor responsabilitatea.

De ce era nevoie de o cantitate de explozibil atât de mare? Să fie acesta un indiciu că arabii dibuiseră o ocazie specială de atentat pe teritoriul american? KGB-ul i-ar fi putut ajuta să afle adevărul în această problemă.

Celula organizației Septembrie Negru din America era în mod cert complet izolată în acest moment, nemaiavând relații nici măcar cu conducerea trupelor de gherilă din Beirut. Avea să fie extrem de greu de depistat. Mai mult ca sigur, teroriștii se ascunseseră în bârlog din cauza agitației produse de poza femeii. Trebuia să fie undeva prin apropiere, prea acționaseră rapid după explozie. Lua-l-ar naiba pe Corley că nu supraveghease spitalul. Lua-l-ar naiba pe ticălosul ăla care fuma pipă.

Ce se plănuise la sediul central al organizației Septembrie Negru din Beirut și cine luase parte la discuții? Najeer. Najeer murise. Femeia. Femeia era de negăsit. Abu Ali? Ali murise.

Nu se putea ști cu precizie dacă Ali fusese unul dintre complotiști, dar părea plauzibil, pentru că acesta se număra printre puținii oameni în care

Najeer avusese încredere. Ali era psiholog. Dar nu numai. De ce să fi avut nevoie de un psiholog? Ali nu mai putea răspunde la această întrebare.

Cine era americanul? Cine era libanezul care adusese explozibilul în țară? Cine îl omorâse pe Muzi? Să fi fost femeia pe care o văzuse în Beirut autoarea tentativei de a-l ucide la spital?

Șoferul mergea cât de repede îi permitea carosabilul ud, avântându-se peste gropile de pe stradă și plonjând cu botul înainte până când fu nevoit să oprească la primul semafor. Moșevski, cu o expresie resemnată pe față, se dădu jos din taxi și se așeză lângă șofer, pe scaunul din față.

— Ia-o încet. Fără izbituri și zgâlțâieli, zise el.

— De ce? întrebă șoferul. Timpul înseamnă bani, amice.

Moșevski se aplecă spre el și-i spuse pe un ton confidențial:

— De ce? Ca să nu-ți rup afurisitu' ăla de gât, de-aia.

Kabakov se uita absent la mulțimea de oameni care zoreau pe trotuar. Era după-amiază devreme și lumina începea deja să scadă. Ce loc! Un loc unde trăiau mai mulți evrei decât în Tel Aviv. Se întreba cum se simțiseră emigranții evrei, înghesuiți pe vapoare, mânați prin Insula Ellis, unii dintre ei pierzându-și chiar numele din cauza unor oficiali semianalfabeți de la Serviciul de Imigrare care mâzgăliseră „Smith" și „Jones" pe actele de intrare în țară. Azvârliți într-o după-amiază mohorâtă, de pe Insula Ellis, pe stânca asta rece unde nimic nu era pe gratis în afară de ceea ce-și puteau oferi unii altora. Familii destrămate, oameni însingurați.

Ce se întâmplase aici cu un om singur care murise înainte să-și poată face un rost și să le trimită bani celor de acasă? Un om singur? Cine îl priveghease? Vecinii?

O imagine a Madonei de pe tabloul de bord al taxiului îi atrase atenția lui Kabakov și gândurile îi reveniră brusc la problema care-l măcina. Închise

ochii izolându-se de după-amiaza rece și recapitulă totul de la capăt, începând cu misiunea din Beirut, cea care în ultimă instanță îl adusese aici.

Kabakov fusese instruit minuțios înainte de raid. Israelienii știau că Najeer și Abu Ali aveau să fie în clădirea respectivă și că era posibil să mai fie prezenți și alți oficiali ai organizației Septembrie Negru. Kabakov studiase dosarele liderilor trupelor de gherilă despre care se știa că sunt în Liban până când le învățase pe dinafară. Vedea cu ochii minții dosarele, puse în ordine alfabetică pe biroul lui.

Primul, Abu Ali. Abu Ali, care fusese ucis în timpul raidului din Beirut, nu avea rude, nu avea niciun fel de familie în afară de soția sa, și ea moartă. Era *un bărbat singur*. Înainte să-și termine gândul, Kabakov bătea deja cu degetele în ecranul de plastic care-l separa de șofer.

Moșevski întredeschise ecranul despărțitor.

— Mergi mai repede.

— Deci acu vreți să măresc viteza, replică șoferul peste umăr.

Moșevski rânji la el, arătându-și dinții.

— Nicio problemă, se grăbi să adauge șoferul.

•

Consulatul și misiunea israeliană la Națiunile Unite ocupă o clădire albă din cărămidă la numărul 800 pe Second Avenue în Manhattan. Sistemul de securitate e bine gândit și minuțios. Kabakov clocotea de furie între pereții camerei de așteptare. Într-un târziu se îndreptă spre centrul de comunicații.

Telegrama codificată pe care o trimise la Tel Aviv în legătură cu Abu Ali fu confirmată în mai puțin de un minut. Un mecanism discret se puse în mișcare. În nici cincisprezece minute, un tânăr îndesat plecă de la sediul central al Mossadului către Aeroportul Lod. Avea să zboare la Nicosia, în Cipru, să facă schimb de pașapoarte și să prindă următorul zbor spre Beirut. În prima sa misiune în

capitala libaneză urma să savureze o ceașcă de cafea într-o cafenea micuță de unde se vedea foarte bine sediul central al poliției din Beirut. După toate probabilitățile, acolo se afla o cutie numerotată conținând obiectele personale găsite asupra lui Abu Ali, pusă la păstrare în camera cu bunuri de la poliție, pentru perioada reglementară de timp. Acum exista cineva care reclama acele obiecte.

•

Kabakov vorbea la telefon de o jumătate de oră cu Tell, pe o linie securizată. Ambasadorul nu se arătă surprins de cererea lui Kabakov de a li se solicita indirect ajutor rușilor. Kabakov avea impresia că Yoachim Tell nu se lăsa niciodată luat prin surprindere. Avu senzația că sesizează o undă de căldură în vocea ambasadorului când își luă rămas-bun de la el. Să fi fost simpatie? Kabakov se înroși și o luă cu pași mari spre ieșirea din centrul de comunicații. Vocea funcționarului de la telex îl opri în cadrul ușii. Sosise un răspuns la investigația lui în legătură cu explozia din Siria din 1971.

În mesaj se spunea că explozia se produsese pe 15 august, în timpul intensei acțiuni de recrutare făcute de Al Fatah în Damasc în acel an. Se știa că la momentul respectiv fuseseră trei organizatori în Damasc:

— Fakhri al-Amari, conducătorul echipei, l-a asasinat pe primul-ministru iordanian Wasfi el-Tel și i-a băut sângele. Se credea că Amari se afla în Algeria în acel moment. Investigațiile în cazul lui erau în curs de desfășurare.

— Abdel Kadir atacase cândva cu un lansator de rachete un autobuz de școală israelian; fusese ucis când atelierul lui de bombe de lângă Cheikh Saad sărise în aer în 1973. În mesaj se mai spunea că fără îndoială Kabakov n-avea nevoie de amănunte privind moartea lui Kadir, deoarece fusese prezent la fața locului la momentul respectiv.

— Muhammad Fasil, alias Yusuf Halef, alias Sammar Tufiq, se pare că pusese la cale atrocitățile comise la München și era unul dintre oamenii cei mai vânați de Mossad. Se știa că ultima dată Fasil operase în Siria. Mossadul credea că se aflase în Damasc la vremea raidului lui Kabakov în Beirut, dar potrivit unor rapoarte recente neconfirmate fusese în Beirut în ultimele trei săptămâni. Spionajul israelian făcea presiuni asupra surselor din Beirut și din alte părți pentru a obține informații în legătură cu locul unde se afla Fasil.

Fotografiile lui el-Amari și Fasil erau transmise prin satelit la Ambasada Israelului din Washington pentru a-i fi înmânate lui Kabakov. Erau așteptate și negativele. Kabakov avu o tresărire. Dacă trimiteau negativele, însemna că fotografiile nu erau reușite, prea neclare pentru a fi de mare folos când se transmiteau electronic. Era, totuși, ceva. Poate că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi interesat mai întâi în privința rușilor.

— Muhammad Fasil, murmură Kabakov. Da, ăsta e spectacolul tău preferat. Sper ca de data aceasta să-ți faci apariția în carne și oase.

Înfruntând ploaia, plecă spre Brooklyn. Moșevski și cei trei israelieni de sub comanda lui cercetau barurile din Cobble Hill, restaurantele cu preparate la minut și cluburile cu jocuri orientale, încercând să dea de asistentul grec al lui Muzi. Poate că grecul îl văzuse pe american. Kabakov știa că FBI-ul făcuse deja investigații în această direcție, dar oamenii lui nu arătau a polițiști. În plus, se încadrau perfect în conglomeratul rasial din acea zonă a orașului și puteau trage cu urechea la discuții purtate în mai multe limbi. Kabakov se postă în biroul lui Muzi, examinând maldărul uriaș de hârtii pe care le lăsase importatorul, în speranța că va găsi o informație cât de mică în legătură cu americanul sau cu oamenii de legătură ai lui Muzi din Orientul Mijlociu. Un nume, un loc, ceva, orice. Dacă exista o persoană aflată undeva între

Istanbul și Golful Aden care știa de misiunea organizației Septembrie Negru în America și dacă Kabakov i-ar fi putut afla numele, atunci ar fi răpit persoana respectivă sau ar fi murit încercând să facă acest lucru. Se înserase și Kabakov nu descoperise mare lucru, în afară de faptul că Muzi ținuse trei rânduri de registre contabile. Obosit, se întoarse acasă la Rachel.

Rachel îl aștepta. Părea cumva schimbată și uitându-se la ea, Kabakov se simți revigorat. Un lucru le devenise clar amândurora, cât fuseseră departe unul de altul în timpul zilei.

Se iubiră, cu o tandrețe infinită. Și toate întâlnirile lor ulterioare fură marcate de aceeași tandrețe, ca și când le-ar fi fost teamă să nu destrame fragilul cort pe care sentimentele lor îl clădiseră în jurul patului în care se iubeau.

— Sunt o proastă, zise ea la un moment dat. Nu-mi pasă că sunt proastă.

— În mod sigur mie nu-mi pasă, îi răspunse Kabakov. Vrei o țigară de foi?

•

Kabakov era sub duș la 7:00 dimineața când sună ambasadorul Tell. Rachel deschise ușa băii și-l strigă prin aburul din încăpere. Kabakov ieși în grabă, în timp ce Rachel era încă în cadrul ușii. Se înfășură cu un prosop și se îndreptă spre telefon. Rachel își făcea de lucru cu unghiile.

Kabakov era neliniștit. Dacă ambasadorul ar fi avut un răspuns în legătură cu rușii, nu ar fi folosit acest telefon. Tell vorbea calm, cu tonul cuiva care discută afaceri:

— Domnule maior, ziariștii de la *The New York Times* fac o investigație în legătură cu dumneavoastră. De asemenea, ne-au pus niște întrebări incomode în legătură cu incidentul de pe *Leticia*. V-aș ruga să veniți la ambasadă. Voi fi liber după ora trei, dacă vă convine.

— O să vin.

Kabakov găsi ziarul pe preșul de la ușa lui Rachel. *Pagina întâi*: MINISTRUL DE EXTERNE AL ISRAELULUI LA WASHINGTON CONVOCAT PENTRU CONVORBIRI ÎN PROBLEMA ORIENTULUI MIJLOCIU. *O să-l citească mai târziu.* COSTUL VIEȚII. GM RETRAGE AUTOCAMIOANELE. *Pagina a doua. La* dracu'. *Uite-l*:

ARAB TORTURAT ÎN STATELE UNITE DE AGENȚI ISRAELIENI, SUSȚINE CONSULUL

De Margaret Leeds Finch

Un marinar libanez a fost torturat în timpul interogatoriului luat de agenți israelieni la bordul unei nave comerciale în portul New York săptămâna trecută, înainte de a fi arestat de autoritățile vamale ale SUA sub acuzația de contrabandă, a declarat consulul libanez marți seara.

Într-un protest vehement adresat Departamentului de Stat al SUA, consulul Yusuf el-Amedi a spus că ofițerul secund Mustafa Fawzi de pe cargoul *Leticia* a fost bătut și supus la șocuri electrice de doi bărbați care au declarat că sunt israelieni. Fawzi a susținut că nu știa ce căutau agenții și a refuzat să facă vreun comentariu privind acuzația de conspirație și contrabandă care i-a fost adusă.

Un purtător de cuvânt israelian a negat categoric afirmațiile, spunând că acuzațiile sunt *o încercare stângace de incitare la ură față de israelieni.*

Doctorul Carl Gillette de la Departamentul Penitenciarelor a spus că l-a examinat pe Fawzi la Penitenciarul Federal de pe West Street și că trupul

> bărbatului nu prezenta urme de violență fizică.
>
> Consulul Amedi a susținut că Fawzi a fost atacat de maiorul David Kabakov de la Forța de Securitate israeliană și de un alt bărbat rămas neidentificat. Kabakov este atașat la Ambasada Israelului din Washington.
>
> Nava *Leticia* a fost arestată…

Kabakov citi pe sărite restul articolului. Slavă Domnului că autoritățile vamale își țintuseră gura în legătură cu investigația asupra vasului *Leticia* și că ziarul nu avea încă informații despre Muzi.

•

— Sunteți rechemat acasă, în mod oficial, zise ambasadorul Tell.

Kabakov avu senzația că primise o lovitură în stomac. Colțul gurii îi zvâcni.

Tell împinse hârtiile de pe birou cu vârful stiloului.

— Conform uzanțelor, arestarea lui Fawzi a fost adusă la cunoștința consulului libanez, deoarece Fawzi este cetățean libanez. Consulatul i-a pus la dispoziție un avocat. Se pare că avocatul, acționând la ordinele Beirutului, îl prezintă pe Fawzi în postura de erou. Libienii au fost și ei informați, deoarece vasul naviga sub pavilion libian. După menționarea numelui dumneavoastră, nu mai încape nicio îndoială că Al Fatah a fost alertată, la fel ca și colonelul Gaddafi, luminatul om de stat libian. N-am văzut declarația pe care ei pretind că a formulat-o Fawzi, dar am înțeles că este scrisă într-un limbaj foarte colorat. Plină de descrieri anatomice plastice. L-ați agresat?

— N-a fost nevoie.

— Libanezii și libienii vor continua să protesteze până ce veți fi revocat din funcție. Probabil sirienii or să li se alăture. Gaddafi n-are numai un singur diplomat arab. Și mă îndoiesc că

vreunul dintre ei cunoaște motivul adevărat pentru care sunteți aici, cu excepția lui Gaddafi, poate.

— Ce zice Departamentul de Stat al Statelor Unite?

Kabakov simțea că i se face rău.

— Nu vor tărăboi diplomatic pe chestia asta. Vor să pună capăt incidentului. În mod oficial, nu mai sunteți bine venit aici, ca reprezentant al Israelului.

— Idioți cu fețe buhăite! Merită…

Kabakov se opri instantaneu.

— După cum știți, domnule maior, săptămâna aceasta la Națiunile Unite se va discuta protestul Republicii Arabe Unite împotriva Israelului ca urmare a acțiunilor întreprinse împotriva taberelor „oamenilor de sacrificiu” din Siria de luna trecută. Această chestiune nu trebuie amplificată de un nou incident.

— Și dacă-mi dau demisia din post și-mi iau un pașaport obișnuit? Atunci Tel Avivul ar putea să mă recuze, la nevoie.

Ambasadorul Tell nu-l asculta.

— E tentant să crezi că dacă – Doamne ferește! – atentatul arabilor ar fi încununat de succes, americanii ar ajunge la disperare și și-ar dubla sprijinul acordat Israelului, zise el. Amândoi știm că nu s-ar întâmpla una ca asta. Mulți ar spune că această nenorocire s-a datorat tocmai faptului *că* Statele Unite ajută Israelul. Pentru că s-au implicat în alt război mărunt și murdar. Indochina s-a săturat să-și mai bage nasul unde nu le fierbe oala, așa cum a făcut și cu francezii, și pe bună dreptate. Nu m-ar mira să constat că Al Fatah provoacă atentate la Paris dacă francezii ne vând avioane de vânătoare Mirages. Oricum, dacă se întâmplă o nenorocire aici, guvernele arabe vor condamna Al Fatah pentru a patru suta oară, iar Gaddafi o să le mai dea niște milioane de dolari. Americanii nu-și pot permite să rămână prea mult timp supărați pe arabi. Sună oribil, dar Statelor Unite le convine să

dea vina doar pe Al Fatah. Și asta datorită faptului că America consumă prea mult petrol. Dacă vom încerca să stopăm atentatul pus la cale de arabi, nu va fi prea rău pentru noi. Dacă nu-i mai ajutăm pe americani, chiar și la cererea Departamentului de Stat, și arabii își duc la bun sfârșit planul, atunci vom fi totuși vinovați. Și fiindcă veni vorba, americanii n-or să le ceară rușilor niciun fel de informații secrete privind Orientul Mijlociu. Departamentul de Stat ne-a informat că Orientul Mijlociu este „un focar de tensiune constantă între Est și Vest”, iar o asemenea cerere nu e posibilă. Nu vor să recunoască în fața rușilor că CIA nu poate să obțină ea însăși aceste informații. Ai făcut bine că ai încercat, totuși, David. Ți-a sosit telegrama.

Tell îi dădu lui Kabakov telegrama de la sediul central al Mossadului.

— Informația ți-a fost transmisă și prin releu la New York.

În telegramă se spunea că Muhammad Fasil fusese văzut în Beirut în ziua următoare raidului condus de Kabakov. Avea o rană pe față similară cu cea descrisă de Mustafa Fawzi, ofițerul secund de pe *Leticia.*

— Muhammad Fasil, zise Tell încet. Cel mai rău dintre toți.

— N-o să…

— Așteaptă, așteaptă, David. Te rog să fii sincer. Cunoști pe cineva, în Mossad sau oriunde altundeva, care ar putea fi mai bine pregătit decât tine să se ocupe de această chestiune?

— Nu, domnule.

Kabakov ar fi vrut să-i spună că dacă el nu ar fi luat înregistrarea din Beirut, dacă nu l-ar fi interogat pe Fawzi, dacă nu ar fi percheziționat cabina de pe navă, n-ar fi verificat registrele de acolo, nu l-ar fi prins pe Muzi pe picior greșit, ei n-ar fi știut nimic din tot ce se petrecea. În loc de asta zise doar „nu, domnule”.

— Asta e și concluzia noastră. Sună telefonul. Da? Cinci minute, foarte bine. Se întoarse spre Kabakov. Domnule maior, sunteți amabil să vă prezentați la sala de conferințe de la etajul doi? Nu uitați să vă îndreptați cravata.

Kabakov simțea cum îl taie la gât gulerul cămășii. Avea senzația că o gheară îi încleștase grumazul. Se opri în fața sălii de conferințe să se reculeagă. Poate că atașatul militar tocmai se pregătea să-i citească ordinul prin care era rechemat acasă. N-ar obține nimic dacă ar începe să zbiere la el. De fapt, despre ce fel de concluzie vorbea Tell? Dacă trebuia să se întoarcă în Israel, o să se întoarcă, fir-ar să fie, iar gherilele din Siria și Liban își vor dori al dracului de tare să fi rămas în Statele Unite.

Kabakov deschise ușa. Bărbatul zvelt de la fereastră se întoarse spre el.

— Intrați, domnule maior Kabakov, zise ministrul de Externe al Israelului.

•

După cincisprezece minute, Kabakov era din nou pe hol, încercând să-și ascundă zâmbetul. O mașină a ambasadei îl duse la Aeroportul Național. Ajunse la terminalul El Al de la Aeroportul Internațional Kennedy cu douăzeci de minute înainte de decolarea zborului 601 spre Tel Aviv. Margaret Leeds Finch de la *Times* dădea târcoale pe lângă ghișeu. Îi puse tot felul de întrebări în timp ce el își verifica geanta înainte de a trece prin detectorul de metale. Răspunse politicos, dar monosilabic. Îl urmă până la avion și se ținu după el până la rampa de îmbarcare care ducea la ușa avionului, unde fu oprită politicos, dar ferm, de agenții de pază de la El Al.

Kabakov trecu de clasa întâi, de secțiunea turistică și ajunse la bucătărie, de unde se aducea la bord mâncarea caldă. Zâmbindu-le stewardeselor, ieși pe ușă și ateriză pe platforma ridicată a dubei de aprovizionare. Platforma se lăsă

în jos rapid și duba se întoarse la garaj. Kabakov se dădu jos și urcă în mașina în care îl așteptau Corley și Moșevski.

Oficial, Kabakov fusese rechemat acasă din Statele Unite. Neoficial, se întorsese. Acum trebuia să fie foarte atent. Dacă făcea vreo greșeală, reputația țării lui ar fi avut mult de suferit. Kabakov se întreba ce discutaseră ministrul de Externe israelian și secretarul de stat american la dejunul oficial. N-avea să afle niciodată detaliile convorbirilor, dar era clar că situația fusese analizată într-o anumită măsură. În ceea ce-l privea, instrucțiunile rămăseseră aceleași: să-i oprească pe arabi. Echipa cu care lucrase fusese rechemată la bază, cu excepția lui Moșevski. Kabakov urma să acționeze drept consilier *ex officio* pentru americani. Fără îndoială că ultima parte a instrucțiunilor care-l priveau nu fusese discutată în timpul dejunului; dacă era nevoie să facă ceva mai mult decât să consilieze, nu trebuia să lase în urmă niciun martor ostil.

O liniște tensionată domnea în mașina ce se îndrepta spre Manhattan. În cele din urmă, Corley rupse tăcerea:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, bătrâne.

— Nu sunt bătrânul tău, bătrâne, îi zise Kabakov calm.

— Cei de la vamă au văzut Madona aia din plastic și au făcut scandal să-i arestăm pe indivizi. A trebuit s-o facem.

— Nicio problemă, Corley. Sunt aici ca să te ajut, bătrâne. Ia uită-te la asta.

Kabakov îi întinse una din fotografiile care-i fuseseră date când plecase de la ambasadă. Era încă umedă după developare.

— Cine e?

— Muhammad Fasil. Uite, citește dosarul.

Corley fluieră a uimire.

— München! De unde știi că el e omul pe care-l căutăm? Echipajul de pe *Leticia* n-o să-i divulge

identitatea. Poți fi sigur de asta.

— Nici nu trebuie. Citește în continuare. Fasil era în Beirut în ziua următoare raidului nostru. Trebuia să-l fi prins împreună cu ceilalți, dar nu ne-am așteptat să fie acolo. Un glonț i-a lăsat o rană ca o dâră pe obraz. Libanezul de pe cargou avea o cicatrice pe obraz. Așa a zis Fawzi.

Fotografia fusese făcută într-o cafenea din Damasc și era neclară.

— Dacă ai negativul, putem s-o prelucrăm pe computerul de la NASA, zise Corley. La fel sunt mărite fotografiile primite de la nava spațială Mariner.

Corley făcu o pauză.

— A vorbit cineva de la Departamentul de Stat cu tine? întrebă el.

— Nu, zise Kabakov.

— Dar ai tăi au discutat cu tine.

— Corley, „ai mei” vorbesc întotdeauna cu mine.

— Ca să lucrezi prin intermediul nostru. Ți-au spus clar că tu o să fii creierul, iar noi o să facem treaba, da?

— Da, precis, bătrâne.

Kabakov și Moșevski coborâră din mașină la misiunea israeliană. Așteptară ca mașina să iasă din raza lor vizuală, după care luară un taxi până acasă la Rachel.

— Corley știe oricum unde stăm, nu? spuse Moșevski.

— Da, dar nu vreau ca ticălosul ăsta să creadă că poate veni aici când are el chef, zise Kabakov.

În timp ce vorbea nu se gândea deloc la Corley sau la apartamentul lui Rachel. Se gândea la Fasil, Fasil, Fasil.

•

Muhammad Fasil stătea în pat în camera de oaspeți de la parterul casei lui Lander și era și el cufundat în gânduri. Mânca un baton de ciocolată elvețiană, pentru care avea o adevărată pasiune.

Când era în misiune, se mulțumea cu mâncarea frugală a „oamenilor de sacrificiu”, dar în intimitate îi plăcea să frece ciocolata între degete până se topea, după care o lingea. Fasil mai avea și alte asemenea mici plăceri.

Manifesta un anumit grad de pasiune de suprafață și o gamă largă de emoții vizibile, dar lipsite de profunzime. Putea să fie și profund, și rece, și acele adâncuri reci ascundeau lucruri hâde și feroce care se izbeau și se mușcau între ele în întunecimea din străfundurile lui. Învățase să se autocunoască de foarte timpuriu. În același timp, își dezvăluise personalitatea și în fața colegilor de școală, după care fu lăsat în pace. Fasil avea reflexe extraordinare și o rezistență de oțel. Nu cunoștea frica, nici îndurarea, dar în mod cert era înzestrat cu răutate. Fasil ilustra falsitatea fizionomiei, potrivit căreia fizionomia este expresia exterioară a naturii intime a persoanei. Fasil avea o siluetă frumoasă și părea destul de simpatic. În realitate, era un monstru.

În mod curios, numai oamenii cei mai primitivi și cei mai rafinați îl apreciau. „Oamenii de sacrificiu” îl admirau de la distanță și îi lăudau comportamentul sub focul inamic, fără să-și dea seama că sângele lui rece era altceva decât curaj. Dar nu-și putea permite să se amestece cu ultimii analfabeți și ignoranți, care molfăiau carne de oaie și înfulecau năut în jurul focului. Acești bărbați superstițioși aveau instincte ascuțite. În curând începură să nu se mai simtă în apele lor în preajma lui și se retraseră pe cât de repede le permiseseră bunele maniere. Dacă într-o bună zi avea să le fie conducător, trebuia mai întâi să rezolve această problemă.

Și Abu Ali, bărbatul acela mărunt și abil, îl dibuise pe Fasil. Odată, când băuseră împreună o cafea, Ali descrisese una dintre cele mai vechi amintiri ale sale – un miel care se plimba prin casă. Apoi îl întrebă pe Fasil care era amintirea lui

cea mai veche. Fasil îi povestise cum mama lui omorâse un pui de găină ținându-i capul în foc. După ce-și termină relatarea, Fasil își dădu seama că nu fusese o conversație oarecare. Din fericire, Abu Ali nu putuse să-l discrediteze pe Fasil în ochii lui Najeer, pentru că Najeer însuși era destul de ciudat.

Moartea lui Najeer și a lui Abu Ali lăsase un gol în conducerea organizației Septembrie Negru, pe care Fasil intenționa să-l umple. Din acest motiv ardea de nerăbdare să ajungă înapoi în Liban. În abatorul pustiitor al politicii „oamenilor de sacrificiu”, un rival al lui Fasil putea să devină prea puternic în absența lui. Prestigiul lui în cadrul mișcării crescuse considerabil după masacrul de la München. Nu-l îmbrățișase însuși președintele Gaddafi când luptătorii de gherilă supraviețuitori ajunseseră la Tripoli unde fuseseră primiți ca niște eroi? Fasil avusese impresia că președintele libian îi îmbrățișase pe bărbații care realmente fuseseră la München cu ceva mai multă ardoare decât pe el, creierul care pusese la cale misiunea, dar Gaddafi fusese în mod cert impresionat. Și nu dăduse Gaddafi cinci milioane de dolari organizației Al Fatah drept recompensă pentru atentatul din München? Acela fusese un alt efect al eforturilor lui. Dacă atacul de la stadionul unde urma să se joace finala de fotbal avea să reușească și dacă el o să-și revendice meritul pentru succesul misiunii, atunci Fasil va deveni cel mai mare luptător de gherilă din lume, chiar mai cunoscut decât idealistul Guevara. Fasil credea că atunci se va putea bizui pe susținerea lui Gaddafi – și a tezaurului libian – ca să preia conducerea secțiunii Septembrie Negru și eventual să-l înlocuiască pe Yaser Arafat în funcția de lider suprem al organizației Al Fatah. Fasil știa foarte bine că toți cei care încercaseră să-i ia locul lui Arafat muriseră. Avea nevoie de timp pentru a-și asigura o bază solidă, pentru că atunci când o să preia

conducerea lui Septembrie Negru, își vor face apariția și asasinii lui Arafat.

Să fie ucis în New Orleans nu servea nici unuia dintre scopurile lui. Inițial nu intenționase să ia parte la acțiune, așa cum procedase și în cazul atacului de la München. Nu-i era frică să o facă, dar era obsedat de destinul său în cazul în care rămânea în viață. Dacă n-ar fi apărut problema de pe *Leticia,* acum s-ar fi aflat tot în Liban.

Fasil își dădea seama că șansele de a scăpa basma curată din New Orleans nu erau prea mari având în vedere planul actual. Lui îi revenea misiunea de a asigura forța fizică și foc de acoperire la Aeroportul Lakefront din New Orleans în timp ce bomba era atașată la balon. Nacela nu se putea monta la balon în alt loc – echipajul de sol și catargul de ancorare erau necesare pentru că dirijabilul trebuia ținut perfect nemișcat în timp ce se atașa bomba.

Lander ar fi putut păcăli echipajul de sol pentru câteva secunde vitale, pretinzând că în nacelă se află niște echipamente de televiziune destinate doar celor inițiați, dar șmecheria o să fie în scurt timp descoperită. Aveau să urmeze scene de violență și, după decolare, Fasil va fi lăsat în câmp deschis pe aerodrom, riscând chiar să fie împresurat de poliție. Fasil credea că rolul lui nu era pe măsura capacităților sale. Ali Hassan ar fi putut îndeplini această funcție, dacă n-ar fi fost omorât pe cargou. În mod clar nu era o treabă care să justifice sacrificarea lui Muhammad Fasil.

Dacă n-avea să fie blocat la locul decolării, cea mai bună șansă de scăpare ar fi fost să deturneze un avion spre o țară prietenă. Dar Lakefront, un aeroport particular pe malul lacului Pontchartrain, nu asigura curse de pasageri pe distanțe lungi. Ar putea să deturneze un avion particular cu o autonomie de zbor suficient de mare pentru a ajunge în Cuba, dar asta nu i-ar fi fost de ajutor. Nu putea conta pe Cuba să-i ofere azil. Fidel

Castro era dur cu cei care deturnau avioane și, confruntat cu furia Americii, ar fi putut să-l predea pe Fasil. În plus, nu ar fi avut avantajul unui avion plin cu ostatici și niciun avion particular nu ar fi suficient de rapid ca să scape de avioanele de vânătoare americane care s-ar fi năpustit în văzduh de la șase baze de pe coastă.

Nu, n-avea niciun chef să se prăbușească în Golful Mexic, în vreo carlingă plină de fum, conștient de faptul că totul se sfârșise în timp ce apa va năvăli peste el și-l va strivi. Ar fi fost o prostie. Fasil era suficient de fanatic încât să-și dea viața bucuros dacă trebuia să se achite de o datorie, dar nu voia să moară prostește.

Chiar dacă ar fi putut să se strecoare prin oraș spre Aeroportul Internațional din New Orleans, nu existau avioane de pasageri cu autonomie de zbor suficient de mare ca să ajungă în Libia fără să fie nevoie să se realimenteze cu combustibil și probabilitatea de a nu avea probleme la o astfel de escală de realimentare era redusă.

Casa Războiului avea să fie mai furioasă ca oricând de la Pearl Harbor încoace. Fasil își aminti cuvintele amiralului japonez după atacul de la Pearl: „Mi-e teamă că am trezit un uriaș adormit și i-am insuflat o dârzenie teribilă”.

Risca să fie prins pe aeroportul unde avionul va face escală să se realimenteze, asta dacă era suficient de norocos încât să apuce să plece. Exista, de asemenea, probabilitatea ca traficul aerian să fie blocat în mai puțin de câteva minute după explozie.

Fasil știa că locul lui era în Beirut, în fruntea noii armate de luptători de linia întâi, care avea să se adune în jurul lui după acest triumf. Moartea lui în New Orleans ar aduce un deserviciu cauzei.

Fasil trase concluzia finală. În mod clar Lander avea pregătirea necesară să ducă la bun sfârșit misiunea din punct de vedere tehnic. Acum că îl văzuse, Fasil știa că era dispus să o facă. Dahlia

părea să-l țină sub control. Pur și simplu rămânea problema persoanei care trebuia să acționeze în ultimul moment la aeroport. Dacă Fasil reușea să rezolve această chestiune, atunci nu era nevoie de prezența lui acolo în carne și oase. Putea să aștepte în Beirut cu un microfon în mână. În numai câteva minute, o legătură prin satelit cu New York-ul i-ar fi transmis imaginea și declarația pe toate posturile de televiziune din lume. Putea să convoace o conferință de presă. Într-o clipită, ar deveni cel mai formidabil arab de pe planetă.

La aeroportul din New Orleans nu era nevoie decât de doi trăgători de elită, importați în ultimul moment, care să fie în subordinea Dahliei și să nu știe nimic despre misiune până în clipa când trebuia să intre în acțiune. Acest lucru era posibil. Fasil se hotărâse. O să stea până când va vedea nacela ajunsă la New Orleans. Apoi o să plece.

•

Lui Fasil i se părea că Lander înaintează înnebunitor de încet cu fabricarea uriașei bombe. Lander ceruse cantitatea maximă de explozibil pe care o putea duce balonul, cu schije cu tot, în condiții ideale. De fapt, nici nu se așteptase cu adevărat să primească exact cât ceruse. Acum că avea explozibilul, intenționa să profite la maximum de el. Greutatea și vremea erau singurele probleme – vremea în New Orleans în data de 12 ianuarie. Dirijabilul putea zbura în orice condiții atmosferice propice desfășurării unui meci de fotbal, dar ploaia însemna o greutate suplimentară și în New Orleans căzuseră aproape două sute de centimetri de precipitații în ultimul an, mult peste media națională. Chiar dacă suprafața balonului ar fi fost acoperită doar de rouă, și aceasta ar fi cântărit ceva peste trei sute de kilograme, diminuând corespunzător capacitatea portantă a balonului. Lander calculase cu foarte mare atenție portanța și avea să solicite balonul la limită când se va ridica în văzduh purtând sub el

oul distrugător. Pe o zi senină, cu soare, putea conta pe un oarecare ajutor de la efectul de supraîncălzire, adică un surplus de portanță câștigat când heliul din interiorul balonului devenea mai fierbinte decât aerul de afară. Dar dacă n-o să fie pregătit să-i facă față, ploaia putea periclita întreaga acțiune. După toate probabilitățile, în momentul în care el avea să fie gata să decoleze, o parte din membrii echipajului de la sol vor fi fost deja împușcați și dirijabilul trebuia să se ridice în aer fără nicio întârziere. Ca măsură de precauție în caz de ploaie, secționase nacela, astfel încât putea să renunțe la o parte din ea dacă vremea o să fie nefavorabilă. Ce păcat că firma Aldrich nu folosea un dirijabil de marină mai mare în locul acelui mic balon, se gândi Lander. Pilotase astfel de dirijabile și cărase cu ele șase tone de gheață, plăci mari de gheață care alunecau peste marginile balonului și se zdrumicau într-o cascadă scânteietoare când balonul dădea de aer mai cald. Dar acele dirijabile de mult dispărute erau de opt ori mai mari decât balonul Aldrich.

Balonul trebuia să fie în perfect echilibru, indiferent dacă nacela rămânea intactă ori se foloseau doar trei sferturi din ea. Asta însemna că erau necesare puncte de montare opționale pe cadru. Toate aceste modificări îi luaseră timp, dar nu atât de mult cât se temuse Lander. Mai avea circa o lună până la finala campionatului de fotbal. Ultimele două săptămâni din acea lună avea să le piardă aproape în întregime zburând pe deasupra unor stadioane unde se jucau meciuri de fotbal. Îi mai rămâneau șaptesprezece zile de lucru, suficiente pentru a aduce proiectului o ultimă îmbunătățire.

Fixă pe bancul de lucru o folie groasă de fibră de sticlă cu dimensiunea de circa treisprezece pe nouăsprezece centimetri. Folia era armată cu o plasă de metal și curbată în două planuri, ca o secțiune din coaja unui pepene. Încălzi o bucată de

explozibil din plastic și-l rulă astfel încât să formeze o lespede de aceeași dimensiune, mărind cu grijă grosimea *plasticului* dinspre centru spre capete.

Lander atașă lespedea de plastic de partea convexă a foliei de fibră de sticlă. Dispozitivul arăta ca o carte încovoiată cu o singură copertă. Peste explozibilul din plastic pusese trei straturi de pânză cauciucată tăiată din husa unei saltele de la un pat de spital. Peste aceste straturi fixă o bucată de prelată ușoară plină cu gloanțe cu calibrul .177, ca niște țepi. Gloanțele se sprijineau pe partea plată, lipite de prelată, mai aproape unele de altele decât cuiele pe patul unui fachir. Pe măsură ce prelata presărată cu proiectile era întinsă și fixată bine în jurul suprafeței convexe a dispozitivului, vârfurile ascuțite ale gloanțelor se îndepărtau puțin unele de altele. Din acest motiv dispozitivul trebuia să fie curbat, pentru ca în momentul în care zburau gloanțele să se împrăștie după un model prestabilit. Lander planificase partea balistică cu multă grijă. Forma proiectilelor avea să le dea stabilitate în zbor întocmai ca aripile rachetelor folosite în Vietnam.

Mai puse trei straturi de prelată acoperită cu gloanțe. Cele patru straturi conțineau în total nouă sute patruzeci și patru de gloanțe. Lander calculă că la raza lor de acțiune de circa cincizeci și cinci de metri, vor durui o suprafață de aproximativ trei sute de metri pătrați, fiecare lovind o suprafață de circa treizeci de centimetri pătrați cu viteza unui glonț de armă de mare putere. Nimic nu va supraviețui în zona atacului. Și aceasta era doar macheta de probă. Dispozitivul adevărat care va fi suspendat sub balon avea să fie de trei sute șaptesprezece ori mai mare ca suprafață și greutate, fiecăruia din cei optzeci de mii nouă sute optzeci și cinci de spectatori câți încăpeau pe Stadionul Tulane revenindu-i în medie 3,5 gloanțe.

Fasil intră în atelier în timp ce Lander fixa învelișul exterior, o folie din fibră de sticlă având aceeași grosime cu învelișul nacelei.

Lander nu scoase niciun cuvânt.

Fasil nu părea să privească cu interes obiectul de pe bancul de lucru, dar, când își dădu seama ce era, se îngrozi. Arabul se uită prin atelier timp de mai multe minute, atent să nu atingă nimic. Fiind el însuși tehnician, instruit în Germania și Vietnamul de Nord, Fasil nu se putea abține să nu admire cât de ordonat și de economic fusese construită imensa nacelă.

— Materialul ăsta se sudează greu, zise el, bătând cu degetele în tubulatura din aliaj Reynolds. Nu văd niciun echipament de sudură cu arc. A făcut altcineva treaba asta?

— Am împrumutat niște scule de la firmă în weekend.

— Și cadrul e detensionat. Chestia asta, domnule Lander, e într-adevăr o idee fantastică.

Fasil voise ca această replică să fie un compliment plin de umor la adresa măiestriei lui Lander. Era foarte important să se înțeleagă bine cu americanul.

— În cazul în care cadrul se strâmbă și carcasa din fibră de sticlă se rupe, cineva ar putea să vadă proiectilele în timp ce o scoatem din camion, zise Lander pe un ton egal.

— Credeam că deja montați *plasticul,* acum că mai e doar o lună până la eveniment.

— Încă nu sunt gata. Trebuie să verific ceva mai întâi.

— Pot să vă ajut.

— Știi ce index exploziv are acest material?

Fasil dădu din cap a regret.

— E foarte nou.

— Ai văzut vreodată cum se detonează materialul de genul ăsta?

— Nu. Instructorii ne-au spus că e mai puternic decât C-4. Ați văzut ce-a făcut cu apartamentul lui

Muzi.

— Am văzut o gaură în perete și nu pot deduce prea multe numai din atât. Cea mai obișnuită greșeală care se face la construirea unui dispozitiv antipersonal este să se pună gloanțele prea aproape de încărcătură, și astfel să se dezintegreze în timpul exploziei. Gândește-te la asta, Fasil. Dacă nu știai acest lucru, ar fi bine să-l înveți. Citește manualul ăsta practic și-o să afli tot ce trebuie să știi. Dar cel mai important lucru e următorul: Nu vreau ca gloanțele să se fragmenteze în timpul exploziei. Nu mă interesează doar să umplu șaptezeci și cinci de spitale pentru surzi. Nu știu cât spațiu trebuie să las între *plastic* și proiectile ca să le protejez.

— Păi uitați-vă la o mină de tip Claymore…

— Nu mă ajută cu nimic. Aici am de-a face cu o rază de acțiune mai mare și cu infinit mai mult explozibil. Nimeni până acum n-a mai construit o bombă de asemenea dimensiuni. O mină Claymore e cât un manual de școală. Asta e cât o barcă de salvare.

— Cum va fi poziționată nacela când va fi detonat explozibilul?

— Pe linia de 45 de metri la exact 30 de metri altitudine, aliniată pe lungimea terenului. Observi cum curba nacelei se pliază pe curba stadionului.

— Deci…

— Deci, Fasil, trebuie să fiu sigur că gloanțele se dispersează pe traiectoria corectă în formă de arc de cerc și nu se împrăștie în fascicule mari. Am ceva spațiu la dispoziție sub înveliș. Pot să accentuez curbele, la nevoie. O să aflu cum e cu spațiul-tampon și cu dispersia proiectilelor când voi detona macheta asta, zise Lander, lovind ușurel cu mâna mașinăria de pe bancul de lucru.

— Are cel puțin jumătate de kilogram de *plastic* înăuntru.

— Da.

— Nu puteți s-o detonați fără să atrageți atenția autorităților.

— Ba da, pot.

— N-o să aveți timp să studiați efectele exploziei până să vină autoritățile.

— Ba o să am.

— E…

Fusese pe punctul să spună „nebunie”, dar se opri la timp.

— … e o mare imprudență.

— Nu-ți face griji, arabule.

— Pot să vă verific calculele?

Fasil spera să găsească o modalitate de a opri experimentul.

— Te rog. Ține minte, asta nu e o machetă la scară a părții laterale a nacelei. Are doar cele două curbe folosite pentru dispersarea gloanțelor.

— O să țin minte, domnule Lander.

Fasil vorbi între patru ochi cu Dahlia când fata duse gunoiul afară.

— Discută cu el, îi zise în arabă. Știm că mașinăria o să funcționeze. Chestia asta cu testul e un risc inutil. O să piardă totul.

— Altfel s-ar putea să nu funcționeze perfect, îi răspunse Dahlia în engleză. Și trebuie să funcționeze impecabil.

— Nu e nevoie să fie chiar *atât* de perfect.

— Trebuie, din punctul lui de vedere. Și dintr-al meu.

— Pentru scopul misiunii noastre, pentru ce ne-am propus noi să facem, mașinăria o să funcționeze fără alte îmbunătățiri.

— Tovarășe Fasil, ultimul lucru pe care-l va face Michael Lander în viață va fi să apese pe butonul acela în nacelă pe 12 ianuarie. El n-o să mai fie ca să vadă ce urmează după aceea. Nici eu, de altfel, dacă o să aibă nevoie de mine să-l însoțesc. Trebuie să *știm* ce va urma, înțelegi?

— Înțeleg că începi să vorbești mai degrabă ca el decât ca un luptător de gherilă.

— Înseamnă că ai o inteligență limitată.

— În Liban te-aș ucide pentru ce-ai spus acum.

— Suntem departe de Liban, tovarășe Fasil. Dacă vreunul din noi o să mai vadă vreodată Libanul, n-ai decât să încerci s-o faci.

14.

Doctorița Rachel Bauman stătea la un birou în Halfway House, în partea de sud a Bronxului și aștepta. Avea multe amintiri legate de centrul de dezintoxicare. Se uita în jur prin mica încăpere luminoasă, cu zugrăveala de calitate inferioară și mobilierul de ocazie și se gândea la mințile răvășite și disperate pe care încercase să le pătrundă aici și la lucrurile auzite în perioada cât lucrase ca medic voluntar. Din cauza amintirilor pe care i le evoca preferase să se întâlnească aici cu Eddie Stiles.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și intră Stiles, un bărbat puțintel la trup, cu un început de chelie, care aruncă scurte priviri în jur. Se bărbierise cu grijă pentru această întrevedere și-și pusese un plasture peste tăietura de pe falcă. Stiles zâmbea încurcat și se juca cu șapca.

— Ia loc, Eddie. Arăți bine.

— Mai bine ca oricând, doamnă doctor Bauman.

— Cum merge afacerea cu remorcherul?

— Sincer să fiu, nu prea merge. Dar îmi place, îmi place, înțelegeți, adăugă el repede. Mi-ați făcut un mare bine că ați intervenit să mi se dea slujba asta.

— N-am făcut decât să-l rog pe omul acela să vadă ce ești în stare.

— Da, ei, oricum, nici nu aș fi primit-o altfel. Dumneavoastră ce mai faceți? Arătați schimbată cumva, vreau să zic ca și când v-ar merge bine. Dar ce tot vorbesc eu, dumneavoastră sunteți doctorul, zise el râzând timid.

Rachel observă că se îngrășase. Când îl cunoscuse în urmă cu trei ani, tocmai fusese arestat pentru că adusese țigări de contrabandă din Norfolk într-un trauler de doisprezece metri. Dependența sa de heroină îl costa șaptezeci și cinci

de dolari pe zi. Eddie petrecuse multe luni la Halfway House și stătuse de vorbă cu Rachel ore în șir. Doctorița Bauman lucrase cu el în faza critică a procesului de dezintoxicare.

— De ce m-ați căutat, doamnă doctor Bauman? Vreau să zic, sunt bucuros să vă văd și în privința consumului de droguri…

— Știu că ai renunțat, Eddie. Vreau să-ți cer un sfat.

Niciodată până acum nu mai profitase de o relație profesională și nu-i venea la îndemână să o facă. Stiles observă imediat acest lucru. Circumspecția lui înnăscută se lupta cu respectul și afecțiunea pe care le nutrea față de ea.

— N-are nicio legătură cu tine, zise doctorița. O să-ți spun despre ce e vorba și tu o să vezi dacă mă poți ajuta.

Stiles se relaxă puțin. Nu i se cerea să promită nimic pe loc.

— Trebuie să găsesc o barcă, Eddie. O barcă anume. O barcă implicată în afaceri murdare.

Pe fața lui nu se citea nimic.

— V-am spus că lucrez pe un remorcher și asta-i tot ce fac, doar știți lucrul acesta.

— Știu. Dar cunoști o mulțime de oameni, Eddie. Eu n-am de-a face cu persoane care folosesc bărci pentru afaceri ilicite. Am nevoie de ajutorul tău.

— Suntem sinceri unul cu celălalt, întotdeauna am fost, da?

— Da.

— N-ați divulgat nimic din ce v-am povestit când eram pe canapea, așa-i?

— Bineînțeles.

— OK, spuneți-mi despre ce e vorba și cine se interesează de afacerea asta.

Rachel ezită. Trebuia să-i spună adevărul.

— Agenții federali m-au întrebat deja despre asta, zise Stiles când termină. Tipul ăla a venit la bord și m-a luat la întrebări de față cu toată lumea,

ceea ce nu mi-a plăcut. Știu că i-au mai interogat și pe alții, niște cunoștințe de-ale mele.

— Și nu le-ai spus nimic.

Stiles zâmbi și se înroși.

— Nu știam nimic, deci n-am avut ce să le spun. Ca să fiu sincer, nici nu m-am gândit prea bine. Cred că nici ceilalți, pentru că am auzit că și acum fac investigații.

Rachel așteptă, fără să-l preseze. Bărbatul acela mic de statură se trase de guler, se frecă pe barbă și-și puse fără grabă mâinile la loc în poală.

— Vreți să vorbiți cu proprietarul bărcii? Vreau să zic, nu dumneavoastră, nu ar fi… adică prietenii dumneavoastră vor.

— Da.

— Doar să vorbească?

— Doar atât.

— Contra cost? Vreau să zic, nu pentru mine, doamnă doctor Bauman. Să nu vă gândiți la așa ceva, pentru numele lui Dumnezeu, vă datorez deja foarte mult. Dar ce vreau să spun e că dacă ar fi să știu pe cineva, foarte puține lucruri se pot obține pe gratis. Am vreo două sute de dolari, vi-i dau cu plăcere, dar s-ar putea…

— Nu-ți face probleme în legătură cu banii, zise ea.

— Spuneți-mi încă o dată unde a reperat Paza de coastă prima dată barca și cine ce a făcut.

Stiles ascultă, dădu din cap și din când în când puse câte o întrebare.

— Sincer să fiu, nu știu dacă o să vă pot fi de folos, doamnă doctor Bauman, zise Stiles în cele din urmă. Dar mi-au venit în minte niște lucruri. O să trag cu urechea pe ici, pe colo.

— Cu foarte mare grijă.

— Bineînțeles.

15.

Harry Logan era la volanul micului camion-platformă hodorogit cu care, la fiecare oră, își făcea rondul pe terenul unde se afla echipamentul greu al firmei United Coal. Paznicul se uita de-a lungul șirurilor de buldozere și vagonete de steril, atent la eventualii hoți și ecologiști agresivi care militau pentru conservarea resurselor naturale și pe care, de altfel, nu-i văzuse niciodată pe-acolo. Totul era în ordine, așa că putea s-o întindă.

Viră pe un drum nepietruit care urma cicatricea gigantică lăsată de mina de suprafață în colina din Pennsylvania, ridicând un nor de praf roșu în spatele camionului. Cicatricea era lungă de opt mile și lată de două și se lungea pe măsură ce imensele excavatoare mușcau din deal. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șase zile pe săptămână, două dintre cele mai mari excavatoare din lume își închideau cu zgomot fălcile imense, rupând din coasta dealului precum sfâșie hienele burta vânatului. Nu se opreau decât duminica, căci președintele firmei United Coal avea puternice convingeri religioase.

Acum era duminică și doar vârtejurile de praf se mișcau în acea pustietate dezolantă. În acea zi, Harry Logan câștiga ceva bani în plus. Căuta prin gunoaie și își făcea de lucru în zona condamnată să fie în curând rasă de industria mineritului. În fiecare duminică, Harry Logan își părăsea postul de pază de pe terenul unde se aflau echipamentele de lucru și se ducea în micul sat abandonat de pe deal, aflat chiar în calea excavatoarelor. Foștii locuitori ai satului luaseră cu ei când se mutaseră tot ce socotiseră mai de preț, dar n-avuseseră flerul lui Logan în materie de nimicuri vandabile. Logan era un veritabil scormonitor prin gunoaie. Se găsea plumb bun în canalele de scurgere de modă veche și țevărie. Se puteau smulge întrerupătoarele

electrice din perete și mai erau dozele de la dușuri și sârma din cupru. Toate aceste lucruri le comercializa la târgul de vechituri al ginerelui său. În duminica asta, Logan era nerăbdător să înhațe o pradă cât mai mare, pentru că între sat și mina de suprafață nu mai rămăsese decât o optime de milă. În două săptămâni satul avea să fie înghițit de buldozere.

Parcă cu spatele în garajul de lângă o casă. Se făcu o liniște profundă când opri motorul. Nu se auzea decât vântul fluierând prin casele răsfirate, fără ferestre. Logan încărca un morman de carton gudronat în camion când auzi avionul.

Aparatul Cessna, roșu, cu patru locuri, făcu două tururi pe deasupra satului. Uitându-se în josul colinei printre copaci, Logan îl văzu poziționându-se pe direcția drumului nepietruit de la mină. Dacă l-ar fi pasionat astfel de lucruri, i-ar fi plăcut să urmărească o superbă aterizare cu vântul din coastă, balansul aripilor, echilibrarea pe direcție, felul cum micul avion rulă lin, măturând praful drumului pe lângă el.

Logan se scărpină în cap. Ce-or fi vrând oamenii ăia? Poate erau inspectori de la firmă. În cazul acesta avea să le spună că făcea un control prin sat. Avionul era acum ascuns vederii, în spatele unei pădurici dese. Precaut, Logan își croi drum la vale printre copaci. Când văzu din nou aparatul, era gol și avea roțile blocate. Auzi voci printre copaci în stânga lui și se îndreptă în tăcere într-acolo. Văzu un hambar mare și gol, învecinat cu un teren agricol de vreo două hectare. Logan știa foarte bine că acolo nu era nimic valoros de furat. Uitându-se de la marginea pădurii, văzu doi bărbați și o femeie pe terenul de cultură, cu picioarele afundate până la glezne în verdele fraged al griului de iarnă.

Unul dintre bărbați era înalt, purta ochelari de soare și o jachetă de schi. Celălalt, cu chipul mai smead, avea un semn pe față. Bărbații desfășurară

o funie lungă și măsurară o distanță dintr-o parte a hambarului până undeva pe terenul de lângă el.

Femeia postă un teodolit de topograf și bărbatul mai înalt se uită prin el, în timp ce bărbatul mai oacheș făcea semne cu vopsea pe peretele hambarului. Cei trei se strânseră în jurul unei planșete, gesticulând.

Logan ieși din pădure. Bărbatul negricios îl văzu și zise ceva, dar Logan nu auzi ce.

— Ce faceți aici, oameni buni?

— Bună ziua, zise femeia zâmbind.

— Aveți vreo legitimație de serviciu de la firmă?

— Nu suntem de la firmă, zise bărbatul mai înalt.

— Aceasta e o proprietate particulară. N-aveți voie aici. De-aia sunt eu pus, să nu las oamenii să intre aici.

— Nu voiam decât să facem niște fotografii, zise bărbatul înalt.

— N-aveți ce poza aici, răspunse Logan suspicios.

— O, ba da. Pe mine, zise femeia, trecându-și limba peste buze.

— Facem poze pentru coperta unei reviste mai exclusiviste, ca să zicem așa, o revistă mai îndrăzneață, înțelegeți?

— Vreți să ziceți o revistă cu nuduri?

— Preferăm să-i spunem publicație naturistă, zise bărbatul înalt. Genul ăsta de poze nu-l poți face oriunde.

— Aș putea fi arestată, zise femeia râzând.

Arăta într-adevăr bine.

— E prea frig pentru chestia asta, răspunse Logan.

— O să intitulăm poza „Piele de găină”.

Între timp, bărbatul negricios desfășură o bobină de sârmă de la tripod până la copaci.

— Nu încercați să mă prostiți, nu știu nimic despre chestia asta. Cei de la firmă nu mi-au zis că

pot să las pe cineva aici. Mai bine vă duceți de unde ați venit.

— Vrei să ne ajuți și să câștigi cincizeci de dolari? N-o să dureze decât o jumătate de oră și pe urmă plecăm, zise bărbatul înalt.

Logan se gândi puțin.

— Bine, dar să știți că nu pozez gol.

— Nici n-o să fie nevoie. Mai e cineva pe-aici?

— Nu. Nu e nimeni pe o distanță de câteva mile.

— Atunci n-o să avem probleme.

Bărbatul îi întinse cincizeci de dolari.

— Te jignește gestul meu?

— Nu, deloc.

— Atunci ce te holbezi la ei?

Femeia de lângă bărbatul înalt se foi, neliniștită.

— N-am vrut, zise Logan.

Se vedea reflectat în ochelarii de soare ai bărbatului.

— Voi doi luați camera de filmare din avion, în timp ce acest domn și cu mine o să facem pregătirile necesare.

Bărbatul oacheș și femeia dispărură în pădure.

— Cum te cheamă?

— Logan.

— Bine, domnule Logan. Ar fi bine să aduci vreo două scânduri și să le pui pe iarbă chiar aici, la mijlocul peretelui hambarului, ca să aibă doamna pe ce să stea.

— Ce să fac?

— Să pui niște scânduri aici, chiar în centru. Pământul e rece și vrem să i se vadă picioarele în poză, nu să fie îngropate în iarbă. Unora le plac picioarele fetelor.

În timp ce Logan se ocupă de scânduri, bărbatul înalt dădu la o parte teodolitul și fixă de tripod un obiect curbat ciudat. Se întoarse și-l strigă pe Logan.

— Nu, nu. Pune scândurile una peste alta!

Făcu un cadru cu mâinile și se uită prin el cu ochii mijiți.

— Acum urcă-te pe scânduri să văd dacă e totul în regulă. Stai așa, nu te mișca, uite-i că vin cu dispozitivul de vizare.

Bărbatul înalt dispăru printre copaci.

Logan se scărpină în cap. Pentru o clipită, creierul lui înregistră lumina orbitoare, dar nu auzi bubuitura. Douăzeci de proiectile îl sfâșiară în bucăți și explozia îl aruncă în peretele hambarului.

Lander, Fasil și Dahlia veneau alergând prin fum.

— Carne tocată, zise Fasil.

Întoarseră trupul inert să-i examineze spatele. Fotografiară în grabă peretele hambarului. Se încovoiase și arăta ca o strecurătoare uriașă. Lander intră în hambar. Sutele de găurele din perete lăsau să treacă prin ele lumina soarelui, care se reflecta ca niște pistrui pe fața lui în timp ce camera țăcănea continuu.

— Un succes deplin, zise Fasil.

Târâră trupul în hambar, îl stropiră cu benzină și stropiră și lemnul uscat dimprejurul lui, apoi, de la ieșire, lăsară în urmă o dâră de benzină lungă de aproape douăzeci de metri. Focul ajunse în hambar și aprinse băltoacele de benzină ridicând o văpaie care la ardea fețele.

Un fum negru se înălța din hambar în timp ce avionul Cessna dispărea în zare.

— Cum ai găsit locul ăsta? întrebă Fasil, aplecându-se în față de pe scaunul din spate ca să se facă auzit peste zgomotul motorului.

— Umblam după dinamită vara trecută, zise Lander.

— Crezi că autoritățile or să vină curând?

— Mă îndoiesc, aici se produc explozii tot timpul.

16.

Eddie Stiles stătea lângă fereastră în bufetul Acvariului din New York și-și făcea griji. De la masa lui o vedea pe Rachel Bauman, dedesubt, la vreo patruzeci de metri distanță, la balustrada țarcului pentru pinguini. Nu Rachel Bauman îl îngrijora, ci cei doi bărbați care erau cu ea. Lui Stiles nu-i plăcea deloc cum arătau. Cel din stânga ei semăna cu Man Mountain Dean din filmul *Marele Joe Young.* Celălalt era puțin mai scund, dar părea și mai înfricoșător. Avea mișcări domoale și chibzuite, genul acela de echilibru de care Eddie învățase să se teamă. Fiarele din lumea lui Eddie se mișcau așa. Cei din elită. Erau foarte diferiți de gorilele pe care le angajau cămătarii, namilele alea dure care-și lăsau greutatea pe călcâie.

Lui Eddie nu-i plăcea felul în care privirea bărbatului se plimba peste capetele lor, peste acoperișul acvariului unde erau ținuți rechinii, peste gardurile de pe dunele care separau Acvariul de faleza de la Coney Island. Bărbatul scana lent zona cu privirea, apoi o scruta minuțios bucățică cu bucățică, în stilul infanteriștilor, de aproape la distanță, mișcându-și tot timpul degetul peste capul unui pinguin care-l urmărea atent.

Lui Eddie îi părea rău că alesese Acvariul ca loc de întâlnire. În timpul săptămânii nu era suficient de aglomerat ca să-i dea senzația aceea confortabilă de anonimat.

Doctorița Bauman își dăduse cuvântul de onoare că nu va fi implicat în nimic. Nu-l mințise niciodată. Viața lui, cea pe care încerca să și-o construiască, se baza pe ceea ce învățase despre el cu ajutorul doctoriței Bauman. Dacă acest lucru nu era adevărat, atunci tot eșafodajul se prăbușea. Sorbi și ultima picătură de cafea, coborî grăbit scările și ocoli să ajungă la bazinul unde se afla

balena. Auzi balena suflând înainte să ajungă în dreptul piscinei. Era o femelă orca lungă de peste doisprezece metri, elegantă, cu spatele negru și marcajele albe. Tocmai avea loc un spectacol demonstrativ. Un tânăr stătea pe o platformă deasupra apei, ținând un pește în mâna ridicată în lumina palidă a soarelui de iarnă. Apa se umfla de-a curmezișul bazinului, conturând un val în timp ce balena înainta pe dedesubt ca o locomotivă întunecată. Țâșni vertical din apă și tot corpul ei uriaș rămase suspendat în aer în fracțiunea de secundă în care apucă peștele cu dinții săi triunghiulari.

Eddie auzi aplauzele din spatele său în timp ce cobora scările spre galeria de la subsol cu acvariile ei imense cu geamuri turnate. Încăperea era umedă și întunecoasă, luminată de soarele care ajungea aici filtrându-se prin apa verde-albăstruie din piscina balenei. Eddie se uită la piscină. Orca se deplasa pe fundul împestrițat al bazinului, dându-i ocol la nesfârșit și mestecând. Trei familii cu copii zgomotoși coborâră scările și i se alăturară.

— Tati, n-o văd.

Tatăl își ridică băiatul pe umeri, lovindu-l cu capul de tavan, apoi ieși afară cu copilul care țipa.

— Bună, Eddie, zise Rachel.

Însoțitorii stăteau în spatele ei, la distanță de Eddie. Înseamnă că sunt manierați, se gândi el. Dacă ar fi fost ucigași plătiți sau copoi, l-ar fi flancat de ambele părți.

— Bună ziua, doamnă doctor Bauman, zise Eddie uitându-se scurt peste umărul ei.

— Eddie, dă-mi voie să ți-i prezint pe David și Robert.

— Mă bucur să vă cunosc.

Eddie dădu mâna cu ei. Bărbatul mai masiv avea în mod cert un revolver sub brațul stâng. Poate și celălalt avea, dar sacoul îl masca mai bine. Observă că monturile primelor două degete de la mâna lui David erau mai mari, iar muchia palmei

te ducea cu gândul la un rașpel. Nu se pricopsise cu așa ceva învățând jocul de-a prinselea. Doamna doctor Bauman era o femeie foarte deșteaptă și înțelegătoare, dar nu știa prea multe despre ea, se gândi Eddie.

— Doamnă doctor Bauman, aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră… între patru ochi, dacă nu vă supărați.

Eddie îi vorbi în șoaptă la ureche, în celălalt capăt al încăperii. Copiii care țipau îi acopereau vocea.

— Doamnă doctor, spuneți-mi, vă rog, îi cunoașteți bine pe indivizii ăștia? Știu că dumneavoastră așa credeți, dar ce vreau eu să zic e chiar îi *cunoașteți*? Doamnă doctor, ăștia sunt niște tipi foarte duri. Știți, există mai multe feluri de tipi duri. Întâmplător e o chestie pe care o cunosc. Acești tipi sunt cei mai duri dintre cei duri, nu niște simple moace, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Nu mi se pare că ar fi o bagatelă. Nu suport să vă văd în anturajul unor astfel de indivizi. Asta, știți, dacă nu vă sunt rude sau ceva de genul ăsta și nu aveți ce face.

Rachel își puse mâna pe brațul lui.

— Mulțumesc, Eddie. Știu despre ce vorbești. Dar îi cunosc de foarte multă vreme. Sunt prietenii mei.

În bazinul balenei fusese adus un delfin, ca să-i țină companie. Își făcea de lucru ascunzând bucăți de pește în canalul de scurgere, în timp ce balena era atentă la antrenor. Balenei îi trebuiră vreo zece secunde ca să alunece pe lângă fereastra de sub apă, în vreme ce ochiul ei mic îi urmărea pe oamenii care vorbeau de partea cealaltă.

— Tipul ăsta despre care am auzit, Jerry Sapp, a făcut o chestie în Cuba acum vreo doi ani, îi spuse Stiles lui Kabakov. Cuba! S-a strecurat cu barabafta lui pe sub nasul radarului de coastă în apropiere de Puerta Cabanas împreună cu niște cubanezi din Miami.

Stiles își plimbă privirea de la Kabakov la Rachel și înapoi.

— Aveau nu știu ce aranjamente pe uscat, au ieșit la mal cu una din bărcile alea gonflabile gen Avon sau Zodiac, și au venit cu barabafta aia înapoi. Nu știu ce dracu' s-a întâmplat, dar tipul ăsta nu s-a mai întors în Florida. A dat de belea cu o vedetă a Pazei de coastă din Bahia Honda și a tulit-o direct în Yucatan. Avea un al doilea rezervor pe puntea din prova.

Kabakov asculta bătând darabana cu degetele pe balustradă. Balena se liniștise între timp, odihnindu-se la suprafață. Coada ei mare era arcuită în jos, cu cele două jumătăți atârnând la trei metri sub apă.

— Copiii ăștia mă înnebunesc, zise Eddie. Hai să plecăm de aici.

Stătură pe coridorul întunecos unde se afla acvariul cu rechini, uitându-se la lungile siluete gri care se învârteau la nesfârșit în bazin și la peștii mici ce țâșneau printre ei.

— Oricum, m-am întrebat mereu cum a reușit tipul ăla să se strecoare în Cuba. De când cu Golful Porcilor au un radar nemaipomenit. Ați spus că tipul dumneavoastră a scăpat de radarul Pazei de coastă. E același lucru. Așa că m-am interesat discret de Sapp ăsta. A fost în Asbury Park, la localul lui Sweeney, acum vreo două săptămâni. Dar nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Are o barcă de pescuit de aproape doisprezece metri, un model Shing Lu. Sunt construite în Hong Kong și nu greșesc deloc când spun *construite.* A lui e toată din lemn.

— Unde-și ținea barca? întrebă Kabakov.

— Nu știu. Nimeni nu pare să știe. Vreau să spun, nu poți să întrebi prea multe, mă înțelegeți? Dar barmanul de la Sweeney preia mesajele pentru tipul ăsta și cred că ar putea lua legătura cu el. Numai în cazul în care ar fi vorba de o afacere.

— În ce fel de afacere s-ar băga?

— Depinde. Tipul trebuie să știe dacă-i vorba de contrabandă. Dacă s-a implicat în afacerea asta care vă interesează pe dumneavoastră, atunci sigur a fost vorba de contrabandă. Dacă a lucrat pe bază de contract, adică a închiriat barca cuiva, atunci a stat permanent pe frecvența Pazei de coastă. N-ați face la fel?

— Unde ai fugi, în locul lui?

— Aș fi păzit barca o zi sau două după ce a fost adusă înapoi ca să mă asigur că nu e urmărită. Apoi, dacă aș fi avut unde, aș fi vopsit-o, i-aș fi pus înapoi numărul de înregistrare adevărat și i-aș fi schimbat înfățișarea – i-aș fi montat o comandă înaltă pentru pescuit ton. Aș fi prins un convoi de iahturi plecate la pescuit trofee care navighează spre sud, spre Florida, de-a lungul țărmului și m-aș fi amestecat printre ele – un convoi de iahturi plutind pe calea navigabilă de coastă, explică Eddie. Tipilor ălora bogați le place să navigheze în grup.

— Ar putea exista o afacere foarte profitabilă în altă parte decât aici care l-ar determina să iasă la suprafață, întreabă Kabakov. Ceva care ar impune folosirea unei astfel de bărci.

— Heroină, zise Eddie, aruncându-i o privire vinovată lui Rachel. Scoasă din Mexic și adusă, să zicem, în Corpus Christi sau Aransas pe coasta texană. S-ar putea să muște la așa ceva. Totuși, ar fi nevoie de niște bani ca să se lase momit. În plus, trebuie abordat cu foarte mare grijă, ca să nu intre la bănuieli și să se sperie.

— Gândește-te cum ar putea fi contactat, Eddie. Îți mulțumesc, zise Kabakov.

— Am făcut-o pentru doamna doctor.

Rechinii se mișcau în tăcere în bazinul luminat.

— Eu unul nu mai suport să mă uit la chestiile astea.

— Ne întâlnim în oraș, David, zise Rachel.

Kabakov fu surprins să remarce o undă de dezgust în ochii ei când se uită la el. Ea și Eddie

pornră alături, cu capul plecat, conversând. Rachel își petrecuse brațul pe după umerii bărbatului scund.

•

Kabakov ar fi preferat să nu-i spună nimic lui Corley. Deocamdată, agentul FBI nu știa nimic despre afacerea asta cu Jerry Sapp și barca lui. Kabakov voia să acționeze de unul singur. Trebuia să vorbească cu Sapp înainte ca tipul să invoce Constituția în apărarea sa.

Pe Kabakov nu-l deranja să încalce drepturile sau demnitatea unei persoane, atâta timp cât nesocotirea acestor lucruri aducea beneficii imediate. Nu ezita să facă aceste lucruri, dar sămânța din el hrănită din succesul acestor tactici îi dădea un sentiment de jenă.

Începu să adopte o atitudine disprețuitoare față de țesătura de elemente de siguranță care protejau cetățeanul în defavoarea vitezei cu care se desfășurau investigațiile. Kabakov nu încerca să dea o explicație științifică acțiunilor sale folosind lozinci de genul „binele e mai important”, pentru că nu avea o fire meditativă. Deși credea că măsurile lui sunt necesare și știa că dădeau rezultate, Kabakov se temea că mentalitatea pe care aceste măsuri o induceau persoanei care făcea uz de ele era periculoasă, și pentru el avea chiar și o față – aceea a lui Hitler.

Kabakov admitea că lucrurile pe care le făcea îi marcau cu siguranță și mintea, nu numai trupul. Îi plăcea să creadă că intoleranța lui crescândă față de limitările impuse de lege era în întregime rezultatul experienței sale, că se simțea dominat de mânie împotriva acestor obstacole așa cum în diminețile de iarnă avea o senzație de rigiditate în zonele din trup marcate de răni mai vechi.

Dar acest lucru nu era pe deplin adevărat. Atitudinea lui își avea originea în firea sa, un fapt pe care îl descoperise cu ani în urmă în apropiere de Tiberias, în Galileea. Era în drum spre frontiera

cu Siria într-o misiune de control, când a oprit jeepul la o fântână din coasta muntelui. O veche moară de vânt americană de tipul Aermotor pompa apa rece din stâncă. Moara scârțâia la intervale regulate, în timp ce palele se roteau lent, un sunet solitar în acea zi luminoasă și liniștită. Sprijinit de jeep, simțind încă apa rece pe față, Kabakov se uita la o turmă de oi care păşteau mai sus pe coasta muntelui. Totul în jur emana un aer de solitudine care îl făcea să fie conștient de forma și de poziția trupului său în acele mărețe spații înclinate. Și apoi văzu un vultur, sus în înălțimi, plutind maiestuos pe curenții de aer, cu penele din vârful aripilor răsfirate ca niște degete, alunecând lateral peste fața muntelui, în vreme ce umbra îi glisa în viteză peste stânci. Vulturul nu ieșise la vânătoare de oi, pentru că în timpul iernii nu eram miei, dar plana deasupra turmei și oile începură să behăie. Kabakov ameți privind pasărea, iar planul orizontal îl percepea distorsionat din cauza pantei muntelui. Se trezi ținându-se de jeep ca să-și păstreze echilibrul.

Brusc își dădu seama că vulturul îi plăcea mai mult decât oile, și că întotdeauna va fi așa, și că din cauza acestei preferințe a lui, care ținea de firea sa, nu va putea nicicând să fie perfect în ochii lui Dumnezeu.

Kabakov era bucuros la gândul că nu va fi niciodată investit cu o putere reală.

•

Acum, într-un apartament dintr-un bloc de sticlă din Manhattan, Kabakov se gândea cum să-i prezinte momeala lui Jerry Sapp. Dacă se ocupa singur de Sapp, atunci Eddie Stiles trebuia să ia legătura cu el. Era singura persoană cunoscută de Kabakov care putea pătrunde în cercurile de infractori din zona dinspre țărm a orașului. Fără el, Kabakov trebuia să folosească resursele lui Corley. Stiles avea să-i facă acest serviciu de dragul lui Rachel.

— Nu, zise Rachel la micul dejun.

— O s-o facă dacă i-o ceri tu. L-am putea acoperi permanent…

— N-o s-o facă, așa că las-o baltă.

I se părea greu de crezut că numai cu douăzeci de minute în urmă fusese atât de caldă și iubitoare cu el, că părul ei îi atinsese tandru fața și pieptul legănându-se ca un pendul.

— Știu că nu-ți place să te folosești de el, dar fir-ar să fie…

— Nu-mi place ca eu să mă folosesc de el și nici ca tu să faci același lucru cu mine. Și eu mă folosesc de tine, într-un alt mod, pe care încă nu am reușit să-l descifrez. Nu e nimic rău în faptul că ne folosim unul de celălalt. Pe lângă asta, noi doi avem o relație. Dar lasă-l în pace pe Eddie.

Era de-a dreptul superbă, se gândi Kabakov, cum începea să se îmbujoreze, culoarea urcând dinspre dantelele decolteului spre gât.

— Refuz să-l mai amestec pe Eddie, zise ea. Vrei niște suc de portocale?

— Da, mulțumesc.

În cele din urmă, Kabakov apelă la Corley. Îi dădu informațiile despre Jerry Sapp, dar fără să-i spună și de unde le aflase.

Corley lucră două zile să pregătească momeala, împreună cu Biroul pentru narcotice și droguri periculoase. Vorbi o oră la telefon cu Mexico City. Apoi se întâlni cu Kabakov în biroul FBI-ului din Manhattan.

— Ceva informații despre grec?

— Nu încă, spuse Kabakov. Moșevski continuă să cutreiere barurile în căutarea unei piste. Ce-ai mai aflat despre Sapp?

— Biroul nu are niciun fel de informații despre Jerry Sapp, zise Corley. Oricine ar fi, sub numele ăsta n-a încălcat legea. Nici în documentele oficiale ale Pazei de coastă nu există vreo referire la el. Dosarele lor nu conțin informații despre barcă atât de detaliate pe cât ne-ar trebui nouă.

Vopseaua pe care o avem este suficientă pentru a identifica ambarcațiunea, dar stabilirea provenienței e o altă poveste. Nu e vopsea din cea care se folosește în marină. Este o marcă comercială de semilac aplicat peste o vopsea bază densă, care se găsește peste tot.

— Vorbește-mi despre drog.

— Ajung și acolo. Uite cum stă treaba. Ai urmărit din întâmplare cazul Krapf-Mendoza din Chihuahua? Ei bine, nici eu nu am știut detaliile până acum. Din 1970 până în 1973, au introdus în America 52 kilograme de heroină având ca destinație Bostonul. Au folosit o metodă ingenioasă. Pentru fiecare transport, s-au servit de un pretext ca să angajeze un cetățean american să meargă în Mexic. Uneori era un bărbat, alteori o femeie, dar invariabil era o persoană singuratică, fără rude apropiate. Nenorocitul se ducea cu avionul cu viză de turist și din nefericire, murea după câteva zile. Trupul neînsuflețit era trimis acasă cu burta plină de heroină. Aici aveau și o casă pentru înmormântări. Apropo, îți crește frumos părul.

— Zi mai departe.

— Două lucruri am obținut. Omul cu bani din Boston încă se bucură de încredere în lumea interlopă. Ne ajută pentru că încearcă să scape de ispășirea unei pedepse de patruzeci de ani de închisoare. Autoritățile mexicane au lăsat în libertate un tip din Cozumel. Mai bine nu întreba de ce anume încearcă să scape.

— Deci, dacă omul nostru trimite vorbă pe țeavă că are nevoie de un tip ca lumea cu o barcă să scoată marfa de contrabandă din Cozumel și s-o aducă în Texas, totul va părea plauzibil deoarece s-a renunțat la metoda veche, zise Kabakov. Și dacă Sapp îl sună pe omul nostru, îi poate da referințe în Mexic și Boston.

— Da. Sapp ăsta o să facă verificări înainte să intre în scenă. Probabil că mesajul o să-i parvină

prin vreo două persoane necunoscute. Asta mă îngrijorează, că dacă-l găsim, nu avem mai nimic cu care să-l agățăm. Am putea să venim cu o prăpădită de acuzație de conspirație în vederea comiterii unei infracțiuni care implica folosirea bărcii lui, dar e nevoie de timp pentru a obține un rezultat palpabil. Nu avem nimic cu care să-l amenințăm.

O, ba da, avem, își spuse Kabakov în sinea sa.

•

La vreo două ore după prânz, Corley ceruse deja permisiunea tribunalului districtual din Newark să asculte cele două telefoane din restaurantul-bar al lui Sweeney din Asbury Park. Pe la 4:00 după-amiaza, aflase că cererea îi fusese respinsă. Nu avea niciun fel de dovezi că la restaurantul lui Sweeney s-ar fi încălcat legea și acționa pe baza unor informații anonime foarte vagi, îi explicase magistratul lui Corley. Și adăugase că-i părea rău.

A doua zi la 10:00 dimineața, o dubă albastră trase în parcarea supermarketului învecinat cu restaurantul lui Sweeney. La volan se afla o doamnă în vârstă. Parcarea era plină și femeia conducea încet, aparent căutând un loc unde să tragă mașina. Un bărbat moțăia într-o mașină parcată lângă stâlpul telefonului, la vreo zece metri în spatele barului lui Sweeney.

— Dumnezeule, doarme, zise femeia în vârstă, care parcă vorbea singură.

Bărbatul care moțăia în mașină se trezi auzind pârâiturile supărate ale radioului. Cu o expresie tâmpă, scoase mașina din parcare. Duba trase cu spatele în locul lui. Câțiva cumpărători împingeau cărucioarele cu mărfuri pe interval. Bărbatul care eliberase locul de parcare ieși din mașină.

— Doamnă, cred că aveți o pană.

— O, da?

Bărbatul se duse la roata din spate a dubei, cea de lângă stâlpul telefonic. Două fire subțiri, maro precum stâlpul, duceau de la firul de telefon la

pământ și intrau într-o mufă dublă. Apoi bărbatul băgă mufa într-o priză din peretele dubei.

— Nu, doar anvelopa e lăsată. Vă puteți continua drumul fără probleme.

Și plecă.

În interiorul dubei, Kabakov se lăsă pe spate cu mâinile sub cap. Avea căști la urechi și fuma trabuc.

— Nu trebuie să le purtați tot timpul, zise tânărul chelios de la pupitrul de comandă miniatural. Când cineva sună sau ridică receptorul de aici, o să vedeți beculețul ăsta și o să auziți soneria. Vreți niște cafea? Poftiți. Se apleacă spre geamul despărțitor din spatele cabinei șoferului. Hei, mamă, vrei niște cafea?

— Nu, veni răspunsul femeii de pe locul din față. Și lasă cornurile în pungă. Știi că te balonează.

Mama lui Bernie Biner se mutase de la volan pe locul pasagerului. Tricota o pătură de lână cu modele geometrice. Rolul ei de mamă a unuia dintre cei mai buni specialiști în interceptarea telefoanelor care lucrau pe cont propriu era să conducă duba, să afișeze un aer nevinovat și să fie atentă la polițiști.

— Mă taxează cu unsprezece dolari și patruzeci de cenți pe oră și-mi supraveghează regimul alimentar, îi zise Biner lui Kabakov.

Se auzi soneria. Degetele iuți ale lui Bernie dădură drumul la magnetofon. El și Kabakov își pusese căștile. Auziră sunând telefonul din bar.

— Bună ziua, restaurantul Sweeney's.

— Freddy? Era o voce de femeie. Ascultă, scumpete, nu pot să vin azi.

— La dracu', Francis, ce-i asta, de două ori într-o săptămână?

— Îmi pare rău, Freddy, am niște crampe îngrozitoare.

— Ai crampe în fiecare săptămână? Ai face bine să te duci la doctorul de păsărici, fătuco. Și

Arlene?

— Am sunat-o deja, nu e acasă.

— Păi, fă bine și trimite pe cineva aici. Nu pot să servesc la mese și să fiu în același timp și la bar.

— O să încerc, Freddy.

Îl auziră pe barman punând receptorul în furcă și râsul unei femei înainte ca telefonul să se închidă la celălalt capăt al firului. Kabakov suflă un cerc de fum și-și zise că trebuie să se înarmeze cu răbdare. Informatorul lui Corley plasase un mesaj urgent pentru Sapp când se deschisese localul în urmă cu o jumătate de oră. Informatorul îi dăduse cincizeci de dolari barmanului ca să-l transmită mai repede. Era un mesaj simplu care confirma valabilitatea afacerii și-i cerea lui Sapp să sune la un număr de telefon din Manhattan ca să discute despre ea sau să primească informații. Nimeni altcineva în afară de Sapp nu trebuia să primească numărul de telefon. Dacă suna, Corley avea să facă tot posibilul să-l convingă să accepte o întâlnire. Kabakov nu era mulțumit. De asta îl angajase pe Biner, care primea deja un onorariu săptămânal ca să verifice dacă telefoanele de la misiunea israeliană nu aveau montate microfoane. Kabakov nu îl consultase pe Corley în această problemă.

Un beculeț de pe panoul de comandă al lui Biner indică faptul că cineva ridicase receptorul celui de-al doilea telefon din bar. Auziră în căști cum se forma un număr din zece cifre. Apoi se auzi un telefon sunând. Nu răspunse nimeni.

Bernie Biner dădu înapoi banda pe care se înregistrase numărul, apoi o ascultă la viteză mai mică, numărând țăcăniturile.

— Cod zonal trei-zero-cinci. Asta-i în Florida. Uite numărul. Opt-patru-patru-șase-zero-șase-nouă. O secundă. Consultă un tabel mare cu prefixe. E undeva în West Palm Beach.

După o jumătate de oră tabloul de comandă din dubă semnaliză că se dădea un alt telefon din bar. Din nou zece numere.

— Glamareef Lounge.
— Da. Îl caut pe domnul Sapp. Mi-a spus că pot să-i las un mesaj la numărul ăsta, dacă am nevoie.
— Cine e la telefon?
— Freddy Hodges de la Sweeney's. Știe domnul Sapp.
— Nu vi-l pot da la telefon. Ați zis Freddy Hodges?
— Da. Știe numărul. Spuneți-i că e important. Chestie de afaceri.
— Aha. Păi, s-ar putea să vină pe-aici pe la cinci sau șase. Își mai face apariția din când în când. Dacă-l văd îi spun.
— Spuneți-i că e important. Că a sunat Freddy Hodges.
— Da, da, o să-i spun.
Se auzi un clic.
Bernie Biner sună la biroul de informații din West Palm Beach și confirmă că numărul era de la Glamareef Lounge.
Scrumul de la capătul țigării lui Kabakov avea cinci centimetri. Kabakov jubila. Se așteptase ca Sapp să folosească un truc telefonic, o persoană care nu-l cunoștea, dar pe care o suna sub un nume de cod ca să recepționeze mesajele. În loc de asta era vorba pur și simplu de un mesaj lăsat într-un bar. Acum nu mai trebuia să parcurgă tot procesul acela complicat premergător întâlnirii cu Sapp. Putea să-l găsească la bar.
— Bernie, vreau să asculți telefonul până sună Sapp la Sweeney's. Anunță-mă de îndată ce te asiguri că e el.
— Unde o să fiți?
— În Florida. O să-ți dau un număr când ajung acolo.
Kabakov se uită la ceas. Intenționa să ajungă la Glamareef la 5:00 după-amiază. Avea șase ore la dispoziție.

•

Glamareef din West Palm Beach e o clădire din blocuri de ciment amplasată pe un teren nisipos. Ca multe cârciumi din sud construite după ce aerul condiționat câștigase teren, nu avea ferestre. Inițial se numise Shangala și fusese o berărie cu tonomat și masă de biliard, cu un aparat de aer condiționat zgomotos și un bloc de gheață în WC-ul bărbaților. Acum venea în întâmpinarea preferințelor unei adunături mai hedoniste. Cabinele ei intime și barul slab luminat atrăgeau oameni din două lumi diferite – playboy plătiți și bogătași cu iahturi cărora le plăcea distracția de mahala. Glamareef, născută Shangala, era locul indicat dacă voiai să întâlnești femei tinere cu probleme conjugale. În acea cârciumă, o femeie mai bătrână, dar bogată putea să găsească un mânuitor de trupuri care nu cunoscuse niciodată așternuturile de mătase.

Kabakov stătea la capătul barului și bea bere. El și Moșevski închiriaseră o mașină la aeroport și cursa lor grăbită pe lângă cele patru debarcadere pentru ambarcațiuni de agrement îi descurajase. West Palm Beach era un mic orășel al bărcilor, în special al celor pentru pescuit sportiv. Trebuia să găsească mai întâi omul și pe urmă barca.

Aștepta de o jumătate de oră când un bărbat negricios cam de vreo treizeci și cinci de ani intră în bar. Kabakov comandă încă o bere și ceru niște mărunțiș. Îl studie pe noul venit uitându-se prin geamul automatului de țigări. Era de înălțime medie, puternic bronzat și avea mușchi solizi sub cămașa de polo. Barmanul îi puse în față o bere și un bilet.

Bărbatul negricios își termină berea din câteva înghițituri prelungi și se duse la o cabină de telefon din colț. Kabakov mâzgăli ceva pe un șervețel. Vedea mișcându-se gura bărbatului din cabina telefonică.

Telefonul din bar sună de două ori înainte ca barmanul să ridice receptorul. Puse mâna peste microfon.

— E cineva Shirley Tatum aici? zise el tare, uitându-se în jur. Nu, îmi pare rău. Închise telefonul.

Fusese Moșevski, care sunase la bar de la un telefon public de afară, ca să transmită prin releu semnalul de la Bernie Biner în Asbury Park. Bărbatul din cabina telefonică la care se uita Kabakov vorbea cu barul lui Sweeney din Asbury Park, în timp ce Bernie asculta convorbirea. Era Jerry Sapp.

Kabakov își trie mărunțișul într-o cabină telefonică de pe marginea drumului cu o jumătate de oră înainte de a se întuneca. Formă numărul lui Rachel.

— Bună.

— Rachel, nu mă aștepta la cină. Sunt în Florida.

— Ai găsit barca.

— Da. Întâi l-am reperat pe Sapp și pe urmă l-am urmărit până la barcă. N-am examinat-o încă. Și nici n-am vorbit cu Sapp. Ascultă, mâine vreau să-l suni pe Corley. Spune-i că Sapp și barca sunt în West Palm Beach. Ai notat? Acum, barca e de culoare verde. Are numărul FL 4040 AL. Sună-l pe la 10:00 dimineața, nu mai devreme.

— Te duci pe barcă la noapte și plănuiești să mă suni dimineață, dacă mai ești viu, și să-mi spui că te-ai răzgândit și nu-i mai spui nimic lui Corley, așa-i?

— Da.

Se lăsă o tăcere lungă, pe care o rupse într-un târziu Kabakov:

— Este un port foarte exclusivist pentru ambarcațiuni de agrement. Cu ani în urmă, Lucky Luciano avea o barcă aici. Ca și alți capi ai lumii interlope. Mi-a spus tipul de la magazinul cu momeli. A trebuit să cumpăr o găleată de creveți ca să aflu chestia asta.

— De ce nu-l iei pe Corley cu tine și un mandat de percheziție?

— Nu acceptă evrei.
— Dar îl iei pe Moșevski, da?
— Evident. O să fie pe-aproape.
— David?
— Da.
— Te iubesc, într-o anumită măsură.
— Mulțumesc, Rachel, zise Kabakov și puse receptorul în furcă.

Nu-i spusese că portul era izolat, că partea dinspre țărm fusese împrejmuită cu un gard antiuragan înalt de peste trei metri și jumătate, puternic luminat. Și nici că doi bărbați înalți cu puști de vânătoare se ocupau de ecluză și patrulau pe cheiuri.

Kabakov conduse vreo opt sute de metri în josul drumului care șerpuia printre arbuștii pipernciți, în timp ce barca prăpădită de pescuit pe care o închiriase se zgâlțâia pe remorca din spatele mașinii. Parcă mașina într-un desiș și urcă pe un mic dâmb unde îl aștepta Moșevski cu două binocluri.

— E încă la bord, zise uriașul. Sunt purici în nisipul ăsta afurisit.

Kabakov studie prin binoclu cele trei diguri lungi care înaintau în Lake Worth. Pe cel mai îndepărtat se plimba alene un paznic, cu pălăria dată pe spate. Întregul port avea un aspect sinistru, lăsând impresia că fusese construit cu bani necurați. Kabakov își putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi venit cu un mandat de percheziție. S-ar fi dat alarma și toată încărcătura ilegală din bărcile alea ar fi ajuns peste bord. Trebuia să existe un indiciu pe barca lui Sapp. Sau în capul lui Sapp. Ceva care să-l ducă la arabi.

— Iese, zise Moșevski.

Kabakov se concentră asupra iahtului verde ancorat în linie cu alte bărci la cheiul din mijloc, cu pupa spre chei. Sapp ieșise din cabina de la prova și încuiase ușa în urma lui. Era îmbrăcat pentru cină. Coborî de la prova într-o șalupă mică

și se depărtă de barcă luând-o către un debarcader liber, după care urcă pe chei.

— De ce nu s-a dus la capătul celălalt al iahtului său ca să urce direct pe chei? murmură Moșevski, lăsând binoclul jos și frecându-și ochii.

— Pentru că drăcia aia are sistem de alarmă, îi răspunse Kabakov plictisit. Hai să ne luăm barca noastră.

Kabakov înota lent în întunericul de sub chei, pipăind pe dedesubt ca să găsească pilonii. Pânze de păianjen de la scândurile groase de deasupra îi atingeau fața și, după miros, își dădu seama că undeva în preajmă era un pește mort. Se opri, îmbrățișând un pilon pe care nu-l vedea, în timp ce picioarele i se prinseră de vegetația aspră de mare care formase o crustă pe pilon sub apă. În lumina slabă care răzbătea pe sub marginile cheiului lung desluși siluetele pătrățoase și întunecate ale iahturilor cu motor ancorate cu pupa spre mal.

Numărase șapte pe partea dreaptă. Mai rămăseseră încă șase. La nici cincizeci de centimetri sub el, din partea de dedesubt a cheiului ieșeau în afară vârfuri de cuie în locurile unde fuseseră fixate scândurile. Dacă ar fi fost maree înaltă ar fi fost vai și amar de țeasta lui. Simți un păianjen umblându-i pe gât și se scufundă ca să-l înece. Apa avea gust de motorină.

Kabakov auzi o femeie râzând și clinchetul gheții. Își mută rucsacul cu echipamentul pe spate și continuă să înoate. Ăsta trebuia să fie. Își croi drum printr-un hățiș de cabluri ruginite și se opri chiar sub muchia cheiului, unde pupa bărcii se ridica neagră deasupra lui.

Aici aerul nu era stătut și respiră adânc în timp ce-și cercetă cadranul luminos al ceasului. Se scurseseră cincisprezece minute de când Moșevski trecuse cu barca lor cu motor dincolo de capătul dinspre mare al portului de iahturi și se lăsase să alunece în apă peste bord. Spera ca Sapp să fi zăbovit asupra desertului.

Fără îndoială tipul avea un sistem de alarmă. Fie un ștergător de picioare sensibil la presiune pus în cabina deschisă de la pupa sau ceva mai sofisticat. Kabakov înotă de-a lungul pupei până ce dădu de cablul care venea de la țărm și alimenta ambarcațiunea cu 110 volți. Scoase cablul din jackul de pe pupa. Dacă sistemul de alarmă era acționat de curent electric care provenea de la o sursă de pe țărm, însemna că acum nu mai funcționa. Auzi zgomot de pași și alunecă înapoi sub chei. Călcătura grea îi trecu pe deasupra capului, scuturându-i o ninsoare de nisip pe față.

Nu, decise Kabakov, dacă avea sistem de alarmă, atunci sigur nu era alimentat de pe uscat. N-o să treacă pe la pupa. O să urce pe barcă la fel cum coborâse Sapp.

Kabakov înotă de-a lungul bărcii spre întunericul de sub prova evazată. Două cabluri de ancorare slăbite pentru a face față mareei duceau de la prova la pilonii de ambele părți ale danei. Kabakov se prinse cu mâinile de cabluri și se trase în sus până ce reuși să înlănțuie cu brațele stâlpul de susținere a balustradei de la prova. Din locul în care era, vedea ce se întâmplă în cabina iahtului de alături. Un bărbat și o femeie ședeau pe canapea. Li se vedeau cefele, în timp ce se sărutau și se îmbrățișau. Capul femeii dispăru din raza lui vizuală. Kabakov se cățără pe puntea de la prova și se sprijini de parbriz, la adăpost de privirile indiscrete de pe doc. Parbrizul era închis bine. Găsi intrarea.

Cu o șurubelniță, desfăcu ferestruica din plastic gros din mijloc. Întinse brațul prin gaura suficient de mare cât să-i încapă mâna, deschise încuietoarea și pipăi pe marginile trapei până când dădu de contactele senzorului alarmei antifurt. În minte încerca să-și reprezinte felul în care era făcută cablarea, în timp ce degetele pipăiau după conductorii din planșeul capitonat. Comutatorul se afla pe rama trapei și era ținut deschis de un

magnet fixat pe trapă. Trebuia să scoată magnetul și să-l fixeze pe comutator. N-avea voie să-l scape. Deschise trapa. Să nu suni, să nu suni!

Își dădu drumul în întunericul cabinei de la prova și închise trapa, punând la loc ferestruica și magnetul.

Kabakov se simțea bine. Durerea ascuțită resimțită în timpul exploziei din apartamentul lui Muzi se atenuase. La lumina lanternei găsi caseta cu circuite a sistemului de alarmă și o deconectă de la baterii. Sapp fusese foarte meticulos cu conexiunile electrice. Un regulator de timp îi permitea să plece fără să declanșeze alarma și un întrerupător magnetosensibil fixat pe învelișul bărcii îi înlesnea întoarcerea.

Acum, Kabakov se putea mișca în voie. O cercetare fugară a cabinei de la prova nu scoase la iveală nimic neobișnuit, în afară de vreo treizeci de grame de cristale de cocaină pură și o lingură specială din care prizau consumatorii.

Stinse lanterna și deschise ușa care ducea la cabina principală. Becurile din port care trimiteau scânteieri prin hublouri nu reușeau să împrăștie întunericul. Într-o clipită, Kabakov își scoase pistolul Parabellum, îl armă și-și încordă mâna pe trăgaci gata să deschidă focul.

Ceva îi atrase atenția. Văzu din nou mișcarea aceea repetitivă de mică amploare, ca o umbră unduitoare pe fondul hubloului. Kabakov se lăsă în jos pe scara dintre punți ca să distingă mișcarea în lumină. Zâmbi. Era mica surpriză pe care Sapp i-o pregătise unui eventual intrus care ar fi încercat să vină la bord dinspre doc: un scaner electronic de ultimă generație care costa o avere. Dispozitivul mătura continuu cockpitul, gata să declanșeze alarma. Kabakov se duse prin spatele lui și închise comutatorul.

Timp de o oră, percheziționă barca. Într-un compartiment ascuns lângă cârmă găsi o carabină automată FN belgiană și un revolver. Dar nu

descoperi nimic care ar fi putut dovedi că Sapp sau barca lui fuseseră implicați în transportarea explozibilului din plastic.

Abia în cutia cu hărți găsi ceea ce căuta. O izbitură la prova îl întrerupse. Barca de serviciu. Se întorcea Sapp. Kabakov se strecură în cabina din față și se înghesui în vârful ascuțit al provei.

Deasupra lui se deschise capacul de la intrare, lăsând să se vadă o pereche de picioare. Capul lui Sapp încă nu se vedea când Kabakov îl lovi cu călcâiul în diafragmă.

Când își reveni, Sapp constată că era legat cu mâinile și picioarele de una din cele două cușete și avea o șosetă îndesată în gură. Un felinar agățat de tavan degaja o lumină galbenă și un miros puternic de gaz lampant. Kabakov stătea pe patul de vizavi, fumând o țigară și curățându-și unghiile cu cuțitul de gheață al lui Sapp.

— Bună seara, domnule Sapp. Te-ai limpezit la creier sau să torn niște apă pe tine? E în regulă? Pe 12 noiembrie, ai luat o încărcătură de explozibil din plastic de pe un cargou în larg față de New Jersey. Vreau să știu cine era cu tine și unde e *plasticul.* Nu mă interesează persoana ta din niciun alt punct de vedere. Dacă îmi spui, n-o să pățești nimic. Dacă nu, o să dorești să te fi omorât. O să te las orb, mut și schilod. Trebuie să-ți fac vreun rău acum ca să-ți demonstrez că nu glumesc? Nu cred. Acum o să-ți scot șoseta asta din gură. Dacă țipi, o să-ți dau eu motive să urli și mai abitir după aceea, m-ai înțeles?

Sapp dădu aprobator din cap în timp ce scuipa scame.

— Cine dracu ești?

— Asta nu te privește. Povestește-mi despre *plastic.*

— Nu știu nimic despre *plastic.* N-aveți nicio dovadă împotriva mea.

— Nu gândi în termeni juridici, domnule Sapp. Legea nu te protejează de mine. Apropo, cei pentru

care ai lucrat n-au legături cu lumea interlopă. Deci nu trebuie să-i protejezi din motivul ăsta.

Sapp nu zise nimic.

— FBI-ul te caută sub acuzația de contrabandă. În curând vor adăuga genocidul la lista infracțiunilor comise de tine. Vorbesc de o cantitate mare de plastic explozibil, Sapp. O să ucidă o mulțime de oameni dacă nu-mi spui unde este. Uită-te la mine când vorbesc cu tine.

— Pupă-mă-n fund.

Kabakov se ridică și-i îndesă ciorapul la loc în gură. Îl apucă pe Sapp de păr și-i trase capul pe spate lipindu-l de tetiera din lemn a cușetei. Vârful pioletului se sprijini ușor de colțul ochiului rotitor al lui Sapp. Un mârâit țâșni din pieptul lui Kabakov în timp ce-și trase spre spate mâna cu pioletul și lovi, țintuindu-i urechea lui Sapp de speteaza cușetei. Fața lui Sapp își pierduse culoarea și cabina se umplu de un miros urât.

— Am vorbit serios când am zis că trebuie să te uiți la mine când îți vorbesc. Ești pregătit să cooperezi? Clipește pentru da. Dacă nu, o să mori.

Sapp clipi și Kabakov îi scoase ciorapul din gură.

— Eu n-am fost în croaziera aceea. N-am știut că e vorba de *plastic.*

Kabakov se gândi că probabil spunea adevărul. Sapp era mai scund decât bărbatul descris de ofițerul secund de pe *Leticia.*

— Dar barca ta a fost acolo.

— Da. Nu știu cine a scos-o în larg. *Nu*! Pe bune, nu știu. Uite ce e, asta e una din reguli. N-am vrut să știu.

— Cum ai fost contactat?

— M-a sunat un bărbat în ultima săptămână din octombrie. Voia barca pregătită pentru săptămână care începea pe 8 noiembrie. Nu mi-a spus cine era și nici eu nu l-am întrebat.

Sapp se strâmbă de durere.

— A vrut să știe câte ceva despre barcă, nu multe. Câte ore de funcționare aveau motoarele, dacă era dotată cu aparate electronice noi.

— Aparate electronice *noi*?

— Da, i-am spus că sistemul de radionavigație la mare distanță e defect – pentru numele lui Dumnezeu, scoate-mi chestia aia din ureche.

— Bine. O să ți-l vâr în urechea cealaltă dacă te prind că minți. Bărbatul ăsta care te-a sunat, știa deja barca?

— Au!

Sapp își răsuci capul dintr-o parte în alta și-și aruncă ochii în lături, ca și când ar fi putut să-și vadă urechea.

— Cred că o știa, așa mi s-a părut când am vorbit la telefon. Punea la bătaie o mie de dolari ca să aibă barca la dispoziție, ca un fel de onorariu plătit înainte. Am primit mia prin poștă la localul lui Sweeney în Asbury Park, două zile mai târziu.

— Ai plicul?

— Nu, era un plic simplu, cu ștampila poștei din New York.

— Te-a sunat din nou.

— Da, cam pe 10 noiembrie. Voia barca pe data de 11 noiembrie, într-o joi. Banii au fost trimiși la Sweeney în acea seară.

— Cât?

— Două mii pentru barcă, șaizeci și cinci de mii garanție. Toți în bani gheață.

— Cum ți-au fost trimiși?

— Un taximetrist i-a adus într-un coș de picnic. Deasupra în coș era mâncare. Peste câteva minute a sunat din nou telefonul. Era tipul cu care vorbisem. I-am spus de unde să ia barca.

— Nu l-ai văzut luând-o sau aducând-o înapoi?

— Nu.

Sapp îi descrise hangarul pentru bărci din Toms River.

Kabakov avea fotografia lui Fasil și portretul-robot al femeii puse într-o mănușă de cauciuc în

rucsac. Le scoase afară. Sapp clătină din cap la vederea celor două fotografii.

— Dacă tot mai crezi că am ieșit în larg cu barca, să știi că am un alibi pentru ziua aceea. Am fost la un dentist din Asbury Park să-mi trateze dinții. Am și o chitanță.

— Tot ce se poate, zise Kabakov. De când ai barca?

— Demult. Opt ani.

— Alți foști proprietari?

— Eu am comandat-o.

— Cum i-ai înapoiat banii de garanție?

— I-am lăsat în același coș de picnic în portbagajul mașinii mele lângă un supermarket și am pus cheia de la portbagaj sub preșul din mașină. Cineva i-a luat.

Pe harta coastei din larg de New Jersey pe care Kabakov o găsise în suportul de hărți al lui Sapp, traseul până la punctul de întâlnire cu cargoul era marcat cu o linie neagră precisă, cu ora plecării și durata cursei consemnate alături. Fuseseră notate cu creionul relevmentele pentru două poziții cu radiogoniometrul. Trei relevmente pentru fiecare poziție.

Kabakov ținu harta de margini sub felinar, ca s-o vadă Sapp.

— Tu ai făcut marcajele astea pe hartă?

— Nu. N-am știut că e la bord, altfel aș fi scăpat de ea.

Kabakov scoase o altă hartă din suport, o hartă a Floridei.

— Tu ai trasat cursul pe harta asta?

— Da.

Compară cele două hărți. Scrisul lui Sapp nu se potrivea cu cel de pe prima hartă. Sapp folosise doar două relevmente pentru o poziție cu goniometrul. Orele notate de Sapp indicau fusul orar de pe coasta Atlanticului. Ora de întâlnire cu *Leticia* mâzgălită pe prima hartă era 21:15, ceea ce îl nedumerea pe Kabakov. Știa că Paza de coastă

observase barca în apropiere de cargou la ora 17:00, ora locală pe coasta Atlanticului. Probabil că barca era acolo de vreo câteva minute, încărcând *plasticul,* deci ora de întâlnire trebuia să fie în jur de 16:15 – 16:30. Cu toate astea, pe hartă era notată ora 21:15, cinci ore mai târziu. De ce? Ora de plecare din Toms River și durata cursei fuseseră și ele notate decalat pe hartă, cinci ore mai târziu decât în realitate. Chestia asta n-avea nicio noimă. Ba da, avea – bărbatul pe care-l căuta Kabakov nu măsurase timpul după ora de pe coasta Atlanticului, ci folosise timpul universal – timpul Z – timpul piloților!

— Ce piloți cunoști? întrebă Kabakov. Piloți profesioniști.

— Nu știu niciun pilot profesionist, zise Sapp.

— Gândește-te mai bine.

— Poate un tip din Jamaica cu o autorizație pentru zboruri comerciale. Dar e la pârnaie de când agenții federali i-au cotrobăit prin compartimentul pentru bagaje. E singurul pilot profesionist pe care-l cunosc. Sunt sigur de asta.

— Nu cunoști niciun fel de piloți, nu știi cine a închiriat barca. Știi foarte puține, domnule Sapp.

— Nu e așa. Nu-mi trece prin minte niciun pilot cunoscut. Ascultați, puteți să mă arestați, probabil c-o s-o faceți, dar tot n-o să știu.

Kabakov se întreba dacă nu era cazul să-l tortureze pe Sapp. Ideea îi repugna, dar ar fi făcut-o, dacă ar fi crezut că merita. Nu. Sapp nu era un pion principal în complot. Amenințat că va fi deferit justiției, speriat că ar putea fi considerat complice la o atrocitate de proporții implicând explozibili, Sapp va încerca să coopereze. Se va strădui să-și amintească orice detaliu cât de mic care ar conduce la identificarea bărbatului care închiriase barca. Mai bine să nu-l bruftuluiască prea rău acum.

Următorul pas trebuia să fie interogarea lui Sapp în legătură cu activitățile și asociații lui. Kabakov

urma să ducă harta la laborator pentru o examinare minuțioasă. FBI era mai bine dotat pentru a face aceste lucruri. Kabakov bătuse drum lung fără să obțină mare lucru.

Îl sună pe Corley de la o cabină telefonică de pe chei.

•

Sapp nu-l mințise conștient pe Kabakov, dar se înșelase atunci când afirmase că nu cunoștea niciun pilot profesionist. Era o scăpare de înțeles – trecuseră ani buni de când îl văzuse ultima oară pe Michael Lander sau de când se gândise la ziua aceea înfricoșătoare, exasperantă când se întâlniseră pentru prima oară.

Sapp se întorcea din migrația lui sezonieră în nord când un buștean plutitor îi făcu bucăți ambele elice în larg de Manasquan, New Jersey, obligându-l să oprească. Sapp era puternic și priceput, dar nu putea să schimbe o elice ciobită și contorsionată în largul oceanului. Barca plutea ușor în derivă spre țărm, trăgându-și ancora în timp ce înfrunta un vânt neîndurător dinspre larg. Nu putea să cheme Paza de coastă pentru că ar fi dat peste același miros oribil care îi făcuse greață când se dusese jos să-și ia ancora de furtună – mirosul unor piei de aligator evaluate la 5500 de dolari pe piața neagră, pe care le cumpărase de la un braconier din Florida, urmând să ajungă în New York. Când se întoarse pe punte, Sapp văzu apropiindu-se o ambarcațiune.

Michael Lander, într-o croazieră cu familia pe un mic iaht cochet, îi aruncă lui Sapp un odgon și îl remorcă până la un golfuleț unde era în afară de orice pericol. Sapp, care nu voia să rămână înțepenit într-un port cu o barcă defectă încărcată cu piei de contrabandă, îl rugă pe Lander să-l ajute. Echipați cu măști și labe de scafandru, se scufundară sub barcă pentru reparații și împreună reușiră să scoată una dintre elice de pe ax cu un

drug și să monteze elicea de rezervă. Sapp putea acum să ajungă acasă târâș-grăpiș.

— Te rog să mă scuzi din pricina mirosului, zise Sapp stingherit, în timp ce se odihneau la pupa.

Lander coborâse în barcă în timp ce reparaseră elicea, așa că fără îndoială văzuse pieile.

— Nu e treaba mea, zise Lander.

Incidentul fu începutul unei prietenii de circumstanță care se termină când Lander se întoarse în Vietnam pentru a doua misiune. Prietenia lui Sapp cu Margaret Lander mai continuă însă câteva luni. În rarele împrejurări când se gândea la familia Lander, Sapp își aducea aminte îndeosebi de femeie, nu de pilot.

17.

Pe 1 decembrie, președintele își anunță șeful de cabinet că avea să meargă la New Orleans să vadă finala campionatului național de fotbal, indiferent dacă juca sau nu echipa Redskins din Washington.

— Fir-ar al dracului! zise Earl Biggs, agentul special aflat la comanda detașamentului Serviciului Secret de pe lângă Casa Albă.

Înjurase pe ton scăzut, când nu era nimeni în preajma lui. Nu reprezenta o surpriză – președintele spusese și mai înainte că era posibil să meargă –, dar Biggs sperase că-și va anula această călătorie.

Trebuia să știu și să nu-mi fac iluzii, reflectă Biggs. Luna de miere a Omului cu națiunea luase sfârșit și începuse să scadă ușor în sondaje, dar i se garantau ovații prelungite în inima Sudului, în văzul întregii lumi.

Biggs formă numărul Secțiunii Investigații Defensive a Serviciului Secret.

— 12 ianuarie, New Orleans, zise el. La treabă!

Dosarele Secțiunii Investigații Defensive sunt clasificate pe trei niveluri. Cel mai extins conține toate amenințările proferate vreodată la adresa președintelui prin telefon, poștă sau verbal, în ultimii patruzeci de ani. Persoanele care au lansat amenințări repetate sau care sunt considerate potențial periculoase sunt listate într-un așa-numit „dosar în vigoare”.

Dosarul în vigoare este revizuit o dată la șase luni, înregistrându-se toate modificările de adresă, situație profesională și deplasări în străinătate ale persoanelor respective. La data aceea figurau opt sute patruzeci de nume în dosar.

Dintre acestea, cele trei sute douăzeci și cinci de persoane considerate deosebit de periculoase sunt înregistrate și într-un „dosar de călătorie”, întocmit în ordine geografică. Înaintea fiecărei călătorii

prezidențiale sunt investigate toate persoanele vizate din zona pe care urmează s-o viziteze șeful statului.

Funcționarii de la Secțiunea Investigații Defensive aveau patruzeci și trei de zile la dispoziție ca să facă verificări în New Orleans.

Lee Harvey Oswald nu figurase niciodată pe listele dosarului de călătorie ținut de Serviciul Secret. Și nici Michael Lander.

•

Pe 3 decembrie, trei agenți din detașamentul Serviciului Secret de pe lângă Casa Albă au fost trimiși în New Orleans ca să verifice aplicarea măsurilor de securitate. Din 1963, procedura standard în asemenea situații prevede o perioadă de pregătire de patruzeci de zile și o echipă de trei agenți. Pe 7 decembrie, Jack Renfro, șeful echipei detașate la New Orleans, i-a trimis un raport preliminar lui Earl Biggs, la Casa Albă.

Lui Renfro nu-i plăcea Stadionul Tulane. De câte ori apărea președintele în public, simțea pe propria piele riscul la care se expunea. Tulane, gazda tuturor jocurilor sub titulatura Green Wave – meciul de fotbal studențesc Sugar Bowl Classic și meciurile echipei New Orleans Saints – este cel mai mare stadion de oțel din lume. Are culoarea cenușiu-cafeniu-roșiatică a ruginii, iar zona de sub tribune e o pădure de traverse și stâlpi care transformă într-un coșmar verificarea unui astfel de loc. Renfro și ceilalți doi agenți de la Serviciul Secret petrecură două zile cățărându-se prin stadion. Când se duse pe teren, Renfro simți că fiecare din cele optzeci de mii nouă sute optzeci și cinci de locuri reprezenta o amenințare. Cabina pentru VIP-uri construită din panouri de sticlă, amplasată sus, pe partea vestică a stadionului, la capătul galeriei presei, era inutilă. Știa că președintele n-ar fi acceptat sub niciun motiv s-o folosească, nici măcar pe o vreme câinească. Nimeni nu-l putea vedea acolo. O să stea în loja

pentru VIP-uri, în fața tribunelor din partea de vest, pe linia de patruzeci și cinci de metri. Renfro rămase în loja aceea ore în șir. Îi ceru unui membru al Departamentului de poliție din New Orleans să stea în ea o zi întreagă, în timp ce el și ceilalți doi agenți testară vizibilitatea lojei din diferite locuri din tribune.

Îi verifică personal pe cei mai buni polițiști din New Orleans, care făceau parte din echipa Departamentului de poliție răspunzătoare de evenimentele speciale și cărora avea să le fie încredințată misiunea de a păzi stadionul.

Încercă mai multe drumuri de acces de la Aeroportul Internațional din New Orleans la stadion pe șoseaua națională 61, șoseaua statală 3046 și șoseaua națională 90, recurgând și la o combinație între șoseaua interstatală 10 și porțiunea Claiborne Avenue a șoselei naționale 90. Toate aceste rute păreau interminabile, mai ales dacă ținea cont de traficul intens din zona stadionului.

În evaluarea preliminară pe care Renfro i-o trimise agentului special Biggs la Casa Albă se spunea, printre altele:

> Recomandăm cu insistență ca președintele să fie adus cu elicopterul de la Aeroportul Internațional din New Orleans la stadion după următoarea procedură:
>
> 1. Un convoi de mașini va primi ordin să aștepte la aeroport, dar nu va transporta decât membrii neimportanți ai suitei prezidențiale.
>
> 2. Zona de aterizare a elicopterului va fi marcată la stadion abia după ce elicopterul va părăsi Aeroportul Internațional din New Orleans. În acel moment, un marcaj portabil de aterizare din pânză va fi desfășurat la capătul

dinspre sud al terenului, pe pista de lângă colțul dinspre nord-vest al stadionului. Pista nu are cabluri aeriene deasupra ei și asigură o zonă liberă de aterizare pe teren, dar există câte trei stâlpi înalți de iluminare pe fiecare parte. Acești stâlpi nu apar pe harta zonală a New Orleans-ului și nici pe diagrama zonei terminale pentru zborul pe baza regulilor de zbor vizual. Piloții vor fi avertizați cu precădere în legătură cu existența acestor stâlpi, când li se va face instructajul.

3. De la zona de aterizare la poarta 19 sunt o sută de pași. Am cerut să fie mutat containerul de gunoi de lângă peretele stadionului. Sugerez ca agenții de la punctul de aterizare să verifice tufișurile de pe marginea stadionului cu un minut înainte de aterizarea elicopterului.

Zona de aterizare poate fi acoperită din spatele a cinci locuințe de pe bulevardul Audubon situate la etajele superioare. Casele respective au numerele 49, 55, 65, 71 și 73. Verificările preliminare indică faptul că toate sunt locuite de persoane inofensive. Totuși, ferestrele și acoperișurile acestor case trebuie ținute sub observație în momentul sosirii președintelui.

În cazul în care la ghișeele de bilete de la poarta 19 e aglomerație în momentul sosirii președintelui, se pot folosi poarta 18 și poarta comercială 18 A, dar acestea sunt considerate alternative mai puțin dezirabile, deoarece ar implica un drum scurt pe sub tribune.

De la poarta 19, președintele ar trebui să facă 75 de pași rămânând descoperit în fața zonei de sub tribune, înainte de a

ajunge la marginea terenului de la linia porții.

Președintele va sta în loja 40, o lojă dublă la linia de 45 de metri. Balustradele permit accesul prin față și prin spate. De asemenea, observați că partea din spate a lojii e înălțată cu o treaptă, deci cu cincisprezece centimetri. Agenții înalți postați înapoia președintelui în loja 40 l-ar putea acoperi foarte bine din spate. Lojile 14 și 13 vor fi rezervate pentru Serviciul Secret, în fața lojii prezidențiale la dreapta și la stânga acesteia. Cel puțin un agent va fi postat în lojile 71, 70, 69 și 68 din spate.

Balustrada lojii 40 este făcută din țeavă de fier, cu capace la capete. Capacele trebuie demontate și interiorul țevilor verificat chiar înainte de sosirea președintelui.

Loja are un capăt terminal de cablu pentru telefon. Informez Unitatea de Semnalizare asupra detaliilor, în nota anexată. Diagrama A-4, vederea de ansamblu a stadionului și harta cu amplasarea locurilor indică îndatoririle fiecărui agent și zonele de care răspunde.

Frecvența noastră radio e liberă.

Detaliile legate de evacuare pot fi modificate în funcție de observațiile asupra fluxului de spectatori care vor urmări meciul de fotbal studențesc pe 31 decembrie.

Jack Renfro era un om atent și conștiincios, priceput în meseria sa. Cunoștea fiecare ungher al stadionului. Dar nici măcar o dată nu-și ridicase privirile spre cer în timp ce inventaria toate pericolele pe care acesta le-ar fi putut reprezenta.

18.

Lander termină bomba la două zile după Crăciun. O pusese în căruciorul de încărcare, și învelișul neted de culoare vineție, care purta însemnele strălucitoare ale Sistemului Național de Radiodifuziune, reflecta lumina rece din garaj. Clamele cu care avea să fie atașată la nacelă spânzurau de rama de sus ca niște mâini cu degetele răsfirate, iar firele electrice și siguranța pe care urma s-o folosească în caz de avariere a sistemului electric erau înfășurate ordonat în formă de colac, legate cu bandă adezivă și puse deasupra bombei. În interiorul învelișului, cele aproape șase sute de kilograme de explozibil erau plasate în două plăci de aceeași grosime, curbându-se în spatele straturilor de cartușe ascuțite. Detonatoarele, ambalate separat, așteptau doar să fie conectate.

Lander stătea și se uita fix la bomba uriașă. Își vedea imaginea reflectată distorsionat pe partea laterală a acesteia. Se gândi că i-ar fi plăcut să se așeze pe ea, să conecteze detonatoarele, să țină firele ca pe niște hățuri, apoi să le conecteze la baterie și să îndrepte teribila minge de foc împotriva lui Dumnezeu. Mai rămăseseră șaisprezece zile.

Telefonul țârâia de ceva vreme când răspunse Lander. Dahlia suna din New Orleans.

— E gata, zise Lander.

— Michael, ai făcut o treabă excelentă. E un privilegiu să te urmăresc.

— Ai găsit un garaj potrivit?

— Da. E lângă debarcaderul de pe strada Galvez, la douăzeci de minute de Aeroportul Lakefront din New Orleans. Am parcurs drumul de două ori cu mașina.

— Ești sigură că e destul de mare?

— Da. E o parte dintr-un depozit, separată printr-un zid de restul clădirii. Am cumpărat lacăte și le-am montat. Pot să mă-ntorc acasă la tine?

— Te-ai convins că totul e-n ordine?

— Da.

— Și la aeroport?

— Da. Am circulat fără probleme. Pot să intru cu camionul când o să fie momentul.

— Vino acasă.

— Ne vedem diseară, târziu.

Se descurcase bine, se gândi Lander în timp ce punea receptorul în furcă. Cu toate acestea, ar fi preferat să se fi ocupat el de toate aranjamentele în New Orleans. Era însă în criză de timp. Trebuia să mai facă două zboruri înainte de finala campionatului național de fotbal, la finala Conferinței Naționale de Fotbal și la meciul de fotbalul studențesc Sugar Bowl Classic. Nu-și vedea capul de treburi.

Îl îngrijora transportarea nacelei la New Orleans și soluția pe care o găsise era departe de a fi ideală. Închiriase un camion de două tone și jumătate, care se afla acum parcat pe aleea casei lui, și angajase doi șoferi profesioniști. Or să plece mâine. Partea din spate a camionului urma să fie sigilată, și chiar dacă șoferii ar fi văzut dispozitivul, n-ar fi avut habar ce era.

Lander nu se simțea la largul său știind că trebuia să lase bomba pe mâini străine. Dar nu avea încotro. Fasil și Dahlia nu puteau conduce camionul. Lander era sigur că autoritățile le făcuseră publice portretele în regiunea de nord-est. Falsul permis de conducere internațional al lui Fasil ar fi atras cu siguranță atenția poliției, dacă l-ar fi oprit pe drum. Dahlia ar fi fost prea bătătoare la ochi la volanul unui camion de mare tonaj. I s-ar fi făcut ochi dulci peste tot pe unde ar fi trecut. Și în plus, Lander voia ca Dahlia să stea în preajma lui.

Dacă ar fi putut să aibă încredere în Fasil și să-l trimită pe el la New Orleans, Dahlia ar fi fost cu el acum, se gândi Lander cu amărăciune. Îl suspecta pe Fasil, deoarece arabul îi anunțase că nu va participa la atac. Lui Lander îi făcuse plăcere să vadă străfulgerarea de dispreț din ochii Dahliei față de Fasil. Probabil că Fasil era pe undeva, încercând să găsească niște gorile pe care să le angajeze să facă treaba la aeroport, căci Dahlia avusese grijă ca Fasil și Lander să nu rămână singuri acasă.

Pe lista materialelor întocmită de Lander rămăsese un singur articol nebifat: o prelată cu care urma să acopere nacela. Era 4:45 după-amiaza. Magazinul cu articole de fierărie și menaj nu se închisese. Avea timp să se ducă s-o cumpere.

•

Douăzeci de minute mai târziu, Margaret Feldman, fostă Margaret Lander, își parca Dart-ul lângă camionul de pe aleea casei lui Lander. Stătu un moment, uitându-se la casă.

Era prima dată când o revedea după ce divorțase și se recăsătorise. Margaret nu prea voise să vină, dar coșul și căruciorul pentru copii îi aparțineau ei de drept. O să aibă nevoie de ele peste câteva luni și intenționa să și le ia. Sunase înainte, ca să se asigure că Michael nu era acasă. Nu voia să plângă după ea. Înainte de nenorocire, fusese un bărbat puternic și mândru. În felul ei, încă iubea amintirea acelui bărbat. Încercase să-i uite comportamentul dezgustător de la sfârșitul relației lor. Cu toate acestea, încă mai visa pisoiul și-l auzea în somn.

Înainte de a coborî din mașină, Margaret își cercetă mașinal fața în oglinda pudrierei, aranjându-și părul blond și uitându-se să n-aibă ruj pe dinți. Pentru ea, acestea erau gesturi de rutină, la fel ca oprirea motorului. Spera să nu se murdărească atunci când avea să pună coșul și căruciorul în mașină. Roger ar fi trebuit să vină cu

ea. Dar lui Roger nu i se păruse normal să se ducă acasă la Lander în absența acestuia.

Roger nu gândise întotdeauna așa, își zise ea sec. De ce încercase Michael să se lupte cu el? Oricum, relația lor se terminase.

Pășind pe alee cu capul plecat prin ninsoarea subțire, Margaret ajunse la garaj și constată că fostul lacăt fusese înlocuit cu altul mai mare. Se hotărî să intre în casă și să deschidă ușa garajului din interior. Vechea ei cheie încă se mai potrivea la ușa de la intrare. Intenționase să se ducă direct la garaj, dar o dată intrată în casă, se simți cuprinsă de curiozitate.

Se uită în jur. Văzu pata bine cunoscută de pe covor, în fața televizorului, urmele lăsate de copii de fiecare dată când vărsaseră Kool-Aid. Nu fusese nicicând în stare să-l curețe. Dar în sufragerie era ordine, la fel ca în bucătărie. Margaret se așteptase să găsească un maldăr de doze de bere și tăvi de mâncare de la mesele luate în fața televizorului. Se simți puțin iritată când constată cât de ordonată era casa.

Când te afli singur în casa altcuiva, mai ales când e vorba de o persoană cunoscută, parcă te străbate un fior de plăcere vinovată. Felul în care sunt aranjate obiectele poate spune multe despre persoana respectivă, când e vorba de lucruri intime. Margaret urcă la etaj.

Vechiul lor dormitor nu-i spuse prea multe. Pantofii lui Lander erau aliniați în debara, mobila fusese ștearsă de praf. Se uită îndelung la pat și zâmbi în sinea sa. Roger s-ar fi înfuriat dacă ar fi știut la ce se gândea, și se gândea deseori, chiar și când era cu el.

Baia. Două periuțe de dinți. Margaret își încreți ușor sprâncenele. O cască de duș. Creme de față, loțiuni de corp, spumant de baie. Ca să vezi! Se bucura că-i violase intimitatea lui Lander. Se întreba cum arăta femeia. Voia să-i vadă și celelalte lucruri.

Se duse în cealaltă baie, apoi deschise ușa fostei camere de joacă a copiilor. Margaret rămase în ușă uitându-se cu ochi mari la lampa de spirt, la draperiile de pe pereți, la sfeșnice și la patul imens. Se duse la pat și pipăi perna. Mătase. Ia te uită, își zise în gând.

— Bună, Margaret, zise Lander.

Se răsuci spre el cu răsuflarea tăiată. Lander stătea în cadrul ușii, cu o mână pe clanță și cealaltă în buzunar. Era livid la față.

— Eu doar…

— Arăți bine.

Era adevărat. Arăta splendid. O mai văzuse în camera asta, cu ochii minții. Chemându-l precum Dahlia, atingându-l precum Dahlia. Lander se simți străbătut de o durere fără noimă. Ar fi vrut ca Dahlia să fi fost acolo. Uitându-se la fosta sa soție, încerca să o vadă pe Dahlia, avea nevoie de prezența ei. În schimb, o văzu pe Margaret. Umplea de strălucire atmosfera din jurul său.

— Pari să fii bine – vreau să spun că și tu arăți bine, Michael. Trebuie… trebuie să-ți spun că nu mă așteptam la *asta,* zise ea arătând cu mâna prin cameră.

— La *ce* te așteptai?

Simțea că îl năpădește transpirația. O, lucrurile pe care le regăsise în camera asta nu se comparau cu Margaret.

— Michael, am nevoie de lucrurile acelea pentru copii. Coșul și căruciorul.

— Văd că Roger te-a lăsat grea. Evident, îmi place să cred că e opera lui.

Margaret zâmbi involuntar, cu toate că o jignise, încercând să treacă de acest moment, să scape. Lander interpretă zâmbetul ei ca pe un semn că infidelitatea i se părea ceva nostim, o glumă de care puteau râde împreună. Și acest gând îl străpunse ca un fier înroșit.

— Pot să aduc lucrurile din garaj, zise Margaret, îndreptându-se spre ușă.

— Te-ai uitat deja după ele?

Arată-i-o. Arată-i-o și omoar-o.

— Nu, tocmai voiam…

— Coșul și căruciorul nu sunt acolo. Le-am dus în pod. În garaj intră vrăbii și ciugulesc totul. O să ți le trimit.

Nu! *Du-o în garaj și arată-i-o. Și omoar-o.*

— Mulțumesc, Michael, ar fi foarte frumos din partea ta.

— Ce fac copiii?

Propria lui voce îi suna ciudat.

— Excelent. Au petrecut foarte bine de Crăciun.

— Îl plac pe Roger?

— Da, se poartă bine cu ele. Au zis că vor să te vadă. Mă întreabă mereu de tine. Te muți? Am văzut camionul de pe alee și am crezut…

— Roger o are mai mare ca mine?

— Poftim?

Nu se putea opri.

— Târfă nenorocită!

Se îndreptă spre ea.

Trebuie să mă opresc.

— La revedere, Michael.

Margaret îl ocoli și se îndreptă spre ușă.

Pistolul din buzunar îi ardea mâna. *Trebuie să mă opresc. O să-mi tai craca de sub picioare. Dahlia a zis „e un privilegiu să te urmăresc*". *Dahlia a zis „Michael, ai fost atât de puternic azi*". *Dahlia a zis „Michael, îmi place s-o fac eu pentru tine*". *Margaret, am fost primul tău bărbat. Nu*! *Elasticul îți lăsase urme roșii pe șolduri. Nu te gândi*! *Dahlia o să ajungă acasă în curând, o să ajungă acasă, acasă, curând. Nu trebuie… Gata.*

— Îmi pare rău că am spus asta, Margaret. Nu trebuia. Nu e adevărat, și-mi pare rău.

Margaret era încă speriată. Voia să plece.

El putea s-o mai rețină puțin.

— Margaret, am tot vrut să-ți trimit ceva. Pentru tine și Roger. Așteaptă, așteaptă. M-am purtat

prostește. E important pentru mine să nu fii supărată. Mi-ar părea rău să te supăr.

— Nu sunt supărată, Michael. Trebuie să plec. Te duci la doctor?

— Da, da. Sunt bine, atâta doar că m-ai luat prin surprindere.

Simțea cum cuvintele pe care voia să le spună îl sufocau, dar se strădui să le rostească.

— Mi-a fost dor de tine și pur și simplu m-ai tulburat. Asta-i tot. Așteaptă o secundă.

Se duse în grabă la biroul din camera lui și, când ieși din cameră, o văzu pe Margaret coborând scările.

— Uite, vreau să-ți dau asta. Încearcă să te distrezi și nu mai fi supărată.

— E-n regulă, Michael. La revedere.

Luă plicul. La ușă se opri și se întoarse spre el. Simțea nevoia să-i spună. Nu știa sigur de ce. Trebuia să știe.

— Michael, mi-a părut rău când am auzit ce s-a întâmplat cu prietenul tău Jergens.

— Ce e cu Jergens?

— El e cel care obișnuia să ne trezească sunându-te în miezul nopții, nu-i așa?

— Ce-i cu el?

— S-a sinucis. N-ai văzut ziarele? Au zis că e primul fost prizonier de război care s-a sinucis. A luat niște pastile și și-a tras o pungă de plastic pe cap. Mi-a părut rău. Mi-am amintit cum vorbeai cu el la telefon când nu putea să doarmă. La revedere, Michael.

Ochii ei luceau precum țintele ornamentale. Fără să știe de ce, Margaret se simțea parcă mai ușoară.

Trei străzi mai încolo, în timp ce aștepta la semafor, deschise plicul pe care i-l dăduse Michael. Înăuntru erau două bilete pentru finala campionatului național de fotbal.

•

Imediat după plecarea lui Margaret, Lander se duse în fugă la garaj. Era turbat. Începu să lucreze frenetic, încercând să stăvilească gândurile care i se învârtejeau în cap precum o apă neagră. Manevră ușor înainte elevatorul cu furcă închiriat, împingând furca sub căruciorul pe care stătea nacela. Opri elevatorul și coborî din el. Se concentră asupra elevatoarelor cu furcă. Se gândi la toate elevatoarele cu furcă pe care le văzuse în depozite și la docuri. Se gândi la principiul după care funcționau mecanismele de ridicare hidraulice. Se duse afară și lăsă în jos oblonul de la lada camionului. Atașă rampa metalică înclinată de ladă. Se concentră asupra avioanelor pe care le văzuse aterizând și la felul în care erau fixate rampele lor. Se gândi cu disperare la rampe de încărcare. Cercetă strada. Nu se uita nimeni în direcția lui. Oricum, n-avea nicio importanță. Sări înapoi în elevator și ridică nacela de pe podea. Ușor. Era o treabă delicată. Trebuia să se gândească la ce făcea, să fie foarte atent. Sui cu elevatorul pe rampa de încărcare și apoi în camion. Arcurile camionului gemură sub greutatea încărcăturii. Coborî furca pe care stătea nacela, blocă frâna, blocă roțile și asigură nacela și elevatorul, legându-le cu funii. Se gândi la noduri. Știa totul despre noduri. Putea face douăsprezece feluri de noduri. De n-ar uita să pună un cuțit ascuțit în lada camionului. Dahlia putea să taie funiile la momentul oportun. N-o să aibă timp de pierdut cu nodurile. *Oh, Dahlia, vino acasă, mă înec.* Puse rampa de încărcare și geanta din pânză groasă în care erau armele de calibru mic în camion, coborî oblonul și-l încuie. Terminase.

Vomă în garaj. *Nu trebuie să mă gândesc.* Se duse la dulăpiorul cu băuturi și scoase o sticlă de votcă. Stomacul i-o dădu afară. A doua oară reuși să bea fără probleme. Își scoase pistolul din buzunar și-l aruncă după aragazul din bucătărie, unde nu putea ajunge la el. Bău din nou, și din

nou. Se dusese jumătate de sticlă și votca îi curgea pe cămașă, pe gât. Bău iarăși și iarăși. Capul i se învârtea. *Nu trebuie să vomit. Ține-o-n tine.* Plângea. Votca începea să-și facă efectul. Se așeză pe podeaua bucătăriei. *Încă două săptămâni și o să fiu mort. O, slavă Domnului că o să fiu mort. Și toți ceilalți or să fie morți. Unde e liniște. Unde nu mai e nimic. O, Doamne, a trecut atâta vreme. O, Doamne, a trecut atâta vreme. Jergens, ai avut dreptate să te sinucizi. Jergens*! urla. Era în picioare și se ducea împleticindu-se spre ușa din spate. Urla în timp ce ieșea din casă. Ploaia rece îl izbi în față. *Jergens, ai avut dreptate.* Scările din spate se năpusteau spre el și se rostogoli în iarba uscată și în zăpadă, zăcând în ploaie cu fața în sus. În minte îi licări un ultim gând conștient. *Apa e un bun conducător de căldură. Un milion de motoare și inima mea rece pe pământul ăsta.*

•

Era destul de târziu când Dahlia își lăsă valiza în camera de zi și-l strigă pe Michael. Se uită în atelier, apoi urcă la etaj.

— Michael!

Luminile erau aprinse și în casă era frig. Nu se simțea la largul său.

— Michael!

Se duse la bucătărie.

Ușa din spate era deschisă. Alergă într-acolo. Când îl văzu, crezu că murise. Fața îi era alb-vineție și ploaia îi lipise părul de cap. Îngenunche lângă el și-i ascultă inima prin cămașa udă leoarcă. Bătea. Își aruncă cât colo pantofii cu toc înalt și-l târî spre ușă. Simțea pământul înghețat prin ciorapi. Gemând din cauza efortului, îl târî în sus pe scări și-l duse în bucătărie. Smulse păturile de pe patul din camera de oaspeți și le întinse pe podea lângă el, îl dezbrăcă de hainele îmbibate cu apă și-l înveli în pături. Îl frecă cu un prosop aspru și stătu lângă el în ambulanță pe drumul spre

spital. Avea peste patruzeci de grade. Făcuse pneumonie virală.

19.

Avionul cu reacție al companiei Delta se apropia de New Orleans. Trecu peste Lake Pontchartrain, păstrând o altitudine considerabilă deasupra apei, apoi coborî spre Aeroportul Internațional din New Orleans. Reducerea bruscă de altitudine îi întoarse stomacul pe dos lui Fasil, făcându-l să înjure în barbă.

Pneumonie! Prețiosul favorit al femeii se îmbătase și căzuse afară în ploaie. Zevzecul delira și era fără vlagă ca un pisoi, iar femeia stătea la căpătâiul lui în spital, smiorcăindu-se de mila lui. Cel puțin avea să-l supravegheze ca nu cumva să scape vreun cuvânt în legătură cu misiunea. Șansa ca Lander să fie în stare să piloteze dirijabilul deasupra stadionului unde, peste cincisprezece zile, avea să se joace finala campionatului național de fotbal era nulă, se gândea Fasil. Când femeia aia încăpățânată o să se convingă în cele din urmă de acest lucru, când o să vadă că Lander nu era în stare de nimic altceva decât să-i vomite în brațe, atunci o să-l omoare și o să-l însoțească pe Fasil în New Orleans. Dahlia își dăduse cuvântul că așa va face.

Fasil era disperat. Camionul care transporta bomba se îndrepta spre New Orleans, conform graficului. Acum avea o bombă, dar nu dispunea de un sistem de lansare. Trebuia să conceapă un alt plan, adaptat pentru acest loc, unde urma să dea atacul. Hafez Najeer făcuse o mare greșeală lăsând-o pe Dahlia Iyad să controleze această misiune, își zise Fasil pentru a suta oară. Ei bine, acum n-o mai controla ea. El va fi autorul noului plan.

Aeroportul era supraaglomerat din cauza mulțimii de oameni care veniseră să vadă meciul de fotbal studențesc ce urma să se joace pe Stadionul Tulane peste trei zile. Fasil sună la opt

hoteluri. Până la urmă fu nevoit să-și rezerve o cameră la Asociația Tineretului Creștin.

Micuța cameră îmbâcsită nu se compara nici pe departe cu cea de la Plaza din New York, unde-și petrecuse noaptea anterioară – Plaza, cu numeroasele steaguri fluturând în fața hotelului și o centrală telefonică pentru convorbiri internaționale. Steagurile Arabiei Saudite, Iranului și Turciei fluturau în rând cu celelalte, căci tocmai avea loc sesiunea Națiunilor Unite, și apelurile telefonice către Orientul Mijlociu erau destul de numeroase. Fasil ar fi putut să discute cu Beirutul și să aranjeze ca teroriștii să se prezinte în New Orleans. Terminase de codificat mesajul și tocmai voia să sune la Beirut când fu întrerupt de Dahlia, care-i povestise la telefon despre pățania stupidă a lui Lander. Supărat, Fasil rupsese mesajul către Beirut, îl aruncase în WC-ul elegant de la Plaza și trăsese apa.

Acum, era obligat să stea în chițimia asta prăpădită din New Orleans, iar de planul lor se alesese praful. Sosise momentul să inspecteze terenul. Fasil nu mai văzuse Stadionul Tulane. Se bazase pe Lander în această privință. Plin de amărăciune, ieși din hotel și făcu semn unui taxi.

Cum putea el să dea lovitura? Urma să vină camionul. Și bomba. Putea încă să angajeze vreo doi teroriști. Avea să beneficieze de serviciile Dahliei Iyad, chiar dacă păgânul ei nu mai participa la misiune. Deși era ateu, Fasil îl considera pe Lander un păgân și scuipă în timp ce îi murmură numele.

Taxiul urcă pe autostrada rapidă 90 care trecea prin centrul orașului New Orleans și se îndreptă spre sud-vest prin soarele după-amiezii. Șoferul monologa de zor într-un dialect pe care Fasil nu-l pricepea mai deloc.

— Leneșii ăștia nu vrea deloc să lucreze, zicea taximetristul. Vrea totu' pe degeaba. Puștiul surorii mele lucra cu mine pe vremea când eram

instalator, înainte să mă lase spinarea. Juma' de timp era de negăsit. Nu poț' să repari țevăria de unu' singur. Trebuie să ieși de sub casă de prea multe ori, n-are cine să-ți dea sculele de care ai nevoie. De-aia mi-am distrus spatele, de atâta târât înăuntru și afară.

Fasil își dorea ca omul să tacă. Șoferul continuă:

— Clădirea aia de colo e Superdomu', pe care eu cred că n-or să-l termine niciodată. Întâi au crezut că o să coste-o su'șaiș'opt de milioane de marafeț, acu' a ajuns la două su' de milioane. Toț' zic că a cumpărat-o Howard Hughes. Ce porcărie! Tinichigiii s-a dus întâi la plimbare și pe urmă…

Fasil se uită la clădirea uriașă a stadionului cu acoperișul în formă de cupolă. Lucrările de amenajare erau în toi chiar și acum, în vacanța de sărbători. Vedea siluetele mici ale muncitorilor mișcându-se încoace și-ncolo. La început, când puseseră la cale atacul, se temuseră că Superdomul va fi gata să găzduiască finala campionatului de fotbal, caz în care dirijabilul nu le-ar mai fi fost de niciun folos. Dar mai erau încă multe goluri vizibile în acoperiș. Nu că ar mai fi avut vreo importanță, se gândi Fasil supărat.

Își propuse să verifice dacă se putea utiliza gaz toxic pe stadioanele închise. Ar fi putut fi o tehnică folositoare cu altă ocazie, în viitor.

Taxiul viră pe banda pe care se circula în viteză, în timp ce șoferul îi vorbea peste umăr:

— Știț', o vreme a crezut că finala de fotbal o să se joace aici. Acu' au depășit cu mult bugetu', pen' că primăria crede că e nașpa să nu-l termine. Îi plătesc pe muncitori câte două schimburi jumate ca să lucreze în vacanța de Crăciun, știț'. Se dă dă ceasu' morți să-l termine până-n primăvară. Nu m-ar deranja să fac și eu niște ore suplimentare ca astea.

Fasil vru să-i spună omului să tacă din gură, apoi se răzgândi. Șoferul ar fi putut să-l țină minte dacă se purta nepoliticos cu el.

— Știț’ ce s-a-ntâmplat cu Astrodomul din Houston. Le-a făcut feste celor de la Oilers și acum joacă pe Stadionul Rice. Cei de-aici nu vor să pățească la fel. Își doresc să-i vadă aici pe cei de la Saints, mă-nțelegi? Vor să vadă toț’ că-s în stare să-l termine, Liga Națională de Fotbal, toț’, așa că lucrează și de sărbători, tot timpu’. Crez că eu n-aș lucra două ture jumate de Crăciun și de Anul Nou? Ha! Baba mea poa’ și singură să agațe ciorapi de sobă.

Taxiul urmă curba autostrăzii 90, virând spre nord-vest, și șoferul trase apărătoarea de soare. Se apropiau de Universitatea Tulane.

— Acolo pe stânga-i Colegiu Ursulin. Pe ce parte a stadionului doriț’ să vă las, pe strada Willow?

— Da.

Imaginea uriașului stadion învechit cu amestecul acela de cenușiu și maroniu îl surescită pe Fasil. Prin fața ochilor i se perindau secvențe din timpul atacului de la München.

Fasil își amintea de primul portavion pe care îl văzuse de aproape. Era atât de înalt încât părea că nu se mai sfârșește. Aparatul de fotografiat pe care-l avea la el se lovi de ușa taxiului, în timp ce cobora din mașină.

Poarta dinspre sud-est era deschisă. Personalul care se ocupa de întreținerea stadionului se agita de zor, pe ultima sută de metri înainte de meciul de fotbal studențesc. Fasil avea asupra sa legitimația de jurnalist și aceleași acte de identitate ca și în Azore, dar nimeni nu-l opri să-l întrebe. Se uită la spațiile vaste, întunecate de sub tribune, pline de fiare, apoi se duse pe teren.

Era așa de mare! Dimensiunea terenului îi accentuă starea de exaltare. Gazonul artificial era nou și numerele albe străluceau pe fondul verde. Păși pe gazon și aproape că-i veni s-o ia înapoi. Parcă pășea pe carne tocată. Fasil străbătu terenul de-a curmezișul, simțind prezența rândurilor

nesfârșite de scaune. E greu să te plimbi pe terenul de joc al unui stadion, chiar și gol, fără să ai senzația că ești urmărit. Se grăbi spre partea de vest a terenului și o luă în sus pe scări, spre lojile presei.

Sus, deasupra terenului, privind curbura tribunelor, Fasil își aminti de curbura identică a încărcăturii de explozibil și, în ciuda sentimentelor sale, fu impresionat de geniul lui Michael Lander.

Stadionul își răsfrângea marginile spre cer ca niște buze, în așteptare. Gândul că acele tribune aveau să mișune de viață, cu optzeci de mii nouă sute optzeci și cinci de oameni foindu-se pe scaune, îl îmbătă pe Fasil. Acesta era călcâiul lui Ahile din Casa Războiului. În curând, marginile acelea răsfrânte aveau să geamă de oameni în așteptare.

— *Quss ammak,* sâsâi Fasil. Era o veche înjurătură arăbească, ce însemna „p… mă-tii”.

Analiză diverse posibilități. Orice explozie în interiorul stadionului sau în apropierea lui va fi mediatizată pe tot mapamondul. Porțile nu erau foarte solide. Camionul ar fi putut să treacă fără probleme printr-una din cele patru intrări și să ajungă pe teren înainte ca încărcătura să explodeze. Cu siguranță mulți oameni ar fi murit, dar cea mai mare parte a efectului exploziei s-ar fi pierdut. S-ar fi format doar un crater imens în pământ. Mai era și problema traficului pe străzile înguste și strangulate care duceau la stadion. Dacă aveau să fie parcate ambulanțe la intrările pe stadion? Dacă președintele o să vină la meci, cu siguranță porțile vor fi păzite de oameni înarmați. Dacă șoferul camionului avea să fie împușcat înainte de a detona explozibilul? Cine o să treacă la volanul camionului? În niciun caz el. Atunci Dahlia. Avea curajul să o facă, nu se îndoia de asta. După aceea, îi va aduce omagii postume la conferința de presă din Liban.

Poate că o mașină de genul acelora folosite în situații de urgență, o ambulanță, ar avea mai multe șanse. Ar putea să intre în forță pe teren, cu sirena urlând.

Dar nacela era prea mare ca să intre într-o ambulanță obișnuită, iar camionul care o transporta nu semăna cu un vehicul folosit, de regulă, în situații de urgență. În schimb, aducea cu un car de televiziune. Totuși, un vehicul pentru urgențe era mai bun. Un camion mare, acoperit cu panouri. Putea să-l vopsească în alb și să picteze o cruce roșie pe el. Indiferent de soluția pe care o va alege, trebuia să se grăbească. Mai rămăseseră paisprezece zile.

Cerul gol îl apăsa pe Fasil cum stătea în tribună, pe rândul cel mai de sus, cu vântul strecurându-i-se pe sub gulerul sacoului. Cerul deschis, liber, era drumul ideal de acces, se gândi cu amărăciune. Să aducă nacela la bordul unui avion și apoi să-l deturneze era o sarcină aproape imposibil de îndeplinit. Chiar dacă ar fi reușit, printr-o stratagemă oarecare, să transporte nacela cu avionul declarând-o drept marfă, nu era sigur că Dahlia ar fi izbutit să forțeze pilotul să zboare suficient de aproape de stadion, fie și sub amenințarea unei arme.

Fasil se uită spre nord-est, la conturul clădirilor din New Orleans profilate pe cer; Superdomul aflat la două mile distanță, Hotelul Marriott, International Trade Mart. Dincolo de ele, la numai opt mile distanță, era Aeroportul Internațional din New Orleans. Pe 12 ianuarie, dirijabilul umflat și inofensiv ar fi ajuns deasupra stadionului lăsând în urmă acele clădiri, iar el n-ar mai fi trebuit să se lupte la sol, ca o furnică. Blestemat fie Lander și progeniturile lui până la a zecea generație!

Fasil avu o viziune în legătură cu modul cum ar fi putut decurge atacul. Balonul strălucind ca argintul, coborând spre stadion, neobservat inițial de spectatorii absorbiți de meci. Apoi, din ce în ce

mai mulți oameni ridicându-și ochii spre el, în timp ce balonul se lăsa mai jos, și mai jos, din ce în ce mai mare, ireal de mare, atârnând deasupra lor, umbra lui lungă întunecând terenul de joc, și câțiva spectatori uitându-se direct la nacela strălucitoare în momentul detonării explozibilului urmată de o lumină orbitoare precum cea creată de o explozie solară, și tribunele zguduindu-se, poate chiar prăbușindu-se, pline cu aproape șase milioane de kilograme de carne ciuruită. Și bubuitul, și unda de șoc care ar zgâlțâi blocurile în jur, făcând țăndări geamurile caselor pe o distanță de douăzeci de mile, vapoarele înclinându-se ca sub efectul musonului. Și vestea făcând înconjurul turnurilor din Casa Războiului, și strigând: Fasiiiiiil!

Ar fi fost nemaipomenit de frumos. Trebuia să se așeze. Tremura din tot corpul. Își impuse să se gândească din nou la soluții alternative. Încerca să accepte pierderile. Când se calmă, fu mândru de tăria sa de caracter, de răbdarea pe care o manifesta în fața vicisitudinilor. El era Fasil. Avea să facă tot ce-i stătea în putință.

În taxi, în drum spre centrul orașului, Fasil se gândea la camioane și vopsea. Nu era totul pierdut, își zicea. Dimpotrivă. Simțise mereu că americanul nu făcea decât să pângărească misiunea. Acum responsabilitatea atacului îi revenea lui în întregime. Probabil că n-o să fie la fel de spectaculos, n-o să se producă o explozie în aer care să confere un maximum de eficiență operațiunii, dar și așa reputația lui va avea enorm de câștigat – iar mișcarea de gherilă va fi și mai puternică, își propuse el după un moment.

În dreapta lui se vedea stadionul cu acoperișul în formă de cupolă. Acoperișul de metal reflecta razele soarelui. Și ce se vedea ridicându-se deasupra lui? Un elicopter-macara. Ridica ceva, o mașinărie. Acum se deplasa deasupra cupolei. Un grup de muncitori așteptau lângă una din găurile

din acoperiș. Umbra elicopterului alunecă peste cupolă și-i acoperi. Încet, cu delicatețe, elicopterul lăsă în jos obiectul greu și-l introduse în gaura din cupolă. Pălăria unuia dintre muncitori zbură luată de curentul de aer și începu să facă tumbe, un punct minuscul purtat de vânt, rostogolindu-se pe cupolă. Elicopterul se ridică din nou, eliberat de povară, și ieși din raza vizuală, pierzându-se în depărtare, dincolo de Superdomul neterminat.

Fasil abandonă ideea camioanelor. Putea oricând să facă rost de un camion. Fața-i era lac de sudoare. Se întreba dacă elicopterul lucra și duminica. Îl bătu pe umăr pe șofer și-i ceru să-l ducă la Superdom.

Două ore mai târziu, Fasil era la biblioteca publică, studiind un articol din cartea *Toate aparatele de zbor din lume* a lui Jane. De la bibliotecă se duse la Hotelul Monteleone, unde transcrise numărul de telefon dintr-o cabină din hol. Își mai notă un alt număr de la un telefon cu plată de la Union Passenger Terminal, apoi se duse la biroul Western Union. Pe un formular de telegramă, compuse cu grijă un mesaj, consultând frecvent un cartonaș cu numere codificate lipit în interiorul carcasei aparatului de fotografiat. În câteva minute, prin firul lung de sub ocean, scurtul mesaj confidențial ajunse la Bengazi, în Libia.

Fasil se întoarse la terminalul pentru pasageri a doua zi la 9:00 dimineața. Scoase biletul pe care scria „defect" lipit pe un telefon de lângă intrare și îl puse pe un telefon pe care îl alesese el, într-o cabină de la capătul șirului de telefoane. Se uită la ceas. Mai avea de așteptat o jumătate de oră. Se așeză pe o bancă de lângă cabină și începu să citească un ziar.

Fasil nu apelase niciodată la relațiile din Libia ale lui Najeer. Nici acum n-ar fi îndrăznit s-o facă, dacă Najeer ar fi fost în viață. Fasil ridicase explozibilul din plastic în Bengazi după ce Najeer făcuse toate aranjamentele, dar numele „Sofia",

inventat de Najeer pentru misiune, îi deschisese lui Fasil ușile de care avea nevoie în Bengazi. Scrisese și acest nume în telegramă și spera să aibă din nou efectul scontat.

La 9:35 sună telefonul. Fasil ridică receptorul la al doilea apel.

— Alo?

— Da. Aș vrea să vorbesc cu doamna Yusuf.

În pofida zgomotelor de pe fir, Fasil recunoscu vocea ofițerului care ținea legătura cu Al Fatah.

— Înseamnă că vreți să vorbiți cu Sofia Yusuf. Spuneți.

Fasil vorbi repede. Știa că libianul n-o să stea mult la telefon.

— Am nevoie de un pilot în stare să piloteze un elicopter de marfă Sikorski S-58. Prioritate absolută. Îl aștept la New Orleans în șase zile. Trebuie să fie sacrificabil.

Fasil știa că cerea un lucru extrem de dificil. Dar mai știa că Al Fatah dispunea de mari resurse în Bengazi și Tripoli. Continuă repede, înainte ca ofițerul să formuleze vreo obiecție:

— Este asemănător cu aparatele rusești folosite la Barajul Aswan. Prezentați cererea mea la cel mai înalt nivel. *Cel mai înalt.* Sunt autorizat de Unsprezece.

„Unsprezece” era Hafez Najeer.

Vocea de la celălalt capăt al firului era moale, ca și când omul ar fi încercat să vorbească în șoaptă la telefon.

— S-ar putea să nu existe o astfel de persoană. E foarte complicat. Șase zile nu înseamnă nimic.

— Nu-mi e de niciun folos dacă nu-l pot avea la timp. Pierderea va fi foarte mare. Sunați-mă în douăzeci și patru de ore la celălalt telefon. Repet, e vorba de o prioritate absolută.

— Înțeleg, zise vocea aflată la șase mii de mile distanță.

Convorbirea se terminase.

Fasil plecă de la cabina telefonică și ieși din terminal în pas vioi. Era teribil de periculos să comunice direct cu Orientul Mijlociu, dar timpul scurt pe care-l avea la dispoziție îl obligase să riște. Cererea de a-i fi trimis un pilot avea puține șanse să fie satisfăcută. Nu figura niciunul printre „oamenii de sacrificiu". Era o adevărată artă să pilotezi un elicopter de marfă cu un obiect greu atârnat de el. Nu sunt mulți piloții capabili de asemenea performanțe. Dar libienii mai sprijiniseră organizația Septembrie Negru și cu alte ocazii. Nu-i ajutase colonelul Gaddafi când avusese loc atacul de la Khartoum? Până și armele folosite pentru masacrarea diplomaților americani fuseseră introduse ilegal în țară în gentile diplomat ale libienilor. În fiecare an, treizeci de milioane de dolari din vistieria libiană se scurg spre Al Fatah. Cât ar putea valora un pilot? Fasil avea toate motivele să spere într-un rezultat pozitiv. Numai de-ar putea să găsească un pilot în timp util.

Termenul de șase zile asupra căruia insistase Fasil nu era tocmai real, pentru că mai rămăseseră două săptămâni până la finala campionatului de fotbal. Dar bomba trebuia modificată ca să se potrivească la noul aparat și avea nevoie de timp și de ajutorul unui pilot priceput ca să facă acest lucru.

Fasil cântărise probabilitatea de a nu găsi un pilot, și riscurile pe care le implica cererea lui, și rezultatul formidabil al acțiunii în cazul în care i se punea la dispoziție un astfel de pilot. Ajunse la concluzia că merita să-și asume riscul.

Dacă telegrama lui, așa nevinovată cum părea, avea să fie analizată de autoritățile americane? Dacă evreul ăla, Kabakov, cunoștea sistemul de codificare pentru telefoane? Fasil știa că acest lucru era puțin probabil, dar cu toate acestea nu se simțea în apele sale. În mod cert, autoritățile erau în căutarea *plasticului,* dar nu cunoșteau natura misiunii. Nimic nu indica faptul că ar fi fost vorba

de New Orleans. Se întrebă dacă Lander încă mai delira. Nonsens. Cine mai zăbovește în preajma celor care delirează când au febră? Dar nebunii aiurează uneori, fie că au febră, fie că n-au. Dacă pe Lander îl lua gura pe dinainte, Dahlia avea să-i facă de petrecanie.

•

În acel moment, în Israel, se petreceau o serie de evenimente care aveau să dea mai multă greutate cererii lui Fasil decât influența defunctului Hafez Najeer. Pe un aeroport de lângă Jaffa, paisprezece piloți evrei se urcau în carlingile a șapte bombardiere de vânătoare Phantom F-4. Două câte două, se înscriseră pe asfaltul pistei și își luară avânt spre înaltul cerului descriind cercuri ample, ascendente. Ajunseră deasupra Mediteranei și apoi se îndreptară spre vest, către Tobruk, în Libia, cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului.

Erau angajați într-un raid de represalii. La Rosh Pina încă mai fumegau resturile unei case cu mai multe apartamente, distrusă de rachete Katiușa rusești, furnizate „oamenilor de sacrificiu” de către Libia. De data aceasta raidul nu mai era îndreptat împotriva bazelor „oamenilor de sacrificiu” din Liban și Siria. Acum, furnizorii de arme aveau să afle ce e suferința.

La treizeci și nouă de minute după decolare, comandantul escadrilei zări cargoul libian. Era exact acolo unde spusese Mossadul că va fi, la optsprezece mile în larg de Tobruk, mergând cu toată viteza spre est, încărcat până la refuz cu armament pentru trupele de gherilă. Dar trebuia să se asigure că identificaseră corect vasul. Patru aparate Phantom se menținură la altitudine ca să asigure acoperirea în eventualitatea în care întâlneau avioane arabe. Celelalte trei începură coborârea. Avionul din frunte, care încetinise la două sute treizeci de mile pe oră, trecu la o altitudine de douăzeci de metri de navă. Nu era nicio eroare. Cele trei avioane se repeziră huruind

asupra vaporului, îl bombardară, apoi luară din nou altitudine, accelerând la trei G și jumătate în timp ce se înălțau brăzdând cerul. Nu se auzi niciun strigăt de victorie în carlingi când cargoul izbucni în flăcări. Pe drumul spre casă, israelienii scrutară cerni plini de speranță. S-ar fi simțit mult mai bine dacă ar fi venit MIG-urile.

Consiliul Comandamentului Revoluționar din Libia fu cuprins de un val de mânie. Nu se va ști niciodată ce membri ai consiliului erau la curent cu planul de atac al organizației Al Fatah în Statele Unite. Dar undeva, în birourile din Bengazi, o rotiță fusese pusă în mișcare.

Israelienii atacaseră cu avioane primite de la americani.

Și chiar israelienii spuseseră: „Furnizorii de arme vor suferi”.

Așa să fie!

20.

— I-am spus că se poate duce la culcare, dar mi-a zis că a primit ordin să-ți predea cutia, îi comunică lui Kabakov colonelul Weisman, atașatul militar, în timp ce se îndreptau spre sala de conferințe de la Ambasada Israelului.

Tânărul căpitan moțăia pe scaun, dar sări în picioare când Kabakov deschise ușa.

— Domnule maior Kabakov, sunt căpitanul Reik. Acesta e pachetul din Beirut.

Kabakov abia se abținu să nu înșface pachetul și să-l deschidă. Reik făcuse drum lung până acolo.

— Îmi aduc aminte de tine, domnule căpitan. Ai comandat bateria de obuze de la Qanaabe.

Își dădură mâna, bărbatul mai tânăr arborând o mină încântată.

Kabakov se întoarse ca să se uite la cutia de carton de pe masă. Avea dimensiunile de circa șaizeci de centimetri pe treizeci și era legată cu sfoară. Pe capac fuseseră scrijelite în arabă următoarele cuvinte: „Bunurile personale ale lui Abu Ali, Rue Verdun 18, decedat. Dosar 186047. A se păstra până pe 23 februarie”. În colțul cutiei se vedea o gaură lăsată de un glonț.

— Serviciul de spionaj s-a uitat prin lucruri în Tel Aviv, zise Reik. Nodurile de la sfoară erau pline de praf. Agenții au presupus că n-a fost deschisă de multă vreme.

Kabakov dădu la o parte capacul și puse obiectele din cutie pe masă. Un ceas cu sonerie cu geamul spart, două cutii cu medicamente, un registru pentru tranzacții bancare, o magazie de gloanțe pentru un pistol automat Llama – Kabakov era sigur că pistolul fusese furat –, o cutie pentru butoni goală, o pereche de ochelari îndoiți și câteva reviste. Fără îndoială, poliția confiscase toate obiectele de valoare și ce rămăsese fusese examinat atent de Al Fatah. Kabakov era extrem

de dezamăgit. Sperase ca măcar o dată secretomania obsesivă a lui Septembrie Negru să lucreze împotriva organizației teroriste, ca persoana desemnată să „facă ordine” prin lucrurile personale ale lui Abu Ali să nu știe care piese erau inofensive și care nu și astfel să lase în urmă un indiciu folositor. Se uită la Reik.

— Cât a costat afacerea asta?

— Yoffee s-a ales cu o rană la coapsă. V-a trimis un mesaj, domnule. El…

Căpitanul șovăi.

— Continuă!

— A zis că-i datorați o sticlă de Remy Martin, nu… nu poșirca aia pe care ați împărțit-o tuturor la Kuneitra, domnule.

Kabakov zâmbi larg, deși numai de râs nu-i ardea. Cel puțin nu murise nimeni pentru cutia asta cu fleacuri.

— Yoffee s-a ocupat de afacere, zise Reik. Avea niște documente false de la o firmă de avocatură saudită. S-a gândit să obțină cutia dintr-un foc, în loc să-l mituiască dinainte pe funcționar, ca să nu aibă timp să umble în cutie și să-i vândă niște gunoaie. I-a dat funcționarului de la biroul cu obiecte personale de la secția de poliție trei lire libaneze și i-a cerut să vadă cutia. Funcționarul a adus-o, dar a pus-o în spatele tejghelei și a zis că trebuie să obțină aprobare de la ofițerul de serviciu. În mod normal asta ar fi însemnat că mai trebuia să mituiască pe cineva, dar Yoffee nu se prea bizuia pe actele lui. Așa că l-a pocnit zdravăn pe funcționar în moalele capului și a luat cutia. Avea un Mini Cooper afară și n-a întâmpinat dificultăți până când două mașini cu stații radio n-au blocat Mazraa în fața lui, în dreptul străzii Unesco. Bineînțeles că le-a ocolit pe trotuar, dar au tras vreo două gloanțe în mașină. Avea un avans de vreo cinci străzi în timp ce gonea pe Ramlet el Baida. Jakoby pilota elicopterul Huey, care trebuia să-l scoată pe Yoffee din zonă. Yoffee a ieșit din

mașină în timpul mersului prin deschizătura din capotă și noi l-am pescuit. Ne-am întors la bază la aproximativ treizeci de metri fără să aprindem luminile. Elicopterul are sistemul acela nou de pilot automat pentru zbor la joasă altitudine și nu trebuie să faci nimic.

— Erai în elicopter?

— Da, domnule. Yoffee îmi datorează niște bani.

Kabakov își imagină elicopterul negru urcând și coborând în zbor șerpuit peste dealuri.

— Mă mir că ați avut o autonomie de zbor atât de mare.

— Am făcut escală la Gesher Haziv.

— Libanezii au trimis vreun avion după voi?

— Da, domnule, dar târziu. A trecut ceva timp până le-a parvenit vestea. La douăzeci și patru de minute după ce poliția a văzut elicopterul, noi eram deja înapoi în Israel.

Kabakov nu voia să lase să se vadă cât de tare îl dezamăgise conținutul cutiei, mai ales după ce trei oameni își riscaseră viața ca să pună mâna pe ea. Probabil Tel Avivul îl considera idiot.

— Mulțumesc, căpitane Reik, pentru modul excelent în care ți-ai îndeplinit această misiune. Acum du-te la culcare. E un ordin.

Kabakov și Weisman se așezară la masă, cu lucrurile lui Abu Ali între ei. Weisman păstra o tăcere plină de tact. Nu existau niciun fel de acte personale printre lucrurile lui Ali, nici măcar un exemplar din *Lupta politică și armată,* manualul omniprezent al organizației Al Fatah. Verificaseră toate obiectele care-i aparținuseră lui Ali. Kabakov se uită la reviste. Două exemplare din *Al-Tali'ah,* o revistă egipteană lunară. Găsi un pasaj subliniat într-un interviu. „… zvonul despre forța serviciilor de spionaj israeliene este un mit. Israelul nu are un serviciu de spionaj atât de evoluat”. Kabakov pufni pe nas. Abu Ali își bătea joc de el de dincolo de mormânt.

Mai găsiră niște ediții mai vechi din ziarul *Al-Hawadess,* tipărit în Beirut. *Paris Match.* Un număr din *Sports lllustrated* din 21 ianuarie, 1974. Kabakov se încruntă când îl văzu și începu să-l răsfoiască. Era singura publicație în engleză din cutie. Pe copertă se vedea o pată maronie, de cafea, probabil. Îl răsfoi o dată și-ncă o dată. Majoritatea articolelor aveau ca subiect fotbalul, dar articolul de fond era despre… mintea lui Kabakov începu să lucreze febril. Fasil. München. Sport. În înregistrare se spunea „să nu începem încă un an cu o baie de sânge”.

Weisman își ridică iute ochii la auzul vocii lui Kabakov.

— Domnule colonel Weisman, ce știți despre această finală a campionatului național de fotbal?

•

Directorul FBI John Baker își scoase ochelarii și-și frecă rădăcina nasului.

— Este o ipoteză cu consecințe de amploare, domnilor.

Corley se foi pe scaun.

Kabakov nu mai suporta să vadă chipul inexpresiv al lui Baker când îi vorbea, și nici precauția cu care Corley i se adresa șefului său.

— E mai mult decât o ipoteză. Uitați-vă la date.

— Știu, știu, domnule maior. Ai fost foarte explicit. Credeți că ținta este stadionul unde se va juca finala de fotbal, pentru că individul ăsta – Fasil, nu? – a pus la cale atacul organizației Septembrie Negru asupra Satului Olimpic de la München; pentru că înregistrarea pe care ai pus mâna la Beirut face aluzie la un atac la începutul anului și pentru că președintele intenționează să meargă să vadă meciul.

Vocea lui suna de parcă ar fi enumerat părțile de vorbire.

— Și pentru că va fi transmis în direct la televizor și deci impactul emoțional va fi maxim, zise Corley.

— Dar tot acest raționament se bazează pe faptul că acest individ, Ali, avea un exemplar din *Sports Illustrated* și nici măcar nu știți sigur dacă Ali a fost implicat în complot.

Era o după-amiază mohorâtă în Washington. Baker se uita pe fereastră, ca și când s-ar fi așteptat ca răspunsul să-i vină de undeva de pe stradă.

Baker avea pe birou dosarul 302 al lui Corley, cu informațiile brute despre caz. Kabakov se întreba de ce fusese chemat și apoi își dădu seama că Baker, în paranoia lui profesională, îl convocase. Voise să verifice ce-i spuneau instinctele lui de polițist despre sursa informațiilor. Pe fața lui Baker se citea încăpățânarea. *Știe că va trebui să facă ceva,* se gândi Kabakov. *Dar așteaptă de la mine argumente pro și contra. Nu-i place să i se spună ce are de făcut, vrea să analizeze datele problemei. Acum trebuie să facă ceva. N-are decât să fiarbă în suc propriu. El e cel care trebuie să facă mutarea următoare.*

— Vă mulțumesc că m-ați primit, domnule Baker, zise Kabakov ridicându-se.

— O clipă, domnule maior, dacă nu vă deranjează. Deoarece v-ați mai confruntat cu astfel de situații, cum credeți că or să procedeze? Or să ascundă *plasticul* pe stadion și apoi, când va fi plin cu lume, or să amenințe că-l aruncă în aer dacă nu li se îndeplinesc anumite cerințe – eliberarea lui Sirhan Sirhan, sistarea sprijinului oferit Israelului, genul ăsta de lucruri?

— N-or să ceară nimic. Or să-l arunce în aer și apoi or să se laude cu ce-au făcut.

— De ce credeți asta?

— Ce le-ați putea oferi în schimb? Majoritatea teroriștilor arestați în urma deturnării unor avioane sunt în libertate. Cei implicați în atacul de la München au fost eliberați în schimbul vieții unor oameni luați ostatici în timpul deturnării ulterioare a unui avion. Așa a scăpat cu viață și Lelia Khaled. Trupele de gherilă care v-au împușcat propriii

diplomați în Khartoum au fost trimise înapoi la ai lor de către guvernul sudanez. Toți sunt liberi, domnule Baker. Să nu mai ajutați Israelul? Chiar dacă ați promite acest lucru, nu există niciun fel de garanții. În primul rând, nu se va face o astfel de promisiune și, oricum, ea nu ar fi respectată, dacă ar fi smulsă prin constrângere. În plus, dacă recurgi la ostatici, trebuie să-i poți ține sub control. Pe un stadion acest lucru nu e posibil. S-ar crea panică, spectatorii ar lua cu asalt porțile, și mii de oameni s-ar călca în picioare. Nu, pur și simplu or să-l arunce în aer.

— Cum?

— Nu știu. Cu o jumătate de tonă de *plastic* ar putea arunca în aer toate tribunele, dar ca să fie siguri de reușită, ar trebui să pună explozibil în mai multe locuri și să-l detoneze simultan. Nu ar fi o sarcină ușoară. Fasil nu e prost. Sunt prea multe transmisiuni radio la un astfel de eveniment pentru a detona explozibilul prin telecomandă, iar dacă l-ar amplasa în câteva locuri, și-ar asuma un risc sporit să fie descoperit.

— O să luăm toate măsurile de securitate pe stadion. O percheziție generală va fi un calvar, dar nu e imposibil.

— Presupun că Serviciul Secret o să vrea să se ocupe de chestia asta, dar are nevoie de oameni, zise Baker.

— O să verificăm tot personalul stadionului care va fi acolo în ziua finalei, cărucioarele cu hot dogs, lăzile cu băuturi răcoritoare, o să interzicem accesul pe stadion cu pachete, continuă Corley. Am putea folosi câini și dispozitive electronice de detectare a explozibililor. Avem încă timp să folosim bucata aia de *plastic* luată de pe navă ca să antrenăm câinii să recunoască explozibilul.

— Cum rămâne cu cerul? zise Kabakov.

— Vă gândiți la chestia aia cu pilotul și cu harta maritimă, zise directorul FBI. Cred că am putea sista toate zborurile cu avioane particulare în New

Orleans pe durata meciului. O să luăm legătura cu Administrația Federală a Aviației. În după-amiaza asta o să sun la toate agențiile implicate. Apoi o să știm mai multe.

Mă îndoiesc, se gândi Kabakov.

21.

Zgomotul neîntrerupt al pașilor nesfârșiți lui Abdel Awad începea să-l irite pe gardianul de pe hol. Ridică vizeta glisantă de pe ușa celulei și-l înjură pe Awad prin grilaj. Apoi se simți puțin rușinat de ceea ce făcuse. În definitiv, omul avea dreptul să umble încoace și-ncolo prin celulă. Ridică din nou vizeta și-i dădu lui Awad o țigară, atenționându-l s-o stingă și s-o ascundă dacă auzea pe cineva apropiindu-se.

De fapt, Awad fusese tot timpul în alertă. Cândva – în seara aceasta, mâine, poimâine – vor veni să-l ia și să-i taie mâinile.

Fost ofițer în aviația militară libiană, Awad fusese condamnat pentru furt și trafic de narcotice. I se comutase sentința la moarte ținând cont de serviciile aduse țării și acum îl aștepta amputarea ambelor mâini. O asemenea pedeapsă prevăzută în Coran fusese abandonată la un moment dat și reintrodusă după instalarea la putere a colonelului Gaddafi. Trebuie spus, totuși, că în conformitate cu strategia sa de modernizare, Gaddafi înlocuise securea și piața publică cu bisturiul și condițiile antiseptice dintr-un spital din Bengazi.

Awad încercase să-i scrie tatălui său ca să-și ceară iertare pentru dezonoarea pe care o pricinuise familiei sale, dar își găsea cu greu cuvintele. Se temea că n-avea să termine scrisoarea până la executarea sentinței și că va fi nevoit să expedieze doar un fragment din ea. Sau să o încheie scriind-o cu pixul între dinți.

Ar fi vrut să afle dacă regulamentul permitea să fie anesteziat.

Se întreba dacă ar fi putut să-și lege un crac al pantalonilor de clanța ușii și celălalt de gât și să se spânzure lăsându-se în jos pe podea. De o săptămână de când se pronunțase sentința se gândea mereu la aceste lucruri. I-ar fi mai ușor

dacă i-ar spune *când.* Probabil făcea parte din sentință incertitudinea legată de punerea ei în aplicare.

Vizeta glisantă zbură în sus.

— Stinge-o, stinge-o, șuieră gardianul.

Amorțit de frică, Awad strivi țigara cu piciorul și-o împinse sub pat. Auzi zăvoarele deschizându-se. Se întoarse cu fața spre ușă, ținându-și mâinile la spate, cu unghiile înfipte în palme.

Sunt nu numai bărbat, dar și un ofițer bun, se gândi Awad. *N-au putut să nege asta nici la proces. N-o să mă fac de râs nici acum.*

În celulă intră un bărbat scund, îmbrăcat în haine civile. Bărbatul spunea ceva, și în acest timp gura i se mișca sub mustața mică.

— Ai auzit ce-am spus, locotenent Awad? N-a sosit încă timpul să… n-a sosit încă timpul să-ți primești pedeapsa. Dar e momentul să avem o discuție serioasă. Vorbește englezește, te rog. Stai pe scaun, eu o să mă așez pe pat.

Bărbatul vorbea cu voce domoală și-și ținea ochii ațintiți pe fața lui Awad.

Awad avea mâini foarte sensibile, mâini de pilot de elicopter. Acceptă imediat condițiile care i se puseră, când i se oferi șansa să nu și le piardă și să fie repus în drepturi.

Awad fu dus de la închisoarea din Bengazi la o garnizoană în Ajdabujah unde, sub strictă supraveghere, fu testat pe un elicopter MIL-6 de fabricație rusească, un model de mare capacitate, căruia NATO îi dăduse numele de cod „Hook”. Era unul dintre cele trei aparate de acest gen deținute de forțele armate libiene. Awad cunoștea acest gen de elicopter, deși avea mai multă experiență în pilotarea unor aparate mai mici. Se descurcă bine. MIL-6 și Sikorski-58 erau similare, dar nu identice. Noaptea citi un manual procurat din Egipt, despre pilotarea aparatului Sikorski. Dacă stăpânea manșa și profundorul, dacă era cu

ochii pe manometrele de presiune, n-o să aibă probleme când va trebui să acționeze.

Regimul colonelului Gaddafi are un caracter profund moralizator bazat pe pedepse cumplite, astfel că anumite infracțiuni sunt sancționate dur în Libia. Arta rafinată a falsificării documentelor nu are șanse să prospere în această țară, așa că a fost nevoie să se recurgă la un falsificator din Nicosia ca să-i întocmească acte false lui Awad.

Awad trebuia să treacă printr-un proces de purificare menit să elimine orice urmă a originii sale. N-avea nevoie cu adevărat decât de actele de identitate ce urmau să-i asigure accesul în Statele Unite. De-acolo n-o să mai plece nicăieri, pentru că avea să fie spulberat de explozie. Awad nu cunoștea însă acest ultim aspect al misiunii sale. De fapt, i se spusese să se prezinte la Muhammad Fasil și să se conformeze ordinelor. Fusese asigurat că nu i se va întâmpla nimic rău. Pentru a i se întreține această iluzie, erau necesare un plan de evadare, precum și actele care l-ar fi ajutat în această situație.

Pe 31 decembrie, a doua zi după eliberarea din închisoare, pașaportul lui libian, mai multe fotografii recente și o mostră cu scrisul său de mână fură expediate la o mică tipografie din Nicosia.

Conceptul de „regie” completă, care presupunea un set de acte doveditoare, respectiv un pașaport, permis de conducere auto, corespondență recentă cu ștampila poștei și chitanțe, a fost recent adoptat de falsificatorii din Vest, de îndată ce contrabanda cu narcotice și-a putut permite să plătească pentru un astfel de serviciu. Falsificatorii din Orientul Mijlociu oferă acest serviciu clienților săi de zeci de ani.

Falsificatorul folosit de Al Fatah în Nicosia era un maestru în meseria lui. Tot el furniza israelienilor pașapoarte în alb pe care aceștia și le

completetau singuri, precum și informații destinate Mossadului.

Solicitarea libienilor era foarte costisitoare – două pașapoarte, unul italian cu o ștampilă de intrare în Statele Unite și unul portughez. Nu se uitară la preț. Adeseori, ceea ce e valoros pentru o parte, prezintă aceeași importanță și pentru cealaltă, se gândi falsificatorul în timp ce-și punea sacoul.

În mai puțin de o oră, la cartierul general din Tel Aviv al Mossadului se știa cine e Awad și identitatea lui următoare. Procesul lui Awad se bucurase de o atenție deosebită în Bengazi, așa că a fost de-ajuns ca un agent Mossad de acolo să se uite prin niște publicații locale ca să afle care era aptitudinea specială a lui Awad.

La Tel Aviv, se contură tabloul de ansamblu. Awad era un pilot de elicopter care urma să intre în Statele Unite într-un fel și să iasă în altul. Firul lung cu Washingtonul fu ocupat timp de patruzeci și cinci de minute.

22.

În după-amiaza zilei de 30 decembrie, la Stadionul Tulane din New Orleans se desfăşură un control de amploare în cadrul acțiunilor pregătitoare pentru meciul de fotbal studențesc ce urma să se joace în ajunul Anului Nou.

Controale similare fuseseră programate să aibă loc pe 31 decembrie la stadioane din Miami, Dallas, Houston și Pasadena, adică în toate orașele unde urma să se dispute meciuri studențești importante în prima zi a noului an.

Kabakov era bucuros că, în cele din urmă, americanii îşi puseseră în mişcare imensele resurse împotriva teroriştilor, dar îl amuza felul în care o făceau: pur birocratic. În după-amiaza anterioară, după discuția cu Kabakov și Corley, directorul FBI John Baker convocase o întâlnire la nivel înalt între FBI, Agenția Națională de Securitate și personalul Serviciului Secret. Kabakov, care stătea pe rândul din față, simți multe priviri ațintite asupra sa în timp ce oficialii convocați la ședință contestau importanța dovezilor care indicau stadionul drept țintă – o revistă oarecare, ce conținea un articol despre finala campionatului național de fotbal.

Cele mai influente persoane de la FBI și de la Agenția Națională de Securitate păreau hotărâte să-și declare care mai de care scepticismul, în timp ce Corley le prezenta ipoteza atacului asupra stadionului din New Orleans unde avea să se dispute finala campionatului național de fotbal.

Doar reprezentanții Serviciului Secret, Earl Biggs și Jack Renfro, se abținură de la orice comentariu. Kabakov se gândi că agenții Serviciului Secret erau oamenii cei mai lipsiți de umor pe care-i întâlnise vreodată. Și era de înțeles, concluzionă el, căci aveau o mulțime de motive să fie așa.

Kabakov știa că participanții la întâlnire erau departe de a fi idioți. Oricare dintre ei ar fi manifestat o mai mare receptivitate la o idee neobișnuită, dacă i-ar fi fost prezentată între patru ochi. Când sunt în anturajul semenilor lor, majoritatea oamenilor adoptă două feluri de reacții – unele trecute prin forul lor interior și altele menite să fie evaluate de către colegi. La începutul întâlnirii, se convenise că scepticismul era atitudinea corectă în această situație și, o dată stabilit principiul, el avea să fie susținut de majoritatea participanților pe tot parcursul prezentării făcute de Corley.

Dar principiul turmei acționă și în celălalt sens. În timp ce Kabakov le povestea despre manevrele organizației Septembrie Negru înainte de atacul de la München și despre atentatul eșuat cu prilejul Cupei Mondiale de fotbal desfășurate în urmă cu șase luni, semințele neliniștii încolțiră. Era oare mai puțin plauzibil un atentat în timpul finalei campionatului național de fotbal, decât un atac asupra Satului Olimpic, întrebă Kabakov.

— De astă data nu joacă nicio echipă israeliană, veni imediat replica.

Dar nimeni nu râse. Pe măsură ce oficialii prezenți îl ascultau pe Kabakov, în încăpere își făcea loc spaima, transmisă subtil de fiecare participant vecinilor săi prin ușoare mișcări ale corpului și printr-un soi de neliniște. Mâinile nu mai aveau astâmpăr, oficialii își frecau fețele. Kabakov îi vedea pe bărbații din fața lui trecând printr-un proces de transformare. De când se știa, Kabakov le tulburase liniștea polițiștilor, chiar și celor israelieni. Atribuise acest lucru propriei lui lipse de răbdare cu ei, dar era mai mult decât atât. Avea ceva care îi punea în gardă, la fel cum mirosul purtat de vânt al secrețiilor unui animal îi alertează pe câini și-i face să se strângă în jurul focului. Un miros care avertizează că acolo,

undeva, era ceva ce ocolea focul, ceva care stătea la pândă și nu știa ce-i frica.

Dovada furnizată de revistă și susținută de istoricul infracțiunilor comise de Fasil începu să prindă contur și oficialii din sală făcură speculații pe baza ei. O dată admisă posibilitatea pericolului, toți se întreceau în a cere adoptarea unor măsuri cât mai drastice: de ce să fie finala campionatului de fotbal singura țintă? Revista prezenta un stadion plin – de ce n-ar fi orice stadion? Doamne Dumnezeule, meciul de fotbal studențesc se juca în ajunul Anului Nou, adică poimâine – și în toată țara se disputau meciuri de fotbal în prima zi a noului an. Să fie verificate toate stadioanele!

Teama generă ostilitate. Brusc, Kabakov își dădu seama că era un străin, și evreu pe deasupra. Într-o clipită, deveni conștient de faptul că o parte din bărbații din încăpere se gândeau la originea lui evreiască. Se așteptase la asta. Nu fu surprins să constate că în mințile acelor oameni îngrijiți, care purtau inele-simbol ale facultăților de drept pe care le absolviseră, el era asociat mai degrabă cu problema pe care o aveau, decât cu soluția ei. Amenințarea venea de la un grup de străini și el se număra printre ei. Ideea aceasta nu fusese rostită, dar răzbătea din atitudinea lor.

— Mulțumesc, prieteni, zise Kabakov în timp ce se așeza pe scaun.

Nu știți toate acestea de la străini, prieteni? se gândi el. Dar s-ar putea să aflați pe 12 ianuarie.

Lui Kabakov nu i se părea logic ca, din moment ce era în stare să atace un stadion, Septembrie Negru să prefere drept țintă unul unde nu se afla președintele. Rămase la părerea lui că stadionul vizat era cel pe care urma să se joace finala campionatului național de fotbal.

În după-amiaza zilei de 30 decembrie ajunse în New Orleans. Controlul la Stadionul Tulane era în plină desfășurare, înaintea meciului de fotbal studențesc. Echipa operativă se compunea din

cincizeci de oameni, membri ai FBI și ai echipelor de geniști din poliție, detectivi de poliție, doi antrenori de câini de la Administrația federală a aviației, cu câini pregătiți să ia urma explozibililor, și doi tehnicieni din armata Statelor Unite cu un dispozitiv electronic de „mirosit” explozibili, calibrat după Madona descoperită pe *Leticia.*

New Orleans făcea o notă aparte prin faptul că personalul era asistat de Serviciul Secret, controlul urmând să fie efectuat de două ori, o dată pentru meciul de fotbal studențesc și a doua oară, pe 11 ianuarie, pentru finala campionatului național de fotbal care avea să se dispute a doua zi. Oamenii își vedeau în liniște de treabă, în mare parte ignorați de echipa de întreținere a stadionului, care punea la punct ultimele detalii.

Percheziționarea stadionului nu-l interesa prea mult pe Kabakov pentru că nu se aștepta ca echipa de control să găsească ceva. În schimb, se uită cu atenție la fața fiecărui angajat al Stadionului Tulane. Își amintea cum Fasil își trimisese oamenii din trupele de gherilă să-și găsească de lucru în Satul Olimpic, cu șase săptămâni înainte de data atacului. Știa că poliția din New Orleans verificase trecutul fiecărui angajat, dar cu toate acestea se uita atent la fețele lor, ca și când s-ar fi așteptat să aibă o reacție instinctivă, viscerală, la vederea unui potențial terorist. Nu simți nimic de genul acesta, în timp ce îi privea cu luare-aminte pe lucrătorii de pe stadion. În urma verificărilor efectuate de poliție se descoperise un bigam, care urma să fie extrădat în ținutul Coahoma din Mississippi.

În ajunul Anului Nou, echipa Tigers de la Universitatea Statului Louisiana a pierdut cu 7 la 13 în meciul cu Nebraska. Kabakov se aflase printre spectatori.

Nu mai fusese niciodată la un meci de fotbal și nu văzu mare lucru nici din ăsta. El și Moșevski își petrecură majoritatea timpului dând târcoale pe sub tribune și în preajma porților, fără să fie băgați

în seamă de numeroșii polițiști și agenți FBI de pe stadion. Pe Kabakov îl interesa în special cum și de cine erau acționate porțile și cine avea acces înăuntru după ce se umplea stadionul.

Majoritatea spectacolelor publice îl enervau pe Kabakov, iar acesta, cu nenumăratele sale fanioane și fanfare, îi făcuse o impresie execrabilă. Întotdeauna i se păruseră ridicole fanfarele care mărșăluiau. Singurul moment agreabil din toată după-amiaza fu cel din pauza meciului, când pe deasupra stadionului zburară Îngerii Albaștri ai Marinei, formând un romb perfect cu avioane cu reacție care reflectară lumina soarelui, în timpul unui superb luping lent mult deasupra dirijabilului zumzăitor ce plutea deasupra stadionului. Kabakov știa că mai erau și alte avioane cu reacție, avioane de intercepție ale forțelor aeriene, gata să decoleze de pe piste din apropiere în cazul, puțin probabil, că un aparat necunoscut s-ar fi apropiat de New Orleans în timpul desfășurării meciului.

Umbrele se lungeau pe terenul de joc în timp ce ultimii spectatori părăseau stadionul. Kabakov se simțea istovit după atâtea ore de zgomot. Înțelegea anevoie engleza vorbită de oamenii care făceau conversație și era enervat la culme. Corley îl găsi pe marginea drumului de la ieșirea din stadion.

— Ei bine, n-a fost niciun bum-bum, zise Corley.

Kabakov îl fulgeră cu privirea, atent să surprindă pe fața lui un zâmbet arogant. Dar pe figura lui Corley nu se citea decât oboseală. Kabakov își imagină că „vânătoarea după cai verzi pe pereți” era în plină desfășurare și pe stadioanele din alte orașe, unde oameni istoviți scotoceau după explozibili în cadrul pregătirilor pentru meciurile din prima zi a noului an. Presupunea că se făcuseră multe comentarii pe seama lui. El nu pretinsese niciodată că ținta era un meci de fotbal studențesc, dar cine să-și mai amintească chestia asta? Oricum, nu mai conta. El și Corley traversară din

nou stadionul împreună, îndreptându-se spre parcare. Avea întâlnire cu Rachel la hotelul Royal Orleans.

— Domnule maior Kabakov!

Se uită în jur pentru o clipă, după care își dădu seama că vocea venea de la stația de emisie-recepție din buzunarul lui.

— Kabakov, te ascult.

— Vă caută cineva la telefon la postul de comandă.

— Bine.

Postul de comandă al FBI fusese amplasat în biroul serviciului pentru relații publice al Stadionului Tulane, amplasat sub tribune. Un agent în cămașă cu mâneci lungi îi întinse lui Kabakov receptorul.

Era Weisman, care suna de la Ambasada Israelului. Corley încercă să deducă despre ce vorbeau ghidându-se după replicile scurte ale lui Kabakov.

— Hai să mergem afară, zise Kabakov în timp ce-i dădea agentului receptorul să-l pună în furcă. Nu-i plăcea felul în care agenții din birou îi ocoleau privirea după această zi de efort suplimentar.

În timp ce stătea pe marginea terenului, Kabakov se uita în sus la steagurile care fluturau în vânt deasupra stadionului.

— Aduc în State un pilot de elicopter. Nu știm dacă pentru această misiune, dar ni s-a comunicat că vine încoace. Din Libia. Și se grăbesc al dracului de tare.

Tăcură preț de câteva secunde, timp în care Corley rumegă informația pe care tocmai o primise.

— Ai vreun document fals de-al lui?

— Pașapoarte, poze, totul. Ambasada tocmai îi trimite dosarul la biroul vostru din Washington. Or să aibă toate informațiile în jumătate de oră. Probabil or să te sune imediat.

— Unde e individul?

— Încă de partea cealaltă, nu știm unde. Dar actele lui vor fi luate din Nicosia mâine.

— N-o să te bagi peste…

— Evident că nu. Lăsăm operațiunea strict în grija celeilalte părți. În Nicosia o să filăm doar locul de unde iau actele și aeroportul. Asta-i tot.

— Un atac aerian! Aici sau în altă parte. Asta au plănuit de la început.

— Tot ce se poate, zise Kabakov. E posibil și ca Fasil să pună la cale o diversiune. Depinde cât de mult știe despre informațiile pe care le deținem. Dacă supraveghează stadionul ăsta sau altul, atunci a aflat că știm o mulțime de lucruri.

În biroul FBI din New Orleans, Corley și Kabakov studiară raportul despre pilotul din Libia. Corley lovi ușor hârtia galbenă de telex.

— O să intre cu un pașaport portughez și o să iasă cu unul italian, care o să aibă deja pe el o ștampilă de intrare în State. Dacă-și flutură pașaportul ăla portughez la orice punct de intrare în țară, oriunde, o să fim înștiințați în mai puțin de zece minute. Dacă e o piesă din acest proiect, i-am prins, David. O să ne conducă la bombă, la Fasil și la femeie.

— Poate.

— Dar de unde au de gând să-și procure un elicopter? Dacă ținta e stadionul unde se joacă finala de fotbal, înseamnă că unul din oamenii de aici a aranjat totul.

— Da. Și vor acționa de undeva din apropiere. N-au o rază de acțiune prea mare.

Kabakov deschise un plic mare din hârtie de Manila. Conținea o sută de fotografii cu Fasil pozat pe trei sferturi din față și o sută de exemplare ale portretului-robot al femeii. Toți agenții de pe stadion aveau la ei câte un exemplar din cele două fotografii.

— NASA a făcut o treabă bună cu astea, zise Kabakov.

Pozele cu Fasil erau extraordinar de clare și un pictor care lucra pentru poliție schițase și urma lăsată de glonț pe fața lui Fasil.

— O să le distribuim la toate serviciile aeriene, la secția navală, în toate locurile unde există elicoptere, zise Corley. Ce-i cu tine?

— De ce aduce pilotul așa de târziu? Totul se potrivește foarte bine, în afară de acest amănunt. Bombă de mare putere, un atac aerian. Dar cum se explică aducerea pilotului cu o asemenea întârziere? Harta maritimă găsită în barcă a fost primul indiciu că în misiune ar putea fi implicat un pilot, dar dacă un pilot a făcut însemnările alea de pe hartă, e clar că se afla deja aici.

— Hărți maritime există în toată lumea, David. Poate că a fost adnotată în partea cealaltă, în Orientul Mijlociu. Ca o măsură de siguranță. O întâlnire de urgență în largul oceanului, pentru orice eventualitate. Harta putea fi adusă de femeie. Și, după cum s-a dovedit, au avut nevoie de întâlnirea aceea când au crezut că Muzi îi trădase.

— Dar faptul că au așteptat până în ultimul moment ca să-i facă acte false nu se potrivește. Dacă știau dinainte că aveau să-l folosească pe pilotul libian, pașapoartele ar fi fost de mult gata.

— Cu cât apărea mai târziu în schemă, cu atât era mai mic riscul de a fi descoperit.

— Nu, zise Kabakov, scuturându-și capul. Nu e stilul lui Fasil să lase chestia asta pe ultima sută de metri. Știi cu cât timp înainte a făcut toate pregătirile pentru München.

— Oricum, e un început. Mâine dimineață la prima oră o să trimit trupele la aeroport cu fotografiile, zise Corley. Multe din serviciile aeriene nu vor funcționa de Anul Nou. S-ar putea să ne ia vreo două zile până luăm legătura cu toate.

•

În liftul de la hotelul Royal Orleans cu care urcă Kabakov mai erau două cupluri. Cei patru râdeau zgomotos, iar femeile aveau coafuri sofisticate

arătând ca niște stupi de albine. Încercă să înțeleagă ce vorbeau și ajunse la concluzia că oricum conversația lor nu avea nicio noimă, chiar dacă ar fi priceput ce-și spuneau.

Găsi numărul și bătu în ușă. Ușile camerelor de hotel sunt toate la fel de impersonale, ca și când nu ar admite că dincolo de ele se află oameni pe care îi iubim. Dar Rachel era acolo și vreme de câteva secunde îl ținu strâns îmbrățișat pe Kabakov, fără să scoată o vorbă.

— Mă bucur că tipul ăla cu platfus ți-a transmis mesajul meu la stadion. Ai fi putut să-mi dai întâlnire aici.

— Voiam să aștept până se termină totul.

— Parcă ești un robot, zise ea eliberându-l din îmbrățișare. Ce ai sub haină?

— O mitralieră.

— Ei bine, scoate-o și bea un păhărel.

— Cum ai făcut rost de apartamentul ăsta într-un timp așa de scurt? Corley a trebuit să se cazeze la un agent FBI de aici.

— Cunosc pe cineva la hotelul Plaza din New York și hotelul ăsta e tot proprietatea lor. Îți place?

— Da.

Era un apartament mic, foarte elegant.

— Îmi pare rău că nu i-am putut face rost și lui Moșevski de o cameră.

— E la ușă. Poate să doarmă pe canapea… nu, glumesc. Nu-i nicio problemă, e la consulat.

— Am comandat ceva de mâncare.

Kabakov era cu gândul în altă parte.

— Am zis că o să sosească și mâncarea în curând. Și o sticlă de Chateaubriand.

— Cred că or să aducă aici un pilot.

Îi povesti totul în amănunțime.

— Dacă pilotul te conduce la ceilalți, înseamnă că ăsta va fi sfârșitul.

— Da, dacă găsim *plasticul* și punem mâna pe toți.

Rachel dădu să-l mai întrebe ceva, dar își înghiți cuvintele.

— Cât poți să stai? o întrebă Kabakov.

— Patru-cinci zile. Chiar mai mult, dacă te pot ajuta cu ceva. Mă gândeam să mă duc până la New York, să văd ce mai e pe la cabinet, și pe urmă să vin înapoi, să zicem, pe zece sau unsprezece, dacă vrei.

— Sigur că vreau. Când se termină toată povestea asta, mi-ar plăcea să petrecem ceva timp aici. New Orleans pare un oraș pe cinste.

— Oh, David, o să vezi tu ce fel de oraș e!

— Un lucru vreau să-ți spun. Te rog să nu vii la meciul de fotbal. Sunt de acord să vii la New Orleans, dar nu vreau să vii la stadion.

— Dacă eu nu sunt în siguranță acolo, atunci nu e nimeni. În cazul ăsta, oamenii ar trebui preveniți.

— Asta le-a spus președintele celor de la FBI și de la Serviciul Secret. Că dacă are loc meciul, el o să fie acolo.

— E posibil să fie anulat?

— I-a convocat pe Baker și pe Biggs și le-a zis că, dacă spectatorii de la finala campionatului de fotbal nu pot fi protejați în mod corespunzător, inclusiv el, atunci o să anuleze meciul și o să informeze publicul asupra motivului. Baker i-a spus că FBI e în măsură să le asigure protecție.

— Și cei de la Serviciul Secret ce-au zis?

— Biggs nu face promisiuni deșarte. Așteaptă să vadă care-i treaba cu pilotul ăla. Nu invită pe absolut nimeni la meci și nici eu n-am s-o fac. Promite-mi că n-o să vii la stadion.

— Bine, David.

Kabakov zâmbi.

— Acum povestește-mi despre New Orleans.

Masa fu nemaipomenită. Mâncară lângă fereastră, și Kabakov se relaxă după zile întregi de încordare. Afară, New Orleans-ul scânteia de-a lungul curburii largi a râului, iar înăuntru era Rachel, dulce în lumina lumânărilor, povestindu-i

cum venise la New Orleans cu tatăl ei când încă era o copilă și cum se simțise ca o adevărată doamnă când o dusese la restaurantul Antoine's, iar un chelner pusese discret și plin de tact o pernă pe scaunul ei când o văzuse apropiindu-se.

Plănuiră să ia o cină de pomină la Antoine's în seara de 12 ianuarie sau când avea să se termine misiunea lui. Apoi, plini de Beaujolais și de planuri, sfârșiră seara fericiți în patul imens. Rachel adormi cu zâmbetul pe buze.

Se trezi la un moment dat după miezul nopții și-l văzu pe Kabakov stând rezemat de speteaza de la capul patului. Când se foi în pat. Kabakov o mângâie absent. Rachel știa că era cu gândurile în altă parte.

•

Camionul care transporta bomba intră în New Orleans pe 31 decembrie la ora unsprezece seara. Șoferul o luă pe șoseaua națională 10, trecu de Superdom și merse până la intersecția cu șoseaua 90. Viră spre sud și se opri lângă docul de pe strada Thalia. Sub podul de pe râul Mississippi, o zonă pustie la acea ora târzie din noapte.

— Ăsta e locul de care a zis, îi spuse șoferul însoțitorului său. Să fiu al dracu' dacă văd pe cineva. Docul e închis.

Se sperie când auzi o voce vorbindu-i șoptit la ureche.

— Da, ăsta e locul, zise Fasil, urcând pe treapta camionului. Iată actele. Am semnat chitanțele.

În timp ce șoferul examina documentele la lumina lanternei, Fasil inspectă sigiliile de la ușa din spate a camionului. Erau neatinse.

— Amice, poți să ne duci până la aeroport? E o cursă de noapte spre Newark pe care am vrea s-o prindem.

— Îmi pare rău, dar nu pot, zise Fasil. Vă las într-un loc de unde puteți lua un taxi.

— Doamne sfinte, o să ne coste zece dolari până la aeroport!

Fasil n-avea nevoie de scandal. Îi dădu omului zece dolari și-i lăsă pe șoferi la o stradă distanță de o stație de taxiuri. Zâmbea și fluiera înfundat printre dinți în timp ce ducea camionul în garaj. Fusese bine dispus toată ziua, de când vocea de la telefonul public de la hotelul Monteleone îi confirmase venirea pilotului. Mintea îi lucra febril făcând planuri peste planuri, dar se strădui să se concentreze asupra volanului.

Întâi trebuia să-l intimideze și să-i impună respect tipului ăluia, Awad. Fasil nu se îndoia că va reuși acest lucru. După aceea, avea să-l instruiască în detaliu pe Awad și să-i trântească o minciună convingătoare despre calea de scăpare.

Planul lui Fasil privind atacul propriu-zis se baza în mare parte pe ceea ce învățase la Superdom. Elicopterul Sikorski S-58 care-i atrăsese atenția era un aparat vechi, vândut de armata Germaniei de Vest, care avea prea multe. Cu o capacitate de transport de aproape două mii cinci sute de kilograme, nu se compara cu noile Skycranes, dar era mai mult decât adecvat pentru scopul urmărit de el.

Ca să încarci ceva într-un avion ai nevoie de trei oameni – pilotul, omul din burta avionului și persoana care urma să încarce marfa, după cum învățase Fasil uitându-se cum se desfășurau astfel de operațiuni pe Superdom. Pilotul ține avionul suspendat deasupra încărcăturii. El este ghidat de omul din cală, care stă întins pe podea în fuzelaj, uitându-se la încărcătură și dându-i instrucțiuni pilotului prin căști.

Cel care încarcă marfa e la sol. El atașează cârligul la încărcătură. Cei din avion nu pot închide cârligul prin telecomandă. Această operațiune trebuie făcută la sol. În caz de urgență, pilotul poate lăsa încărcătura să cadă instantaneu, apăsând un buton roșu de pe manșă. Fasil învățase acest lucru stând de vorbă cu pilotul în timpul unei pauze de lucru. Tipul fusese destul de amabil, un

negru cu ochi mari și senini în spatele ochelarilor de soare. Era posibil ca tipul ăsta, dacă i se făcea cunoștință cu un coleg pilot, să-l lase pe Awad să urce cu el în avion în timpul unei operațiuni de încărcare. Ar fi fost o ocazie excelentă pentru Awad să se familiarizeze cu carlinga elicopterului. Fasil spera că Awad era un tip agreabil.

În ziua finalei campionatului de fotbal avea să-l împuște pe pilot și pe orice membru al echipajului de la sol care o să-i stea în cale. Awad și Dahlia urma să țină sub control elicopterul, în vreme ce el, Fasil, o să rămână la sol să încarce marfa. Dahlia o să aibă grijă ca elicopterul să fie poziționat corect deasupra stadionului și, în timp ce Awad o să aștepte ordinul să dea drumul nacelei, Dahlia pur și simplu avea s-o arunce în aer. Fasil nu se îndoia că femeia va acționa conform planului.

Totuși, își făcea probleme în legătură cu butonul roșu. Era necesar ca acest buton să fie scos din funcțiune. Dacă Awad, din cauza emoțiilor, ar fi lansat încărcătura, totul s-ar fi dus de râpă. Încărcătura aceea nu era făcută să fie lansată din avion. Cârligul trebuia să fie bine legat de încărcătură. Acest lucru urma să fie făcut chiar înainte ca încărcătura să fie ridicată în avion, când Awad nu putea să vadă ce se întâmpla dedesubtul elicopterului. Fasil n-avea suficientă încredere într-un terorist de import pentru a-l lăsa să se ocupe de acest detaliu. De aceea trebuia ca el să supravegheze încărcarea mărfii.

Riscul pe care și-l asuma era rezonabil. Avea să fie mult mai protejat decât ar fi fost la Aeroportul Lakefront cu dirijabilul. O să aibă de-a face doar cu muncitori din construcții neînarmați, nu cu poliția de pe aeroport. Fasil plănuia ca în momentul în care avea să se producă marele bum, el să fie în mașină undeva pe la marginea orașului, îndreptându-se spre Houston, de unde urma să ia un avion spre Mexico City.

Iar Awad o să creadă până în ultimul moment că Fasil îl aștepta într-o mașină în Parcul Audubon de lângă stadion.

Iată și garajul, în spatele străzii, așa cum spusese Dahlia. O dată ajuns înăuntru și cu ușa închisă, Fasil deschise oblonul de la lada camionului. Totul era în ordine. Încercă motorul elevatorului cu furcă. Porni imediat. Era în regulă. Imediat după sosirea lui Awad și încheierea tuturor pregătirilor, avea s-o sune pe Dahlia ca să-i ceară să-l ucidă pe american și să vină la New Orleans.

23.

Lander gemu și se mișcă în patul de spital. Dahlia Iyad lăsă deoparte ghidul străzilor din New Orleans și se ridică, înțepenită de atâta stat pe scaun. Picioarele îi erau amorțite. Se apropie șchiopătând de pat și-și puse mâna pe fruntea lui Lander. Era fierbinte. Îi tamponă tâmplele și fața cu un șervet umed și, când respirația bărbatului își reluă șuieratul ritmic, se întoarse pe scaunul de lângă lampa de citit.

Dahlia trecea printr-o transformare curioasă de fiecare dată când se apropia de pat. Stând pe scaun cu harta în mână, gândindu-se la New Orleans, se uita la Lander cu privirea fixă și rece a unei pisici, o privire care exprima o multitudine de trăiri, toate dictate exclusiv de nevoile ei. Când stătea la căpătâiul lui Michael, pe fața ei se citea căldură și compasiune. Ambele expresii ale chipului ei erau sincere. Nicicând un bărbat nu avusese o infirmieră mai devotată și mai periculoasă decât Dahlia Iyad.

Patru nopți dormise pe un pat pliant în camera de spital din New Jersey. Nu putea să-l lase singur de teamă că în delirul lui avea să vorbească despre misiune. Chiar aiurase, dar despre Vietnam și persoane pe care ea nu le cunoștea. Și despre Margaret. O seară întreagă repetase „Jergens, ai avut dreptate”.

Nu știa dacă-și pierduse mințile. Cert este că mai avea douăsprezece zile până la atac. Dacă putea să-l salveze, o s-o facă. Dacă nu – ei bine, oricum o să moară. Nu mai conta cum o să-și găsească sfârșitul.

Știa că Fasil se grăbea. Dar graba e periculoasă. Dacă Lander nu era în stare să piloteze balonul și aranjamentele pe care le făcuse Fasil se dovedeau riscante, atunci o să-l elimine pe Fasil, decise Dahlia. Bomba era prea valoroasă ca să fie irosită

într-o operațiune concepută la repezeală. Era mult mai valoroasă decât Fasil. N-avea să-l ierte niciodată pentru că se eschivase să participe la atacul din New Orleans. Atitudinea lui nu putea fi pusă pe seama unei căderi nervoase, ca în cazul japonezului pe care îl împușcase înainte de atacul de la Aeroportul Lod. Era rezultatul ambiției sale, ceea ce i se părea mult mai grav.

— Încearcă, Michael, șopti ea, încearcă din răsputeri.

Pe 1 ianuarie dis-de-dimineață, agenții federali și poliția locală se împrăștiară pe la aeroporturile de pe linia de centură New Orleans-ului – Houma, Thibodaux, Slidell, Hammond, Greater St. Tammany, Gulfport, Stennis International și Bogalusa. Toată dimineața sosiră informații de la ei. Niciunul nu-i văzuse pe Fasil sau pe femeie.

Corley, Kabakov și Moșevski periară fără succes zona Aeroportului International din New Orleans și cea a Aeroportului Lakefront. Rămaseră posomorâți tot drumul la întoarcerea în oraș. Corley fu anunțat prin radio că toate rapoartele de la punctele vamale de pe întreg teritoriul țării, precum și cele ale Interpolului, erau negative. Nu găsiseră nicio urmă a pilotului ăla libian.

— Nemernicul ar putea să se ducă oriunde, zise Corley în timp ce accelera pe autostrada rapidă.

Kabakov se uita pe geam, cu o mutră posacă. Doar Moșevski părea complet lipsit de griji. Cu o seară în urmă, se dusese să vadă spectacolul nocturn de la clubul Hotsy-Totsy, de pe Strada Bourbon, și acum dormea dus pe scaunul din spate al mașinii.

Viraseră pe Poydras, spre clădirea Biroului Federal când, exact ca o pasăre uriașă alungată din ascunziș, elicopterul se înălță deasupra clădirilor dimprejur, zburând peste Superdomul cu un obiect pătrat masiv atârnat de burta lui.

— Hei, hei, David! zise Corley.

Se apleca peste volan ca să se uite în sus prin parbriz și apăsă pedala de frână. Șoferul mașinii din spate claxonă furios și-i ocoli prin dreapta, bombănind de zor.

Lui Kabakov îi sări inima din piept când văzu elicopterul. Știa că încă nu sosise momentul atacului, vedea că obiectul greu suspendat sub elicopterul uriaș era un fel de mașinărie, dar imaginea se potrivea perfect cu un tablou care îi rămăsese întipărit în memorie.

Platforma de aterizare se afla pe partea dinspre est a Superdomului. Corley parcă mașina la o distanță de aproximativ o sută de metri de locul respectiv, lângă niște grinzi.

— Dacă Fasil supraveghează locul ăsta, e mai bine să nu te vadă, zise Corley. O să fac rost de niște căști de protecție.

Dispăru pe șantier și, în câteva minute, fu înapoi cu două căști galbene din plastic și ochelari de protecție.

— Ia binoclul și du-te în cupolă, unde e gaura aia de unde se vede platforma de aterizare, îi zise Kabakov lui Moșevski. Nu sta în bătaia soarelui și uită-te la toate ferestrele de peste drum, toate cele de la etajele de sus, și la zona de încărcare.

Moșevski o luă din loc înainte ca David să fi terminat ce avea de spus.

Echipajul de la sol rostogoli o altă încărcătură pe platformă, iar elicopterul, legănându-se încet, începu să coboare, pregătindu-se s-o ridice. Kabakov intră în baraca de la marginea platformei și urmări pe fereastră toată operațiunea. Bărbatul care supraveghea încărcătura ce urma să fie ridicată de elicopter își ținea mâna streașină la ochi din cauza soarelui și vorbea într-un aparat de emisie-recepție, în timp ce Corley se apropia de el.

— Vă rog, spuneți-i pilotului să aducă elicopterul la sol, zise Corley, arătându-i insigna ținută în palmă, astfel încât s-o vadă doar

încărcătorul. Acesta aruncă o privire la insignă și pe urmă la Corley.

— Care-i problema?

— Vreți să-i spuneți să aterizeze?

Bărbatul vorbi în aparatul de emisie, și apoi strigă la membrii echipajului de la sol. Scoaseră de pe platformă pompa de răcire și-și întoarseră fețele să nu le intre în ochi praful stârnit de elicopterul care ateriza lin. Încărcătorul își puse muchia palmei pe încheietura celeilalte mâini, semnalizându-i pilotului să oprească motorul. Rotorul uriaș se învârtea din ce în ce mai încet până când paletele se opriră.

Pilotul își luă avânt din carlingă și ateriză dintr-o singură mișcare. Purta un costum de zbor al Marinei atât de uzat că era aproape alb în dreptul genunchilor și coatelor.

— Ce s-a întâmplat, Maginty?

— Tipu' ăsta vrea să vorbească cu tine, zise încărcătorul. Pilotul se uită la legitimația lui Corley. Kabakov nu remarcă nicio tresărire pe fața lui ciocolatie.

— Putem merge în baracă? Și dumneavoastră, domnule Maginty, zise Corley.

— Da, răspunse tipul care se ocupa de încărcare. Dar uitați care e chestia, elicopterul ăsta costă firma cinci sute de dolari pe oră, așa că v-aș ruga să ne grăbim puțin.

În baraca mizeră, Corley scoase poza lui Fasil.

— L-ați…

— Ce-ar fi să vă prezentați mai întâi, zise pilotul. Așa e politicos, iar chestia asta n-o să-l coste pe Maginty decât doisprezece dolari.

— Sam Corley.

— David Kabakov.

— Numele meu e Lamar Jackson. Își strânseră mâinile protocolar.

— E o problemă de securitate națională, zise Corley. Kabakov avu impresia că detectase o urmă

de amuzament în ochii pilotului, la auzul tonului lui Corley.

— L-ați văzut cumva pe acest bărbat?

Jackson ridică din sprâncene când văzu poza.

— Da, acum trei sau patru zile, îți aduci aminte, Maginty? Tocmai prindeai chingile pe cricul elevatorului. Da' cine e tipu'?

— E un evadat. Vrem să-i dăm de urmă.

— Păi atunci, stați pe-aproape. Zicea că se întoarce.

— Așa a zis?

— Da. Cum de v-a trecut prin minte să veniți aici?

— Fiindcă aveți ceva de care are nevoie, îi răspunse Corley. Un elicopter.

— La ce-i trebuie?

— Ca să facă rău unui mare număr de oameni. Când vine din nou aici?

— N-a zis. Ca să fiu sincer, nu l-am prea băgat în seamă. Era un tip cam ciudat, genul ăla care te cam sperie, dar încerca să pară prietenos. Ce-a făcut? Ziceați că e un tip periculos…

— E un psihopat și un criminal, un fanatic politic, zise Kabakov. A comis mai multe crime. Avea de gând să te omoare și să pună mâna pe elicopterul tău la momentul oportun. Spune-ne ce s-a întâmplat.

— O, Doamne! exclamă Maginty, ștergându-și fața cu batista. Nu-mi place chestia asta.

Aruncă o privire rapidă spre ușa barăcii, ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă apărând pe individ.

Jackson își scutură capul ca un om care încearcă să se asigure că nu visează, dar când vorbi vocea lui era calmă:

— Stătea lângă platformă când am venit eu aici să-mi iau o cană cu cafea. Nu mi-a sărit în ochi, pentru că sunt mulți gură-cască dornici să vadă cum funcționează chestia asta. După aia a început să-mi pună tot felul de întrebări, cum se ridică încărcătura, ce model era elicopterul. A vrut să știe

dacă-i permit să se uite înăuntru, i-am spus că poate arunca o privire prin ușa laterală din fuzelaj, dar că n-avea voie să pună mâna pe nimic.

— Și s-a uitat?

— Da, și mai e ceva. M-a întrebat cum te deplasezi de la compartimentul de depozitare la carlingă și înapoi. I-am zis că e dificil; pentru asta trebuie să ridici unul din scaunele din carlingă. Îmi amintesc că mi s-a părut curioasă întrebarea lui. De obicei, oamenii mă întreabă cât poate ridica atâta greutate și dacă nu mi-e teamă că o să cadă încărcătura, chestii din astea. După aia mi-a zis că are un frate care e pilot de elicopter și că o să fie încântat să vadă toate chestiile astea.

— V-a întrebat dacă lucrați duminica?

— Ajungeam și acolo. Tipu' m-a întrebat de trei ori dacă o să lucrăm pe toată perioada sărbătorilor și eu i-am răspuns afirmativ de fiecare dată. Trebuia să mă întorc la lucru și a vrut neapărat să-mi strângă mâna, știți, politețuri din astea.

— V-a întrebat cum vă cheamă?

— Da.

— Și de unde sunteți?

— Exact.

Instinctiv lui Kabakov îi plăcu de Jackson. Părea un bărbat cu nervi de oțel. Și chiar avea nevoie de așa ceva în meseria lui. De asemenea, lăsa impresia că putea fi extrem de dur la nevoie.

— Ați fost pilot în Marină? îl întrebă Kabakov.

— Exact.

— În Vietnam?

— Treizeci și opt de misiuni. După aia m-am ales cu un glonț și am fost lăsat la vatră până la sfârșitul războiului.

— Domnule Jackson, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Să-l prindeți pe tipu' ăsta?

— Da, zise Kabakov. Vrem să-l urmărim când pleacă de aici după următoarea vizită. O să vină cu așa-zisul lui frate ca să arunce o privire pe-aici. Nu

trebuie să simtă că suntem pe urmele lui. Am vrea să-l supraveghem o vreme, înainte să punem mâna pe el. Deci avem nevoie să cooperați cu noi.

— Ă… Ei bine, întâmplător și eu am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Dați-mi voie să vă văd actele de identitate, domnule FBI.

Se uita la Kabakov, dar actele i le întinse Corley.

Pilotul ridică receptorul telefonului.

— Numărul e…

— Pot să aflu numărul, domnule Corley.

— Puteți să-l cereți pe…

— Pot să-l cer pe cel care-i mare sculă pe basculă la dumneavoastră, zise Jackson.

Biroul FBI din New Orleans îi confirmă identitatea lui Corley.

— Așadar, zise Jackson punând receptorul în furcă, voiați să știți dacă dementul m-a întrebat de unde sunt. Asta înseamnă că s-ar putea să-mi localizeze familia, dacă nu mă înșel. Deci, mă poate șantaja.

— Da, n-ar fi exclus să-i treacă prin cap și așa ceva, zise Kabakov.

— Ei bine, uite cum stau lucrurile. Vreți să vă ajut și să mă port normal când tipul apare din nou pe-aici?

— O să fii acoperit în permanență. Nu vrem decât să-l urmărim când pleacă, zise Corley.

— De unde știți că data viitoare când o să vină n-o să facă și porcăria aia pe care o are în cap?

— Pentru că mai întâi o să-și aducă pilotul să se uite la elicopter. Știm în ce zi vrea să dea atacul.

— Mda. O să vă ajut. Dar în cinci minute o s-o sun pe soția mea în Orlando. Și vreau să-mi spună că în fața casei e parcată o mașină oficială și-n ea sunt patru tipi, cei mai duri pe care i-a văzut *în viața ei.* Mă înțelegeți?

— Permiteți-mi să folosesc telefonul dumneavoastră, zise Corley.

•

Zona de aterizare a elicopterului fu supravegheată nonstop vreme de patru zile. Corley, Kabakov și Moșevski erau prezenți pe teren în timpul orelor de lucru. O echipă formată din trei agenți FBI supraveghea zona în timpul nopții. Dar Fasil nu-și făcu apariția.

În fiecare zi Jackson venea la lucru bine dispus și gata de acțiune, deși îl deranja prezența celor doi agenți federali care-l păzeau după orele de lucru. Zicea că-i perturbă stilul de viață.

Într-o seară se duse să bea ceva cu Kabakov și Rachel la hotelul Royal Orleans, în timp ce ambele gărzi de corp stăteau cu un aer posac la o masă alăturată. Jackson fusese într-o sumedenie de locuri și văzuse o mulțime de lucruri, iar lui Kabakov îi plăcea mai mult decât majoritatea americanilor pe care îi cunoscuse.

Cu Maginty lucrurile stăteau altfel. Kabakov își dorea să nu-l fi implicat în povestea asta. I se citea încordarea pe figură. Era instabil psihic și iritabil.

În dimineața zilei de 4 ianuarie, fură nevoiți să oprească lucrul din cauza ploii și Jackson se duse la baracă să-și ia o cană de cafea.

— Ce armă e aia pe care o ai la spate? îl întrebă pe Moșevski.

— Un Galil.

Moșevski comandase noul tip de carabină automată din Israel, cu aprobarea lui Kabakov. Scoase încărcătorul și cartușul din magazie și i le dădu lui Jackson. Moșevski îi arătă deschizătorul de sticle încorporat în crăcană, un element extrem de interesant din punctul lui de vedere.

— Aveam un AK-47 în elicopter în Vietnam, zise Jackson. Cineva îl luase de la un luptător de gherilă comunist. Îmi plăcea mai mult decât carabina M-16.

Maginty intră în bar, văzu arma și ieși. Kabakov se hotărî să-i spună lui Moșevski să nu mai țină arma la vedere. N-avea niciun sens să-l sperie și mai tare pe Maginty.

— Dar sincer să fiu, nu-mi plac armele. Știți că o groază de indivizi le adoră – nu mă refer la *dumneavoastră,* asta vă e meseria –, dar arătați-mi un tip căruia îi plac armele și o să…

Aparatul de emisie-recepție al lui Corley îl întrerupse pe Jackson.

— Jay Seven, Jay Seven.

— Aici Jay Seven, spune.

— New York ne informează că subiectul Mayfly a ieșit din vamă de la Aeroportul JFK la 9:40 ora locală. Are bilet de avion pentru New Orleans pentru zborul 704 al companiei Delta care ajunge aici la 12:30 ora locală.

Mayfly era numele de cod al lui Abdel Awad.

— Am înțeles, Jay Seven, terminat. Kabakov, jigodia aia vine încoace. O să ne ducă la Fasil și la *plastic* și la femeie.

Kabakov respiră ușurat. Era prima dovadă concretă că se aflau pe drumul cel bun, că Stadionul Tulane reprezenta ținta atacului terorist.

— Sper să putem lua *plasticul* înainte de a-i aresta. Altfel se va face mare tam-tam.

— Deci acum e ziua x, zise Jackson.

Nu răzbătea nici urmă de panică din vocea lui. Tipul era stabil psihic.

— Nu știu, zise Kabakov. Poate azi, poate mâine. Mâine e duminică. O să vrea să te vadă duminica, la lucru.

Peste trei ore și patruzeci și cinci de minute, Abdel Awad coborî dintr-un avion cu reacție al companiei Delta, pe Aeroportul Internațional din New Orleans, având ca bagaj o valiză mică. În șirul de pasageri din spatele lui era un bărbat masiv, de vârstă mijlocie, într-un costum gri. Pentru o clipă, ochii bărbatului în gri îi întâlniră pe cei ai lui Corley, care aștepta de partea cealaltă a coridorului. Bărbatul solid aruncă o privire rapidă spre Awad, apoi se uită în altă parte.

Corley, cu o valiză în mână, urmări pasagerii care debarcaseră și acum se îndreptau spre sala de

așteptare. Nu se uita la Awad, ci la mulțimea de oameni veniți să-i întâmpine pe noii sosiți. Îi căuta cu privirea pe Fasil și pe femeie.

Dar era clar că Awad nu se uita după nimeni. Coborî pe scara rulantă și ieși afară, unde ezită înainte de a se alătura pasagerilor care stăteau la coadă să prindă o limuzină.

Corley urcă în mașina în care îl așteptau Kabakov și Moșevski. Kabakov lăsa impresia că citește un ziar. Se convenise că nu se va arăta la față, ca să nu fie recunoscut de Awad în cazul în care acestuia îi fusese arătată poza în timpul instructajului ce i se făcuse pentru misiune.

— Tipu' ăla solid e Howard, zise Corley. Howard o să-l urmărească dacă se suie într-o limuzină. Dacă ia un taxi, Howard o să-l identifice pentru tipii din mașinile de filaj.

Awad se urcă într-un taxi. Howard se duse în spatele taxiului și se opri să-și sufle nasul.

Era o plăcere să observi operațiunea de urmărire. Trei mașini și un camion platformă erau implicate în filaj și niciuna din mașini nu stătu mai mult de câteva minute în spatele taxiului pe lungul drum spre oraș. Când taxiul opri la hotelul Marriott, una din mașinile de urmărire se duse la intrarea din lateral și un agent se postă lângă recepție înainte ca Awad să fi apucat să ceară cheia de la cameră.

Agentul de la recepție se duse în grabă spre lift.

— Șase-unsprezece, zise el când trecu pe lângă bărbatul care stătea sub un arbust decorativ.

Agentul de sub copac urcă în lift. Era la etajul șase când Awad se îndrepta spre camera lui, mergând în urma angajatului hotelului.

Într-o jumătate de oră, FBI-ul avea la dispoziție camera vecină cu cea a lui Awad și un agent la centrala telefonică. Awad nu fu sunat de nimeni și nu coborî la masă. La ora 8:00 comandă o friptură în cameră. I-o duse un agent care primi douăzeci și cinci de cenți bacșiș, pe care-i ținu de cant până

când ajunse cu ei jos, unde se luară amprentele de pe monedă. Supravegherea continuă toată noaptea.

•

Duminică dimineața, pe 5 ianuarie, vremea era răcoroasă și închisă. Moșevski turnă în căni niște cafea Cajun tare și-i dădu una lui Kabakov și alta lui Corley. Prin pereții subțiri ai barăcii de pe șantier auzeau paletele rotorului bătând aerul, în timp ce elicopterul uriaș ridica o nouă încărcătură.

Kabakov acționase contrar instinctului său atunci când părăsise hotelul unde fusese cazat Awad, dar bunul-simț îi spusese că Superdomul era locul unde trebuia să aștepte. Nu se putea angaja într-o operațiune de supraveghere de la mică distanță fără să riște să fie văzut de Awad sau de Fasil, când acesta din urmă avea să-și facă apariția. Supravegherea de la hotel, sub directa îndrumare a agentului din New Orleans, căruia i se încredințase comanda acestei misiuni era cea mai bună operațiune de acest gen pe care o văzuse Kabakov vreodată. Kabakov nu se îndoia că teroriștii aveau să vină mai întâi să vadă elicopterul și abia după aceea se vor duce la locul unde era bomba. Awad putea să modifice încărcătura ca să o adapteze la elicopter, dar n-aveau cum să aducă modificări aparatului în funcție de încărcătură, de aceea trebuia să vadă întâi elicopterul.

Acesta era locul care prezenta cel mai mare pericol. Arabii se vor afla în mijlocul unui amalgam de materiale de construcții și vor avea de-a face cu civili, dintre care doi știau că sunt periculoși. Cel puțin Maginty n-avea să fie aici, ceea ce era un avantaj, își spuse Kabakov. În cele șase zile de când începuse urmărirea, Maginty lipsise două zile sub motiv că e bolnav și-n alte două zile venise mai târziu.

Aparatul de emisie-recepție al lui Corley cârâi. Umblă la butonul de reglaj.

— Unitatea Unu, Unitatea Patru.

Era echipa de la etajul patru din hotelul Marriott care-l suna pe comandantul misiunii.

— Spune, Patru.

— Mayfly a ieșit din cameră și s-a dus la lift.

— Recepționat, Patru. Cinci, ai recepționat?

— Cinci pe poziție.

Trecu un minut.

— Unitatea Unu, Unitatea Cinci. Tocmai trece prin hol.

Vocea din aparat se auzea în surdină și Kabakov se gândi că probabil agentul din hol vorbea într-un microfon agățat la butoniera de pe reverul sacoului.

Kabakov se uita fix la aparat și un mușchi de pe maxilar îi juca spasmodic. Dacă Awad pleca undeva în oraș, putea să se alăture imediat echipei de urmărire. La aparat auzi slab foșnetul ușii turnante, apoi zgomotele străzii în timp ce agentul îl urmărea pe Awad care ieșea din hotel.

— Unu, aici Cinci. Se duce spre vest pe Decatur – urmă o pauză lungă – Unu, intră în Bienville House.

— Trei, acoperă spatele.

— Recepționat.

Trecu o oră și Awad tot nu se arăta. Kabakov se gândea la toate camerele în care așteptase pe tot parcursul operațiunilor de urmărire la care participase. Uitase cât de tare ajungi să te saturi de locurile astea de supraveghere. Nimeni nu scotea o vorbă. Kabakov se uita pe fereastră. Corley fixa aparatul de recepție. Moșevski studia o chestie pe care și-o scosese din ureche.

— Unitatea Unu, Unitatea Cinci. Iese din clădire. Roach e cu el.

Kabakov trase o gură bună de aer și-l expiră lent. „Roach” era Muhammad Fasil.

Cinci continuă:

— Se suie într-un taxi. Numărul e patru-șapte-cinci-opt. Autorizație de funcționare eliberată în

Louisiana numărul patru-șapte-opt Julliett Lima. Unitatea mobilă Doisprezece a…

Un al doilea mesaj se interpuse:

— Unitatea Doisprezece, l-am reperat. Virează spre vest pe Magazine.

— Recepționat, Doisprezece.

Kabakov se duse la fereastră. Vedea echipajul de la sol fixând chingile la încărcătura următoare. Unul dintre lucrători îi ținea locul lui Maginty.

— Unu, Unitatea Doisprezece, virează spre nord pe Poydras. Se pare că vine spre tine, Jay Seven.

— Aici Jay Seven, recepționat, Doisprezece.

Corley rămase în baracă, în timp ce Kabakov și Moșevski se postară afară, Kabakov în lada unui camion, ascuns în spatele unei prelate, iar Moșevski într-o toaletă portabilă de tip Port-O-San cu o gaură în ușă. Cei trei formau un triunghi de jur-împrejurul platformei de aterizare.

— Jay Seven, Jay Seven, Unitatea Doisprezece. Subiecții sunt la Poydras și Rampart. Se îndreaptă spre nord.

Corley așteptă până ce Jackson se deplasă cu elicopterul pe deasupra acoperișului și începu să coboare, apoi vorbi cu el pe frecvența aparatului de zbor.

— O să ai musafiri. Fă o pauză în circa cinci minute.

— Recepționat.

Vocea lui Jackson era calmă.

— Jay Seven, aici Unitatea Mobilă Doisprezece. Sunt peste drum de voi, se dau jos din taxi.

— Recepționat.

Kabakov nu-l mai văzuse pe Fasil și acum îl urmărea printr-o crăpătură din prelată ca și când ar fi fost vreo specie exotică de animal sălbatic. Monstrul din München. Zece mii de kilometri, o urmărire lungă.

Carcasa camerei de luat vederi, se gândi el. *Acolo ai arma. Trebuia să pun mâna pe tine la Beirut.*

Fasil și Awad stăteau lângă o stivă de lăzi la marginea platformei și se uitau la elicopter. Moșevski era cel mai aproape de ei, dar nu putea să-i vadă. Discutau. Awad zise ceva și Fasil dădu din cap. Awad se întoarse și încercă ușa de la toaletă unde stătea ascuns Moșevski. Avea zăvorul tras. Intră în următoarea cabină Port-O-San și, după un moment, reveni la Fasil.

Elicopterul ateriză și cei doi își întoarseră fețele ca să evite praful stârnit de rotor. Jackson sări din carlingă și se îndreptă spre răcitorul aflat la dispoziția echipajului de la sol.

Kabakov se bucură văzând că mergea încet și se mișca cu naturalețe. Pilotul își luă o cană de apă și apoi, prefăcându-se că abia atunci îl observase pe Fasil, își flutură mâna în semn de salut.

E bine, se gândi Kabakov, e bine.

Fasil și Awad se apropiară de Jackson. Fasil i-l prezentă pe Awad. Își strânseră mâinile. Se îndreptară spre elicopter, vorbind plini de însuflețire, în timp ce Awad gesticula în stilul caracteristic al piloților când vorbesc despre lucruri pe care doar ei le înțeleg. Awad își băgă capul prin ușa fuzelajului și se uită înăuntru. Întrebă ceva. Jackson păru să ezite. Se uită în jur, chipurile să vadă dacă nu era șeful prin preajmă, apoi încuviință din cap. Awad se cățără în carlingă.

Kabakov nu-și făcea probleme că Awad ar fi putut să fugă cu elicopterul – știa că Jackson scosese o siguranță de la contact și-o avea în buzunar. Jackson se urcă în carlingă, lângă Awad. Fasil cercetă zona din preajma platformei, atent, dar calm. Trecură două minute. Jackson și Awad coborâră din carlingă. Jackson dădea din cap și arăta spre ceasul de la mână.

Totul decurgea bine, se gândi Kabakov. Așa cum se așteptase, Awad îi ceruse lui Jackson să-l ia cu el când avea să ridice o încărcătură. Jackson îi spusese că nu poate să facă asta în timpul programului de lucru fiindcă își periclita

asigurarea, dar că în cursul săptămânii, într-una din dimineți, înainte să ajungă șeful la serviciu, ar fi putut să-l ia cu el.

Își strânseseră mâinile din nou. Acum aveau să se ducă la locul unde era depozitat *plasticul.*

Maginty veni de după colțul barăcii, cotrobăind prin punga cu mâncare. Era în centrul platformei când îl văzu pe Fasil. Încremeni cu ochii țintă la el.

Buzele lui Kabakov se mișcau în timp ce înjura pe mutește. *O, nu*! *Pleacă de-acolo, idiotule*!

Maginty era livid și rămăsese cu gura deschisă. Fasil se uita la el. Jackson arboră un zâmbet larg.

Jackson o să salveze situația. O s-o salveze, se gândi Kabakov.

Jackson vorbi tare. Moșevski îl auzea din ascunzătoare.

— Scuzați-mă un moment, băieți. Hei, Maginty, văd că te-ai hotărât să apari și tu, drăguțule. Era și timpul.

Maginty parcă paralizase.

— Vezi dacă toată noaptea bei zeamă de ploșnițe cu șleahta aia de golani, arăți groaznic, omule!

Jackson tocmai îl întorcea cu spatele la Fasil ca să-l conducă la baracă, când Maginty zise tare:

— Unde e poliția?

Fasil urlă la Awad și o luă la fugă spre marginea platformei, cu mâna în carcasa camerei de luat vederi.

Corley țipa în aparatul de emisie:

— Prindeți-i, prindeți-i, fir-ar al dracului, prindeți-i!

Kabakov trase prelata.

— Stai pe loc, Fasil!

Fasil trase în direcția lui, iar pistolul Magnum lăsă o gaură de mărimea unui pumn în camion. Fasil alerga cât putea de repede, ocolind mormanele de materiale de construcții, urmărit de Kabakov, care se afla la nici douăzeci de metri în spatele lui.

Awad o luă la fugă și el pe urmele lui Fasil, dar Moșevski dădu buzna afară din ascunzătoare, îl prinse și, fără să se oprească din fugă, îl doborî cu o lovitură la baza craniului, apoi alergă după Kabakov și Fasil. Awad dădu să se ridice, dar Jackson și Corley se repeziră asupra lui.

Fasil alerga spre Superdom. De două ori se opri să tragă în Kabakov. Acesta simți pe față suflul stârnit de cel de-al doilea glonț, în timp ce se lăsa pe vine ca să se ferească.

Fasil străbătu în goană zona liberă dintre mormanele de materiale și poarta întredeschidă a Superdomului, în timp ce Kabakov își descărcă pistolul mitralieră în țărâna din fața pașilor lui.

— Stai pe loc! *Andek*!

Fasil aleargă mai departe, deși pietrișul stârnit de gloanțe îi rănea picioarele. Dispăru în Superdom.

Kabakov auzi un „stai pe loc” și o împușcătură, în timp ce gonea spre intrare. Din partea opusă veneau agenții FBI și Kabakov speră că nu-l omorâseră pe Fasil.

Kabakov plonjă prin poartă și se aruncă în spatele unei platforme pe care erau depozitate cadre de ferestre. Lumina iradia de la nivelurile superioare ale incintei vaste și întunecoase, unde lucrau echipele de constructori. Kabakov zări căștile galbene ale muncitorilor care se uitau în jos. Trei împușcături reverberară în spațiul de sub cupolă. Apoi auzi bubuitul mai puternic al pistolului Magnum al lui Fasil. Se târî pe după platforma în spatele căreia era ascuns.

Văzu doi agenți FBI ghemuiți în spatele unui generator portabil plasat chiar pe podea. La nici treizeci de metri de ei, formând un unghi cu peretele din spate, era o stivă de saci de ciment înaltă cam până la pieptul unui om. Unul dintre agenți trase, și din sacii de deasupra începu să zboare praful.

Aplecându-se, Kabakov traversă în goană incinta până la agenți. Se auzi o mișcare scurtă în spatele stivei, iar Kabakov plonjă, se rostogoli, în timp ce pistolul Magnum îi bubuia în urechi, și ajunse în spatele generatorului. Pe antebraț îi șiroia sângele din rana făcută de o așchie de beton care-l atinsese din zbor.

— L-am nimerit? întrebă Kabakov.

— Nu cred, răspunse un agent.

Fasil dispăruse din câmpul lor vizual. Stiva de ciment îi proteja fața, iar din lateral era acoperit de colțul peretelui de beton. Mai puțin de treizeci de metri de spațiu liber îl separau de Kabakov și de agenții din spatele generatorului.

Fasil n-avea cum să scape. Esențial era să-l prindă viu și să afle de la el unde ascunsese *plasticul.* Să-l prindă pe Fasil viu era ca și cum ar fi încercat să apuce un șarpe cu clopoței de cap.

Arabul deschise focul. Glonțul lovi motorul generatorului, din care începu să se prelingă un fir de apă. Kabakov trase patru gloanțe ca să-l acopere pe Moșevski, care venea în fugă spre el.

— Corley o să aducă pistoale cu gaz lacrimogen și fumigene, zise Moșevski.

Vocea din spatele baricadei din saci de ciment avea o cadență ciudată.

— De ce nu vii să mă prinzi, domnule maior Kabakov? Cam câți dintre voi crezi că or să moară încercând să mă prindă de viu? N-o să reușiți în vecii vecilor. Hai vino, domnule maior Kabakov, am ceva pentru tine.

Uitându-se printr-un spațiu gol din mașinăria care-l acoperea, Kabakov studie poziția lui Fasil. Trebuia să acționeze repede. Se temea că Fasil prefera să se sinucidă decât să aștepte până când li se vor aduce pistoalele cu gaz lacrimogen. Un singur element din zonă ar fi putut să le fie de folos. Pe peretele de lângă locul unde stătea ascuns Fasil, era agățat un stingător de incendii masiv din metal. Fasil se afla probabil în imediata lui

apropiere. În regulă. Fă-o! Nu mai pierde timpul gândindu-te! Îi dădu lui Moșevski câteva indicații scurte și când acesta protestă, îl reduse la tăcere cu o smucitură a capului. Kabakov sări ca un sprinter din spatele generatorului.

Moșevski își ațintí în sus carabina automată și trase foc după foc deasupra stivei de saci care-l adăpostea pe Fasil. Kabakov alerga aplecat sub grindina de gloanțe, apropiindu-se de sacii de ciment. Se ghemui în fața baricadei, sub scutul protector de gloanțe, se încordă și, fără să se uite înapoi, îi făcu semn cu mâna lui Moșevski. În secunda următoare, carabina semiautomată Galil începu să răpăie și stingătorul de foc explodă deasupra lui Fasil împrăștiind spuma în toate părțile, iar Kabakov plonjă peste stiva de saci în explozia de spumă și se aruncă peste Fasil. Totul era alunecos de la substanța chimică. Fasil avea fața plină de spumă. Pistolul lui răpăi asurzitor pe lângă gâtul lui Kabakov. Kabakov îl apucă de încheietura mâinii în care ținea pistolul, sucindu-și capul dintr-o parte în alta pentru ca Fasil să nu-i poată băga degetele în ochi, iar cu mâna liberă îi rupse ambele clavicule. Fasil se zvârcoli să iasă de sub Kabakov și, în timp ce încerca să se ridice, Kabakov îi dădu un cot în stomac, punându-l din nou la pământ.

Moșevski era deja lângă ei și, ridicându-i capul lui Fasil, îi descleștă maxilarul și-l apucă de limbă, ca să se asigure că individul putea să respire. Șarpele fusese capturat.

Corley auzi țipetele în timp ce intra în Superdom cu un pistol de gaz lacrimogen în mână. Veneau din spatele stivei de saci de ciment, unde doi agenți FBI stăteau neștiind ce să facă, sub privirea amenințătoare a lui Moșevski.

Corley îl găsi pe Kabakov deasupra lui Fasil, cu fața la doi centimetri de cea a arabului.

— Unde e, Fasil? Unde e? îl întreba pe arab, în timp ce apăsa pe claviculele rupte.

Corley auzea trosnetul scos de oasele rupte.

— Unde e *plasticul*?

Corley apăsă țeava revolverului de rădăcina nasului lui Kabakov.

— Oprește-te, Kabakov! Oprește-te, lua-te-ar dracu'!

Kabakov vorbi, dar nu i se adresă lui Corley:

— Nu-l împușca, Moșevski.

Se uită în sus la Corley.

— Asta e singura noastră șansă să aflăm unde e explozibilul. Nu trebuie să faci atâta caz de chestia asta.

— O să-l interogăm. Ia-ți mâinile de pe el.

Și imediat după aceea îi spuse:

— E-n regulă. Mai bine i-ai citi ce scrie pe cartonașul din portofelul tău.

Kabakov se ridică. Nesigur pe el, împroșcat cu spumă extinctoare, se sprijini de peretele aspru de beton și-și simți stomacul întorcându-i-se pe dos. Uitându-se la el, Corley simți că i se face și lui rău, dar nu mai era supărat. Lui Corley nu-i plăcea felul în care se uita Moșevski la el. Trebuia să-și facă datoria. Luă un aparat de emisie-recepție de la unul din agenți.

— Aici Jay Seven. Trimiteți o ambulanță la intrarea dinspre est în Superdom.

Se uită în jos la Fasil, care gemea la pământ, cu ochii deschiși.

— Ești arestat. Ai dreptul să nu spui nimic, începu Corley greoi.

•

Fasil a fost arestat sub acuzația de a fi intrat ilegal în țară și de a fi conspirat în vederea încălcării regulamentelor vamale, iar Awad pentru intrarea frauduloasă în Statele Unite. Ambasada Republicii Arabe Unite a aranjat să fie reprezentați la proces de o firmă de avocatură din New Orleans. Niciunul dintre arabi n-a recunoscut nimic. Corley l-a interogat pe Fasil ore întregi duminică noaptea la infirmeria închisorii, dar nu s-

a ales decât cu priviri batjocoritoare. Avocatul lui Fasil s-a retras când a auzit ce fel de întrebări i se puseseră și a fost înlocuit cu un avocat din oficiu. Fasil nu i-a băgat în seamă pe niciunul dintre ei. Părea mulțumit să aștepte.

Corley răsturnă conținutul unui plic din hârtie de Manila pe o masă din biroul FBI.

— Asta-i tot ce avea Fasil asupra sa.

Kabakov examină obiectele. Era un portmoneu, un plic cu 2500 de dolari bani gheață, un bilet pentru Mexico City, pașaportul și actele false ale lui Fasil, bani mărunți, cheile de la cameră de la Asociația Tineretului Creștin și de la Bienville House și încă două chei.

— N-am găsit nimic la el în cameră, zise Corley. Câteva haine. Bagajul lui Awad e și el curat-curățel. Încercăm să vedem de unde a făcut Fasil rost de armă, dar presupuneam că a adus-o cu el. Una din găurile din *Leticia* a fost făcută de un Magnum.

— N-a zis nimic?

— Nu.

Printr-o convenție tacită, Corley și Kabakov deciseseră să nu vorbească despre conflictul lor de la Superdom, dar acum amândoi se gândiră la el pentru un moment.

— L-ai amenințat pe Fasil cu extrădarea imediată în Israel spre a fi judecat pentru atacul de la München?

— L-am amenințat cu de toate.

— Ce zici de pentatol de sodiu sau halucinogene?

— Nu pot să fac chestia asta, David. Ascultă, am o idee destul de precisă despre substanțele aflate probabil în geanta doamnei doctor Bauman. De aceea nu ți-am dat voie să-l vezi pe Fasil.

— Nu, greșești. Ea n-ar face așa ceva. N-ar accepta să-l drogheze.

— Dar bănuiesc că tu i-ai cerut s-o facă.

Kabakov nu-i răspunse.

— Cheile astea sunt de la două lacăte Master, zise Corley. Valizele lui Fasil și Awad nu au lacăte. Fasil a încuiat ceva sub lacăt. Dacă bomba e mare, și așa ar trebui să fie în cazul care e vorba de o încărcătură sau două, atunci probabil se află într-un camion sau ceva asemănător. Asta înseamnă un garaj, un garaj încuiat. Am dat la făcut cinci sute de chei din astea, care le vor fi înmânate echipajelor de patrulă ale poliției cu indicația de a încerca toate lacătele din zonele pe care le patrulează. Când or să dea de lacătul la care se potrivesc, polițiștii urmează să ne cheme pe noi.

— Știu ce te preocupă. Fiecare lacăt nou se vinde cu câte două chei, așa-i?

— Da. Cineva are celălalt rând de chei.

24.

— Dahlia, ești aici?

În cameră era întuneric deplin.

— Da, Michael, sunt aici.

Lander îi simți mâna pe braț.

— Am dormit?

— Ai dormit două ore. E unu noaptea.

— Aprinde lumina. Vreau să-ți văd fața.

— Bine. Uite-mă. Aceeași dintotdeauna.

Lander îi luă fața în mâini, frecându-i ușor cu degetele mari golurile de sub pomeți. De trei zile îi scăzuse febra. I se administrau câte 250 de miligrame de eritromicină de patru ori pe zi. Antibioticul începuse să-și facă efectul, dar acționa lent.

— Hai să vedem dacă pot merge.

— Ar trebui să așteptăm…

— Vreau să știu *acum* dacă pot să merg. Ajută-mă să mă ridic.

Stătu pe marginea patului de spital.

— OK, hai să mergem.

Își trecu brațul pe după umerii ei. Dahlia îl ținea de talie. Se ridică și făcu un pas nesigur.

— Sunt amețit, zise el. Mergi mai departe!

Dahlia îl simțea cum tremura.

— Hai înapoi în pat, Michael.

— Nu. Pot să ajung până la scaun.

Se prăbuși pe scaun și încercă să-și reprime un val de greață și de amețeală. Se uită la ea și zâmbi slab.

— Sunt opt pași. De la autobuz la carlingă n-or să fie mai mult de cincizeci și cinci. Suntem în 5 ianuarie, nu, 6, e trecut de miezul nopții. Mai avem cinci zile și jumătate. O să reușim.

— Nu m-am îndoit nicio clipă, Michael.

— Ba da. Te îndoiești și acum. Ai fi o proastă dacă nu te-ai îndoi. Ajută-mă să mă duc în pat.

Dormi până târziu dimineața și reuși să înghită ceva la micul dejun. Era timpul să-i spună.

— Michael, cred că s-a întâmplat ceva rău cu Fasil.

— Când ai vorbit cu el ultima dată?

— Duminică, pe 2. M-a sunat să-mi spună de camion, că e în siguranță în garaj. Stabiliserăm să mă caute din nou aseară și n-a sunat.

Nu-i spuse nimic lui Lander de pilotul libian. Nici n-avea să-i mărturisească vreodată.

— Crezi că l-au prins, nu?

— El n-ar uita să dea telefon. Dacă nu sună până mâine seară, înseamnă că au pus mâna pe el.

— Dacă l-au prins în altă parte decât la garaj, ce obiect aflat asupra lui l-ar putea da de gol în privința locului de depozitare a bombei?

— Nimic în afară de setul lui de chei. Am ars chitanța de închiriere de îndată ce am primit-o. Nici n-a trecut prin mâna lui. N-avea nimic care ar fi putut să ne dea de gol. În caz contrar, poliția ar fi fost aici până acum.

— Dar numărul telefonului de la spital?

— Îl memorase. Suna aici de la diverse telefoane publice.

— Atunci mergem mai departe. Fie că *plasticul* e încă în garaj, fie că nu. Va fi mai greu să-l încărcăm doar noi doi, dar o să reușim dacă ne mișcăm repede. Ai făcut rezervările la hotel?

— Da, la Fairmont. N-am întrebat dacă echipajul dirijabilului era acolo, mi-a fost teamă…

— E-n ordine. Echipajul stă întotdeauna acolo când zburăm la New Orleans. Așa o să se întâmple și de data asta. Hai să ne plimbăm puțin.

— Trebuie să telefonez din nou la compania Aldrich în după-amiaza asta și să le spun cum te simți.

Se prezentase drept sora lui Lander când sunase la firmă ca să le spună că era bolnav.

— Spune-le că sunt încă gripat și că o să lipsesc cel puțin zece zile. Îl pot folosi pe Farley pe postul

de pilot principal și pe Simmons ca pilot secund. Ți-l amintești pe Farley? L-ai văzut o singură dată, când am făcut zborul ăla publicitar de noapte peste Shea.

— Mi-l amintesc.

— E în câteva din pozele de acasă, dacă vrei să te mai uiți o dată la el.

— Mâine, zise ea. Mă duc acasă mâine. Probabil te-ai săturat să mă vezi îmbrăcată în rochia asta de spital.

Își cumpărase lenjerie de corp de la un magazin de vizavi de spital și se spălase în baia lui Lander. Fuseseră singurele momente când îl lăsase singur. Își puse capul pe pieptul lui Lander. El zâmbi și-i frecă ceafa.

Nu se mai aude șuieratul dinainte, se gândi ea, *nu mai are nimic la plămâni.*

25.

Prezența lui Fasil și Awad în New Orleans le întări convingerea celor de la FBI și Serviciul Secret că arabii intenționau să arunce în aer stadionul unde urma să se joace finala campionatului național de fotbal. Autoritățile credeau că odată cu capturarea lui Fasil și Awad scăpaseră de primejdia majoră care amenințase stadionul, dar erau conștienți de faptul că situația se menținea periculoasă.

Două persoane despre care se știa că erau implicate cel puțin tangențial în complot – femeia și americanul – se aflau în libertate. Niciunul dintre ei nu fusese identificat, deși polițiștii aveau portretul-robot al femeii. Încă și mai grav era faptul că mai mult de o jumătate de tonă de explozibil fusese ascunsă pe undeva, probabil în zona orașului New Orleans.

În primele ore după cele două arestări, Corley se așteptase într-o oarecare măsură la o explozie devastatoare undeva, în oraș, sau la un apel telefonic prin care să se ceară eliberarea lui Fasil, sub amenințarea că, în caz contrar, bomba va fi detonată într-o zonă aglomerată a orașului. Dar nu se întâmplă nimic.

Cei o mie trei sute de polițiști din New Orleans care lucrau în schimburi își dădură unii altora duplicatele cheilor de la lacăte. La fiecare apel nominal făcut la secțiile de poliție, li se repetau instrucțiunile conform cărora trebuia să încerce cheile la toate depozitele și garajele din zonele pe care le patrulau. Dar poliția din New Orleans are prea puțini oameni în raport cu dimensiunile orașului, iar în oraș există o mulțime de uși. Percheziția continuă toată săptămâna, desfășurându-se concomitent cu reclama zgomotoasă care i se făcea evenimentului și cu invadarea orașului de către un număr din ce în ce

mai mare de oameni, pe măsură ce se apropia acel weekend de pomină.

Spectatorii care veneau la New Orleans să vadă finala campionatului național de fotbal se deosebeau de cei care-i precedaseră la meciul de fotbal studențesc. Erau mai diverși din punctul de vedere al originii și purtau haine mai elegante. Personalul restaurantelor considera că sunt mai irascibili și mai pretențioși decât clienții pe care-i avuseseră cu ocazia meciului de fotbal studențesc. În New Orleans circulă tot timpul o grămadă de bani, dar acum numărul lor sporise considerabil. Cozile de la Galatoire’s, Antoine’s și Court of Two Sisters se întindeau cale de o jumătate de cvartal, iar muzica de la French Quarter umplea străzile cât era noaptea de lungă.

Fuseseră vândute și bilete în picioare, astfel că numărul spectatorilor așteptați să vină la meci se ridica la optzeci și patru de mii. Rândurile suporterilor erau îngroșate de cartofori, hoți și târfe. Poliția avea treabă până peste cap.

Kabakov se duse la aeroport joi, să asiste la sosirea echipelor Redskins din Washington și Dolphins din Miami. Fără astâmpăr în mijlocul mulțimii, amintindu-și cum muriseră sportivii israelieni pe aeroportul din München, studie fețele suporterilor și aproape nu-i băgă în seamă pe jucători, în timp ce coborau din avion, făcând cu mâna mulțimii de admiratori care-i ovaționau.

Kabakov se duse o dată să-l vadă pe Muhammad Fasil.

Stătu la picioarele patului lui Fasil din infirmeria închisorii și se uită la fața arabului preț de cinci minute. Împreună cu el mai erau Corley și doi agenți FBI masivi.

În cele din urmă, Kabakov vorbi:

— Fasil, dacă ieși de sub jurisdicția autorităților americane, ești un om mort. Americanii te pot extrăda în Israel, ca să fii judecat pentru masacrul de la München, și în mai puțin de o săptămână o să

atârni în laț. Mi-ar face plăcere să văd imaginea asta. Dar dacă le spui unde e ascuns *plasticul,* or să te acuze de contrabandă și-o să stai o vreme în închisoare. Cinci ani, poate ceva mai mult. După părerea ta, Israelul o să dispară până când vei fi tu eliberat și deci n-o să mai reprezinte niciun pericol pentru tine. Nu va dispărea, dar sunt sigur că tu așa crezi. Gândește-te la chestia asta.

Ochii lui Fasil erau înguști ca două fante. Își smuci capul și-l împroșcă pe Kabakov cu o flegmă care i se întinse pe cămașă. Efortul îi provocase mari dureri lui Fasil, care era imobilizat în protezele pentru umeri. Epuizat, el își lăsă capul înapoi pe pernă. Corley făcu un pas înainte, dar Kabakov nici nu se clintise. Israelianul se uită îndelung la Fasil, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere.

Vineri, la miezul nopții, Casa Albă își făcu cunoscută decizia, de altfel previzibilă. Dacă nu surveneau alte evenimente, finala campionatului național de fotbal avea să se joace conform programului.

În dimineața zilei de 11 ianuarie, Earl Biggs și Jack Renfro de la Serviciul Secret ținură o ultimă ședință de instruire la sediul FBI din New Orleans. La ședință luară parte treizeci de agenți ai Serviciului Secret, care urmau să se alăture escortei președintelui în timpul călătoriei, patruzeci de agenți FBI și Kabakov.

Renfro stătea în fața unei imense hărți a Stadionului Tulane.

— Astăzi la ora 16:00, o să luăm din nou la puricat stadionul, ca să ne asigurăm că nu sunt niciun fel de explozibili acolo. Inspecția se va termina până la miezul nopții, când stadionul va fi închis. Carson, echipa ta de căutare e gata.

Tonul lui nu fusese interogativ.

— Gata.

— Mâine la ora 13:40, șase oameni cu un aparat de detectat explozibili urmează să efectueze un

ultim control în loja președintelui.

— Li s-a făcut deja instructajul.

Renfro se întoarse spre harta de pe peretele din spatele lui.

— Dacă va fi eliminată ipoteza potrivit căreia explozibilii sunt ascunși pe stadion, lovitura ar putea fi dată în două moduri. E posibil ca trupele de gherilă să introducă explozibilul pe stadion într-un vehicul sau să intre pe stadion cu cantitatea de explozibil pe care o pot ascunde pe trupurile lor. Să discutăm întâi despre vehicule, zise el luând bățul indicator. Vor fi amplasate bariere aici, pe strada Willow, de ambele părți ale stadionului, și pe Johnson, Esther, Barret, Story și Delord. Bariera de pe Hickory va fi amplasată la intersecția cu Audubon. Acestea vor fi bariere *adevărate,* capabile să oprească orice vehicul care merge cu viteză mare. Nu vreau să văd pe nimeni stând lângă vreuna din ele și făcând cu mâna mașinilor care trec pe stradă. Barierele se vor închide complet după ce se umple stadionul.

Un agent ridică mâna.

— Da.

— Televiziunea insistă în privința pregătirilor din timpul nopții. Or să-și instaleze carul color azi după-amiază, dar vor să aibă acces pe stadion la noapte.

— Asta-i bună! exclamă Renfro. Nimeni nu intră pe stadion după miezul nopții. Echipajele de televiziune pot să-și ocupe locurile duminică, la 10:00 dimineața. Nimeni nu are voie să vină cu bagaje. Unde e Administrația Federală a Aviației?

— Aici, răspunse un bărbat chelios. Ținând seama de cele două arestări, considerăm că folosirea unui avion este extrem de puțin probabilă, zise el ca și când ar fi citit dintr-un raport. Ambele aeroporturi au fost cercetate minuțios pentru depistarea unor eventuali explozibili.

Tânărul ezită, încercând să aleagă între „cu toate acestea” și „oricum”. Optă pentru prima variantă:

— Cu toate acestea, niciun avion particular nu va decola de pe Aeroportul Internațional din New Orleans sau de pe Lakefront cât timp stadionul e plin, cu excepția zborurilor charter și de mărfuri pe care le-am verificat deja. Zborurile comerciale nu se contramandează. Poliția din New Orleans va supraveghea ambele aeroporturi, ca nu cumva cineva să încerce să pună mâna pe vreun avion.

— E în ordine, zise Renfro. Aviația Militară ne asigură că niciun avion neidentificat nu va pătrunde în zona orașului New Orleans. Vor fi în stare de alertă cum au fost și pe 31 decembrie. Evident, dacă apare o astfel de problemă, trebuie s-o rezolve înainte ca avionul să ajungă aici. Perimetrul stabilit de ei are o rază de o sută cincizeci de mile deasupra stadionului, să se rotească un elicopter, ca să supravegheze mulțimea. Referitor la posibilitatea ca anumite persoane să se infiltreze pe stadion, le-am cerut spectatorilor, prin mijloacele de informare în masă, să se prezinte la stadion cu o oră și jumătate înainte de începerea meciului. Unii se vor conforma, alții nu. Înainte de a intra pe stadion, toți vor trece obligatoriu prin detectoarele de metal puse la dispoziție de companiile aeriene. Asta-i sarcina ta, Fullilove. Ți-ai instruit oamenii?

— Suntem gata de acțiune.

— Spectatorii întârziați or să se înfurie dacă or să piardă deschiderea meciului stând la coadă la detectorul de metale, dar e un caz de forță majoră. Aveți vreo sugestie, domnule maior Kabakov?

— Da.

Kabakov se duse în fața asistenței.

— În ceea ce privește detectoarele de metal și percheziția corporală. Niciun terorist n-o să aștepte să-și scoată arma când trece prin fața detectorului și se declanșează alarma. Supravegheați-i pe cei care stau la coadă și se apropie de detector. Un

individ care are o armă la el o să privească în jur încercând să găsească un alt mod de a intra pe stadion. O să se uite la fiecare polițist. Poate n-o să-și miște capul, dar sigur o să-l trădeze privirea. Dacă ajungeți la concluzia că cineva care stă la coadă e suspect, luați-l prin surprindere și încadrați-l din ambele părți. Nu recurgeți la niciun fel de avertisment. Când își va da seama că e pe cale de a fi descoperit, o să omoare cât de mulți poate, înainte de a fi el însuși ucis.

Kabakov se gândi că probabil polițiștilor le displăcea faptul că cineva le spunea cum să-și facă meseria, dar nu se sinchisi de susceptibilitățile lor.

— Dacă e posibil, la fiecare poartă ar trebui să existe un colector de grenade. Ar fi suficient un cerc din saci de nisip, sau, și mai bine, o gaură înconjurată cu saci de nisip. E greu să pui mâna pe o grenadă care se rostogolește pe pământ printre oameni. Dar și mai rău este ca, după ce ai recuperat-o, să n-ai unde s-o pui. Grenadele cu fragmentare pe care le folosesc ei de obicei au un fitil cu o durată de ardere de cinci secunde. Or să fie prinse de hainele teroristului direct de siguranță. Nu trageți de grenadă ca s-o desprindeți de pe el. Ucideți-l sau imobilizați-i mâinile mai întâi. Abia după aceea ocupați-vă liniștiți de grenadă.

Dacă e rănit și căzut la pământ și nu puteți ajunge imediat la el ca să-i imobilizați mâinile, împușcați-l. În cap. S-ar putea să aibă asupra lui un săculeț cu explozibil și o să-l detoneze dacă-i lăsați suficient timp la dispoziție.

Kabakov sesiză expresia de dezgust întipărită pe fețele unora, dar își continuă imperturbabil expunerea:

— Schimbul de focuri la una din porți *nu trebuie* să distragă atenția oamenilor de la celelalte căi de acces. Atunci e momentul să vă concentrați asupra zonei pe care o supravegheați, pentru că atacul se va desfășura simultan în mai multe

locuri. Și încă ceva. Unul dintre teroriști e o femeie, după cum știți.

Kabakov se uită în jos pentru un moment și-și drese glasul. Când își reluă expunerea, vorbi pe un ton ridicat:

— Cândva în Beirut, am privit-o ca pe o femeie, nu ca pe o luptătoare de gherilă. Este unul din motivele pentru care ne aflăm astăzi în această situație. Nu faceți greșeala pe care am făcut-o eu!

În sală domnea o liniște deplină când se așeză Kabakov.

— Pe fiecare latură a stadionului e câte o echipă de sprijin, zise Renfro. Or să reacționeze la orice semnal de alarmă. Nu vă părăsiți pozițiile! După ședință, luați-vă plăcuțele de identificare de pe birou. Aveți vreo întrebare?

Renfro scrută cu privirea grupul de oameni. Ochii-i întunecați aveau lucirea teflonului negru lustruit.

— Domnilor, la treabă!

•

Seara târziu, în ajunul finalei, Stadionul Tulane era luminat și tăcut. Spațiul vast al stadionului părea să amortizeze toate zgomotele mărunte făcute de echipele de cercetare. Ceața care se răspândea dinspre râul Mississippi, aflat la o milă distanță, se învolbura sub reflectoare.

Kabakov și Moșevski stăteau pe rândul de sus al tribunelor, cu țigările de foi scânteind în semiobscuritatea din loja presei. Tăcuseră preț de o jumătate de oră.

— Ar putea totuși să intre cu ceva explozibil pe stadion, zise Moșevski în cele din urmă. Ascuns pe sub haine. Dacă n-au la ei baterii sau arme, n-o să fie reperat de detectoarele de metal.

— Nu.

— Chiar dacă ar fi numai doi, ar putea provoca o catastrofă.

Kabakov tăcea.

— Și nu putem face nimic, continuă Moșevski.

Țigara licări intens, în timp ce Kabakov trase nervos câteva fumuri unul după altul. Moșevski se hotărî să-și țină gura.

— Mâine vreau să stai cu echipa de rezervă de pe partea de vest, zise Kabakov. Am vorbit cu Renfro. Te așteaptă.

— Am înțeles, să trăiți.

— Dacă vin cu un camion, te sui repede în el și scoți detonatoarele. În fiecare echipă e un om care are exact această misiune, dar ocupă-te și tu personal de chestia asta.

— Dacă lada camionului e acoperită cu prelată, ar fi bine să tai pânza și să urc pe acolo. S-ar putea să fie atașată o grenadă de ușa din spate.

Kabakov încuviință din cap.

— Spune-i chestia asta și șefului echipei, imediat ce vă grupați. Rachel îți lărgește o vestă antiglonț. Nici mie nu-mi plac, dar trebuie s-o porți. Dacă încep împușcăturile, e mai bine să arăți la fel ca ceilalți.

— Am înțeles, să trăiți.

— Corley o să vină să te ia la 8:45. Și să știi că o să aflu dacă stai în noaptea asta mai târziu de ora 1:00 la clubul Hotsy-Totsy.

— Am înțeles, să trăiți.

•

Era miezul nopții în New Orleans și neoanele de pe strada Bourbon răspândeau o lumină firavă din cauza ceții dense. Dirijabilul Aldrich atârna spânzurat deasupra podului de pe râul Mississippi, deasupra ceții, cu Farley la comenzi. Literele uriașe formate de beculețele aprinse se prelingeau pe părțile laterale ale balonului: „Nu uitați, pe veterani să-i angajați!”

Într-o cameră de la hotelul Fairmont, cu două etaje mai sus de camera lui Farley, Dahlia Iyad scutură un termometru și i-l băgă lui Lander în gură. Călătoria de la New Jersey la New Orleans îl epuizase. Ca să evite Aeroportul Internațional din New Orleans, unde Dahlia risca să fie recunoscută,

luaseră avionul până la Baton Rouge și de-acolo ajunseră la destinație într-o mașină închiriată. Lander stătuse tot timpul întins pe scaunele din spate. Acum era palid, dar avea ochii limpezi. Dahlia se uită la termometru. N-avea febră.

— Mai bine te-ai duce să vezi ce-i cu camionul, zise bărbatul.

— Ori e acolo, ori nu e, Michael. Evident că o să mă duc să verific dacă așa vrei, dar cu cât sunt mai puțin văzută pe stradă…

— Ai dreptate. Ori e, ori nu e. Uniforma mea e pregătită?

— Am pus-o pe umeraș. Arată bine.

Comandă lapte fierbinte în cameră și i-l dădu lui Lander împreună cu un sedativ ușor. În jumătate de oră adormi. Dahlia Iyad rămase trează. Ținând seama de starea de slăbiciune a lui Lander, trebuia să fie cu el mâine în dirijabil când urmau să detoneze bomba, chiar dacă asta însemna renunțarea la o parte a nacelei. Putea să-l ajute la cârma de profunzime, urmând să detoneze ea explozibilul. Era necesar să-l însoțească.

Conștientă că va muri a doua zi, plânse încetișor o jumătate de oră, pentru viața ei sfârșită. Apoi, în mod repetat, își reîmprospătă toate amintirile dureroase pe care i le lăsase tabăra de refugiați. Retrăi chinurile prin care trecuse mama ei înainte de a muri, femeia aceea slabă, deja bătrână la cei treizeci și cinci de ani ai săi, sfâșiată de durere în cortul zdrențăros. Dahlia avea zece ani și nu putea face nimic, decât să îndepărteze muștele de pe fața mamei ei. Erau atâția în jurul ei care sufereau. Propria ei viață nu însemna nimic, absolut nimic. Curând fu din nou calmă, dar nu închise un ochi.

•

La hotelul Royal Orleans, Rachel Bauman stătea la măsuța de toaletă, periindu-și părul. Kabakov, întins în pat, fuma și o privea. Îi plăcea să vadă lumina scânteind în părul ei în timp ce și-l peria.

— După ziua de mâine, cât mai stai aici, David?

Se uita la el prin oglindă.

— Până găsim *plasticul.*

— Cum rămâne cu ceilalți doi, femeia și americanul?

— Nu știu. Până la urmă or să pună mâna pe femeie. Nu prea poate să facă mare lucru fără *plastic.* Când îl găsim, trebuie să-l duc pe Fasil acasă să fie judecat pentru München.

Ea nu-l mai privea.

— Rachel?

— Da.

— În Israel e nevoie de psihiatri, știi? Habar n-ai cât de mulți evrei sunt țicniți. Și creștinii, vara. Știu un arab din Ierusalim care le vinde bucăți din „adevărata cruce" a lui Iisus pe care le obține despicând…

— O să vorbim despre asta când n-o să fii preocupat de alte lucruri și vei reuși să fii mai explicit.

— O să vorbim la Antoine's, mâine seară. Deocamdată, hai să lăsăm baltă discutatul și periatul sau trebuie să fiu mai explicit?

•

În camerele de hotel de la Royal Orleans și Fairmont, luminile erau stinse. Iar dincolo de ele se întindea bătrânul oraș. Pentru New Orleans, viața își schimbase cursul obișnuit.

26.

Duminică, pe 12 ianuarie, conturul clădirilor din New Orleans profilate pe cer era incandescent în lumina răsăritului. Michael Lander se trezi devreme. Visase balene și, pentru un moment, nu-și aminti unde se află. Apoi reveni cu picioarele pe pământ. Dahlia stătea pe un scaun, cu capul dat pe spate, privindu-l cu ochii pe jumătate închiși.

Lander se ridică cu grijă și se duse la fereastră. Străzile orientate dinspre est spre vest licăreau în nuanțe de roz și auriu. Deasupra ceții de la sol, vedea cerul luminându-se.

— O să fie senin, zise el.

Formă numărul de telefon al serviciului meteorologic al aeroportului: vânt dinspre nord-est cu viteza de cincisprezece până la douăzeci de noduri. Era bine. Vântul va bate din spate, dinspre Aeroportul Lakefront spre stadion. Cu motorul dirijabilului ambalat la maximum, putea să atingă o viteză de peste șaizeci de noduri.

— Nu vrei să te mai odihnești puțin, Michael?

Era palid. Dahlia știa că încă nu-și revenise complet. Dar poate va avea suficientă forță în el ca să ducă la bun sfârșit misiunea.

Balonul își începea întotdeauna zborul cu cel puțin o oră înainte de meci, pentru ca echipajul TV de la bord să aibă timp să se ocupe de ultimele reglaje tehnice, iar dirijabilul să poată fi văzut de spectatorii care se adunau pe stadion. Lander trebuia să efectueze zborul acela de o oră, înainte de a se întoarce după bombă.

— O să mă odihnesc, încuviință el. Întâlnirea cu echipajul de bord are loc la prânz. Farley a zburat azi-noapte, așa că o să doarmă până târziu, dar o să plece de la hotel mult înainte de prânz să ia masa.

— Știu, Michael. O să am grijă de tot.

— M-aș simți mai bine dacă ai avea o armă la tine.

Nu riscaseră să ia cu ei arme în avion până la Baton Rouge. Armele mici erau în camion, împreună cu explozibilul.

— E-n regulă. O să mă descurc. Te poți bizui pe mine.

— Știu că mă pot bizui pe tine.

•

Corley, Kabakov și Moșevski porniră spre stadion la 9:00 dimineața. Străzile din jurul hotelului Royal Orleans erau pline de oameni, palizi după chefurile de peste noapte, hoinărind mahmuri prin Cartierul Francez dintr-un fel de simț al datoriei care îi mâna să viziteze împrejurimile. Pahare și șervețele de hârtie zburătăceau pe strada Bourbon, stârnite de vântul umed.

Corley trebui să conducă încet până ieșiră din Cartier. Era nervos. Neglijase să-și rețină o cameră la hotel când încă se mai găseau locuri și dormise prost în camera de oaspeți a unui agent FBI. Soția agentului îi pregătise dinadins un mic dejun frugal. Kabakov părea să fi dormit bine și să fi luat un mic dejun copios, ceea ce-l irită și mai tare pe Corley. Și-l mai enerva și mirosul cantalupului pe care-l mânca Moșevski pe scaunul din spate.

Kabakov își schimbă poziția pe scaun și mânerul portierei zăngăni când îl atinse.

— Ce dracu' a fost asta?

— Îmi clănțăne proteza dentară, zise Kabakov.

— Foarte amuzant, ce să zic!

Kabakov își dădu la o parte haina, lăsând să se vadă țeava scurtă și groasă a pistolului mitralieră marca Uzi care-i atârna sub braț.

— Moșevski ce are, un lansator de rachete?

— Am un lansator de cantalup, veni răspunsul de pe scaunul din spate.

Corley ridică din umeri. Abia putea să înțeleagă ce spunea Moșevski când vorbea normal, darmite cu gura plină!

Ajunseră la stadion la 9:30. Străzile neincluse în rutele de acces erau deja blocate. Vehiculele și baricadele care urmau să izoleze complet stadionul după începerea meciului așteptau deja pe iarbă, lângă principalele artere de circulație. Zece ambulanțe fuseseră parcate în apropiere de poarta dinspre sud-est. Doar mijloacele de transport pentru cazuri de urgență, care plecau de la stadion, aveau să fie lăsate să treacă de blocadă. Oamenii Serviciului Secret erau deja pe poziții pe acoperișurile clădirilor de pe Bulevardul Audubon, care aveau vedere la pista pe care urma să aterizeze elicopterul prezidențial.

Nu puteau fi pregătiți mai bine de-atât.

Era ciudat să vezi saci de nisip amplasați pe marginea străzilor liniștite. Unora dintre agenții FBI le aminteau de câmpul de bătălie de la Ole Miss, din 1963.

•

La ora 9:00 dimineața, Dahlia Iyad sună la room service și comandă micul dejun pentru trei persoane. În timp ce aștepta, scoase din geantă un foarfece lung și o rolă de bandă adezivă. Scoase șurubul cu care erau prinse cele două părți ale foarfecelor și puse în loc un șurub mai subțire, de trei țoli, care intra doar într-una din părțile foarfecelor, apoi le fixă cu bandă adezivă. Înfășură cu bandă și mânerul foarfecelor și le ascunse în mânecă.

Micul dejun le fu adus la ora 9:20.

— Ia și mănâncă, Michael, cât e cald, zise Dahlia. Mă întorc într-un minut.

Luă o tavă cu mâncare și coborî două etaje cu liftul.

Farley avea vocea somnoroasă când răspunse la ușă.

— Domnule Farley?

— Da.

— V-am adus micul dejun.

— N-am comandat niciun mic dejun.

— E din partea hotelului. Pentru tot echipajul. Îl duc înapoi dacă nu-l vreți.

— Nu, îl iau. O secundă, vă rog.

Farley, cu părul răvășit și doar în pantaloni, îi deschise ușa. Dacă cineva ar fi trecut pe hol în acel moment, ar fi auzit un început de țipăt, repede înăbușit. Un minut mai târziu, Dahlia se strecură afară din cameră. Agăță de clanță plăcuța cu inscripția „Nu deranjați” și urcă înapoi în cameră să mănânce.

Mai era o singură problemă de rezolvat. Dahlia așteptă până terminară amândoi de mâncat. Stăteau lungiți în pat, iar ea ținea mâna mutilată a lui Michael într-a ei.

— Michael, știi cât de mult vreau să zbor cu tine. Nu crezi că ar fi mai bine?

— Pot s-o fac și singur. Nu e nevoie să vii și tu.

— Vreau să te ajut, să fiu alături de tine. Mi-ar plăcea să văd explozia.

— N-ai vedea prea mare lucru. Dar o s-o auzi oriunde te-ai duce de la aeroport.

— Oricum, n-aș mai putea să ies din aeroport, Michael. Știi că greutatea nu mai contează acum. Afară sunt peste 20 de grade și balonul a stat în soare toată dimineața. Sigur, dacă nu-l poți ridica…

— Îl pot ridica. O să am o sursă suplimentară de căldură.

— Pot să vin, Michael? Am trecut prin atâtea împreună.

Lander se întoarse spre ea. Pe obrazul lui se vedeau urmele roșii lăsate de pernă.

— Va trebui să scoți repede săculețele cu alice din spatele nacelei. Cele de sub scaunul din spate. O să echilibrăm balonul în timpul zborului. Poți să mergi cu mine.

Dahlia îl îmbrățișă strâns și nu mai vorbiră.

La 11:30, Lander se ridică din pat și Dahlia îl ajută să se îmbrace. Avea chipul tras, dar loțiunea de bronzat cu care-i dăduse Dahlia pe față îi masca

paloarea. La 11:50, femeia luă o seringă cu novocaină din trusa medicală pe care o purta la ea. Îi suflecă mâneca și-i anestezie o mică porțiune a antebrațului. Apoi luă o seringă hipodermică mai mică. Era un tub flexibil din plastic, care avea atașat un ac și care conținea treizeci de miligrame de soluție de ritalin.

— S-ar putea să devii foarte vorbăreț după ce-ți injectezi soluția asta, Michael. Și foarte energic. Va trebui să faci ceva ca să compensezi această stare. N-o folosi decât atunci când simți că te lasă puterile.

— E-n regulă. Bagă acul!

Dahlia introduse acul în porțiunea anesteziată de pe antebrațul lui Lander și atașă seringa, fixându-i-o bine pe braț cu leucoplast. De fiecare parte a tubului era prinsă câte o bucățică dintr-un creion, pentru ca tubul să nu poată fi presat accidental.

— La nevoie, nu trebuie decât să-l reperezi prin mânecă și să presezi tubul cu degetul mare.

— Știu, știu.

Dahlia îl sărută pe frunte.

— Dacă cumva n-ajung la aeroport cu camionul, dacă mă așteaptă…

— O să las dirijabilul să se prăbușească peste stadion. Tot o să facă terci câțiva. Dar nu pune răul înainte. Până acum am fost norocoși, nu-i așa?

— Datorită istețimii tale.

— Ne vedem la aeroport la 2:15.

Dahlia îl conduse la lift, apoi se întoarse în cameră și se așeză pe pat. Nu era încă timpul să plece după camion.

Lander zări echipajul dirijabilului lângă biroul de recepție din hol. Erau Simmons, copilotul lui Farley, și doi cameramani. Se îndreptă spre ei, străduindu-se să meargă în pas vioi.

O să mă odihnesc în autobuz, se gândi el.

— Dumnezeule, e Mike, exclamă Simmons. Am crezut că ești bolnav și n-o să poți veni. Unde e Farley? L-am sunat în cameră. Tocmai îl așteptam.

— Farley a avut o noapte cam agitată. O tipă beată i-a băgat un deget în ochi.

— Doamne sfinte!

— E bine, dar s-a dus la doctor să-i facă un control. O să pilotez eu azi.

— Când ai venit?

— Azi-dimineață. Zăpăcitul ăla de Farley m-a sunat la 4:00 azi-dimineață. Hai să mergem, suntem în întârziere.

— Nu arăți prea bine, Michael.

— Arăt mai bine ca tine. Hai să mergem!

Când ajunseră la poarta Aeroportului Lakefront, șoferul nu-și găsi permisul de conducere și toți trebuiră să-și prezinte documentele. Trei mașini de poliție erau parcate lângă turnul de control.

Dirijabilul, lung de aproape șaptezeci de metri și colorat în argintiu, roșu și albastru, era așezat într-un triunghi de iarbă între piste. Spre deosebire de avioanele care parcă stăteau chircite în fața hangarelor, dirijabilul părea că zboară chiar și când se afla pe sol. Cumpănindu-se ușor pe singura roată de aterizare, cu botul lipit de catargul de ancorare, indica nord-estul ca o giruetă uriașă. Lângă el se afla autobuzul care transporta echipajul de sol și remorca de tractor în care era instalat atelierul mobil de întreținere. Vehiculele și oamenii păreau niște pitici pe lângă balonul argintiu.

Vickers, șeful echipajului de la sol, își șterse mâna cu o cârpă.

— Mă bucur că v-ați întors, domnule căpitan Lander. E gata de zbor.

— Mulțumesc.

Lander începu tradiționala plimbare de control în jurul balonului. Totul era în ordine, cum de altfel și știuse că o să fie. Balonul strălucea de curățenie. Întotdeauna îi plăcuse faptul că era bine întreținut.

— Voi, băieți, sunteți gata? strigă el.

În nacelă, Lander și Simmons făcură celelalte verificări premergătoare zborului.

Vickers se rățoia la cei doi cameramani:

— Căpitane Video, vreți, tu și cu asistentul tău, să fiți atât de amabili și să vă mișcați fundurile încoace ca să-l putem echilibra?

Membrii echipajului de la sol se prinseră cu mâinile de balustrada care înconjura nacela și legănară balonul pe roata de aterizare. Vickers scoase mai mulți saci cu alice, de circa unsprezece kilograme fiecare, care atârnau de nacelă. Echipajul legănă din nou balonul.

— Este doar puțin mai greu decât în mod normal. E bine așa.

Lui Vickers îi plăcea ca la decolare dirijabilul să fie ceva mai greu. În timpul zborului, după ce se consuma combustibilul, aparatul devenea mai ușor.

— Unde sunt sticlele de Cola? Ați luat sticlele de Cola? zise Simmons, care se gândea că vor sta în aer cel puțin trei ore. Da, uite-le, sunt aici.

— Preia comanda, Simmons, zise Lander.

— OK.

Simmons se strecură pe scaunul pilotului de pe partea stângă a nacelei. Făcu cu mâna prin parbriz. Echipajul de la sol dezancoră balonul și opt bărbați îl ținură în echilibru trăgând de funiile de la vârful dirijabilului.

— Pornim, zise Simmons.

Trase înapoi cârma de profunzime și acceleră, iar aeronava uriașă se ridică brusc.

Lander se lăsă pe spate în locul pasagerului de lângă pilot. Zborul până la stadion cu vânt din spate dura nouă minute și jumătate. Lander calculase că dacă ținea motorul ambalat, puteau ajunge în șapte minute și câteva secunde.

Sub ei, un val continuu de mașini bloca autostrada lângă ieșirea de pe Tulane.

— Unii din oamenii ăștia or să piardă începutul meciului, zise Simmons.

— Așa s-ar părea, răspunse Lander.

Dar toți or să piardă repriza a doua, își zise el. Era ora 1:10 după-amiază. Mai avea o oră de așteptat.

•

Dahlia Iyad coborî din taxi lângă cheiul de pe strada Galvez și o luă repede în josul străzii, spre garaj. Bomba ori era, ori nu era acolo. Nu observase până atunci cât de fisurat și înclinat era trotuarul. Se uita la crăpături în timp ce mergea. Un grup de copii mici juca stickball pe carosabil. Puștiul care lovea mingea, înalt de cel mult un metru douăzeci, o fluieră când trecu pe lângă ei.

O mașină de poliție îi împrăștie pe puști care-ncotro și trecu pe lângă Dahlia cu cincisprezece mile pe oră. Când mașina ajunse în dreptul ei, femeia se uită în partea opusă, ca și cum ar fi căutat o adresă. Mașina de patrulă dădu colțul străzii. Scotoci prin geantă după chei și o luă pe aleea spre garaj. Văzu lacătele. Le descuie, se strecură înăuntru și închise ușa după ea. În garaj era semiîntuneric. Câteva raze de lumină pătrundeau înăuntru prin găurile de cuie din pereți. Camionul părea neatins.

Se sui în lada camionului și aprinse lumina slabă. Pe nacelă se așternuse un strat subțire de praf. Era în regulă. Dacă locul ar fi fost supravegheat, n-ar fi lăsat-o să ajungă la bombă. Se îmbrăcă cu o salopetă marcată cu inițialele rețelei de televiziune și rupse panourile de vinilin de pe părțile laterale ale lăzii camionului, lăsând să se vadă emblema strălucitoare a televiziunii.

Găsi lista de materiale lipită pe nacelă. O citi la repezeală. Întâi detonatoarele. Le dezambală și, întinzându-se ca să ajungă cu mâna în centrul nacelei, le fixă, câte unul, exact în mijlocul celor două încărcături de explozibil. Conductorii detonatoarelor erau conectați la rețeaua de cabluri care va fi racordată la sursa de curent a dirijabilului. Acum fitilul și detonatorul erau racordate și ele.

Tăie toate funiile cu care fusese legată nacela, în afară de două. Trebuia să verifice dacă avea în geantă tot ce le trebuia. Un revolver de calibrul .38 cu amortizor și un cuter pentru cabluri, ambele puse într-o pungă de hârtie. Pistolul ei mitralieră Schmeisser, cu șase cartușe suplimentare, și o pușcă automată AK-47, plus cartușele erau într-o sacoșă de doc.

Se dădu jos, puse Schmeisserul pe podeaua cabinei camionului și-l acoperi cu o pătură. Scaunul din cabină era plin de praf. Scoase o batistă din geantă și-l șterse cu grijă. Își puse pe cap o cască Big Apple care-i ascundea părul.

1:50. Era timpul să plece. Deschise ușile garajului și scoase camionul afară, clipind din cauza luminii, apoi, lăsând motorul să meargă, se dădu jos și închise ușile garajului.

La volan, în drum spre aeroport, se simți cuprinsă de o senzație stranie și plăcută de cădere… cădere.

•

De la postul de comandă de pe stadion, Kabakov privea la fluviul de oameni care se scurgea înăuntru prin poarta dinspre sud-est. Erau atât de bine îmbrăcați și hrăniți, total străini de problemele pe care i le creau lui.

Se auziră bombăneli când se formară cozi la detectoarele de metale și chiar proteste cu voce mai ridicată când vreunui spectator i se cerea să-și golească buzunarele. Împreună cu Kabakov, erau membrii echipei de intervenție din partea de est a stadionului, zece bărbați înarmați până în dinți și echipați cu veste antiglonț. Ieși afară să nu mai audă pârâiturile aparatelor de emisie-recepție și se uită cum se umplea stadionul. Fanfarele începuseră deja să cânte, iar muzica se auzea din ce în ce mai distorsionat pe măsură ce ecoul era înăbușit de trupurile oamenilor care umpleau tribunele. Pe la 1:45, majoritatea spectatorilor își ocupaseră deja

locurile. Barajele rutiere blocară toate drumurile de acces la stadion.

La două sute patruzeci și patru de metri deasupra stadionului, echipajul TV din dirijabil discuta prin radio cu directorul postului, care se afla în carul de televiziune parcat în spatele tribunelor. Emisiunea „NBC Sports Spectacular” urma să înceapă cu o imagine a stadionului luată din dirijabil, cu logoul rețelei TV și titlul emisiunii suprapuse peste imagine. În carul TV, uitându-se la cele douăsprezece ecrane de televizor, directorul postului avea un aer nemulțumit.

— Hei, Simmons, zise cameramanul, acum vreau imaginea din capătul celălalt, dinspre nord, cu Tulane în fundal. Poți să faci chestia asta?

— Evident!

Balonul schimbă maiestuos direcția spre nord.

— În regulă.

Cameramanul prinsese tot tabloul în cadru, terenul cu verdele lui strălucitor, înconjurat de un zid din optzeci și patru de mii de spectatori, și steagurile fluturând în vânt, de jur-împrejurul stadionului. Lander văzu elicopterul poliției zburând ca o libelulă în jurul perimetrului stadionului.

— Turnul către Nora Unu Zero.

Simmons ridică microfonul.

— Nora Unu Zero, spune!

— Trafic aerian în zona voastră la o milă nord-vest. Se apropie de voi, zise operatorul de la turnul de control. Faceți-i cât mai mult loc!

— Recepționat, îl văd. Nora Unu Zero, terminat.

Simmons arătă cu degetul și Lander văzu un elicopter militar apropiindu-se la aproape două sute de metri.

— E prezidențialul. Scoateți-vă pălăriile, zise Simmons, în timp ce se îndepărtă cu balonul din zona de nord a stadionului. Lander se uită cum pe teren era desfășurat marcajul de aterizare.

— Vor o imagine cu sosirea președintelui, zise asistentul cameramanului. Poți să te apropii de el pe lateral?

— E perfect, zise cameramanul.

Prin teleobiectivul lui lung, optzeci și șase de milioane de oameni vedeau aterizarea elicopterului prezidențial. Președintele coborî și intră pe stadion în liniște, după care dispăru din cadru.

În carul TV, directorul dispuse reluarea imaginii. În toată țara și peste tot în lume, telespectatorii îl văzură pe președinte pe marginea terenului, îndreptându-se cu pași mari spre loja sa.

Privind în jos, Lander îl zări din nou, un tip blond, bine făcut, în mijlocul unui grup de oameni, salutând publicul cu brațele înălțate și publicul ridicându-se în picioare ca un val la trecerea lui.

Kabakov auzea vuietul mulțimii salutându-l pe președinte. Nu-l mai văzuse pe individ și era curios. Își reprimă însă impulsul de a se duce să se uite la el. Locul lui era aici, la postul de comandă, unde putea fi imediat alertat în caz de pericol.

— Trec eu în locul tău, Simmons, uită-te la deschiderea meciului, zise Lander.

Își schimbară locurile. Lander era deja obosit și manșa de profunzime i se părea grea.

Pe teren, se dădea din nou cu banul, pentru plăcerea telespectatorilor: acum echipele se aliniaseră pentru lovitura de începere.

Lander îi aruncă o privire lui Simmons. Își scosese capul pe geamul lateral. Lander se aplecă înainte și împinse levierul amestecului carburant de la motorul din stânga, astfel încât excesul de carburant să producă o supra-încălzire a motorului.

În câteva minute, indicatorul de temperatură semnaliză roșu. Lander aduse amestecul carburant la normal.

— Domnilor, avem o mică problemă.

Simmons se întoarse imediat spre Lander. Lovi ușor indicatorul de temperatură.

— Ce dracu’! exclamă Simmons.

Se duse de partea cealaltă a nacelei și se uită la motorul din stânga, peste umerii celor din echipajul de televiziune.

— Nu pierde combustibil.

— Ce? zise cameramanul.

— Motorul din stânga s-a încins. Lasă-mă să trec în partea cealaltă.

Se duse în compartimentul din spate și se întoarse cu un stingător de incendiu.

— Hei, nu arde, așa-i?

Cameramanul și asistentul lui erau foarte serioși, confirmând așteptările lui Lander.

— Nu, la dracu', nu arde, zise Simmons. Trebuie să avem stingătorul la îndemână, așa cere procedura standard de operare.

Lander reduse motorul cu probleme. Se îndepărtă de stadion, spre nord-est, către aerodrom.

— O să-i cerem lui Vickers să se uite la el, zise Lander.

— Ai și vorbit cu el?

— Când erai în spate.

Lander vorbise într-adevăr în microfon, dar nu apăsase pe butonul de transmisie.

Zbura pe deasupra șoselei naționale 10. Dedesubt, în dreapta lui, se afla Superdomul, iar în stânga se vedea parcul de distracții, cu pista lui ovală. Era greu să contracareze vântul care bătea din față cu un singur motor, așa că dirijabilul înainta încet. Va fi cu atât mai bine la întoarcere, se gândi Lander. Acum era deasupra terenului de golf de la Portchartrain și vedea aerodromul întinzându-se în fața lui. Zări și camionul care se apropia de poarta aeroportului. Dahlia reușise.

Dahlia vedea și ea dirijabilul, din cabina camionului. Ajunsese cu câteva secunde mai devreme decât plănuiseră. La poarta aeroportului era un polițist. Dahlia îi arătă permisul de trecere albastru prin geamul cabinei și polițistul îi făcu

semn să intre. Conduse încet pe drumul de pe marginea aerodromului.

Membrii echipei de la sol văzuseră și ei dirijabilul apropiindu-se și se foiau în jurul autobuzului și al remorcii. Lander voia ca echipajul să se miște rapid. Când mai avea cam nouăzeci de metri până la sol, apăsă pe butonul microfonului:

— OK, cobor, lăsați-mi cât mai mult spațiu!

— Nora Unu Zero, ce se întâmplă? De ce nu ne-ai anunțat că te întorci la bază, Mike?

Era vocea lui Vickers.

— Ba v-am anunțat, zise Lander.

Lasă-l să se întrebe ce se întâmplă. Membrii echipei de la sol alergau cu toții la posturile lor.

— Cobor la catarg cu vânt lateral și vreau să imobilizezi roata. N-o lăsa să ruleze în vânt, Vickers. Am o mică problemă cu motorul din stânga, *mică* am spus. E o nimica toată, dar vreau ca motorul din stânga să fie în partea ferită de vânt. *Fără* zarvă. Ai înțeles?

Vickers înțelesese. Lander nu voia să audă pe aerodrom sirenele mașinilor de intervenție.

Dahlia Iyad aștepta să traverseze pista cu camionul. Turnul de control îi semnaliza roșu. Se uită cum balonul atinse solul, săltă puțin, apoi se lăsă din nou la pământ, iar echipajul apucă funiile de ancorare. Acum îl aveau sub control.

Turnul semnaliză verde. Dahlia traversă pista și parcă în spatele remorcii de tractor, în afara câmpului vizual al tehnicienilor care se învârteau în jurul balonului. Într-o clipită, lăsă în jos oblonul lăzii camionului și fixă rampa. Apucă punga de hârtie în care erau pistolul și cuterele pentru cabluri și alergă la balon, ocolind remorca. Echipajul nu-i dădu nicio atenție. Vickers deschise capacul motorului defect. Dahlia îi pasă geanta lui Lander prin geamul nacelei și alergă înapoi la camion.

Lander se întoarse spre echipajul TV:

— Dezmorțiți-vă picioarele, nu durează decât un minut.

Coborî și el împreună cu ceilalți.

Lander se duse la autobuz, apoi se întoarse imediat la balon.

— Hei, Vickers, Lakehurst pe țeavă, vor să vorbească cu tine.

— Ce mă-sa… Bine, Frankie, aruncă-ți o privire la motor, dar n-atinge nimic până nu vin eu.

O luă cu pași repezi spre autobuz. Lander intră înăuntru după el. Vickers abia apucă să ridice radiotelefonul că Lander îl împușcă în ceafă. Echipajul de la sol rămăsese fără șef. În timp ce ieșea din autobuz, Lander auzi elevatorul cu furcă manevrat de Dahlia. Aceasta o luă prin spatele remorcii-tractor. Echipajul, uimit la vederea uriașei nacele, se dădu la o parte din calea elevatorului. Dahlia încetini și strecură nacela lungă sub nacela dirijabilului. Ridică furca cincisprezece centimetri și fixă nacela la locul ei.

— Ce înseamnă asta? întreabă omul de la motor.

Dahlia nu-l băgă în seamă. Trecu cele două clame din față pe după balustradă. Mai avea patru.

— Vickers a zis să dați jos săculețele cu alice, strigă Lander.

— Ce-a zis?

— Dați jos sacii. Mișcați-vă!

— Ce-i chestia asta? N-am mai văzut-o până acum.

— Vickers o să vă explice. Timpul TV costă o sută șaptezeci și cinci de mii de dolari minutul, așa că mișcați-vă fundurile mai repede. Rețeaua TV are nevoie de nacela asta.

Doi din echipaj desfăcură săculețele cu alice, în timp ce Dahlia atașa nacela cu explozibil la balon. Se sui pe capra elevatorului și-l scoase din zonă cu spatele. Membrii echipajului aveau un aer buimac. Ceva nu era în ordine. Balonul nu făcuse niciun zbor de încercare cu nacela aceea mare atașată la

el. Lander se duse și cercetă motorul din stânga. Nu fusese demontată nicio piesă. Închise capacul.

Apăru cameramanul TV.

— NBS? Ce-i chestia aia? Nu-i a noastră…

— O să-ți explice directorul postului. Sună-l din autobuz.

Lander se sui la locul lui în dirijabil și porni motoarele. Membrii echipajului se dădură înapoi, speriați. Dahlia era deja în nacela balonului, cu cuterele pentru cabluri. N-avea timp să deșurubeze nimic. Trebuia să scape de echipamentul TV înainte ca balonul să decoleze.

Cameramanul o văzu tăind cablurile care fixau echipamentul.

— Hei, nu face asta!

Se cățără în nacelă. Lander se întoarse și-l împușcă în spate. În ușă se văzu figura speriată a unui tehnician. Bărbații care se aflau în imediata apropiere a dirijabilului se dădeau înapoi. Dahlia desfăcu clama cu care era fixată camera de luat vederi.

— Roata și catargul! zbieră Lander.

Dahlia sări jos din nacelă, cu Schmeisserul în mână. Membrii echipajului făcură câțiva pași înapoi. Câțiva dintre ei o rupseră la fugă. Deblocă roata și, în timp ce balonul se rotea după vânt, se duse la catarg și dezancoră dirijabilul. Brațul de la bordul anterior trebuia să iasă din locașul din catarg. Balonul se balansa. Tehnicienii care manevrau funiile fugiseră. Dar nu era nicio problemă, căci vântul avea să lase balonul liber să-și ia zborul. Dahlia auzi o sirenă. O mașină de poliție gonea pe pistă.

Bordul anterior era liber, dar cadavrul cameramanului și echipamentul TV îngreuiau balonul. Sări înapoi în nacelă. Întâi zbură aparatul de transmisie, care se făcu zob izbindu-se de pământ. Apoi urmă camera de luat vederi.

Mașina de poliție venea direct spre balon, semnalizând cu farurile. Lander acceleră și nava

imensă începu să se legene. Dahlia se lupta cu trupul cameramanului, al cărui picior se prinsese sub scaunul lui Lander. Dirijabilul săltă puțin, după care se lăsă din nou la pământ. Se căznea să se ridice precum un animal preistoric. Mașina de poliție era la circa treizeci și cinci de metri de ei și polițiștii deschideau portierele. Lander aruncă o mare parte din combustibil peste bord. Balonul se înălță greoi.

Dahlia se aplecă peste marginea nacelei și trase cu Schmeisserul în mașina de poliție. Pe parbriz să văzură o mulțime de fisuri radiale. Un polițist cu cămașa plină de sânge ieși din mașină și-și scoase pistolul, uitându-se la fața Dahliei, în timp ce dirijabilul trecu deasupra lui. Un foc tras cu pistolul mitralieră îl trimise la pământ. Dahlia împinse cu piciorul cadavrul cameramanului, care pluti cu brațele și picioarele desfăcute și căzu pe capota mașinii de poliție. Balonul luă rapid altitudine. Alte mașini de poliție, care se vedeau din ce în ce mai mici sub ei, se apropiau vertiginos. Femeia auzi o izbitură în balonul cu gaz. Polițiștii deschiseseră focul. Dahlia trase asupra mașinii de poliție care se afla cel mai aproape de dirijabil și văzu praful stârnindu-se în jurul ei. Lander ținea dirijabilul la cincizeci de grade, cu motoarele ambalate la maximum. Balonul continuă să urce și ieși din raza gloanțelor trase de polițiști.

Fitilul și firele electrice! Dahlia se întinse pe podeaua plină de sânge a nacelei și, aplecându-se mult în afară, ajunse la ele.

Lander se bălăngănea aplecat peste comenzi, gata-gata să leșine. Dahlia se întinse peste umărul lui și apăsă seringa de sub mânecă. Într-o clipă, Lander își ținea din nou capul sus!

Verifică întrerupătorul de lumină din cabină. Era închis.

— Cuplează!

Femeia smulse apărătoarea becului înainte de a-l deșuruba și conectă conductorii de la bombă. Fitilul, pe care aveau să-l folosească în cazul în care cădea sistemul electric, trebuia legat de cadrul unui scaun mai în spatele nacelei. Dahlia se chinui mult timp să facă nodul, fiindcă fitilul era plin de sângele cameramanului și aluneca.

Indicatorul de viteză arăta șaizeci de noduri. Aveau să ajungă la stadion în șase minute.

•

Corley și Kabakov săriră în mașina lui Corley de îndată ce primiră primele informații confuze despre schimbul de focuri de la aerodrom. Goneau pe șoseaua interstatală 10 când li se furnizaseră detalii.

— Persoane neidentificate trag din dirijabilul Aldrich, se auzi în aparatul de emisie-recepție. Doi polițiști au fost uciși. Echipajul de la sol avertizează că la dirijabil a fost atașat un mecanism.

— Au pus mâna pe dirijabil, zise Corley, dând cu pumnul în scaunul de lângă el. Ăsta-i celălalt pilot al tău.

Vedeau deja balonul deasupra clădirilor, devenind din ce în ce mai mare, cu fiecare secundă care trecea. Corley luă legătura cu stadionul:

— Scoateți-l afară pe președinte! zbieră el.

Kabakov se lupta să-și reprime furia și frustrarea la gândul că se întâmplase imposibilul. Era prins pe șoseaua dintre stadion și aeroport, fără putința de a acționa în vreun fel. Trebuia să gândească, să gândească, să gândească! Treceau pe lângă Superdom. Îl scutură pe Corley de umăr.

— Jackson! zise Kabakov. Lamar Jackson. Elicopterul. Repede, fir-ar al dracului să fie!

Trecuseră de rampa de ieșire, și Corley întoarse trecând peste trei benzi de circulație cu cauciucurile fumegând. Din cauza vitezei greși drumul spre rampa de intrare. Din sens opus venea o mașină, care se mărea pe măsură ce se apropia

de ei. Corley viră, intră cu partea laterală a mașinii în celălalt vehicul și se treziră pe Howard Avenue, lângă Superdom. Mașina viră scrâșnind pe după clădirea imensă și se opri cu o bufnitură. Kabakov alergă la platformă, stârnind uimirea celor din echipa de urmărire, care se aflau încă la datorie.

Jackson cobora de pe acoperiș ca să ia un mănunchi de țevi. Kabakov se duse la cel care dirija încărcarea și-i spuse pe un ton imperativ:

— Zi-i să coboare, zi-i să coboare repede!

Dirijabilul era acum aproape deasupra Superdomului, deplasându-se rapid în afara câmpului lor vizual. Se afla la trei kilometri distanță de stadionul plin de lume.

Corley veni dinspre mașină. Lăsase portbagajul deschis. Avea în mână o carabină automată M-16.

Elicopterul atinse pământul și Kabakov alergă spre el, lăsându-se în jos în timp ce trecea pe sub rotor. Se cățără la geamul carlingii. Jackson își duse mâna la ureche.

— Au pus mâna pe dirijabilul Aldrich, zise Kabakov arătând în sus. Trebuie să mergem după ei! Trebuie să mergem după ei!

Jackson se uită în sus la balon. Fața lui avea o expresie ciudată.

— Mă deturnați?

— Nu, te rog să faci asta!

Jackson închise ochii preț de o secundă.

— Urcați! Dați-l jos pe burtos, nu-mi asum răspunderea pentru el.

Kabakov și Corley îl traseră afară pe bărbatul burtos care era speriat deja și se urcară în compartimentul pentru marfă. Elicopterul se avântă în văzduh, purtat de bătaia amplă a elicelor. Kabakov se duse în față și ridică scaunul gol al copilotului.

— Putem…

— Ascultă, aveți de gând să-i doborâți sau să vorbiți cu ei?

— Să-i doborâm.

— E-n regulă. Dacă îi ajungem din urmă, o să mă ridic cu elicopterul deasupra lor, din chestia aia nu pot să vadă ce au deasupra. O să trageți în balonul cu gaz? Nu are timp să se scurgă prea mult.

Kabakov clătină din cap.

— S-ar putea să detoneze bomba în timpul coborârii. O să încercăm să doborâm nacela.

Jackson încuviință.

— O să mă duc deasupra lor. Când sunteți gata, cobor până la același nivel cu ei. Chestia asta n-o să-mi ia mult. Voi să fiți gata. Comunicăm prin căști.

Elicopterul zbura cu o sută zece noduri, apropiindu-se rapid de balon, dar dirijabilul avea un avans considerabil. Avea să ajungă foarte aproape de stadion.

— Dacă eliminăm pilotul, vântul tot o să-l poarte deasupra stadionului, zise Jackson.

— Ce zici de cârlig? L-am putea agăța cu cârligul să-l ducem undeva, în altă parte?

— Cum să-l agățăm? Chestia aia afurisită e netedă. Hei, uite-i pe copoi!

În fața lor văzură elicopterul poliției înălțându-se ca să taie calea balonului.

— Nu pe dedesubt! urlă Jackson. Nu vă apropiați…

Chiar în timp ce vorbea, micul elicopter al poliției se clătină sub o ploaie de gloanțe, se înclină pe o parte cu rotorul bătând aerul haotic, apoi plonjă în jos.

Jackson văzu mișcările cârmei dirijabilului în timp ce aripile laterale imense treceau pe sub el. Zburau deasupra dirijabilului și stadionul de dedesubtul lor li se perinda pe dinaintea ochilor. Timpul îi presa. Kabakov și Corley se susțineau unul pe altul în ușa elicopterului.

Lander simți rafala de vânt stârnită de rotor pe învelișul dirijabilului și auzi motorul elicopterului.

O atinse pe Dahlia și-o avertiză arătând cu degetul mare în sus.

— Mai dă-mi zece secunde, zise el.

Femeia puse un încărcător nou în Schmeisser.

Kabakov auzi vocea lui Jackson în căști:

— Țineți-vă bine!

Cu o mișcare care le produse o senzație de gol în stomac, elicopterul coborî brusc pe partea dreaptă a dirijabilului. Kabakov auzi primele gloanțe lovind burta elicopterului. El și Corley începură să tragă, în timp ce armele automate împroșcau cartușe fierbinți și din nacelă zburau bucăți de sticlă. Peste tot în jurul lui Kabakov se auzea zornăit de metal. Elicopterul se deplasă brusc pe laterală și urcă. Corley era rănit la coapsă și avea pantalonii plini de sânge.

Jackson, cu fruntea crestată de cioburi de sticlă în carlinga sa ciuruită, își ștergea sângele care-i șiroia în ochi.

Toate geamurile nacelei fuseseră sparte, panoul cu instrumentele de bord era sfărâmat și peste tot zburau scântei. Dahlia zăcea pe podea, nemișcată.

Lander, rănit la umăr și la picior, vedea cum balonul pierde din altitudine. Dirijabilul cobora, dar încă aveau șanse să treacă de peretele stadionului. Stadionul era sub el și o masă de fețe se uitau în sus. Stătea cu mâna pe detonator. Acum! Apăsă pe întrerupător, cu o lovitură ușoară. Nimic. Întrerupătorul de rezervă. Nimic. Circuitele fuseseră distruse. Fitilul! Se trase de pe scaunul pilotului, ținând bricheta în mână, și-și folosi mâna bună și piciorul întreg ca să se târască să apuce fitilul din partea din spate a nacelei, în timp ce balonul plutea în derivă deasupra mulțimii compacte.

Cârligul prins de un cablu lung de vreo nouă metri atârna în spatele elicopterului. Jackson coborî până ce cârligul atinse învelișul neted al dirijabilului. Singura deschidere era spațiul dintre cârmă și aripioara de sub punctul de articulație al

cârmei. Dirijat de Kabakov, Jackson manevră cârligul astfel încât să ajungă cât mai aproape de țintă, dar era prea gros.

Se prăbușeau cu viteză peste stadion. Kabakov se uită în jur disperat și văzu pe perete, prins cu o clemă, un colac de funie de nailon de trei sferturi de țol cu o bridă de siguranță la unul din capete. În jumătatea de secundă cât se uită fix la ea, Kabakov fu străbătut de un îngrozitor sentiment de certitudine.

De la sol, Moșevski se uita cu ochii ieșiți din orbite și pumnii strânși la silueta care ieși din elicopter și începu să alunece ca un păianjen pe cablul de sub aparat. Smulse binoclul din mâna unui agent de lângă el, deși știa înainte de a se uita. Era Kabakov. Vedea cum suflul produs de lamele rotorului îl izbea în timp ce aluneca pe cablul unsuros. Avea o funie legată de talie. Ajunseseră deasupra lui Moșevski. Arcuindu-se mult să vadă ce se întâmpla sus, Moșevski căzu pe spate și continuă să urmărească scena.

Kabakov își strecurase piciorul în cârlig. Se vedea fața lui Corley în deschiderea din burta elicopterului. Vorbea în căști. Cârligul alunecă în jos, Kabakov era lângă aripioară. Nu! Aripioara se înălța, rotindu-se. Îl lovi pe Kabakov și-l împinse într-o parte, Kabakov își luă avânt și reveni, trecu funia printre cârmă și aripioară, sub articulația de sus a cârmei, o petrecu pe după cârlig și făcu un nod, semnaliză cu mâna, și elicopterul ambală să urce, în timp ce cablul se întinse pe lângă trupul lui Kabakov precum o bară de oțel.

Târându-se pe podeaua plină de sânge și alunecoasă a nacelei ca să ajungă la fitil, Lander simți cum nacela se înclină brusc și căută cu mâna un punct de sprijin.

Elicopterul stătea agățat în aer, în timp ce coada dirijabilului se ridicase la un unghi de cincizeci de grade, iar botul i se izbise de terenul de fotbal. Spectatorii începură să țipe și o luară la fugă,

blocând ieșirile în încercarea disperată de a se salva. Lander le auzea strigătele peste tot în jurul său. Își adună puterile ca să ajungă la fitil, ținând bricheta în mână.

Botul dirijabilului se târa peste tribune și oamenii fugeau care-ncotro din fața lui. Agăță catargele de steag de pe culmea stadionului, se clătină, trecu de ele și se îndreptă spre râu pe deasupra caselor, în vuietul motorului elicopterului. Când se uită în jos, Corley îl văzu pe Kabakov stând în picioare pe aripioară, ținându-se de cablu.

— O s-ajungem la râu, o s-ajungem la râu, repeta Jackson, în timp ce indicatorul de temperatură semnaliza roșu. Își ținea degetul mare deasupra butonului roșu pe care, dacă l-ar fi apăsat, ar fi lăsat încărcătura să cadă.

Lander se săltă în picioare, făcând un ultim pas pe podeaua înclinată, și aprinse bricheta.

Moșevski își croi cu greu drum până la tribunele din partea de sus a stadionului. Elicopterul, dirijabilul, bărbatul care stătea pe aripioară atârnară deasupra râului preț de o secundă, întipărindu-se pe veci în memoria lui Moșevski, și apoi dispărură într-o explozie orbitoare de lumină și o bubuitură apocaliptică ce-l trânti la pământ în tribuna ce se zgâlțâia. Suflul exploziei smulse copacii din rădăcini, iar apa înspumată a râului fu aruncată în sus. Dedesubt se formă un crater uriaș, care se umplu cu vuiet la loc, iar deasupra se profilă un con imens estompat de explozie. Câteva secunde mai târziu, mult în aval pe râu, încărcătura de gloanțe continua să ciuruiască apa precum grindina și zăngănea izbindu-se de corpurile metalice ale ambarcațiunilor.

La câțiva kilometri depărtare, în timp ce-și termina prânzul la Top of the Mart, o clădire care domină orașul cu înălțimea sa, Rachel văzu lumina orbitoare a exploziei. Se ridică și apoi clădirea începu să se zgâlțâie, ferestrele se făcură țăndări,

iar ea căzu pe spate, în timp ce prin sală încă zburau cioburi de sticlă. Uitându-se în sus la tăblia mesei sub care fusese aruncată, nu mai avu nicio îndoială în privința celor întâmplate. Se ridică cu greu în picioare. Alături, pe podea, o femeie stătea cu gura deschisă. Rachel o privi fix.

— E mort, zise Rachel.

•

Numărul total al victimelor se ridicase la cinci sute douăsprezece. La stadion, paisprezece persoane fuseseră călcate în picioare la ieșire, cincizeci și două se aleseseră cu diverse fracturi în încercarea de a părăsi stadionul și restul se aleseseră cu tăieturi și vânătăi. Printre aceștia din urmă se afla și președintele Statelor Unite. Fusese rănit atunci când zece agenți de la Serviciul Secret se aruncaseră deasupra lui să-l protejeze. O sută șaisprezece persoane se aleseseră cu răni mici de pe urma cioburilor de sticlă de la ferestrele distruse de explozie.

În ziua următoare, la prânz, Rachel Bauman și Robert Moșevski se aflau pe un dig mic de pe malul dinspre nord al râului Mississippi. Stăteau acolo de ore în șir, uitându-se la bărcile poliției care dragau râul. Operațiunea se desfășurase toată noaptea, în primele câteva ore, cângile scoseseră la suprafață câteva bucăți de metal carbonizate desprinse din elicopter. Ulterior nu mai găsiseră nimic altceva.

Digul pe care stăteau era sfârtecat de încărcătura de gloanțe. Un somn uriaș mort se lovi de el, adus de curent. Peștele era găurit ca o strecurătoare.

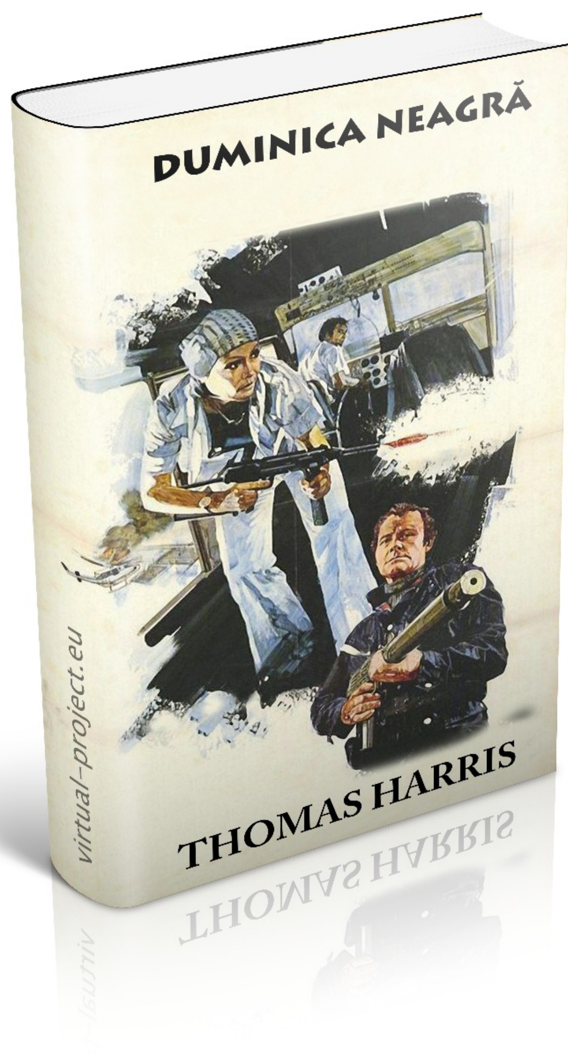
Moșevski rămase impasibil. Nu-și luase nicio clipă ochii de la bărcile poliției. Lângă el, pe dig, era valiza, pentru că în trei ore avea să-l ducă pe Muhammad Fasil înapoi în Israel ca să fie judecat pentru masacrul de la München. Avionul cu reacție El Al care venea să-i ia avea la bord și paisprezece luptători de comando israelieni. Se simțise nevoia unei forțe-tampon adecvate, care să-l țină pe

Moșevski departe de prizonierul său în lungul zbor spre casă.

Rachel avea fața umflată și ochii roșii și uscați. Plânsese până când îi secaseră lacrimile pe patul din camera de hotel, cu mâinile încleștate pe cămașa lui Kabakov, care era impregnată de mirosul țigărilor lui.

Dinspre râu bătea un vânt rece. Moșevski acoperi umerii lui Rachel cu propria jachetă. Îi ajungea mai jos de genunchi.

În cele din urmă, sirena bărcii din frunte vui prelung. Polițiștii își traseră afară căngile goale și bărcile o porniră în josul râului. Nu mai rămăsese decât râul, o masă compactă deplasându-se spre mare. Rachel îl auzi pe Moșevski scoțând un sunet straniu, sugrumat, și bărbatul își întoarse fața de la ea. Își lipi obrazul de pieptul lui și-i încolăci trunchiul cu brațele atât cât putu să-l cuprindă, în timp ce se îndepărtau. Simțindu-i lacrimile fierbinți în părul ei, îl bătu ușor pe spate. Apoi îl luă de mână și-l duse la mal, ca pe un copil.

DUMINICA NEAGRĂ
THOMAS HARRIS
virtual-project.eu

mastică

Table of Contents

Table of Contents